

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

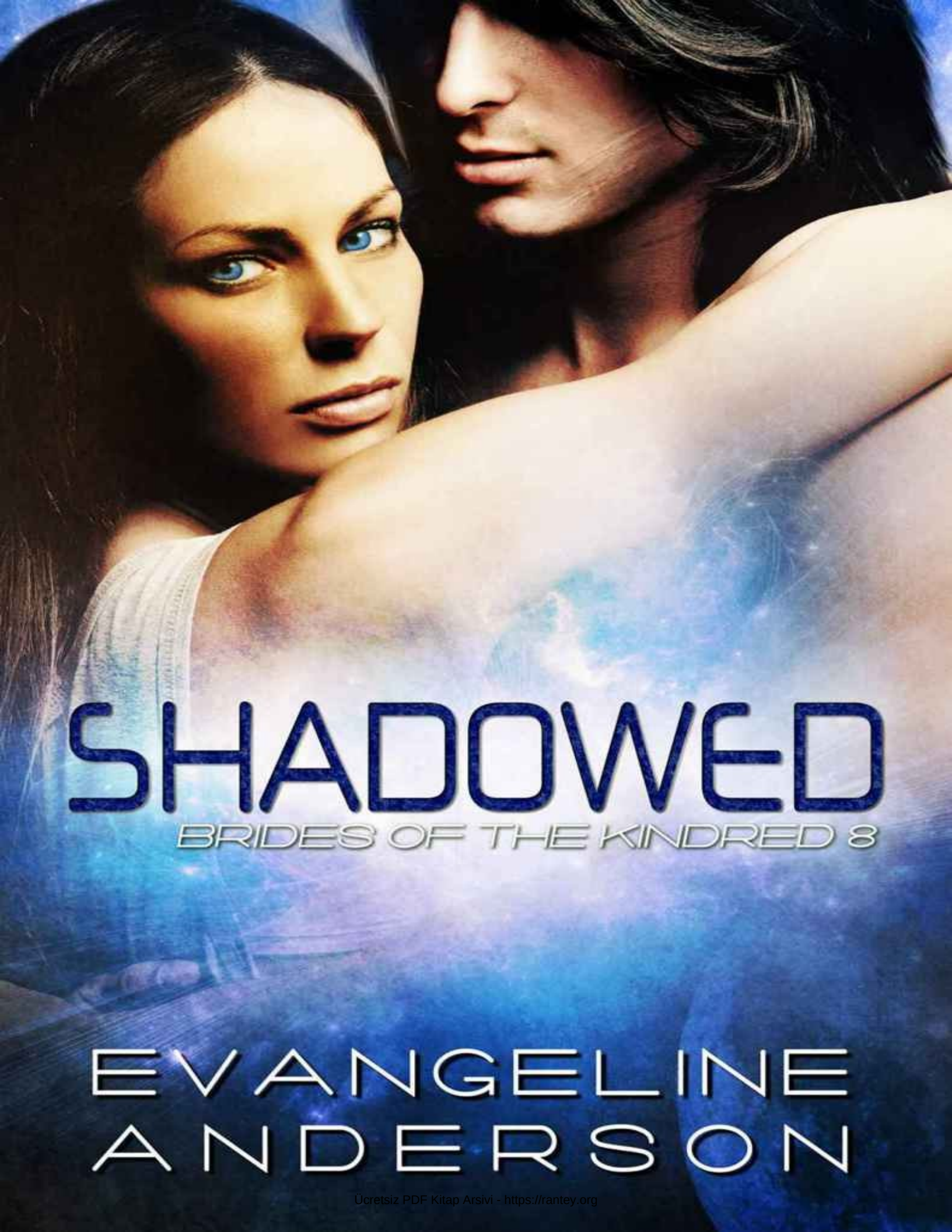
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOWED

BRIDES OF THE KINDRED 8

EVANGELINE
ANDERSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kindred'ın Gelinleri

Kitap 8: Gölgelemiş

Evangeline Anderson

KINDLE EDITION

* * * * *

YAYINLAYAN

Evangeline Anderson Amazon Kindle'da

Kindred'ın Gelinleri Kitap

8: Gölgelemiş

Telif Hakkı © 2013 Evangeline Anderson

Kindle Edition Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, Amazon.com'a geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yazarın Notu #1- Her şeyden önce, lütfen korsan kullanmayın. Bu kurbansız bir suç değil - desteklemem gereken bir ailem var, bu yüzden lütfen kendi kopyanızı satın alın ve arkadaşlarınızı da aynısını yapmaya teşvik edin, böylece bu kitapları herkesin keyfi için yazmaya devam edebilirim.

Yazarın notu #2-Çoğunuz artık Kindred'ın yanı sıra başka bir seri daha yazdığımı biliyorsunuz - Karanlığa Doğmak adında bir dizi paranormal kitap. Eğer henüz göz atmadıysanız, Amazon, Smashwords ve All Romance'de bulunuyorlar. İlk kitap *Crimson Debt* ve ikincisi *Scarlet Heat*. Bu kitabın sonunda üçüncü kitap *Ruby Shadows* için bir tanıtım yazısı var. Ayrıca üzerinde çalıştığım Purity adlı yeni bilimkurgu erotik romanımdan da bir alıntı var. Neredeyse bitirdim, umarım yakında çıkar. Bana bir satır bırakın ve ilk bölümün ilginizi çekip çekmediğini bildirin. Okuyuculardan haber almayı seviyorum ve genellikle günde en az bir kez Facebook sayfama bakıyorum.

Yazarın Notu #3-Bu Kindred'ın Gelinleri serisinin sekizinci kitabıdır. (Biliyorum, inanabiliyor musunuz? Ve 9. kitap Zincirlenmiş için de harika fikirlerim var). Her neyse, Shadowed'a başlamadan önce Claimed, Hunted, Sought, Found, Revealed, Pursued ve Exiled kitaplarını okumanızı tavsiye ederim yoksa tamamen kaybolursunuz.

Hepinize kucak dolusu sevgiler ve mutlu okumalar! Evangeline Anderson

Kim'e ithaf edilmiştir:

Sadık ve gerçek bir dost olduğun ve bu kitabı bitirmem için kıcımı tekmelediğin teşekkürler. Sürekli bir okuyucu ve destek olarak hayatımda olduğun için kendimi çok kutsanmış ve şanslı hissediyorum. Kucak dolusu sevgiler!

İçindekiler

[Gölgelenmiş](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Akraba Gelinleri Parlak](#)

[Yazısı Yakut Gölgele Tanıtım](#)

[Saflık Bölüm 1](#)

Birinci Bölüm

"Bunu bana yapamazsın."

Süütünin sürgülü metal kapısından içeri adımını attığında, sert ve gıcırtılı ses Saber'ı şaşırttı. Kimin konuştuğunu ve daha da önemlisi, evinde izni olmadan kimin bulunduğunu görmek için arkasını döndü. Lissa'yla birlikte Kindred Ana Gemisi'nde paylaştıkları süit, o içeri girdiğinde kilitliydi - buna yemin edebilirdi. Peki nasıl...? Ve sonra onu gördü.

Kapüşonlu bir figür yaşam alanının uzak köşesine çömelmiş, yüzü gölgeler içinde gizlenmişti.

Saber onun bir erkek olduğunu biliyordu, buna hiç şüphe yoktu. Figür kendisinden yarım baş daha uzundu ki bu da bir şey ifade ediyordu çünkü hiçbir Kindred savaşçısı 1.80'in altında değildi.

"Bunu bana... *yapamazsın*..." diye tekrar hırladı ses.

"Kimsin sen?" Saber çömelmiş devasa figüre doğru bir adım atarak sordu. "Ve evimde ne arıyorsun?" Lissa'nın Kat'le birlikte dışarıda, kızıl saçlı dünyalı kızın birleşme törenini planlıyor olmasından memnundu. Eğer onun burada bu garip figürle birlikte olduğunu ve herhangi bir tehlike altında olduğunu düşünmek için herhangi bir nedeni olsaydı...

"Saber? Sen misin?" Lissa'nın hafif, kadınsı sesi süitin arka tarafından geliyordu ve Saber ensesindeki kısa tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Geri dönmüş ne yapıyordu? Ve onun yokluğunda ona ne yapılmıştı?

Kapüşonlu istilacıya doğru dikkatle yaklaşırken, aralarındaki bağlantıdan "*Lissa,*" diye seslendi. "*Olduğun yerde kal. Buraya gelme!*"

"Kimsin sen?" diye yüksek sesle bağırdı yabancı erkeğe, çünkü işgalci hâlâ cevap vermemişti. "Lanet olsun, eğer dişime dokunduysan-"

"Merak etme, eski dostum. Lissa tamamen güvende."

İstilacı başını kaldırdı ve sonunda Saber kapüşonunun gölgeli sınırlarına bir göz atabildi. Erimiş yıldız ışığı gibi saf gümüş gözler ona doğru parladı ve Saber içinde biriken koruyucu gerilim ve öfke düğümünün aniden eridiğini hissetti.

"Reddix?" Sesi rahatlamayla doluydu. "Sen misin?"

"Başka kim olabilir ki?" Reddix homurdandı. "Kazıkladığın başka bir eski arkadaşının bu akşam ortaya çıkmasını mı bekliyorsun?"

"Ama senin burada ne işin var? Seni en az bir hafta daha beklemiyordum."

"Erken geldim. Seni görmek ve bu çılgınlıktan vazgeçirmeye çalışmak için sabırsızlanıyordum."

"Ne söylediğine dikkat et, kardeşim." Saber kendi sesindeki hırıltıyı duydu ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. "Lissa'yı sevmek ve hayatımı onunla geçirmeyi seçmek şimdiye kadar yaptığım en mantıklı hareketti ve kimsenin aksini söylediğini duymayacağım - sen bile."

Reddix çömeldiği yerden kalkıp ışığa doğru gelirken boğazının arkasından bir ses çıkardı.

"O zaman annenin bu konuda söyleyeceklerini duymak istemezsin." Küçük bir video ekranını açtı ve Saber'a doğru itti. "Al bakalım. Mesajını izlediğinden emin olmam için bana Tanrıça adına yemin ettirdi."

Kılıç, kayıt oynamaya başlamadan önce ekranı itti ve kanepeye çöktü.

"Senin, onun ya da bir başkasının ne söyleyeceği umurumda değil, ben kararımı verdim."

Reddix onun yanına, geniş deri koltuğun diğer tarafına oturdu.

"Yani bunu gerçekten yapacak mısın? Bir dişi için her şeyden, evinden, geleceğinden, Klan Derebeyi pozisyonundan vazgeçecek misin?" Çakıllı sesi kuşkuluydu.

"Korkarım öyle." Saber içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bunu anlamamanın senin için zor olduğunu biliyorum Reddix, ama doğru dişi için buna değer ve Lissa benim için doğru kişi. Anlamaya çalış, onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Reddix, "Halkımızın yasalarına göre o senin kız kardeşin," diye .

"Biliyorum." Kılıç başını salladı. "Bunun sana ne kadar yanlış göründüğünü biliyorum.

-Evdeki herkese. Ancak aramızda kan bağı yok ve bazı nedenlerden dolayı akrabalık bileşikleri ne Lissa'ya ne de bana uymadı. Bu yüzden klanımızdaki herhangi bir erkek ve dişinin birlikte olmaya çalışması durumunda olacağı gibi birbirimizden itilmiyoruz."

"Seni yargılamıyorum," dedi Reddix ağır bir sesle. "Yargılayacak konumda değilim. Sadece söylüyorum."

"Biliyorum. Yıllar önce Lissa'nın yüzünü gördüğüm anda onun benim için doğru kişi olduğunu anlamıştım, tek kişi." Elini arkadaşının geniş omzuna koydu. "Senin için tek kadını bulduğunda anlayacaksın."

Reddix onun elini sıktı. "Doğru, sadece bir dişi bul, her şeyin cevabı bu. Ama hastalığımı bir şekilde tedavi edemediği sürece bana hiçbir faydası olmayacak."

"Ah, evet... o." Kılıç öksürdü, kendini aptal gibi hissediyordu. Arkadaşının durumundaki birine aşktan ve bir dişiyle bağ kurmaktan bahsedecek kadar nasıl duyarsız ?

"Evet, o." Reddix'in derin, hırıltılı sesi alaycılıkla doluydu. "Bir kadına sahip olmayı imkânsız kılan o küçük şey. Hayatımın yarısında gölgelerde saklanmamı sağlayan o küçük ayrıntı."

"Benimle saklanmak zorunda değilsin, kapüşonu çıkarabilirsin," dedi Saber sessizce, arkadaşının gölgeli yüzünü göstererek. "Seni daha önce de gördüm, biliyorsun."

"Takmaya devam edeceğim." Reddix'in gözleri kapüşonun derinliklerinden gümüş rengine parlıyordu. "Gerçeği bilmek istiyorsan, artık neredeyse hiç çıkarmıyorum, evde bile."

Kılıç kaşlarını çattı. "Ama elbette evde, herkesin sizi görmeye alışık olduğu yerde..."

"Gittikçe kötüleşiyor." Reddix aniden ayağa kalktı ve volta atmaya başladı, iri vücudu hayvani bir zarafetle yumuşak bir şekilde hareket ediyordu.

"RTS'nizi mi kastediyorsunuz?" Kılıç başını salladı. "Daha kötüye gidebileceğini bilmiyordum."

"Görünüşe göre olabilir," diye tersledi Reddix. "Hem de çok daha kötüsü."

RTS, Ters Dokunma Sendromu'nun kısaltmasıydı; yalnızca Dokunuş Akrabası erkekleri etkileyen ve binde bir görülen nadir bir hastalıktı. Hastalığa yakalananların neredeyse tamamı, Reddix'in babasının da mensup olduğu Yıldız Klanı'ndan geliyordu. Ancak Reddix'e birlikte erkekliğe adım attıktan kısa bir süre sonra teşhis konulmadan önce ailesinde hiç RTS olmamıştı.

Aynı kasabada büyüdükleri için Saber arkadaşının bu korkunç hastalığa yakalanmadan önceki halini hatırlayabiliyordu. Reddix gençken çok mutluydu, cana yakındı ve kuru bir mizah anlayışı vardı. Güzel özellikleri yüzünden onunla biraz dalga geçilmişti-Star Klanı üyelerinin güzelliği herkesin malumuydu ve Reddix de bir istisna değildi. Yine de, o

Alay edilmeyi iyi huylu bir şekilde karşıladı ve diğerklerinden farklı görünmesine rağmen birlikte koştukları genç erkek grubuna iyi uyum sağladı.

Ve sonra tam da yetişkinliğe adım attıkları yaşta, Reddix ezici bir darbe almıştı - Dokunma duyusu gelişememişti. Ya da daha doğrusu, yanlış gelişmeye başlamıştı.

Saber'in mümkün olduğunu düşünebileceğinden çok daha uzun bir süre bunu bir sır olarak saklamıştı. O ve arkadaşları yeni yeni deneyler yapmaya, yeni dokunma duyularını kullanarak sevdikleri bir kadının saçını çekmek ya da yeni geliştirdikleri *fısıltı dudaklarıyla* kulağına üflemek gibi numaralar yapmaya başladıklarında Reddix içine kapanmaya başlamıştı. Kaslı vücudunu ve yakışıklı yüzünü gizlemek için daha bol kıyafetler ve yüksek yakalı ya da kapüşonlu ceketler giymeye başladı. Diğerk insanların meraklı bakışlarından kaçınmak için her şeyi yapardı.

Sonunda ailesi durumu fark etmiş ve tek oğullarını teste götürmüştü. Doktorlar onlara başından beri korktukları şeyi söylemiş olsalar da, yaşadıkları şok hala o kadar büyüktü ki neredeyse ailelerini parçalayacaktı. Reddix'in ailesi ondan uzaklaşmış, utançtan kendini saklamasına izin vermişti. Arkadaşları da ondan uzaklaşmıştı. Sadece Saber ve Reddix'in küçük kız kardeşi Minda onun yanında kalmıştı.

Arkadaşının adımlarını izleyen Saber, arkadaşına karşı büyük bir acıma duygusu hissetti. RTS, Touch Kindred'in her erkeğinin her çok korktuğı bir teşhisti, çünkü pek çok açıdan sakatlayıcı bir durumdu. Reddix'in asla bir erkek olarak kabul edilmeyeceğı anlamına geliyordu - gerçekte değıl. Bir dişiye zihniyle dokunamadığı için, asla bir dişiyle bağı kuramayacak veya ona Derin Dokunuş vererek onu gerçekten tatmin edemeyecekti, ki bu da Dokunuş Kindred'ının tatmin edici bir cinsel ilişki için gerekli gördüğü şeydi. Ayrıca, zavallı piç kurusu kendisine bakan veya dokunan her insanın duygularını teninde fiziksel bir his olarak hissetmek zorundaydı. Kukuletasını takmayı tercih etmesine şaşmamalı.

Yine de eve döndüğünde kukuletayı sadece özel günlerde takardı; kendisini daha önce görmemiş pek çok yabancının bir araya geleceğini bildiği Klan toplantılarında. Eğer herkesin yanında, hatta Kılıç gibi eski dostlarının yanında bile takması gerekiyorsa, gerçekten kötü bir durumda olmalıydı...

"Kesin şunu!" Reddix havlayarak aniden üzerine yürüdü. "Kes şunu, Tanrıça seni lanetlesin!"

Saber irkilerek sıçradı. "Neyi durdurayım?"

"Bana acımayı bırak! Ve bunu inkâr etmeye de kalkma." Reddix suçlayıcı bir tavırla parmağını ona doğru uzattı. "Acımanı omurgamı yakan bir asit gibi *hissedebiliyorum*. Ve sana şunu söyleyeyim *kardeşim*, hissetmen gereken şey acıma değil, suçluluk duygusu."

"Suçluluk mu?" Kılıç ona bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne için suçluluk?"

"Bana bu şekilde kazık attığın için -sorumluluğundan kaçtığın için. Yedinci Cehennem'in benim kişisel fikrim olduğunu gayet iyi bildiğin halde, beni senin yerini almaya zorladığın için."

Saber eski dostunun sözleri karşısında bir suçluluk duygusu hissetti ve Reddix ona acı bir memnuniyetle başını salladı.

"*Şimdi* anlıyorsun," dedi ve tekrar Kılıç'ın yanındaki kanepeye çöktü.

"Reddix, lütfen, asla öyle demek istemedim-" Arkadaşı onu durdurmak için avucunu kaldırdı.

"Söylemene gerek yok. Vicdan azabını ben de hissediyorum - sanki biri kaburgalarımın arasına bıçak sokmuş gibi yan tarafımın derinliklerinde bir acı var, tam burada." İri bir elini böğrüne bastırdı.

"Tanrıça," diye mırıldandı Saber uyuşmuş dudaklarının arasından. "Bu kadar net hissedebiliyor musun?"

Reddix karamsar bir şekilde homurdandı. "Hoş değil ama Klan Derebey'i olursam yüzleşmek zorunda kalacağım şeylerden çok daha iyi. İnsanları selamlamak, kalabalıklarla buluşmak için dışarı çıkmak, onların tüm duygularını üzerimde hissetmek..." Öne doğru eğildi ve Saber onun saf gümüş gözlerindeki çaresizlik parıltısını gördü. "Saber, bunu yapamam. Geri dönmek zorundasın."

"Yapamayacağımı biliyorsun." Saber elini arkadaşının dizine koymaya başladı ama sonra dokunmanın RTS'yi daha da kötüleştirdiğini hatırlayarak kendini durdurdu. İç çekti. "Çok üzgünüm Reddix, ama halkımızın Lissa ve benim birlikte olmamız hakkında ne düşüneceğini biliyorsun. Klanlar kendi klanımdan bir dişi gelin olarak aldığım için dehşete düşerlerdi ve ondan vazgeçemem. Verebilseydim bile vermezdim."

Reddix'in kaslı vücudu gergin bir şekilde kıpırdandı ve sonra iri adam ayağa fırlayıp tekrar volta atmaya başladı.

"Bu kadar o zaman. Aletini pantolonunun içinde tutamadığın için cehennem gibi bir hayata mahkum oldum."

"Özür dilerim." Saber'ın suçluluk duygusunun bir kısmı öfkeye dönüştü. "Bunu ben planlamadım - senin RTS'ye sahip olmayı planladığın gibi."

Reddix bir kahkaha attı. "Yani aşkın bir hastalık gibi olduğunu mu söylüyorsun? Kalbini yiyip bitiren ve bir türlü kesip atamadığın bir kanser gibi mi?"

"değil," diye itiraz etti Saber. "Eğer sadece
-" Aniden durdu ve yanağının içini ısırıldı. Ama Reddix'in
neredeysen söyleyeceğini bildiği açıktı.

"Ne yapabilseydim kardeşim?" diye sordu. "Sadece sevecek bir dişi bulsam mı? Ona Derin Dokunuş'u veremediğim için bana acımayacak ya da kızmayacak birini? Duygularını hayatımın geri kalanında her Tanrıça'nın lanetlediği günde üzerime uymayan bir kıyafet gibi giymek zorunda kalmayacağım biri mi? Evet,

Bil bakalım ne oldu?" Acı acı güldü. "Benim ailem ve seninkiler bir araya gelip bana bir tane buldular bile."

"Ne?" Kılıç kaşlarını çatı. "Ama ben düşündüm ki... kimi? Senin için kimi seçtiler?"

"Tilla. Onu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum - okulda bizden sadece birkaç yıl gerideydi." Tilla dedikoducu bir kızdı, güzel kıyafetlere ve pahalı mücevherlere olan düşkünlüğüyle tanınırdı. Tarsia'nın önde gelen tüccarlarından olan babası ona her ikisini de iyi bir şekilde sağlıyordu ama Saber'a Reddix'in tipi olarak görünmezdi. Gerçi onun RTS'siyle kimse öyle değildi. Yine de, eğer arkadaş olarak birini seçmesi gerekseydi, Tilla listedeki son isim olurdu.

"Onun duygularını hissetmek balçık içinde yüzmek gibi." Reddix'in sert sesi bıkkın ve tiksiniş gibiydi. "Ve benden de nefret ediyor. Yine de, varis olmak için doğru soydan geliyor ve benim gelinim olmayı kabul etti."

"Ama... ama neden?"

"Sosyal konum ve prestijin ailesi için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. -Derebeyi'nin karısı olmak istiyor, Derebeyi ona Derin Dokunuş'u veremeyen bir sakat olsa bile. Onunla seks yapacak kadar *fiziksel olarak* dokunmaya bile dayanamayan biri."

"Bu konuda..." Kılıç boğazını temizledi. "Ona dokunmaya bile tahammül edemiyorsan, nasıl-"

"Bir şekilde idare etmek zorundayım. Ona bir varis vermeliyim, hem de *en kısa* zamanda.... RTS'den önce." Reddix başını salladı. "Veraset sırası korunmalı."

Saber iç çekti. "Bak Reddix, eğer istemiyorsan bu senin hayatın olmak zorunda değil. Benim yaptığım gibi vazgeç."

Gümüş gözleri parlıyordu. "Yani görevimi bırakıp sorumluluklarımdan feragat mı edeyim? Ben bırakırsam Klan Efendiliği için sırada kim var biliyor musun Kılıç?"

Kılıç rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Um... Fendrick değil mi? Klan Derebeyi olarak iyi iş çıkaracaktır."

Reddix başka tarafa baktı. "Olabilirdi - eğer birkaç gün önce bir düelloda ölmemiş olsaydı."

"Fendrick öldü mü?" Saber yaşadığı şoku sesinden uzak tutamadı.

Reddix acımasızca başını salladı. "Lanet olası aptal her zaman alınganlık göstermekte çok aceleliydi, bu sefer de bıçak kullanmakta kendisinden daha iyi olan birinden aldı. Artık o gittiğine ve sen de *amcanla* evcilik oynamaya başladığına göre benden başka kimse kalmadı. Ve erkeklerimizin çoğunun ne kadar sıcak kanlı olduğunu biliyorsun - en son eski Derebeyi'nin yerine geçecek net bir lider olmadığına ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Saber kendini hasta hissetti. "Klanların savaşı..." Bu olay yüzlerce yıl önce yaşanmıştı ama kanlı çatışma hâlâ çok iyi hatırlanıyordu. Touch Kindred'ın her klanı lider olması gerektiğini düşündükleri bir erkeği öne sürmüş ve hiçbirini uzlaşmaya yanaşmamıştı. Ortaya çıkan iç savaş Dokunuş Soyunu yok etmiş ve diğer Soy ırklarının, onların bir bütün olarak Soy'un geri kalanıyla arkadaşlık etmelerine izin verilemeyecek kadar uçar ve gaddar olduklarına dair inançlarını pekiştirmişti. Bu durum, Touch Kindred halkının tamamının sürgün edilmesiyle sonuçlanmıştı - nihayet bir kazanan ortaya çıktıktan sonra onlardan geriye kalanlar.

Bu lider Kılıç'ın atasıydı ve şimdiye kadar veraset sırası hiç bozulmamıştı. *Ama şimdi bozuyorum*, diye düşündü kendi kendine hastalıklı bir şekilde. *Çoktan bozdum bile. Reddix haklı, onu halkın gözünün içine bakmaya zorluyorum, onun için cehenneme dönecek bir hayata zorluyorum. Ve tüm bunlar kendime engel olamadığım ve Lissa'ya sahip olmak zorunda olduğum için.*

"Dur." Reddix bir elini karnının düz yüzeyine koydu. "Şimdi de midemi bulandırıyor. Suçluluğun mideme taş gibi oturuyor."

"Özür dilerim." Saber başını salladı. "Reddix, *tüm bunlar* için çok üzgünüm. Ama Lissa'yı seviyorum ve biz zaten birbirimize bağlıyız. Yapabileceğim bir şey yok."

"Olduğunu düşünmemiştim. Sadece sormak zorundaydım. Merak etme eski dostum, bir B planım var." Reddix koltuğa geri oturdu.

"B Planı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Reddix'in kapüşonunun içindeki erimiş gümüş gözler tehlikeli bir şekilde parladı. "Xandra'yı görmeye gittim."

"Bataklık cadısı mı? *Onu* görmeye mi gittin?" Saber inanmayarak başını salladı. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım," dedi Reddix şiddetle. "Çok hoş bir deneyim değildi. Ama yardıma ihtiyacım vardı ve yardım alabileceğim başka bir yer yoktu."

Saber, "Xandra'nın sana sunabileceği -herhangi birine sunabileceği- tek şey ölüm," diye itiraz etti. "Ondan uzak durmalısın Reddix!"

"Çok geç." Reddix güldü, Saber'ın kulaklarını acıtan derin, sert bir ses. "Çoktan bir pazarlık yaptık bile, kanla yapılan bir pazarlık. Gördün mü?" Kolunu uzattı ve kapüşonlu ceketinin kolunu yukarı çekti.

Kılıç bileğinin iç tarafında, korku ve tiksintiyle midesinin sıkışmasına neden olan bir şey gördü. Orada, arkadaşının soluk teninde, *lthss* adı verilen küçük, sürünen bir yaratığa benzeyen siyah bir iz vardı. Dünya'da yılan olarak adlandırılan hayvana oldukça benziyordu, ancak bir *lthss* beslendikten sonra kurbanının kanını emerek renk değiştiriyor, siyahtan kırmızıya dönüşüyordu. Reddix'in iç bileğindeki iz hâlâ küçük ve hâlâ siyahtı. Ama Xandra onunla işini bitirdiğinde ne renk olacaktı?

"Reddix," dedi. "Bunu yapamazsın. Başka bir yolu olmalı."

"Tilla'yı hamile bırakacak ve Klanların birbirini öldürmemesini sağlayacak kadar uzun süre RTS'nin üstesinden gelmek için mi?" Reddix acı bir kahkaha attı. "Hiç sanmıyorum."

"Ama bu çok aşırı," diye itiraz etti Saber. "Gerçekten sanmıyorum-"

"Hayır, düşünmüyorsun, eski dostum. Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun. Ama ne var biliyor musun? *Ben düşünüyorum.*" Reddix başparmağıyla kendini işaret etti. "Küçük kız kardeşimi düşünüyorum, Minda'yı. Rüzgâr Klanı'ndan bir erkek bulduğunu biliyor muydun? Fazla bir statüsü yok ama onu seviyor ve ona iyi davranıyor. Çoktan birleştiler ve bir bebeği olacak. Klanlar savaşa girerse bu tatlı, mutlu küçük aileye ne olacağını düşünmüyorsun? Sence ne kadar hayatta kalabilirler? Ve Minda kimin tarafını tutmalı, doğduğu klanın mı? Yoksa evlendiği klanın mı?"

Aniden ayağa kalktı ve dengesizce sallandı.

Kılıç ona yardım etmek için ayağa fırladı ama Reddix onun elini sıktı ve bir adım daha geri çekildi.

"Bana dokunmayı kes," diye mırıldandı. "Durumu daha da kötüleştiriyor."

"Özür dilerim." Kılıç bir adım geri çekildi. İlk kez eski dostunun yorgun görünmekten öte hasta görüldüğünü etti. Reddix'in yüzünü kapüşonu yüzünden pek göremiyordu ama görebildiği kadarıyla arkadaşı tıraşsız ve tarif edilemeyecek kadar yorgun görünüyordu.

"Gitsem iyi olacak," diye homurdandı Reddix. "Geri dönüp annene, babana ve halkımızın geri kalanına bir sonraki Derebeyi olduğumu söylemem gerek." Homurdandı. "Bu ihtimal karşısında duyacakları büyük sevinci kendin tahmin edebilirsin."

"Hemen gitme," diye itiraz etti Saber. "Bir süre kal ve iyileş- berbat görünmüyorsun."

"Benim hissettiğim kadar kötü görünmüyorsun," diye homurdandı Reddix. "Ama merak etme, henüz doğruca Tarsia'ya dönmeyeceğim. Burada, tüm Kindred Kardeşlerimizin çok sevdiği o küçük mavi-yeşil kaya topunda bitmemiş bazı işlerim var."

"Dünya'da mı?" Kılıç kaşlarını çatı. "Orada ne istiyorsun?"

"Önemli olan ne olduğu değil, kim olduğu."

"Reddix, mümkünse-" diye başladı Saber.

"Tek kelime daha etme, kararını vermişsin, bunu *hissedebiliyorum*. Geri dönmeyeceğin kesinliği boynumda bir ağırlık gibi. *Çok ağır* bir yük."

"Ama-"

"Ve endişelenmeyin." Reddix yerde duran yarısı açılmış video ekranını işaret etti. "Annene yemin ederim ki bunu izledin ve yine de eve gelmedin. Bu şüphesiz söylemek zorunda kalacağım birçok yalandan sadece ilki..."

Sözleri kesildi ve tekrar sallandı, bu sefer çok daha endişe verici bir şekilde.

"İyi misin?" Kılıç endişeyle ona doğru bir adım daha attı. "Kardeşim?"

"Saber, ben...ben..."

Ama Reddix sözünü bitirmedi. Gümüş rengi gözleri beyazları görünecek şekilde yukarı kıvrıldı ve ağır bir şekilde dizlerinin üzerine düştü. Sonra, Kılıç onu yakalamak için bir adım daha atamadan, devrilmiş bir ağaç gibi öne doğru devrildi, yüzüstü yere düştü.

İkinci Bölüm

Nina Kerrick, parlak renkli Seminole bebeklerinin ve tatlı çimen sarmal sepetlerinin sergilendiği cam vitrinin tozunu alırken içini çekti. Metodik ama hızlı bir şekilde hareket ederek sergilenen diğer eşyaları temizledi ve Hard Rock Casino'ya bağlı küçük kabile müzesinin ön tarafında bulunan broşür yığınlarını düzeltti. Müze fazla para kazandırmıyordu ama haftada sadece iki ya da üç kez orada çalışıyordu. Anne tarafından sadece yarı Amerikan yerlisi olmasına rağmen Seminole 'nin büyüleyici tarihiyle çevrili olmayı seviyordu.

Babası Gallerliydi ve ortaya çıkan kombinasyon Nina'ya yüksek elmacık kemikleri ve sıcak bakır-ten rengi teniyle egzotik bir görünüm kazandırmıştı. Ayrıca kırmızımsı vurgulara sahip uzun, düz siyah saçları vardı, ancak en çok dikkat çeken, rengiyle beklenmedik bir şekilde bir araya gelen koyu mavi gözleriydi. Nina görünüşünü seviyordu ama keşke daha küçük bir popoya sahip olsaydı diyordu - büyük kalçaları ve poposu sürekli bir şaşkınlık kaynağıydı, ama ne kadar çalışırsa çalışsın ve diyet yaparsa yapsın, hiçbir zaman gerçekten küçülmediler.

Küçük hediyelik eşya dükkânına geçerek el yapımı eşyaları -yama işi yelekler ve ceketler, yastıklar, tutacaklar ve süs eşyalarının yanı sıra anahtarlıklara iliştirilmiş minyatür bebekler- hızlıca düzeltti. Palmetto kabuğu lifinden yapılan ve parlak renkli geleneksel etek ve pelerinlerle süslenen bebek anahtarlıklar açık ara en çok satanlardı. Kocasını ya da erkek arkadaşını oyun masalarından bir saniyeliğine uzaklaştıran her kadın bir tane edinmek zorundaydı.

Küçük alan düzenlenmiş ve ertesi günün müşterileri için hazır hale getirilmişti - çoğunlukla yan taraftaki kumarhaneden zaman zaman içeri giren sıkılmış kumarbazlar. Nina için gitme vakti gelmişti. Nina'nın dükkânın önünden geçecek vakti bile olmamıştı.

Güney Tampa'daki Massage Envy'de terapist olarak gece işine gitmeden önce Mehoo-Jimmy'ye en sevdiği fast food hamburgerini almak için arabaya bindi.

1910'dan kalma bir Seminole kadının tasvir eden çerçeveli siyah beyaz bir fotoğrafın önünde durakladı. Fotoğraf, ünlü fotoğrafçı Julian Dimock tarafından çekilen Camera-man sergisinin bir parçasıydı. Çektiği fotoğraflar, çok az beyazın bu kadar uzağa gitmeye cesaret edebildiği bir dönemde Florida Everglades'in iç kesimlerindeki Seminole Kızılderililerinin yaşamına dair büyüleyici ayrıntıları gözler önüne seriyordu.

Resimdeki kadın Nina'nın gözüne tarihi öneminden dolayı değil, giydiklerinden dolayı çarptı ve dikkatini çekti - boynuna dolanmış tel tel cam boncuklar. Sadece birkaç tane de değil, kadının boynunda kelimenin tam anlamıyla *yüzlerce* tel vardı, o kadar çoklardı ki çenesinin hemen altından başlayıp tüm boynunu kaplıyor ve göğüslerinin önünden aşağıya damlıyorlardı. Ağırlıkları muazzam olmalıydı ama kadın dimdik ve güçlü bir şekilde duruyor, karanlık gözlerinde boyun eğmeyen bir bakışla kameraya bakıyordu.

Nina', kadının neden bu kadar çok boncuk taktığını anlaması için Kızılderili çalışmaları diplomasına ihtiyacı yoktu. Geçmişte, Seminole kadınları için bu bir gurur -statü- meselesiydi. Boncuklar, sadece hediye olarak alınan değil, el işi sepetler, battaniyeler, bebekler ve yapabildikleri diğer her şeyi satarak kendi kazandıkları parayla satın aldıkları zenginliklerinin ve değerlerinin dışa vurumuydu. Seminole kadınları boncukları sadece geceleri çıkararak takarlardı, her ne kadar boncukların muazzam ağırlığı sonunda ciddi sırt ve omuz sorunlarına yol açsa da. Onları takmak bir gurur meselesiydi ve birden fazla kez kazara nehre düşen bir kadın boynundaki büyük ağırlık yüzünden boğuldu.

Nina yüz yıl öncesinden gelen kadına bakarak, "Çok ağır," diye mırıldandı. "Bu ağırlığı her gün nasıl taşıdın? Nasıl bu kadar dik durabiliyorsun?"

Kendi ağırlığı yüzlerce cam boncuk ipliği kadar somut değildi ama Nina yine de onu aşağı çektiğini hissediyordu. Elbette rüyalar, boynuna bağlanmış bir çapa gibiydiler. Eğer onları görmeyi bir an önce bırakmazsa, kolyelerini çıkaramayacak kadar gururlu Seminole kadınlarının Everglades bataklıklarında boğuldukları gibi onu da boğacaklardı. Ve bir kadının boncukları tel tel dizmesi gibi, rüyalar da her gece soğuk terler içinde uyanıp hasta olacakmış gibi hissedene kadar kötüleşmeye devam etti.

Nina kendi kendine cesurca, "Her şey yoluna girecek," dedi. Çenesini kaldırdı. "Herkes arada bir tuhaf rüyalar görür." Ama bu rüyalar aylardır görülüyordu. İlk başlarda önemli bir şey değildi ama son zamanlarda...

Keşke her içtiğimde kendimi kadar komik hissetmeseydim.

Ama komik tam olarak doğru kelime değildi, değil mi? Daha çok tahrik olmuş gibiydi. *İnanılmaz derecede* tahrik olmuştu. Nina nedenini bilmiyordu ama ne zaman rüyasında yüzü olmayan adamı görse kalbi çarpmaya başlıyor ve avuçları nemleniyordu. Ve bu sadece başlangıçtı - adam yaklaştığında, göğüs uçları sıkılaşıyor ve aniden o kadar sıcak ve ıslak oluyordu ki bacaklarının arasında şişlik hissediyordu. Ve her zaman yüzünü göremediği adam onunla alçak, sert bir sesle konuşuyordu. Ona yapmak istediği her şeyi söylüyordu. Onun için tek kadın olduğunu, dokunmak istediği tek kişinin o olduğunu söylüyordu...

Bu rüyalardan her zaman terli ve dağınık bir şekilde uyanırdı. Ve kafası çok karışıktı. Kabus mu görmüştü yoksa ıslak bir rüya mı? Bir yanı kâbus diyordu, hiç şüphesiz. Yüzü olmayan bir adam onu mu kovalıyordu? Bu kötü bir rüya olmalıydı. Ama... kötü rüyalar insanı azdırmazdı.

Aklını. O kadar ki tekrar uyumadan önce kendine dokunmak zorunda kaldı. Nina bundan utanmaktan kendini alamıyordu - yüzü gizli, kocaman, korkutucu bir adam fikri onu nasıl bu kadar tahrik edebilirdi? Ve neden rüyalar onu rahat bırakmıyordu?

Bunu düşünmeyi bırak! Sadece daha da kötüleştiriyorsun. Her neyse, gitme vakti geldi.

Nina saatine baktı ve alçak sesle lanet okudu. O kadar uzun süredir kötü rüyalarını düşünüyordu ki, saatin ne kadar geç olduğunu unutmuştu. Oradan çıkma vakti çoktan geçmişti.

Işık düğmesini kapatarak küçük müzeyi kilitledi ve çalışan otoparkının uzak ucuna park ettiği arabasına doğru koştu. Sıcak Florida güneşi üzerine vuruyordu ama Nina buna alışkındı. Küçük hatchback'inin içine girdi ve içinin fırın gibi olduğunu fark etmedi bile. Sıcakla başa çıkabilirdi

-Yılda onu etkileyen birkaç soğuk gün oluyordu. Neyse ki Tampa'da yaşadığı için o günler çok azdı, bu yüzden genellikle oldukça rahattı.

Arabaya servis bölümünden geçip Mehoo-Jimmy için bir double çizburger ve kendisi için de dolar menüsünden çikolatalı bir shake aldı. Okula geri dönmek için her kuruşunu biriktirmeye çalıştığı için bu küçük bir savurganlıktı, ama bir gece önce gördüğü özellikle kötü rüyadan sonra Nina bunu hak ettiğine karar verdi.

İçkisini yudumlayıp Mehoo-Jimmy'nin küçük bungalovuna doğru ilerlerken kendi kendine, *rüyaların gitmesine izin vermeliyim*, dedi. *Onları unutmalı ve sadece nefes almalıyım.*

Küçük yeşil evin önüne geldiğinde Mehoo-Jimmy'nin ön verandada oturduğunu, kedilerinden birini sevdiğini ve muhtemelen kendi kendine mırıldandığını gördü. Arabadan indiğinde Nina yumuşak, sözsüz ve şaşırtıcı derecede akortlu mırıldanmayı duyabildi

havada sürükleniyordu. Annesinin ölümünden sonra Mehoo-Jimmy ona sarılıp her şeyin kaybolmadığını, bir gün öbür tarafta onu tekrar göreceğini fısıldadığında onu teselli eden de bu yumuşak sestti.

Annesi göğüs kanserinden öldüğünde Nina sadece on iki yaşındaydı ve Mehoo-Jimmy onu kanatları altına almış ve Nina'nın babası kederini viski ve kumarda boğmaya çalışırken onu korumuştı. Bazı açılardan, annesinin ölümünü asla atlatamamıştı - ya da en azından eve sarhoş geldiğinde ya da barbut masasında maaş çekini kaybettiğinde her zaman öne sürdüğü bahane buydu.

Ama Nina şu anda babasını düşünmek istemiyordu. Bezelye yeşili küçük bungalovun patikasında hafifçe koştu, içinde çizburger olan beyaz kâğıt torba neşeyle kırışıyordu.

"Mehoo, nasılsın?" Verandanın basamaklarını iki adımda çıktı ve yaşlılıktan kırışmış yumuşak yanağını öpmek için eğildi. Mehoo-Jimmy her zamanki gibi bebek pudrası ve arka bahçesinde yetiştirdiği otlar gibi kokuyordu.

"Merhaba, Eecho." Bu sevecen isim Seminole lehçelerinden biri olan Miccosukee'de "küçük geyik" anlamına geliyordu. Yaşlı kadın ona geniş bir gülümseme verdi, sahte olamayacak kadar beyaz ve düzgün dişleri ortaya çıkmıştı. "Burada ne yapıyorsun? Greedy Massage'da olman gerekmiyor mu?"

"Burası Massage *Envy* ve birkaç dakikam var. Sana öğle yemeği getireyim dedim." Nina çantayı ona uzattı ve yanına oturmak için hasır bir sandalye çekti. "Ee, işler nasıl?"

"Fena değil, fena değil. Ama..." Yaşlı kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Senin hakkında endişeli bir his var içimde, Eecho. Bu sabah erken saatlerde ilk uyandığımda. İyi misin?"

"Ben iyiyim, Mehoo." Nina evlat edindiği büyükannesinin yaşlı bakışları altında rahatsızca kıpırdandı.

"Mehoo'na doğruyu söyle." Yaşılı kadın gözleri nazik olsa da sertçe konuşıtu. "Aklında bir Şey olduğunu anlayabiliyorum."

Nina ellerine bakarak, "Başıka bir rüya gördüm," dedi. "O adamla ilgili bir rüya... yüzünü göremediğim adamla ilgili."

O konuşıurken, yarı hatırladığı rüya onu huzursuz ve utanmışı hissettiren bir güçle geri geldi. Tuhaf rüyaların onu utanç verici bir Şekilde tahrik etmesinin yanı sıra, bunlarda başka bir Şey daha vardı - yüzü olmayan adamın onun yardımına ihtiyacı olduğunu hissetti. Başıının büyük belada olduğunu ve onu sadece onun kurtarabileceğini. Ama bunu nasıl yapabileceğini söylemek zordu; adam çok *büyüktü* ve yüzü her zaman glgeliydi...

"Yüzünü gizleyen bir adam mı? Hmm..." Mehoo-Jimmy, Nina'getirdiği hamburgerin paketini açarken dşınceli bir Şekilde mırıldandı. "Bu hiç iyi değil, ocuğum. Sesi bir ayıya benziyor."

Nina kaşılarını çatarak, "Olabilir, sanırım," diye itiraf etti. "İri yarı biri, en azından bir ayı kadar büyük."

"Ayı senin ruh hayvanının Nina," dedi Mehoo-Jimmy sertçe. "Onu daha önce de rüyanda görmüştün, hatırladın mı?"

"Şey, evet..." Nina i çekti. Küçükken kendisiyle konuşıan bir ayıyla ilgili birkaç rüya görmüştü ama bu yıllar önceydi, çocukça bir fanteziydi. Bunu Mehoo-Jimmy'ye söyleyeceğinden değil.

"Ruh hayvanınız size ryanızda geldiğinde, onu dinlemeniz gerekir. Ne istiyor bu ayı?"

"Bilmiyorum." Nina çaresizce ellerini kaldırdı. "Hiç konuşmuyor ve yüzünü hiç göremiyorum - sadece bir Şekilde saklanıyormuş gibi garip, parlayan gözleri var."

Mehoo-Jimmy, "Rüyada ayı görmek ateşin yaklaştığı anlamına gelir," diye açıkladı. "Sadece suyla sndremeyeceğiniz bir ateş."

Nina saygıyla başını salladı ama anladığından tam olarak emin değildi. Mehoo-Jimmy'nin rahmetli kocası panter klanının saygın bir şifacısıydı ve yaşlı kadın da Seminole tıbbının bir doktoru olarak tanınana kadar onunla çalışmıştı. Asla bir tıp adamı kadar güçlü olamayacaktı ama bitkisel ilaçları ve tıbbi ovmaları iyi sonuçlar veriyordu ve kabilenin yaşlı üyelerinin çoğu tarafından "beyaz ilaçlardan" daha çok tercih ediliyordu. Ev yapımı ilaçları ona evini geçindirmesine, kendisini ve bahçesinde her zaman dolaşan kedileri beslemesine yetecek kadar para kazandırıyordu.

"Bu ateşi özel çayınızla söndürebilir misiniz?" diye sordu Nina. Şahsen, Mehoo-Jimmy'nin soğuk algınlığı ve grip için demlediği bitki çayına yemin ederdi. Kendisi neredeyse hiç hasta olmuyordu ama olduğunda da çay birkaç gün içinde iyileşmesine yardımcı oluyordu.

"Hiçbir ilaç bu tür bir ateşi söndürecek güçte değildir," dedi Mehoo- Jimmy gizemli bir şekilde. "Böyle bir ateşi iyileştirecek gücün içeriden gelmesi gerekecek. Buradan." Öne doğru eğilerek çarpık bir parmağıyla Nina'nın kalbinin üzerine dokundu.

Nina, "Benim senin gibi bir gücüm olmadığını biliyorsun, Mehoo," diye itiraz etti.

Yaşlı kadın ona bazı tedavileri ve ilaçları öğretmeye çalışmış, "iyileştirici dokunuşu" olduğunu iddia etmişti ama Nina hiçbir zaman çay ve birkaç bitkisel ovmadan fazlasını yapmayı öğrenememişti. Her zaman kendi kendine gelip daha fazlasını öğreneceğine söz verirdi ama bugünlerde o kadar meşguldü ki bir sonraki işe koşturmadan önce evlat edindiği büyükannesine birkaç dakika ayıracak zamanı bile zor buluyordu.

"Tabii ki biliyorsun, Eecho. Kıskaç Masaj yerindeki müşterilerin neden tekrar tekrar gelmeye devam ediyor sanıyorsun? Yoksa neden okula geri dönüp doktor olmak için para biriktiriyorsun? Çünkü insanlara dokunduğunda, senin gücünü hissediyorlar - iyileştirmek için kalbinin gücünü."

"Oh, Mehoo..." Nina kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Ben sadece doktor asistanı olmak istiyorum. Ama öyle değil, ben sadece iyi bir terapistim. Müşterilerim bu yüzden geri geliyor. Sahip olduğum herhangi bir 'güç' yüzünden değil."

"Sandığınızdan daha fazla güce sahipsiniz." Mehoo-Jimmy ciddiyle başını salladı. "İçinde bir güç var, Eecho. Ne kadar eğilmek zorunda kalırsan kal, kırılmana izin vermeyecek bir güç."

Nina aniden gözlerinin yaşardığını hissetti ve yaşlı kadının ağladığını görmemeye çalışarak başka tarafa baktı.

"Ben... Umarım öyledir," dedi, duygularını sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Çünkü son zamanlarda bazen... kırılacakmışım gibi hissediyorum. Bu rüyalar..." Mehoo-Jimmy'ye baktı ve gülümsemeye çalıştı ama diğer kadın başını salladı.

"Söyle bana Nina," dedi usulca. "Rüyalar gerçekten o kadar kötü mü? Yoksa üzgün olmanın başka bir nedeni mi var? O iyi kalpli olmayan baban mı? Bu sefer ne yaptı?"

"Oh, babamın başı hep belada." Nina burnunu çekti ve içini çekti. "Yine de hayal kırıklığına uğradım, daha iyi olduğunu sanıyordum. Her Cuma gecesi Adsız Kumarbazlar'a gitmesini sağlıyordum. Yıllardır kumarhaneye gitmemişti. Ve sonra..."

"Sonra ne olacak?" Mehoo-Jimmy'nin gözleri sertti ama içindeki öfke Nina'ya yönelik değildi.

Nina iç çekti. "Oh, yine kumarhaneye gittiğini öğrendim. Hepsi bu kadar."

"Ne kadar?" Mehoo-Jimmy sordu. "Ne kadar kaybetmiş?"

"Tam olarak emin değilim," diye yalan söyledi Nina tedirginlikle. Aslında babasının ne kadar borcu olduğunu kuruşuna kadar biliyordu. Ama Mehoo-Jimmy'ye söylerse, bu miktar yaşlı kadına kalp krizi geçirebilirdi.

"Nina..." Mehoo-Jimmy kaşlarını çatdı. "Borcunu ödemesine yardım mı ediyorsun? Bu yüzden mi sürekli çalışıyorsun, Eecho?"

"Biraz yardım ediyorum, her şey yoluna girecek," dedi Nina. "Çoğunlukla okul için para biriktiriyorum. Sadece... iyi uyuyamıyorum, bu yüzden şu anda biraz yorgunum, hepsi bu."

Aslında son zamanlarda kendini bitkinliğin sınırında hissediyordu. Çalıştığı onca saat, rüyaların stresiyle birleşince çoğu zaman kendini yarı deli gibi hissediyordu. Ama mehoo'sunun bunu bilmesine izin veremezdi.

"O köpek herife yardım etmemelisin," diye tersledi Mehoo-Jimmy. "Tek yaptığı almak, almak, almak. Muhtemelen beş para etmez postunun en yakın ağaca çivilenmesini engellemek için çalışıp didinmen umurunda bile değildir."

"Tabii ki umurunda," diye itiraz etti Nina. "Yaptığı şey yüzünden kendini çok kötü hissediyor. Annem öldüğünden beri eskisi gibi değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Bu on iki yıl önceydi, Nina. Sevgi dolu bir ruhun ölümü korkunç bir şey, ama bunu sonsuza dek bir bahane olarak kullanamazsın."

Mehoo-Jimmy sadece kendisinin de sık sık düşündüğü şeyi söylüyordu, ama Nina bunun yüksek sesle söylendiğini duyunca hissettiği suçluluk duygusuna engel olamadı. Annesi ölmek üzere olan babasına bakması için ona yalvarmış, Nina da o zamanlar on iki yaşında bile olmamasına rağmen elinden geleni yapmıştı.

Yemek pişirmek, evi temizlemek ve ev ödevlerini yapmak bu kadar genç yaşta ağır bir yükü ama bir şekilde üstesinden gelmişti. Babasının içki içmesinden ve kumar oynamasından ne kadar nefret ederse etsin, tüm o güzel zamanları asla unutamazdı. Annesiyle birlikte küçük mutfakta, cızırtılı eski radyodan gelen melodiler eşliğinde gülüp dans etmelerini... Babasının büyüleyici Gal aksanını ve masmavi gözlerini -Nina'nın ondan miras aldığı tek özellik-

aptalca şakalar yapar ve annesi gülmekten ağlayana kadar onu gıdıklardı.

"Birbirlerine çok aşıklardı," diye mırıldandı, tekrar eline bakarak. "Sanırım... onu bu kadar özlediği için onu suçlayamam."

"Annenle tanışmadan uzun zaman önce kumar ateşiyile ilgili bir sorunu vardı." Mehoo-Jimmy içini çekti ve solmuş elini Nina'nın yanağına koydu. "Sadece onun için ölesiye alışma, Eecho. Onun bir hayatı vardı ve onu kötü kullandı; seninkini de elinden almasına izin verme."

Nina biraz savunmacı bir tavırla, "yle değil," dedi.

"Evet, yle." Mehoo-Jimmy'nin sesi zgn geliyordu. "Şu haline bak, yirmili yaşılarını yarılammışsın ve hâlâ kendine ait bir evin ya da ailen yok. Seni sevecek iyi bir adam bulmalısın - benim özel kızarmış ekmeğimi pişirecek birini."

Nina konuyu değiştirdiğine sevinerek, "ok iyi kızarmış ekmek yapıyorsun," diye itiraf etti. "Doğruca arkama ve kalçalarıma gitmese bütün gün yerdim."

Mehoo-Jimmy iğrenmiş bir *hmmph* sesi çıkardı. "Zaten çok zayıfsın, eecho- her gün bir tabak kızarmış ekmek yemelisin."

"st tarafım belki. Ama bu..." Nina fazla cömert kalçalarını ve poposunu okşadı. "Ne yaparsam yapayım bu asla zayıflamayacak."

Mehoo-Jimmy kesin bir ifadeyle, "Geniş kalçalara sahip olmakta yanlış bir şey yok," dedi. "Bu doğurgan olduğunuzu gösterir. Doğru adam gelecek ve o kalçaların arasına bir bebek koymak isteyecektir."

"*Mehoo!*" Nina utanç içinde gülerek başını salladı. Mehoo- Jimmy aklından geçenleri söylemesiyle tanınırdı ve lafını hiç sakınmazdı. Nina çoğu zaman Jimmy'nin ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

"Bu doğru," diye ısrar etti evlatlık büyükannesi. "Sadece bekle ve gr."

"Eğer gerçekten büyük kalçalı ve geniş arkalı bir kız *isteyen* bir adam bulursam, onu eve getirip senin kızarmış ekmeğinle besleyeceğime söz veriyorum, buna ne dersin?" dedi.

Mehoo-Jimmy kaşlarını çatarak tekrar, "Hmmp," dedi. "Gördüğüm zaman inanacağım. Yaptığın onca sıkı çalışmayla bir erkek bulacak vaktin yok." Gözlerini Nina'ya dikti. "Yapabileceğim en iyi şey, o adamın *seni* bulması için dua etmek."

Nedense Nina'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Tekrar rüyasındaki adamı düşündü, yüzü her zaman gölgeli olan adamı.

"Yapma bunu Mehoo," diye yalvardı. "Ben olduğum gibi iyiyim, gerçekten."

"Göreceğiz bakalım." Yaşlı kadın dikkatini tekrar yarısı yenmiş hamburgerine verdi. "Göreceğiz."

"Şey, şu anda gitme zamanımın geldiğini görüyorum." Nina saatine baktı. Aslında vakit çoktan geçmişti. Zıpladı ve Mehoo-Jimmy'nin buruşuk yanağına bir öpücük daha kondurdu. "Seni seviyorum, Mehoo. Sonra görüşürüz."

"Güle güle, Eecho. Kendine iyi bak ve güvende ol. Yemek için de teşekkürler." Yaşlı kadın gülümsedi ve büyük takma dişleriyle hamburgerinden bir ısırık daha almadan önce bir kediye kovaladı.

Nina arabasının direksiyonuna geçerken el salladı. Dokuza kadar sürecek olan Massage Envy'deki vardiyasına gitme zamanı gelmişti. Müzede çalışmayı *seviyordu* ama bazı günler uzun oluyordu.

Güney Tampa'ya giden arka yola saparken yorgun bir şekilde iç çekti. Uzun çalışma saatleri onu daha önce hiç rahatsız etmemişti, ancak zorlu programına ilk başladığı zamanlarda, gecede en az bir kez rüyalarla uyanmamıştı. Uyandığında da bir daha uyuyamıyordu. Onu aklından çıkaramıyordu.

Az ya da hiç uyumadan bu şekilde daha ne kadar devam edebilirdi?
Ve neden rüya görmeyi bırakamıyordu?

Nina ilk defa tedirgin bir şekilde onda bir sorun olup olmadığını merak etti.
Bir tür zihinsel çöküş mü yaşıyordu? Deliriyor muydu?

Elbette delirmiyorum, diye kendi kendine huzursuzca inkar etti. *Her şey yoluna girecek. Eminim bu gece rüya görmeden uyuyabileceğim. Bu gece rüyaların nihayet bittiği gece olacak.*

Ama buna inanmadı, gerçekten inanmadı. Gölgeyi yüzlü adam öylece kaybolup gitmeyecek kadar gerçekti. Ondan bir şey istiyordu - Nina'nın vermekten korktuğu bir şey.

Ama ne?

Üçüncü Bölüm

Sylvan muayene masasında yatan erkeğe bakarken kaşlarını çatı. Saber'a göre Reddix hiçbir uyarı vermeden yere yığılmıştı. Saber bunun yorgunluktan kaynaklanabileceğini düşünmüştü ve gerçekten de Touch Kindred savaşçısının koyu halkalarını ve perişan görünümünü gören herkes aynı şeyi söylerdi. Ancak Sylvan'ın erkek bayginken hızlı ve gizli bir şekilde yaptığı testler aksini söylüyordu. Reddix'in muzdarip olduğu RTS son derece ciddiye; en yakın arkadaşının bile bildiğinden çok daha ciddi olduğu açıktı. Sylvan, Reddix'in kendisinin de kötü gidişat hakkında bir fikri olup olmadığını merak ediyordu.

İçini çekti ve başını salladı. Ona anlatmak için yeterince zamanı olacaktı. Bu arada Reddix'in dinlenebildiği kadar dinlenmesine izin verecekti. Gerçi dinlenmek ona pek iyi geliyor gibi görünmüyordu. Sylvan onu izlerken iri erkek bedeni sarsıldı ve gözleri kapaklarının altında huzursuzca gezindi. Uykusunda bile başkalarının duygularını kaydediyor muydu? Yoksa sadece rüya mı görüyordu?

Bunu bilmenin bir yolu yoktu.

Bataklık cadısının kulübesini bulmak uzun zaman aldı. Sarı ve mor yosunlarla kaplı çürümüş suda saatlerce ilerlemiş, sarkan dalları ve sarmaşıkları yolundan itmişti. Tarsia'daki bitki örtüsünün çoğu parlak turuncu ve sarıydı, gezegenin kızıl güneşinin ışığını yansıtan ve Reddix'in RTS'si nedeniyle daha hassas hale gelen gözlerini acıtan renkler. Yine de en azından kalabalık şehirden, onu her zaman çevreleyen ve istila eden duyguların sürekli rahatsız edici uğultusundan uzaktaydı.

Çürümüş kokunun, kokuşmuş sığağın ve kapüşonlu yüzünün etrafında vızıldayıp duran yakıcı sineklerin, şehrin dış mahallelerindeki rahat evine tercih edilmesi Reddix'e kendisi hakkında çok şey anlatıyordu. RTS gerçekten kötüye gidiyordu. Eğer bir an önce kontrol altına alamazsa...

Ama bunu düşünmeyi reddetti. İleride, eğri büğrü bacasından bir tutam mor duman çıkan ahşap bir kulübe gördü. Burası olmalı.

Siyahımsı mor çamurda ağır ağır ilerleyerek köhne binanın önüne geldi. Ama tam kapıyı çalmak için elini kaldırdığı sırada bir ses ona seslendi.

"Reddix... Reddix, Redanın oğlu, Touch Kindred Klanlarının ikinci komutanı."

Reddix kaşlarını çattı. Ses kulübenin içinden geliyor gibiydi ama alçak ahşap yapıdan gelen herhangi bir duygu hissedemiyordu.

"İçeri gel," diye devam etti alçak, kadınsı bir kontralto ses. "İçeri gel, ben de seni bekliyordum."

İçini bir huzursuzluk kapladı. Duygularını hissetmeden nasıl bu kadar yakın olabilirdi? Genelde bir insana yirmi metre yaklaştığında, onun tenine karşı hissettiklerini hissetmeye başlardı. Ne kadar yaklaşırsa ya da ne kadar çok insan varsa, hisler o kadar artıyordu. Dokunmak bunu daha da yoğunlaştırıyordu, bu yüzden Reddix ellerini kendine saklamak için elinden geleni yapıyordu. Ona dokunmuyordu ama sesinden anladığı kadarıyla cadı kapının hemen diğer tarafındaydı. Neden onu *hissedemiyordu*?

"Her şey açıklanacak, Savaşçı. Korkma, içeri gir."

Tedirginliğine rağmen Reddix geri dönemeyecek kadar ileri gitmişti. Yavaşça kapıyı iterek açtı ve kulübeye adım attı. Onun için bir an aldı

Güneş ışığıyla kamaşmış gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu ama gördüğü şey onu şaşırttı.

Kaba ahşap bir taburede tek başına oturan kadın uzun, beyaz-sarı saçlara ve garip, dikey göz bebekleri olan delici sarı gözlere sahipti. Üzerinde dökümlü siyah bir elbise vardı ama sade elbisesine rağmen güzel, narin yüz hatları ve uzun beyaz elleri vardı. Parmaklarından birinde göz kamaştırıcı pembe bir mücevheri olan büyük bir yüzük vardı. Büyük bir tencerede bir şeyler karıştırarak hareket ederken ateş ışığında titriyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu kuşkuyla. "Xandra'yı görmeye geldim."

"Ben o kızım." Kesik sarı gözlerini ona dikti ve güldü. "Evet, o benim, bataklık cadısı. Ne? Bütün cadıların yaşlı ve çirkin olması gerektiğini mi sanıyordun? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Reddix, canım."

"Düşündüm de... boş ver." Başını salladı. "Neden seni hissedemiyorum? Duygularını..."

"Ah evet, RTS'niz. Ne kadar kötü bir hastalık." Başını salladı ve *cık cık* diye bir ses çıkardı. "Buna gelince, beni hissedemezsin çünkü kendimi koruyorum. Bunu yapabiliyorum çünkü benim de bir Dokunma duyum var - Klanımızdaki her erkek gibi - ve onu kullanmayı öğrendim."

"Ne?" Reddix kaşlarını çattı. "Ama bir dişi Dokunma Duyusuna sahip olamaz. Bu-"

"Doğal olmayan mı? Küfür mü? Tanrıça'ya ve Doğa'ya karşı bir suç mu?" Kesik gözleri parladı. "Evet, beni kovduklarında baban da böyle demişti. Burada kendi isteğimle mi yaşadığımı sanıyorsun?"

"Ben... bilmiyorum." Reddix başını salladı. "Ama ben... senin güçlerin olduğunu duymuştum."

"Oh, biliyorum. Kadınsı olmayan dokunma hissimin ötesinde ve üstünde." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ve şansına, onları senin için kullanmaktan mutluluk duyacağım."

senin yararına."

Reddix kaşlarını çatı. "Bundan daha zor olacağını düşünmüştüm. Neden bana yardım etmek istiyorsun, öylece?"

"Çünkü senin için üzülüyorum, sevgili oğlum." Uzun, beyaz bir elini göğsüne götürdü. Daha yakından bakınca Reddix'e neredeyse parmaklarının fazladan eklemleri varmış gibi geldi. Ama bu olamazdı, değil mi?

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, anlıyor musun?" diye devam etti cadı. "Yıllardır seni izliyorum - aslında teşhis konulduğundan beri."

Kürek kemikleri arasındaki deri ürpermeye başladı. Cadı görünüşte çok güzeldi ama pürüzsüz, güzel yüzünün altında doğru olmayan bir şeyler vardı. İçinde yaşadığı bataklık kadar çürümüş bir şey.

"Gitmeliyim." Dönmeye başladı ama kadının sözleri onu durdurdu. "Ne yazık, tedavini almadan mı gidiyorsun?"

Reddix yavaşça geri döndü. "Beni iyileştirebilir misin? RTS'mi tersine çevirebilir misin?"

"Bunu tersine çeviremem ve size bir kadına Derin Dokunuş yapma yeteneği veremem - bu konuda çok açık olalım - yanlış reklama inanmıyorum."

"O zaman ne ?" Reddix talep etti.

"Sevgili Reddix, onu *susturabilirim*. Bir daha etrafındaki hiç kimsenin duygularını hissetmek zorunda kalmamanı sağlayabilirim." Ayağa kalktı ve onun önünde durdu. "Şimdi bu bir *rahatlama* olmaz mıydı?"

"I-"

"Düşünsene," diye devam etti, uzun bir tırnağıyla göğsüne hafifçe vurarak. "Duygularının sümüklü böcek gibi üzerinizde gezindiğini hissetmeden başka biriyle sohbet ettiğinizi. Meraklarının binlerce iğne gibi battığını, *küçümsemelerinin* kusmuk gibi boğazınızın arkasını kapladığını.

Ya da kadınsa..." Reddix onu durduramadan uzanıp adamın kapüşonunu geriye attı ve yüzünü ortaya çıkardı. "Vay, vay, evet..." Onaylarcasına başını salladı. "Dişiler sana baktığında ne hissettiğini ancak *tahmin edebilirim*, çok güzelsin savaşıyorum. Seninki gibi bir rahatsızlığı olan biri için fazla güzelsin. Bu yüzden mi yüzüne bunu yaptın?" Parmak uçlarıyla onun yanağını okşamak için uzandı ama Reddix başını başka yöne çevirdi.

"Dokunma bana." Bir adım geri çekildi ve kapüşonu tekrar yerine taktı.

"Ama neden, sevgili Reddix? Ne kadar şehvet dolu olurlarsa olsunlar duygularımı hissedemezsin - sana kalkan olduğumu söyledim."

"İstediğiniz kadar kalkan kullanın, bana dokunmayın yeter."

Cadının duygularını hissedemediği doğrudu ama yaklaştığında, aralarında bir şekilde diktiği görünmez bariyer tarafından zar zor kontrol altında tutulan duyguları hissedebiliyordu. Sanki elinde canlı engereklerle dolu bir torba tutuyormuş ve torbanın kenarları şişiyormuş gibiydi - sonunda patladığında ısırmak istemiyordu.

"Buraya yardım için geldim, alay edilmek için değil," dedi sert bir sesle.

"Ve daha önce de söylediğim gibi, size yardım etmekten mutluluk duyarım." Gülümsedi. "Bir bedel karşılığında."

Bu daha çok Reddix'in beklediği şeydi. "Söyle bakalım cadı," hırladı. "Ve eğer ödemeye hazırsam sana söyleyeceğim."

"Oh, ödeyeceksin." Kadın ona gülümsedi, sarı gözleri yine parlıyordu. "Ödeyeceksin çünkü başka seçeneğin yok."

Reddix başını salladı. "İyi miktarda kredi biriktirdim..."

"Bana para ya da kredi olarak ödeme yapılmayacak." Cadının kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Kanla ödenmek istiyorum."

Reddix tereddüt etmeden bileğini uzattı. "Al ."

"Senin değil, canım. Ödemeyi ve aslında çaresizce ihtiyaç duyduğun tedaviyi ancak bir başkasının kanıyla yapabilirsin. Saf bir kalbe ve şifalı ellere sahip birinin kanıyla."

Başını iki yana salladı. "Öyle birini tanımıyorum."

"Henüz değil, bilmiyorsun." Cadı bilerek gülümsedi. "Ama olacaksın. Yakın arkadaşın Saber'ı ensest aşkından vazgeçirmeye çalışmak için bir heyetle birlikte Kindred Ana Gemisi'ne gidiyorsun, değil mi?"

Reddix kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?" Saber'ın kendi klanından bir kadınla evlenmeye karar verdiği ve böylece Touch Kindred'ın gözünde ensest ilişkiye girdiği gerçeği mümkün olduğunca örtbas edilmişti.

"Nereden bildiğimi boş verin. Mesele şu ki, Ana Gemi'nin yörüngesinde döndüğü gezegende bahsettiğim gibi biri var. Kanı anlaşmamızı mühürleyecek ve seni özgür kılacak biri."

"Yani benden masum birini bulmamı ve lanetimden kurtulabilmem için onu kurban etmemi mi istiyorsun?" Reddix homurdandı. "Dokunma Hissim olmayabilir ama hâlâ onurum var."

"Oh *onur*. Bu kimin umurunda?" Cadı küçümseyici bir hareket yaptı. "Ayrıca, başka ne seçeneğin var ki? Klanları ve sevgili küçük kız kardeşini düşün. RTS'nin üstesinden gelemez ve alacağın o güzel genç gelini bir varise hamile bırakamazsan yaşanacak tüm katliamı düşün."

"Bir böcek ya da casus gibi bir şeyiniz olmalı."

"Neyim olduğunu boş verin."

Xandra kaynayan tencereye geri döndü ve içindeki ince mavi suyu uzun bir parmağıyla karıştırdı, görünüşe göre acıyı umursamıyordu. " de olsa koparacağın bu küçük masum çiçeği *öldürecek* değilim. Sadece biraz kanına ihtiyacım var, sonra istersen onu geri verebilirsin. Ya da evcil hayvan olarak beslersin, umurumda değil." Omuz silkti.

"Ama..." Reddix başını salladı. "Bana o küçük dünyada milyarlarca insan olduğu söylendi. Doğru kişiyi nasıl bulabilirim ki?"

Sarı gözleri bir an için saf altın renginde parladı. "Kindredlar genellikle kendileri için doğru olanı nasıl bulurlar? Onu *rüyanda* görürsün elbette. Ve yüzeye indiğinde, mıknatısa çekilen bir demir dosyalama gibi ona çekileceksin."

"Ama onun doğru kişi olduğundan nasıl emin olacağım?"

"Onu bulduğunda anlayacaksın."

"Ama *nasıl*?" Reddix talep etti.

"Yapacaksın işte. Ama kesinlikle emin olmak için sana bir test yapacağım. İşte, bana kolunu ver."

Öne doğru bir adım atan Reddix sağ kolunu uzattı.

Xandra tekrar fokurdayan tencereye uzandı ve küçük, kıvranan siyah bir leke çıkardı. Reddix itiraz edemedi bileğinin iç tarafındaki açıkta kalan derinin üzerine bıraktı. Bir an için keskin bir delme hissi oldu, sanki biri etine bir çivi saplamıştı. Reddix acıyla homurdandı ve irkildi.

Cadı güldü.

"Biliyorum, acıtıyor, değil mi? Zavallı bebeğim."

"Ne oldu?" Ama koluna baktığında cevabı zaten görebiliyordu. "A *lthss*. Ne oluyor lan? Bunu neden üzerime koydun? Bu şeyler lanet parazitler!"

"Bu herhangi bir şey değil, sevgili Reddix. O *benim* evcil hayvanım, bana bağlı. Ona anlaşılmamızın bir sembolü diyebilirsin." Cadı gülümsedi ve artık derisine sıkıca gömülmüş olan küçük siyah yaratığa başını salladı. "Kızı bulduğunda -ki onu bulacaksın, asla korkma- onun derisini kendi derine, *lthss*'in yaşadığı yere bastır."

Reddix kaşlarını çattı. "Ben asla ten tene dokunmam."

Gülümsedi. "Yine de yap. Onu bulduğunda, elini ya da parmağını *lthss*'e bastır. Eğer doğru kişiye, onu ısıracaktır. Kanını aldığı anda kıpkırmızı olacak ve sen de anlayacaksın."

"Ama eğer *lthss* onun kanını alırsa, neden onu geri getirmek zorundayım? Neden onu olduğu yerde bırakmıyorum?" Reddix tartıştı.

"Bir masumu kaçırma ihtimali hâlâ canını sıkıyor mu?" Cadı başını salladı. "Bunu aşman gerekecek. Onun kanına ihtiyacım var, taze ve sıcak, damardan, yoksa tedavin işe yaramaz. Anladın mı?"

"Ama onu öldürmeyeceksin, değil mi? Bu lanetten kurtulmak için bile olsa cinayet işlemeyeceğim," diye hırladı.

"İyi olacak... muhtemelen." Cadı yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Şimdi gitsen iyi olur, sevgili Reddix. *İths* sadece sen onu bulup derisini ona bastırana kadar hareketsiz kalacak. Sonra bana dönmek için birkaç güneş haftan olacak. Eğer bundan daha uzun sürerse, *senden* beslenmeye başlayacaktır. Bu da hiç hoş olmaz, değil mi?"

Kadın onu çoktan kapıdan dışarı çıkarmıştı ama Reddix tüm cevapları almadan gitmek istemiyordu.

"Bekle." Kaşlarını çattı. "Bunun senin için ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum.

Neden bana yardım ediyorsun? Bu kızın kanı senin için neden bu kadar önemli?"

"Oh, önemli *değil*. Pek sayılmaz." Xandra parlak bir şekilde gülümsedi.

"Yine de

Bir daha asla sahip olmayı umut edemeyeceğim ruh saflığındaki güç."

"Ama hala bana neden yardım etmek istediğini anlamıyorum."

"Ben... çünkü ben..."

Cadı titremeye başladı. Sarı gözleri aniden sadece beyazları gösterecek şekilde yukarıya doğru kıvrıldı ve sesi garip bir ses tonuna dönüştü.

*"Karanlık ve Aydınlık
Yanlış ve Doğru Biri
Huzur Bulduğunda
Diğeri Savaşabilir*

*Gündüz ve Gece
Büyüme ve Yanıklık
Birbirine Aşık
Diğeri Uçuşta*

*Birbirine bağlı
Kader kadere
Yabancılar,
kardeşler Eşten eşe*

*Biri iyileştiğinde artık tutsak
Diğeri serbest."*

"Ne?" Reddix ona baktı ve bir tür nöbet geçirip geçirmediğini merak etti. "Bu da ne demek şimdi?"

Xandra'nın göz kapakları dalgalandı ve birdenbire yeniden normal görünmeye başladı. Ya da soluk beyaz tenli, sarı gözlü ve çok fazla eklemi olan parmakları olan bir bataklık cadısının görünebileceği kadar normal.

"Özür dilerim, sevgili Reddix. Nerede kalmıştık?"

Kaşlarını çattı. "Ben de bana *neden* yardım etmek istediğini soruyordum."

"Oh. Çünkü bu anlamda kaybedemem." Cadı onun yanağını okşadı ya da okşamaya çalıştı -Reddix ona dokunamadan sarsılarak uzaklaştı. "*Tsk tsk*, çok ürkek." Başını iki yana salladı. "Her neyse, dediğim gibi, kaybedemem. Eğer şifalı elleri olan kızı getirerek geri dönersen ve ben de seni RTS'den kurtarırsam, gelecekteki Klan Derebeyi için karşılığını beklediğim bir iyilik yapmış olacağım."

"Ya ?" diye hırladı.

Sarı gözleri parlıyordu. "O zaman beni kovan Klanların kanlı bir iç savaşta çarpışmasını izleyeceğim. Touch Kindred'ın ve sevdikleri her şeyin *yanışını* izleyeceğim."

"Yan... yandıkça... kül oluncaya kadar yan..."

"Reddix? Reddix, uyan." Yüzünün üstünden şaklamaya benzer bir ses geldi ve sonra biri yanağını hafifçe ama sertçe okşadı.

Reddix içgüdüsel olarak dokunuştan irkilerek uzaklaştı. Temasın kısa sürmesine rağmen, kendisine dokunan kişinin endişesini yanağına damlayan ılık, yapışkan bir şurup gibi hissedebiliyordu. *Ugh*.

Aniden uyandı ve cadıyla karşılaşmasının anısı yok oldu. Geriye sadece bileğinin etine saplanmış küçük *lthss*'in acısı kalmıştı. Sustu. Tanrılar, hayal edilecek onca şey varken...

"Beni duyabiliyor musun?"

"Elbette seni duyabiliyorum. Sağır değilim."

Reddix gözlerini zorla açtı ve endişeli bir yüz gördü - buz mavisi gözleri ve beyaz-sarı saçları olan bir erkek - ona doğru eğilmiş, bakıyordu.

Kendini hemen çıplak hissetti. Kapüşonu neredeydi? Yüzünü örtmek için bir şeye ama diğer erkek onu durdurdu.

"Yapma. Başlığın güvende ve burada sadece ben varım. Seni muayene etmek dışında sana bir daha dokunmayacağım ve bu da çok az olacak, söz veriyorum."

"Sen de kimsin?" Reddix zımpara kağıdı gibi hissettiren diliyle dudaklarını yaladı. "Neredeyim ben? Ne oldu?"

Erkek gülümsedi ve Reddix onun eğlendiğini dilinin ucunda ekşi-tatlı bir şekilde hissetti.

"Her bir soru," dedi. "Ben Sylvan, Ana Gemi'deki doktorlardan biriyim ve siz de Tıp Merkezi'nde özel bir odadasınız."

Reddix kaşlarını çatı. "Bana hâlâ ne olduğunu anlatmadın."

"Düştün ve kafanı çarptın." Sylvan kaşlarını çatı. "Arkadaşın Saber'a göre bilincini bundan çok daha önce kaybetmişsin. Bu daha önce başına geldi mi?"

"Bir ya da iki kez," dedi Reddix düşünmeden önce. Diğer erkeğin endişesi hemen artmış ve onu daha da rahatsız etmişti. Kahretsin, neden yalan söylememiştir ki? "Yani, pek sayılmaz, hayır," diye düzeltti çabucak.

Sarışın doktor kaşlarını çatı. "Mmm-hmm." Belli ki Reddix'e inanmamıştır. "Kılıç bana sende RTS olduğunu söyledi."

"Evet, ama kontrol altında." Reddix doğrulmaya başladı. "Artık gidebilir miyim?" "O kadar çabuk değil." Sylvan onu nazikçe ama sertçe muayene yatağına geri itti ve Reddix onun dokunuşundan ürkmemeye çalıştı. "Ne kadar zamandır belirtileriniz bu kadar ilerlemiş miydi?"

Reddix ona ters ters baktı ama diğer erkek sadece sabırla arkasına baktı. "İstersen bütün gün burada kalabiliriz. Ya da bana bilmek istediklerimi söylersin ve misafir süitine çok daha çabuk dönersin." Sesi daha yumuşak bir tona dönüştü. "Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Kimse bana yardım edemez," diye homurdandı Reddix. "Ama bilmeniz gerekiyorsa, Saber Tarsia'yı terk ettiğinden beri semptomlarım daha da kötüleşiyor. Halefiyet sıralamasında ikinci olarak, onun görevlerinin çoğunu üstlenmek zorunda kaldım. Bu da daha fazla kamuoyu önüne çıkmak, daha fazla konsey toplantısı yapmak ve diğer insanlarla ilgili daha fazla şey yapmak anlamına geliyor."

"Ve bu zorla temas semptomlarınızı daha da mı kötüleştiriyor?"

"Tüm o insanların bana bakması, benim hakkımda *bir şeyler hissetmesi*, duygularının sürekli bana dokunması..." Reddix başını salladı. "Bunun piknik olmadığını söyleyelim."

"Hmm." Sylvan başını salladı. Reddix, diğer erkeğin acıma ya da tiksinti yerine, derisi boyunca bir böcek çizgisi gibi yürüyen merakını hissettiğinde şaşırdı. "Peki ne hissediyorlar?" diye sordu.

"Ne hissettiklerini *saniyorsun*?" Reddix tersledi. "Ben onlar için bir tuhafım, bir ucubeyim. Saber'a bir şey olursa onları yönetebilecek bir ucube. *İşte bu* güçlü duyguları harekete geçiren bir fikir - hiçbirinin Tanrıça'nın lanet olası hoşuna gitmediğini de eklemeliyim."

"Ve ne kadar çok duyguya katlanmak zorunda kalırsanız, semptomlarınız o kadar güçlenir. Peki ne zamandır baygınlık geçiriyorsun?"

Reddix bir elini uzun ve dağınık, kesilmeye muhtaç saçlarında gezdirdi. "Sadece son bir ya da iki aydır. Asla uzun sürmez, uyandığımda biraz halsiz hissediyorum ama geçiyor. İyi olacağım, artık gidebilir miyim?"

"Aslında iyi olmayacaksın." Sylvan'ın buz mavisi gözleri endişeyle doluydu - o kadar ki, yapışkan bir tabaka Reddix'in cildini kaplıyor gibiydi.

"Lütfen yapma," dedi kalın bir sesle. "Benim için üzülme. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin."

Sylvan başını salladı. "Pekâlâ. Reddix, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama yaşadığın belirtiler ciddi, *çok* ciddi. RTS'nin ölümcül olabilecek kadar ilerlediğine inanıyorum."

Reddix derin bir nefes aldı ve üflledi. "Evet, bana bilmediğim bir şey söyle."

Sylvan şaşırılmış görünüyordu. "Biliyor muydun?"

Reddix, "RTS gibi bir hastalığa yakalanıp da bu konuda araştırma yapmamak olmaz," dedi. "Yıllarca her türlü umudu, her türlü tedaviyi aradım. Ama çok ileri giderse neler olabileceğini de öğrendim. Bilinç kayıplarının iyiye işaret olmadığını biliyorum." Omuz silkti. "Ama ne yapabilirim ki?"

"Bir süreliğine yavaşla," diye tavsiye etti Sylvan. "Halkın karşısına çıkmayı ve konsey toplantılarını bırakın. Biraz ara verin - sisteminizin tamamen aşırı yüklenmeden önce dinlenmeye ihtiyacı var."

Reddix başını salladı. "Bunu yapamam. Kılıç gittiğine ve geri gelmeyeceğine göre, başka kimse yok. Devam etmek zorundayım."

Sylvan kaşlarını çattı. "Eğer yaparsan ölürsün. Bir dahaki sefere bayıldığında uyanamayabilirsin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Reddix, diğer erkekten geldiğini hissettiği endişe ve onaylamama duygusundan rahatsız olarak talepte bulundu. "Ama durmak bir seçenek değil. Ayrıca, benim için endişelenmene gerek yok. İyi olacağım, geri dönmem gerek."

"Tarsia bir süre daha sensiz dönmeye devam edecek," dedi Sylvan nazikçe. "Seni burada, Ana Gemi'de en az bir güneş haftası boyunca tutmak istiyorum - o kadar zaman ayırabilirsin, eminim."

Reddix kaşlarını çattı. "Size iki gün veriyorum."

"Dört gün," dedi Sylvan acımasızca. "Ve bu benim son teklifim. O zamana kadar uçmana izin vermeyeceğim."

"Uçmama izin veriyor musun?" Reddix kaşlarını çattı. "Sen neden ? Buraya kendi gemimle geldim ve ne zaman istersem onunla giderim." "Hayır, gitmeyeceksin." Sylvan'ın soluk mavi gözlerinde çelik gibi bir parıltı vardı.

"Bilinç kaybı yaşadınız, bu da bir doktorun Ana Gemiden ayrılmak için izin istiyorum. Ben söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Konuşmaya devam et, seni bir ay boyunca burada tutacağım - iyileşmek için gerçekten ihtiyacın olan şey bu. Kimsenin duygularının seni rahatsız etmediği, sistemini tepki vermeye zorlamadığı bir aylık izolasyon."

Reddix diğer erkeğe ters ters baktı ama doktorun kararlılığını omurgasına bastırılmış soğuk bir çelik çubuk gibi hissedebiliyordu. Belli ki Sylvan'ın fikrini değiştirmek mümkün değildi. Pekala, tamam - zaten doğrudan Tarsia'ya dönmeyi planlamıyordu. Gezegende yarım kalmış bir işi vardı. Ama kız ne olacaktı? Onu ne zaman hayal etmeye başlayacaktı ve onu bulması ne kadar sürecekti?

"Reddix? Anladın mı?" Sylvan sordu ve Reddix diğer erkeğin sabırla bir cevap beklediğini fark etti.

"Peki," dedi sonunda, bir elini tekrar saçlarında gezdirerek. "Evi arayıp burada kalıp Kılıç'ı ikna etmeye çalışacağımı söyleyeceğim. Bir işe yarayacağından değil."

"Güzel. Ama herhangi biriyle bu kadar temas kurmanı istemiyorum," dedi Sylvan sert bir şekilde. "Telefon görüşmesini yaptıktan sonra doğruca yatağa gitmeni istiyorum. Tüm bu süre boyunca dinlenmeni, rahatlamanı ve kimseyle - Kılıç'la bile - görüşmemeni istiyorum. Ve başka bir bilinç kaybı yaşarsan hemen bana rapor ver, anlaştık mı?"

Reddix ellerini yumruk yaptı ama bir şekilde diğer erkeğe yumruk atmamayı başardı.

"Tüm hastalarınıza karşı bu kadar ısrarcı mısınız?"

"Sadece intihar etmek isteyenler." Sylvan'ın solgun gözleri kırıştı.

Reddix kaşlarını çattı. "İntihar mı? Bakın, RTS'm daha da kötüleşti diye çekip *gitmek istemiyorum*."

"Öyle değil mi?" Sylvan kaşlarını . "O zaman kendini bu kadar zorlamayı bırak."

"Affedersiniz, Dr. Sylvan?" Kapı açıldı ve kısa siyah saçlı, kahverengi gözlü genç ve güzel bir hemşire odaya baktı. "Böldüğüm için özür dilerim ama ben..." Gözleri Reddix'e takılıp kaldığında sözlerini yarıda kesti.

Bir kez daha kendini çıplak, tamamen çaresiz ve savunmasız hissetti. Bir karta yapışmış bir böcek gibi onun bakışları tarafından kısıtılmıştı. Başlığını her kim aldıysa gömleğini de çıkarmıştı, onu daha iyi incelemek için, diye düşündü. Ama her ne sebeple olursa olsun, onu çıplak bırakmıştı. Hemşirenin bakışlarının çıplak yüzünde ve gövdesinde gezindiğini hissedebiliyor, yoğun ilgisinin şehvete dönüştüğü anı tam olarak hissedebiliyordu. Bu duygu tenini soğuk bir balçık tabakasıyla kapladı, midesini bulandırdı ve kaslarını tiksintiyle sıktı.

Onunla göz teması kurmaya çalışarak, "Merhaba," diye mırıldandı. "Burada bir Touch Kindred olduğunu duymuştum ama bu kadar yakışıklı olduğunuzu fark etmemiştim."

"Başlığım. Başlığım nerede?" Reddix gözlerini ondan kaçırdı, kendini ihlal edilmiş hissediyor ve bu aptalca, çaresiz duygu için kendinden nefret ediyordu. Çekici bir kadın tarafından süzülen başka bir erkek olsa bu durum hoşuna giderdi ve muhtemelen onun nazlı bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verirdi. Reddix bunun yerine hasta olacakmış gibi hissetti. Kadının duyguları çok güçlüydü, Tanrıça'nın lanet olası *istilacısıydı*. Şehvetinin tenini kaplayan soğuk balçık, üzerinden çıkaramadığı bir ceket gibiydi. Arzusu bir Tarsian eşekarısı sürüsü gibi sokuyor, onu bıçaklıyor ve dürtüyor, onu çiğ çiğ soyuyordu...

"Hemşire," diye tersledi Sylvan, görünüşe göre neler olduğunu sezmişti. "Bu özel bir konsültasyon. Derhal gidin ve gelecekte daha profesyonel olmayı unutmayın."

Hemşire Sylvan'a şaşkın bir bakış attı - belli ki onunla bu şekilde konuşmasına alışık değildi. Sonra omuz silkti ve kapıyı kapatmadan önce, "Evet, Doktor," dedi.

"Bunun için özür dilerim." Sylvan küçük bir dolabı karıştırdı ve Reddix'e gömleğini ve artık neredeyse sürekli giydiği koyu yeşil kapüşonunu uzattı. "Al, bunları tekrar giy, ihtiyacın olacak. Sağlık İstasyonu eşleşmemiş Dünyalı kızlarla dolu, şu anda yeni bir eğitim programımız var."

Reddix inledi. "Buradan çıkmanın eğlenceli olacağını görebiliyorum."

"Üstesinden geleceksin," dedi Sylvan. "Senin için her zaman bu kadar kötü mü?"

"Kadınlarla daha kötü," diye itiraf etti Reddix, doğrulup gömleğini başına çekti. Yataktan kaydı ve omurgasını esneterek ayağa kalktı. "Artık gidebilir miyim?"

Sylvan başıyla onayladı. "Ama unutma, tamamen izole olmanı ve yatak istirahati yapmanı istiyorum. Başka bayılmalar olursa beni ara."

Reddix, Sylvan'ı bir daha görmeye hiç niyeti olmamasına rağmen, "Peki," diye homurdandı.

"Pekâlâ." Sylvan iç çekti. "Umarım resmi olmaya çalışmadığımı biliyorsundur - sadece iyileştiğini görmek istiyorum." Elini uzatmaya başladı ama sonra geri çekti. "Elinizi sıkmayı teklif etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Reddix istemsiz bir minnettarlık dalgası hissetti. En azından bu doktor onun sıkıntısını anlıyordu. "Beni sizi reddetme ve gücendirme zahmetinden kurtardığınız için."

Sylvan'ın gözleri endişeyle doldu. "En son ne zaman birine isteyerek dokundun?"

Reddix kaçırıldı. "Hatırlamıyorum." Sylvan başını salladı. "Özür dilerim."

"Olma," dedi Reddix kesin bir ifadeyle. "Senin acımanı *ya da* sempatini hissetmek istemiyorum. Hayatımda bir kez olsun, *hiçbir şey* hissetmek istemiyorum."

"O zaman yapma," dedi Sylvan kararlı bir şekilde. "Süitimize gidin ve yatın. Dinlenin ve rahatlamaya çalışın."

"Elimden geleni yapacağım."

"Bunu sen yap." Sylvan ona ciddiyetle baktı. "Bırak vücudun kendini iyileştirsin, Reddix. Çok geç olmadan."

"Yatacağım," diye yalan söyledi Reddix. Yatmaya gidiyordu, yorgundu ve formunu korumak için en azından iyi bir gece dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama hırpalanmış bedeni ve zihni hazır olur olmaz, onu bulmak için Dünya'ya inecekti; kanının kendisini özgür kılabilceği kızı bulmak için.

Yine de onunla bağ kurabilmek için değil. Hayatı boyunca diğer Kindred savaşçılarının mükemmel dişilerini, yani onları tamamlayabilecek tek ruhu bulma özlemiyle konuştuklarını duymuştu.

Reddix çok daha soğuk bir bakış açısına sahipti. Bu kadın -bu Dünyalı kız- bir amaç için araçtan başka bir şey değildi. Onun sevgisini, şefkatini ya da güvenini istemiyordu. Ona sarılıp gözlerinin derinliklerine bakmak ya da dokunuşuyla bedenini zevke getirmek istemiyordu. Onunla bir hayat kurmak ya da ona oğullar vermek gibi bir derdi yoktu. İlgilendiği şey onun kanıydı, başka bir şey değil.

Ve bunu elde etmek için yapması gereken her şeyi yapardı.

Dördüncü Bölüm

Lissa, Reddix'in yanında getirdiği yarı açılmış video ekranını yerden almak için Saber gidene kadar beklemişti. Kılıç'ın arkadaşı oradayken odanın arka tarafında kalmıştı ama gergin konuşmalarının bazı bölümlerine kulak misafiri olmaktan kendini alamamıştı. Ve sonra büyük savaşçı yere yığıldığında, Saber'ın onunla ilgilenmesine yardım etmek için dışarı koşmuştu.

Ama Kılıç onu kovalamıştı. "Ona dokunma, dokunulmaktan hoşlanmaz, özellikle de kadınlar tarafından," demişti sertçe. Sağlık Merkezi'nden tıbbi yardım ve yüzen sedyelerden birini çağırdı ve arkadaşını takip ederek aşağı indi, kapıyı kapatmadan önce ona tek kelime bile etmedi.

Şimdi Lissa kucağında video ekranıyla oturuyor ve kendini berbat hissediyordu. Ona bakmaması gerektiğini biliyordu-Reddix açıkça bunun sadece Kılıç'ın gözleri için olduğunu söylemişti. Ama kendine engel olamadı - korkunç olduğu kesin olsa da ne dediğini bilmek zorundaydı. Bu, büyük bir böceği bir kayanın altında ezmek ve sonra da görüntünün midesini bulandıracağını bildiği halde ölü olduğundan emin olmak için bakma ihtiyacı hissetmek gibiydi.

Lissa titreyen parmaklarıyla video ekranını açtı. Ellерinde bir an mırıldandı ve sonra evlat edindiği annesinin -Kılıç'ın gerçek annesinin- üç boyutlu bir görüntüsü aniden yüzeyinin üzerinde belirdi.

"Kılıç, oğlum," diye başladı, ellerini yalvarırcasına uzatarak. "Ne söyleyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bilemiyorum. Akraba Ana Gemisi'nde kalıp kendini kendi klanından bir dişiye bağlamak istediğine dair mesajını almak, babanın da benim de kaldıracabileceğimizden çok daha fazla. Düşün *oğlum*, nelerden vazgeçtiğini düşün. Klanına ne yapıyorsun?

hayat. Bu karar hayatınızın geri kalanında sizi takip edecek ve normal, sıradan bir yaşam sürme umudunuzu yok edecektir. *İnsanlar* -sizin insanlarınız- size bir daha asla saygı duymayacak. Ve Saber..." Şimdi gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Babanın kalbini kırıyorsun. Bunu kaydetmeme yardım etmeye bile dayanamadı. Seni hâlâ sevdiğini ama çok ama *çok* hayal kırıklığına uğradığını söylememi istedi. Ben de öyle oğlum."

Üç boyutlu figür öne doğru eğildi, gözleri artık yaşlarla dolup taşıyordu. "O sana ne yaptı Kılıç?" diye hıçkırdı. "Senin için çok önemli olan her şeyden vazgeçmen için seni nasıl büyüledi? Ailene ve halkına ihanet etmen ve kutsal olmayan ve yanlış olduğunu bilmen gereken bir ilişki için her şeyi bir kenara atman için? Tanrıça o korkunç, nankör kızla ne yaptığını görüyor ve *ağlıyor*. *Ağlıyor*, oğlum-"

Daha fazla dayanamayan Lissa, video ekranını bir çırpıda kapatarak kaydı kesti. Ama olan olmuştu.

O ve Kılıç, halklarının asırlık tabusunu görmezden gelecekleri ve aynı klandan olduklarını unutacakları konusunda anlaşmış olsalar da, bu nedenle, Dokunmatik Akraba yasasına göre, kardeşlerdi, eski suçluluk duygusunun şimdi ona geri geldiğini hissedebiliyordu. *Aramızda kan bağı yok - uzaktan bile olsa*, diye kendine şiddetle hatırlattı.

Ama eskiden kendisini daha iyi hissettiren tartışmanın artık ona hiçbir faydası yoktu. Tek duyabildiği Saber'in annesinin suçlamalarda bulunduğu ve kaybettiği oğlu için ağladığı sözleriydi...

* * * * *

Saber'in ailesiyle Tarsia'da yaptığı konuşma *pek* iyi geçmedi. Saber'in annesi hüngür hüngür ağlıyordu ve şu anki Derebeyi olan babası o kadar suratsız görünüyordu ki yüzünün binlerce parçaya ayrılmamış olması bir mucizeydi.

Reddix onlar için çok kötü hissediyor ve önemseydi için kendine kızılıyordu. Yine de oğullarını kaybettikleri doğruydı ve o, sakat bırakan hastalığıyla kötü bir ikame olmuştu.

Minnettar olabileceği tek şey, onların duygularını görüntü ekranından hissedemediği gerçeğiydi. RTS hakkında ne dersiniz deyin, en azından duygularının onu etkilemesi için kişinin fiziksel olarak orada olması gerekiyordu.

Bu durum Reddix'in kendisini bir odaya kapatıp tüm işlerini ekran üzerinden yürütebilmeyi dilemesine neden oldu ama bu mümkün değildi. Derebeylik rütbesi çok uygulamalı, yüz yüze bir pozisyondu. İnsanlar kendilerine liderlik eden erkeği görmeyi, onunla etkileşime geçmeyi, gözlerinin içine bakmayı ve elini sıkmayı bekliyordu...

Reddix bunu düşünmek bile istemedi.

O zaman bunu düşünme, dedi kendi kendine sertçe. Sana vaat edilen tedaviyi düşün. Cadının senin için neler yapabileceğini.

Onun yardım edebileceğinden neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu - belki bileğindeki küçük acı noktası yüzünden, belki de bildiği ama bilmeye hakkı olmadığı onca şey yüzünden. *Ya da belki de son umudundan vazgeçemeyecek kadar inatçı ve korkaksın*, diye fısıldadı beyninin içindeki küçük bir ses. Bilim ve teknoloji onu hayal kırıklığına uğratmıştı. RTS için bir ilaç yoktu, çünkü Dokunma Duyusunu tedavi etmenin bir yolu yoktu. Bu, bir Dokunuş Kindred'ının ruhunun doğal bir parçasıydı. Eğer cadı onu iyileştiremezse, Reddix yatıp ölebilirdi.

Eğer doktor haklıysa, bunu yine de yapabilirim, diye düşündü uyuşuk bir şekilde.

Biraz dinlensem iyi olur, böylece bayılmam ve bir daha uyanamam.

Yorucu ekran sohbeti ve Ana Gemi'de ilerlerken hissetmek zorunda kaldığı tüm duygular bir araya gelerek

parası. Reddix o kadar yorgundu ki misafir odasına döndüğünde zar zor yürüyebiliyordu. O kadar bitkin *düşmüştü* ki, sürekli herkesin duygularını hissetmekten *tükenmişti*. Tek başına karanlık bir köşeye çekilip bir süre yaralı bir hayvan gibi yaralarını yalamak iyi gelmişti.

Sendeleyerek süitin banyosuna girdi ve sonunda koruyucu başlığını çıkardı. Görüntüleyiciye baktığında vahşi siyah saçları ve neredeyse sakala dönüşecek kadar uzun kirli sakalları olan bir erkek gördü. Reddix tıraş olmayı düşündü ama vazgeçti. Gücünün yettiği tek şey bir duştı; sekiz saat uyuduktan sonra yırtık pırtık görüntüsüyle başa çıkabilirdi. Ya da belki *yirmi* sekiz - bu iyi olurdu.

Kendisini neredeyse kemiksiz hissetmesine neden olacak kadar sıcak bir duştan sonra tökezleyerek yatak odasına girdi ve yatağın üzerine yığıldı. Yorgun, o kadar *yorgundu* ki...

Başını yastığa koymadan önce rüya görmeye başladı.

Beşinci Bölüm

"İşte buradasın." Saber gelininin arkasından yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. Sonunda onu bulduğu için mutluydu - saatlerdir arıyordu ve şimdi, işte buradaydı, sütlerine geri dönmüştü.

Ama Lissa ondan uzaklaştı.

"Yapma." Ayağa kalktı ve oturma alanının diğer tarafına doğru yürüdü. "Lütfen yapma."

"Ne, sevdiğim kadına dokunma mı?" *"Bağlandığım kadına mı?" diye ekledi, paylaştıkları zihinsel bağlantı aracılığıyla.*

"bağlı olmamalıyız," diye patladı Lissa. "Hiç birlikte olmamalıyız. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Kılıç ona doğru geldi, onu kollarına almaya çalıştı. Ama kadın ondan uzaklaştı ve aralarına kanepeyi koydu.

"Ben bundan bahsediyorum." Reddix'in getirdiği ve minderlerden birinin üzerinde yarısı açılmış halde duran video ekranını işaret etti. "İzledim," dedi Saber'a, sesi biraz kırılarak. "İzlememem gerektiğini biliyordum ama... ama elimde değildi."

"Ne gördün?" Cevap beklemeden görüntü ekranını açtı ve esnek yüzeyinin üzerinde annesinin hologramının belirmesini izledi.

"Saber, oğlum," dedi holo. "Ne söyleyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bilemiyorum. Akraba Ana Gemisi'nde kalıp kendi klanından bir dişiye bağlanmak istediğine dair mesajını almak neredeyse babanın da benim de kaldırabileceğimizden çok daha fazla..."

Saber mesajı izledi, düşünceleri gittikçe daha da kötüleşiyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı ve kapattı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayan annesinin titreyen mavi görüntüsü soldu, ama bir şekilde ağlaması durmadı. Kafasını kaldırdığında Lissa'nın gözlerinde yaşlarla ona baktığını gördü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı başını sallayarak. "Çok üzgünüm, bunun olmasını hiç istememiştim. Seni sorumluluklarından, aileden uzaklaştırmayı hiç istemedim."

Kılıç derin bir iç çekti ve onun yanına gitti. Bu kez, onu rahatlatmak için, ona sarılmasına izin verdi.

"*Amalla,*" diye mırıldandı usulca saçlarına. "Bunun olmasını ben de istememiştim ama oldu. Seni seviyorum. Birkaç kişi bunun yanlış olduğunu düşünüyor diye duramam."

"Birkaç kişiden daha fazlası," diye itiraz etti, geri çekilerek. "*Tüm* halkımız, hatta ailen bile. *Özellikle de* ailen. Benden nefret ediyorlar, Saber. Ve geri döndüğümüzde bu çok zor olacak."

"Geri döndüğümüzde mi?" Adam kaşlarını çatı. "Tarsia'ya mı?"

"Yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun." Lissa gözlerini kırıştırdı. "Bana sormak istediğini biliyorum ama nasıl soracağını bilmiyordun."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Özellikle de annemin böyle atıp tutmasını izledikten sonra."

"Bizim hakkımızda atıp tutan tek kişi o olmayacak," dedi Lissa kasvetli bir şekilde. "Ve bunu sen de biliyorsun."

"Evet." İç çekti. "Biliyorum." Bir süre sessizce ona sarıldı, saçlarının ve teninin narin kadınsı kokusunu içine çekti. "Zorunda değiliz," dedi sonunda. "Sana sormayı düşünüyordum ama şimdi..."

"Şimdi her zamankinden daha fazla." Lissa ona baktı, gözyaşlarına rağmen yeşil gözleri sertti. "Bunu arkadaşına yapamayız, bu ne onurlu ne de doğru. En azından geri dönüp doğru olanı yapmaya çalışmalıyız. Sırf bencil olduğum için seni sorumluluklarından alıkoyamam."

"Oh, *amalla...*" Onun nemli yanaklarını nazikçe öptü ve ona karşı büyük bir sevgi dalgası hissetti. "Sen bencil değilsin," dedi şefkatle. "Aslında sen tanıdığım en özverili insansın. Seni bu kadar çok sevmem şaşırtıcı mı?"

"*Moch Daer...*" diye fısıldadı, ona eski, çok sevdiği lakabını takarak. "Ben de seni seviyorum. Sadece korkuyorum."

"Buna hakkın var," dedi Saber acımasızca. "Ama sana söz veriyorum -Eğer sen ve Touch Kindred ırkının geri kalanı arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, seni seçeceğim, Lissa. Geri döneceğiz ve *birlikte* kalmayı teklif edeceğiz. Eğer ailem ve halkımız bunu kaldıramazsa, o zaman buraya geri döneriz ve ben de sonsuza dek hepsine tövbe ederim."

"Ciddi misin?" Ona umutla baktı. "Ben sadece... bir yanımda hâlâ suçlu hissediyor, sanki onlar haklıymış gibi. Sanki yaptığımız şey yanlışmış gibi."

"Bu yanlış mı?" Kılıç mırıldandı. Çenesini eğerek tatlı, nazik bir öpücükle ağzını aldı ve yumuşak dudaklarının tadını çıkardı.

Lissa usulca inledi ve ağzını ona açarak çekincesiz erişimine izin verdi. Adam sonunda geri çekildiğinde, Lissa'nın gözleri arzuyla yarı kapalı bir haldeydi.

"Yanlış *hissettirmiyor*," diye itiraf etti usulca. "Aslında doğru hissettiriyor. İnanılmaz derecede *doğru*."

"Çünkü bu inanılmaz derecede doğru." Saber onu tekrar öptü ve ellerinin kalçalarının kıvrımından aşağı inerek poposunu avuçlamasına izin verdi. "Tanrılar, senin tatlı vücuduna asla doyamıyorum."

"Saber!" diye itiraz etti nefes nefese. "Gecenin bir yarısı ve geminin yapıldığı bu metalin bizim... faaliyetlerimizi nasıl yürüttüğünü biliyorsun."

"Ee?" diye homurdandı usulca, boğazının kenarını öperek.

"Böylece herkesi uyandıracağız." Adam boynunun savunmasız tarafını ısıtırken Lissa usulca inledi. "Bu... bu çok *kaba* olurdu."

"Kaba olmak umurumda bile değil," diye mırıldanarak onu daha da yakınına çekti. "Tek umursadığım sana tam olarak nasıl hissettiğimi göstermek."

"Ama-" Saber onu kollarına alıp yatak odasına götürdüğünde ağzından tek bir itiraz kelimesi bile çıkmamıştı. Onu dikkatlice yatağa yatırdı ve alt bacaklarının kenardan sarktığından emin oldu.

"Bana bunu nasıl yapmamamız gerektiğini bir daha anlat," diye mırıldanırken, giydiği küçük siyah eteği kaldırdı. Eteğin altında gördüğü şey, sakinin aniden dikkatini çekmesiyle inlemesine neden oldu. Lissa dantelle süslenmiş, küçük tatlı amını zar zor örten parlak kırmızı bir külot giymişti. Daha şimdiden bacaklarının arasından geçen ince kumaş parçası sularıyla kararmış, adamın onu daha da çok istemesine neden olmuştu.

"Biz... biz gerçekten yapmamalıyız," diye itiraz etti, ama aynı zamanda bacaklarını onun için açıyor, onu içeri davet ediyordu.

Kılıç onun bu sözsüz davetini kabul etmekte gecikmedi.

"Evet, yapmalıyız," diye mırıldandı usulca. Önünde dizlerinin üzerine çökerek, amını öpmek için öne doğru eğildi. İpeksi külot dudaklarında yumuşak bir his uyandırdı ve adam diliyle am dudaklarının arasındaki yarığın izini sürdüğünde Lissa sarsıldı ve inledi. "Tanrım, tadın çok güzel, *amalla*," diye mırıldandı kısıp sesle. "Dilime karşı boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"*Saber!*" itiraz etti, ama çoktan kalçalarını kaldırmış, küçük kırmızı külotunu çıkarmasına yardım ediyordu, böylece amını tamamen çıplak bırakabilecekti.

Saber yanağını onun açıkta kalan tümseğinin ipeksi tenine bastırdı. Tanrım, kokusuna bayılıyordu, ona olan arzusunu işaret eden sıcak, gizli, kadınsı aromasına. Ve onun tadını da seviyordu; onun özünden fışkıran tatlı, kaygan bal çok lezzetliydi, tamamen ve tamamen Lissa'ya aitti.

"Bunu yapmayı ne kadar sık hayal ettiğimi bilmiyorsun," dedi boğuk bir sesle, amının yarığının üstüne yumuşak bir öpücük kondurarak. "Seni ne kadar çok istediğimi, bunun yanlış olduğunu düşündüğümüz zamanlarda bile."

"Sen...sen yaptın mı? Bunu düşündün mü? Beni tatmayı mı?" Gözleri şoktan kocaman olmuştu.

"Sürekli olarak," diye güvence verdi Saber. "Akrabalık Bileşiklerinin bizimle gelmediğini öğrenmeden önce bile bunu düşünüyordum. Fiziksel olarak birbirimize dokunabileceğimizden bile emin değildim."

"Oh..." Lissa biraz kıpırdanarak fısıldadı. "Kafanın içinde böyle şeyler döndüğünü hiç düşünmemiştim."

"Ne düşündüğümü ?" Kılıç güldü. "Ben erkeğim, biliyorsun." Küçük bir konsantrasyonla, iki nazik *fısıltı ucunu* kızın amının şişmiş dudaklarını ayırmak için gönderdi. Lissa, onlar onu ayırıp kaygan iç kıvrımlarını ve klitorisinin pembe incisini ortaya çıkarırken yüksek sesle inledi.

"Kılıç..." diye fısıldadı özlemle. Ne istediğini biliyordu ama onun söylediğini duymak istiyordu.

"*Sor bana,*" diye gönderdi bağlantıları aracılığıyla. "*Benden ne istediğini sor, amalla.*"

"*Yapmak zorunda mıyım?*" Kadın dudağını ısırarak ona baktı.

"*Biliyorsun.*" Kılıç zihinsel sesini sertleştirdi. "*Benden ne istediğini duymaya ihtiyacım var. Ve bunu istemenin yanlış olmadığını kabul etmelisin.*"

o."

"*Sanırım...*" Kararsızca ona baktı.

"Zor değil tatlım," dedi Saber nazikçe. Kızın iç kısmını öptü Uyluk, onu zıplattı ve nefessiz bir şekilde inletti. "Tek yapman gereken, 'Saber, amımın tadına bakmanı istiyorum' demek. Gördün mü? Çok kolay."

Lissa'nın yanakları pembeleşmişti ve nefesi hızlı hızlı geliyor, göğüsleri kabarıyordu. "Ben... ama ben..."

"Bunu yapmamı istiyor musun?" Kılıç usulca hırladı. "Tatlı sularını yalamamı ve dilimi tatlı küçük amımın derinliklerine sokmamı ister misin?"

Edepsiz sözleri Lissa'yı oldukça etkilemiş görünüyordu. "Evet," diye fısıldadı, neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Evet, *Moch Daer*. İsteddiğimi biliyorsun."

"O zaman söyle. " diye alçak sesle talep etti Kılıç. "Yap şunu, Lissa. Yüksek sesle söylediğini duymak istiyorum."

"Saber," diye fısıldadı ve sonra boğazını temizleyip daha yüksek sesle konuştu. "Saber, lütfen," diye titreyen bir sesle devam etti. "Lütfen, ben... beni tatmanı istiyorum. Benim... amımın tadına bakmanı."

"Aferin kızıma." Eğilerek ona vaat ettiği ödülü verdi; dilinin düz kısmıyla, kızın yarığının altından başlayıp üst kısmında biten uzun, yavaş bir yalama.

"Ah, *Saber*," diye neredeyse feryat ediyordu ve adam onun ince parmaklarının saçlarına kaydığını, aceleyle çekiştirdiğini ve daha fazlası için yalvardığını hissetti.

Onun sessiz yakarışına cevap vermekten çok mutluydu. Bluzunun altından kaymak ve sıkı pembe meme uçlarını çevrelemek için daha fazla *fısıltılı iplik* gönderdi, öne doğru eğildi ve onu tekrar yaladı, zengin, lezzetli tadının tadını çıkardı, balından olabildiğince çok aldı.

Lissa inledi ve parmakları Saber'ın saçlarında sıkılaşıarak onunla buluşmak için yukarı doğru kalktı. Şimdi sertçe çekiştiriyordu ama Saber'ın umurunda değildi, tıpkı onun umurunda olmadığı gibi

Sevişmeleri sırasında bazen sırtında uzun kırmızı çizikler bıraktığında. Onun aşkıyla işaretlenmek, ertesi gün tutkularının kanıtını görmek istiyordu. Bu, bağılılıklarının görsel bir onayıydı ve aynı zamanda onun ne kadar kontrolden çıkabileceğini, onu ne kadar çıldırtabileceğini fark etmek onu çok azdırıyordu.

şimdi onu çıldırtmak ve kontrolden çıkarmak için işe koyuldu. Kalçalarını daha da açarak öne doğru bastırdı ve işe koyuldu, dilini onun dar, ıslak kuyusunun derinliklerine soktu, olabildiğince derine indi ve ona daha sonra onu nasıl becereceğini tam olarak gösterdi.

Adam diliyle amına taparken Lissa çılgına döndü. Ağladı ve Tanrıça'yı çağırdı, onun saçlarını kavradı ve omuzlarını tırmaladı. Kendini savunamayacak kadar utangaç olan o ağırbaşlı küçük rahibe gitmişti. Yatak odasına girdiklerinde, Saber'ın yoğun zevkine rağmen kendini tamamen bıraktı.

Sonunda taze ıslaklığın tadına baktı ve onun diline doğru geldiğini hissetti. Hevesle yaladı, hepsini almak için tatlı kıvrımlarını emdi, bir damlasını bile ziyan etmemeye kararlıydı.

Ve sonra Lissa yine onun omzunu tırmalıyor, aralarındaki bağlantı aracılığıyla acilen onu istediğini, içinde ona ihtiyacı olduğunu fısıldıyordu.

"Lütfen, Moch Daer," diye seslendi, zihinsel sesi aciliyetle kalınlaşmıştı.
"Lütfen, sana çok ihtiyacım var."

"Ve bana sahip olacaksın. Ama bu şekilde değil." Ayağa kalkarak onu yüzüstü çevirdi ve sonra kıçını okşadı. *"Ayağa kalk, amalla,"* diye mırıldandı kısık sesle. *"Ellerinin ve dizlerinin üzerine."*

"Saber?" Kararsızca arkasına baktı.

Kılıç onun çıplak kıçını nazikçe okşadı ve ona güven verici bir baş selamı verdi. *"Her şey yolunda, tatlım. Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun."*

"Biliyorum." Lissa ona doğru bastırđı ve yumuşak, çıplak poposunu Saber inleyene kadar adamın siyah pantolonundaki sert çıkıntıya sürttü. "Ben sadece... daha önce böyle yaptığımızı sanmıyorum."

"Ama var," diye güvence verdi ona. *"Söz veriyorum nazik olacağım. Sadece rahatlamaya çalış.* Bunu bana söylediğini hatırlıyor musun?"

"Oh." Lissa dudağını ısırđı, belli ki ne demek istediğini anlamıştı. İlk kez seviştiklerinde, gümüş bir fallusla ona sahip olmaya zorlandığında kullandığı kelimeler bunlardı. Bu deneyim her ikisini de temelinden sarsmış ve bazı yanlış anlamalara da neden olmuştu ama daha sonra bu deneyimi tekrarlamak istedikleri konusunda anlaşmışlardı... eninde sonunda.

"Beni nasıl götürdüğünü hatırlıyor musun?" Saber mırıldandı, arkasında pozisyon aldı ve sikinin başını ıslak, açık amına sürttü. "İçime nasıl ittiğini ve beni nasıl doldurduğunu hatırlıyor musun?"

"Tanrıça, Saber!" diye fısıldadı, kalçalarını onun için açarak. "Bu... inanılmazdı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı. Alaycı bir şekilde, sikinin sadece bir santimini içine bastırırken klitorisini çevrelemek için *fısıltıyla bir parmak* gönderdi. "Hayatımda hiç bu kadar açık hissetmemiştim," dedi ona. "Daha *savunmasız*. Ve bu da bunun bir parçasıydı - arkadan alınmak."

"Ben... Ben bundan hoşlanıyorum," diye itiraf etti Lissa kırık bir fısıltıyla. "Bu şekilde hissetmek hoşuma gidiyor - senin yanında savunmasız hissetmek."

"Çünkü seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun." Yavaşça, onun dar amcığına kalın bir santim daha soktu. "Çünkü ne olursa olsun, nerede olursak olalım ya da başkaları ne derse desin seni seveceğimi biliyorsun."

"Oh Saber..." Omzunun üzerinden baktı ve adam onun gözlerinde arzu ve sevginin karışımını gördü ve aynı duyguları aralarındaki bağ aracılığıyla hissetti. Bir an için

O anda, onları birbirine bağlayan güçlü birliktelik ve güven duygularına yenik düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissetti.

"Kendini bana aç, Lissa," diye emretti kısık sesle. "Bu gece kendini tamamen bana ver. Hiçbir şeyi saklamamı istemiyorum, sadece kendini aç ve seni becermeme izin ver."

"Evet," diye fısıldadı, başını eğdi ve kalçalarını daha da açtı. "Evet, *Moch Daer*. Al beni. *Becer* beni, yapmanı istiyorum."

Onun böyle yalvardığını duymak Saber için çok fazlaydı. Düşük bir inilti ile geri çekildi ve ona sonuna kadar bastırdı, uzun, derin bir itme ile tamamen kedi içine girdi.

Lissa, adam içinde dibe vurduğunda haykırdı ve kalçalarını geriye yatırdı, belli ki onu daha da derine götürmeye çalışıyordu - daha da fazlasını hissetmek için.

Kalçalarını kavrayan Saber ona daha fazlasını verdi, içindeki her şeyi ona verdi. Aralarındaki bağlantıdan gelen şehvetten onun kendisini istediğini anlayabiliyordu ve canını acıtmadığından emin olduğunda, olabildiğince derin ve sert bir şekilde ona doğru hamle yaptı, onu sahiplendi, başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde ona sahip oldu.

Lissa her itişte inliyor ve onun yarattığı ritimle sallanıyordu. Gözleri kapalıydı ve Saber onu becerirken dengesini korumaya çalışarak yatak örtüsünü kavrarken uzun saçları yüzüne dökülüyordu.

"*Moch Daer*," diye gönderdi bağlantıları aracılığıyla. "*Ah Tanrıça, Kılıç lütfen... çok yakın... çok yakın...*"

"*Benim için gel o zaman.*" Dokunma duyusunu kullanarak onun vücudunu okşamaya odaklandı. Fısıltıyla *konusan parmakları*, göğüsleri adamın gücüyle sallanırken olgun bir meyve gibi aşağı sarkan sıkı meme uçlarını çekiştirdi

ve *fısıldayan dudakları* klitorisini çevreledi, tatlı, şişmiş tomurcuğunu sertçe emdi, onu kızdırdı, onu kenara ve ötesine bastırdı.

"Tanrıça," diye soludu Lissa ve Saber onun zevkinin doruğa ulaştığını, tatlı ıslak amının onun şaftını kadife bir yumruk gibi sıkıldığını hissetti ve gelmekte olduğunu anladı.

Kızın yuvarlak kalçalarını sıkıca kavrayan adam, tohumlarını atmadan önce olabildiğince derine inmeye çalışarak sertçe ileri doğru bastırdı. İnleyen Lissa ona doğru bastırdı, kalçalarını eğerek kendini tamamen onun dölüyle dolmaya bıraktı.

Bu mükemmel boyun eğme eylemi Saber için neredeyse çok fazlaydı. Asla durmak istemedi, tohumu iyi sikilmiş amından akana ve iç uyluklarından aşağı kayana kadar onu doldurmak, onun olduğunu kanıtlamak, onu bir kez daha ve herkes için talep etmek istedi.

Her şey , diye düşündü zevk edip giderken, o altın rengi, ısıltılı, mükemmel mutluluk anında uzayıp giderken. Tarsia'ya döndüğümüzde ne olursa olsun, aramızdaki her şey yoluna girecek.

"Evet," diye fısıldadığını duydu Lissa ve onun düşüncelerini duymuş olması gerektiğini fark etti. *"Evet, çünkü seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Ve biz birlikteyiz."*

"Sonsuza dek beraberiz, Amalla," diye söz verdi. "Kim ne derse desin."

"Evet," diye tekrar fısıldadı Lissa, bu kez yüksek sesle ve sonra Kılıç onu yanına bastırdı ve yatakta arkasına sokuldu, ona sıkıca sarıldı, her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağladı. Evdekiler ne düşünürse düşünsün, onlar birbirlerine aittiler ve asla ayrılmayacaklardı.

Aşktan sonra geçen zaman onlar için her zaman tatlı olmuştu ama bu sefer Kılıç isteksizce kısa kesti.

"Mmm..." Adam yataktan kalktığında Lissa protesto edercesine inledi. "Nereye gidiyorsun? Gecenin bir yarısı."

"Öyle olduğunu biliyorum ama Reddix'le gerçekten konuşmam gerekiyor." Saber iç çekti. "Ona yüklediğim yükü geri alacağımı söylemeliyim - eğer bizi kabul ederlerse, ikimizin Tarsia'ya hüküm sürmek için geri döneceğimizi söylemeliyim."

Lissa doğrulup oturdu. "Yapmayacaklar."

"Muhtemelen olmaz. Ama en azından denemek zorundayız." "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Deneyeceğiz."

"Reddix'e söylemem gereken şey de bu. Belki... belki bu onun omuzlarındaki yükün bir kısmını kaldırır, biraz daha rahat etmesini sağlar."

Lissa ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Onu gerçekten , değil mi?"

"O benim kardeşim gibidir," dedi Saber ciddi bir sesle. "Ve daha önceki hali - onu görmeliydin, Lissa- neredeyse vahşiydi. Bana bir şeyler yaptığını söyledi..."

"Ne gibi şeyler?" Kaşlarını çatı.

Kılıç başını salladı. "Boş ver. Umarım tüm bu olanlarda yalnız olmadığını anladığında bunları geri alabilir. Gidip onunla konuşacağım ve sonra hemen geri geleceğim."

"Söz veriyor musun?" Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Çünkü biraz daha fazla aşk umuyordum."

Kılıç ona minnettar bir hırıltı verdi.

"Kaldırabileceğin kadarını alacaksın, sana söz veriyorum, *amalla*." Eğilerek onun ağzını tatlı, sıcak bir öpücüğe boğdu. "Reddix'le konuşmama izin ver, hemen döneceğim."

"Çok uzun sürmesin." Yatağa geri uzandı ve yan tarafına kıvrıldı. "Bu koca yatakta sensiz çok yalnızım."

Saber bir an için tereddüt etti. Reddix misafir odasında kalıyordu.

-Devasa Kindred Ana Gemisi'nin diğer tarafındaki tüm yol boyunca. Ve Lissa yatakta kıvrılmış bir şekilde öyle sıcak ve davetkâr görünüyordu ki. Saber neredeyse arkadaşıyla konuşmayı ertesi güne erteleyecekti, sırf onunla kalmak için. Sonra Reddix'in yüzündeki vahşi ifadeyi ve bileğindeki cadı işaretini hatırladı.

Hayır, dedi kendi kendine. Bu bekleyemez. Şimdi ona gitmeliyim. Dinlenebilmesi ve iyileşebilmesi için ona huzur vermeliyim.

Lissa'yı bir kez daha öperek arkadaşını bulmak ve içini rahatlatmak için dışarı çıktı.

Altıncı Bölüm

Daha önce hiç görmediği yabancı bir dünyanın yüzeyi üzerinde uçuyordu. Mavi bir okyanus vardı, tepesinde köpükten kapaklar vardı ama oraya doğru gidiyor gibi görünmüyordu. Onun yerine, görüş alanında büyüyen bir kara kütleli gördü; uzun, kalın bir arazi şeridi, suçlayan bir parmak gibi suyun içine doğru uzanıyordu. Bir yarımada.

"Florida," diye düşündü kendi kendine ve nereden geldiğini bilmesine de bu isim kulağa doğru geliyordu.

Ama aniden öğrendiği bu açıklanamaz bilgi hakkında uzun süre endişelenecek zamanı olmadı. Artık daha hızlı geliyor, bir silahtan fırlatılan mermi gibi karanın üzerinde endişe verici bir hızla uçuyordu. Ağaçlar ve kumsallar, uzaylı yaratıklar ve binalar göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidiyordu. Belli ki bir şeyi hedefliyordu ama neyi?

"Bu hafta nasılsın? Biraz gergin görünüyorsun."

Sesin nereden geldiğini merak edemeden, Reddix'in bedensiz benliği garip bir binanın çatısını düzgün ve sessiz bir şekilde kesiyordu. İçlerinden geçerken farklı odalara bir anlığına göz attı. Sandalyelerde oturan insanlarla dolu bir bekleme alanı ve uzun yuvarlak bir tezgahın arkasında güzel bir kız vardı. Bunun arkasında, her birinin ortasında yastıklı bir masa bulunan bir dizi küçük oda vardı. Bazı masaların üzerinde ölü balıklar gibi yayılmış ve beyaz çarşafarla örtülmüş insanlar yatıyordu. Her birinin başında bir görevli -başka bir insan- vardı ve... tam olarak ne yapıyorlardı?

*Reddix'in bunu anlaması biraz zaman aldı ama anladığında tiksinti ve açlığın garip bir karışımını hissetti. Görevliler masadakilere **dokunuyorlardı**. Her yerlerine dokunuyor, ovuyor, okşuyor, masaj yapıyorlardı...*

Her yerde çıplak elleri çıplak etin üzerinde görüyordu. Bunda cinsel bir şey yoktu -en azından görebildiği bir şey- ama yine de bu görüntü neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Kendisine dokunulmasından kaçınmak için o kadar çok zaman harcıyordu ki, birinin gönüllü olarak giysilerini çıkarması ve başka birinin çıplak tenini ovmasına ve masaj yapmasına izin vermesi fikri onu titretiyordu. Ve yine de... bu tür bir kontrole sahip olmak. Duygularını hissetmeden, RTS'sini acı ve kendinden nefret etme noktasına kadar tetiklemeden bir başkasının ellerine vücudunda katlanabilmek...

İstediğim bu, diye düşündü, ani ve isteksiz bir özlemle dolmuştu. Sadece acı hissetmeden dokunulmak. Sadece başka biriyle konuşmak ve duygularının üzerimde gezindiğini hissetmek zorunda kalmadan normal bir sohbet etmek.

Ama böyle bir şeyi dilemek ne kadar aptalcaydı? Bu imkansızdı... pratik değildi. Ve asla gerçekleşmeyecekti.

"Burası çok sıkı. Sanırım bazı tetik noktalarına vurmam gerekiyor."

Yine o ses vardı - nedense tanıdık geliyordu. Reddix aniden kendini uzaylı binasının arka tarafına yakın küçük bir odanın üzerinde havada asılı buldu. Odada olup bitenleri ilgiyle izledi.

Yastıklı masanın üzerinde yüzüstü yatan iri yarı, zayıf, seyrelmiş kahverengimsi saçları olan bir adamdı.

"Evet, biraz gerginim hayatım" diyordu. "İş, bilirsin. Bu hafta birkaç milyonluk anlaşma yaptık ve tabii ki hepsine dahil olmam gerekiyordu. Her şeyin yolunda gitmesini sağlamak zorundaydım."

"Elbette," dedi kız onun üzerine eğilerek. "Kulağa stresli geliyor." "Evet, öyle ama şirketin en çok kazananı olduğunuzda..."

Hantal adam böbürlenerek konuşmaya devam etti ama Reddix onu çoktan duymazdan . Gözleri sadece kızdaydı, çünkü şimdi onu görüyordu,

onu daha önce de gördüğünü fark etti; birçok kez.

Onu aylardır rüyamda görüyorum, diye düşündü, şok olmuştu. Neden şimdiye kadar hatırlayamadım?

Ona bakarken soruya cevap veremedi. Yedi Cehennem'de böyle bir yüzü ve vücudu nasıl unutabileceğini anlayamıyordu.

Kız bir kadına göre uzun boyluydu ama yine de ondan en az bir buçuk baş daha kısaydı. Müşterisinin üzerine eğilmiş, dikkatle sırtında ve boynunda çalışıyordu. İnce omuzları kamburlaşmıştı ve başı Reddix'in yüz hatlarını göremeyeceği şekilde aşağıya eğilmişti.

Gözleri onun yerine vücudunda gezindi.

Kıvrımlı beline kadar inen, kızıla çalan uzun siyah saçları vardı. Bol üniforma önlüğüne rağmen, dolgun kalçaları ve kalp şeklinde cömert bir poposu olduğunu görebiliyordu. Teni bakırımsı kahverenginin sıcak bir tonundaydı, bu da ya güneşte geçirdiği saatlerden ya da egzotik bir mirastan söz ediyordu.

Elbette egzotik bir mirası vardı - en azından Reddix'e göre o bir uzaylıydı. Muhtemelen Dünya için gayet normal görünüyordu. Yüzünün neye benzediğini merak etti - nedense kızı rağmen tam olarak hatırlayamıyordu. Klanındaki diğer tüm erkekler gibi dokunma duyusuna sahip olsaydı, fısıltıyla kızın ensesine bir iplik gönderip onu görebilmek için hareket etmesini sağlayabilirdi. Onun yerine, başını kaldırmasını istemekle yetinmek zorunda kaldı.

Sonunda kadın ayağa kalktı ve Reddix nefesini tuttu -ya da nefes alıyor olsaydı tutardı.

Güzel yüz hatları vardı - bir kadın için güçlü ama tüm bunlar için daha az güzel değil. Yüksek elmacık kemikleri ona çarpıcı bir görünüm veriyordu ama adamın asıl dikkatini çeken gözleri olmuştu. Derin, saf mavi ve altın benekli bu gözler, güneş ışığıyla dolu ikiz havuzlara benziyordu.

Reddix daha önce hiç onunki gibi gözler görmemişti ve onlara bakmaktan kendini alamadığını fark etti. Yüzünde göze çarpıyorlardı, sıcak, bakır teniyle canlı bir kontrast oluşturluyorlardı. Onu sadece güzel olmaktan çıkarıp çarpıcı bir güzelliğe dönüştürmüşlerdi.

Ve öfkeyle doluydular.

"Lütfen bunu bana bir daha sormayın Bay Witherspoon," dedi masadan bir adım uzaklaşarak. "Massage Envy'de yaptığımız tüm masajlar kesinlikle terapötiktir."

"Hadi ama Nina, sevgilim - mutlu bir sondan daha iyileştirici ne olabilir ki?"

Mutlu son. Neden bahsediyor bu adam? Reddix merak etti.

Adam aniden sırt üstü dönerek beyaz çarşafın altındaki çadırı gösterdi ve Reddix'e cevabını verdi. Boğazında bir hırıltının yükseldiğini hissetti -ya da bizzat orada olsaydı yükselirdi. Bu pis orospu çocuğu ona yaklaşmaya nasıl cüret eder? Ona bu şekilde dokunmaya nasıl cüret eder? Kendini kızıdan uzak ve mesafeli tutma kararlılığına rağmen, Reddix anında bir koruma duygusu hissetti. Yukarıda süzülürken, sessiz ve görünmez bir gözlemci olarak sahneyi izlerken, kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Olaylar gelişirken izlemekten başka bir şey yapamıyordu... ve henüz bitmemişti.

"Üzgünüm ama hayır," dedi Nina adındaki kız kararlı bir şekilde. "Ve eğer bu konuda başka bir şey söylersen, senden gitmeni istemek zorunda kalacağım."

"Sadece birazcık..." Adam onun eline uzandı. "Hadi tatlım, sadece biraz ovala. Sadece dokun. Sadece bir kez."

"Hayır!" Nina elini , yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı. "Sana söyledim, burası o tür bir yer değil! Biz ulusal bir zinciriz, Tanrı aşkına, senin neyin var?"

"Sorun şu ki, senin tatlı ellerine ihtiyacım var."

"Bay Witherspoon, sizi son kez uyarıyorum..."

"Pekâlâ o zaman." Adam zavallı bir zarafetle tekrar yüzüstü döndü. "Sadece bitir."

Nina'nın güzel yüzündeki ifadeye bakılırsa, balçık dolu bir lağım çukuruna dokunmayı tercih ederdi. Ama o sadece başını salladı ve adam üzerinde çalışmaya devam etti.

*"Peki **karın** nasıl?" diye sordu dikkatle. "Seni markette gördüğümde onunla tanışmıştım, hatırladın mı? Gerçekten çok güzel."*

*"Senin kadar güzel değil,
sevgilim." "Bay Witherspoon..."*

*Adam iç çekti. "Denediğim için beni suçlayamazsın, biliyorsun. Çok güzel, tatlı ve yeteneklisin. Ah, işte **burası**." Kadın adamın belini ovarken adam iç çekti. "Sen üzerimde çalıştıktan sonra kendimi hep daha iyi hissediyorum. Sende iyileştirici bir dokunuş var, bunu biliyorsun, değil mi?"*

Sahne solmaya başlamıştı ama Reddix bu sözleri duyduğunda görünmez, cisimsiz benliğine kadar işleyen bir şok hissetti.

İyileştirici dokunuş. Olabilir mi? Aradığım kişi o mu? Öyle olmalı, yoksa onu hayal ediyor olmazdım.

Rüya parçalandığında ve bilince doğru hızla yükseldiğinde, bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu biliyordu...

Ancak Ana Gemiden inip Dünya'ya inmek Reddix'in umduğu kadar kolay değildi. Yanaşma yeri geminin diğer ucunda, misafir süitinin yanındaydı. Sonunda oraya vardığında, bunu yapmak için cehennem gibi bir duygu karmaşasından geçmek zorunda kalmıştı - rüyasından uyanalı neredeyse kırk beş dakika olmuştu.

Gemilerin yankılanan uzun koridorunda kendi gemisini park ettiği yere doğru ilerlerken, kendi kendine acımasızca, *rüya değil*, dedi. *Bu bir hayaldi. Gerçektikız gerçektive bana yardım edebilecek tek kişi oydu. Ona ulaşmam gereken tek kişi!*

Sanki onu haklı çıkarırcasına, rüya çoğu rüyada olduğu gibi uyandıktan on-on beş dakika sonra eriyip yok olmamıştı. Bunun yerine, Nina sanki tam karşısında duruyormuş gibi zihninde taze ve netti. Reddix gözlerini kapatıp onu o kadar canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu ki, masmavi gözlerindeki altın rengi benekleri sayabiliyordu.

Onunla ilgili daha önceki rüyalarını neden hatırlamadığını hâlâ anlayamıyordu. Yine de bir nedenden ötürü, bu rüya aklından çıkmıyor gibiydi ve diğerleri de geri geliyordu. Onu parlak renkli uzaylı eserleriyle dolu bir yerde çalışırken izlediğini ve "Mejoo" ya da "Meloo" gibi bir şey dediğini sandığı yaşlı bir kadınla konuştuğunu hatırlıyordu. Ve hatırladıkça, onu canlı olarak görmeyi daha da çok istiyordu.

Ama gemisine varıp parmaklarını tutamağa koyduğunda, kapak açılmadı.

"Yedi Cehennem'de ne var?" Reddix tekrar deneyerek mırıldandı. Kapak parmak izlerine göre ayarlanmıştı ve en hafif dokunuşunda açılması gerekiyordu. İnatçı kolu çekti ve küçük bir bip sesi duyuldu. Reddix aşağı baktığında, gemisinin yan tarafında, kolun yanında parlayan yeşil ışıklı harflerle yazılmış küçük bir mesaj gördü.

Erişim reddedildi. Komutan Sylvan tarafından uçuş için onaylanmadınız. Erişim reddedildi.

Reddix öfkeyle küfretti ve kapı kolunu tıkırdayana kadar salladı ama yaramadı. Kendi gemisi ona karşı kilitlenmişti ve

Sylvan'ın izni olmadan bunu geçersiz kılmanın bir yolu - Reddix'in ne yapmak istediğini bildiğinde şüphesiz izin vermeyi reddedecekti.

Doktorla yüzleşmesinin nasıl olacağını şimdi görebiliyordu: "Yani RTS'niz zaten sisteminize neredeyse ölüm noktasına kadar aşırı yüklenmişken, masum bir kızı kaçırıp hastalığınızı iyileştirmek için bir cadıya kurban etmek için yabancı duygular kusan yabancı insanlarla dolu garip bir gezegene mi gitmek istiyorsunuz? Elbette, durmayın devam edin." Reddix homurdandı. *Hiç sanmıyorum.*

Ama tüm bu alaycılık onu bir yere götürmüyordu. Gittikçe daha fazla aciliyet hissine kapılıyordu -içinde Nina'nın aradığı kişi olduğunu söyleyen bir gerilim vardı- şifalı elleri ve saf bir kalbi olan kız. Dünyaya inmesi gerekiyordu ama nasıl?

Eğer gemimle gidemiyorsam, başka bir gemi alırım. Elbette bir gemi çalmak ve doktorunun emirlerini ihlal etmek muhtemelen ev sahiplerine kendini sevdirmenin en iyi yolu değildi ama bu noktada Reddix'in umurunda değildi.

Etrafına baktığında, genellikle esirleri ya da düşman savaşçıları Ana Gemi'ye götürüp getirmek için kullanılan bir dizi devriye mekiği gördü. Bunlar genel kullanım içindi ve bu yüzden herhangi bir Kindred savaşçısının el izine yanıt vermeleri gerekiyordu. Elbette, parmak izi sisteme girdiğinde, bir gemiye bindiği anlaşılacaktı. Ama sadece biri onu *arıyorsa*. Ve Sylvan ona süitine gitmesini ve uzun bir süre kimseyle görüşmemesini emrettiği için Reddix oldukça iyi bir başlangıç yapabileceğini tahmin ediyordu.

Sabırsızlığını kontrol etmeye çalışarak, kayıtsızca sıranın sonuna doğru yürüdü ve son gemiyi seçti. Kullanılmadığı için tozlu görünüyordu, muhtemelen diğerlerinden daha eski bir model olduğu için. Çok daha iyiydi, kimse onu özlemeyecekti.

Reddix avucunu gümüş metal tarafa bastırdı ve ön kapak sessizce açıldı. İçeri girdi ve etrafına hızlıca bir göz attı. Orada

yiyecek küpleri ve bir rehidratör vardı, ki bu iyiydi, ayrıca yeterli uyku düzenlemeleri de vardı. Mekiğin uzun menzilli görevler için tasarlandığı ve buna göre donatıldığı açıktı.

Ancak bulduğu en kullanışlı ekipman, kokpitin arka tarafına yakın bir yerde, üzerinde kırmızı harflerle "Kısıtlayıcılar" yazan bir dolabın içindeydi. İçinde, Reddix'in cebine koyduğu, küçük bakır bir serbest bırakma mekanizmasına sahip, pırıl pırıl parlayan bir çift renkli bilek kelepçesi vardı. Kelepçeler belli ki bir Kindred erkeği için yapılmıştı ama ayarlanabiliyordu; Nina'ya tam oturacaktı. Tıkaçlar da vardı ama Reddix birini kullanmakta tereddüt etti. Sert bir tıkaç tehlikeli olabilirdi ve ona zarar vermek istemiyordu.

Tabii ki istemiyorsun, diye fısıldadı kafasının içindeki alaycı küçük ses. *Sen sadece onu kaçırıp bataklık cadısına götürmek istiyorsun, böylece kendi bencil nedenlerin için onun kanını emebilecek.*

Reddix kaşlarını çattı. *Böyle düşünemezdi.* Eğer RTS'sinden kurtulamazsa, en azından Tilla'dan bir çocuk sahibi olacak kadar kurtulamazsa, tüm lanet toplumu kanlı bir iç savaşın içinde parçalanacaktı. Suçluluk duygusunu bir kenara itmek, onun güzelliğini gördüğünde hissettiği huşu duygusunu bir kenara itmek ve Nina'nın onun için hiçbir şey olmadığını hatırlamak zorundaydı - bir amaç için araçtan başka bir şey değildi.

Pilot koltuğuna yerleşerek kemerini bağladı ve kalkış işlemine başladı. İşleri halletme zamanı.

Yedinci Bölüm

"Gelen bir müşterin var, Nina. Umarım sorun olmaz." Resepsiyon görevlisi Cherri ona çekici bir şekilde baktı. "Kapanış saati olduğunu biliyorum ama çok yalvardı ve ayrıca *gerçekten çok* yakışıklı. Cidden, film yıldızı gibi görünüyor."

Nina iç çekişini tutmaya çalıştı. O gece yaptığı masajlar yüzünden kolları ve elleri ağrıyordu. Ve sonra Bay Witherspoon'la yaşadığı o olay... Hatırladıkça tiksintiyle ürperdi. Tanrım, onu Massage Envy'den men etmeli ya da en azından gelecekte sadece erkek masözlerle izin vermesini sağlamalıydı. Daha önce de "mutlu son" istediğini ima ama arzuları hiç bu kadar açık olmamıştı. Onun ne istediğini düşünmek bile Nina'nın üzerindeki çamuru temizlemek için sıcak bir duşa ihtiyacı olduğunu hissetmesine neden oluyordu.

Sonsuza kadar değil, diye hatırlattı kendine. *Sadece asistanlık programına girip bunu atlatana kadar.* Ondan sonra, Bay Witherspoon'un deyimiyle "iyileştirici dokunuşunu" insanları ovma yerine gerçekten iyileştirmek için kullanabilirdi.

Yine de masajları insanlara iyi gelmiyor değildi. Kendilerine yardım edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu iddia ederek onu tekrar tekrar görmeye gelen pek çok müşterisi vardı. Birçoğunun hiçbir ilacın dokunamadığı kronik ağrıları vardı. Ama Nina onlar üzerinde çalıştıktan sonra haftalarca kendilerini daha iyi hissediyorlardı. Belki de Mehoo-Jimmy onun hakkında haklıydı... en azından bir şekilde. *Ama sadece dokunarak birinin acısını dindirebileceğimi düşünmek aptalca, sadece iyi bir tekniğim var...*

"Bana kızgın mısın?" Cherri küçük bir sesle sordu. "Gerçekten üzgünüm..."

Nina kıza hâlâ cevap vermediğini fark etti.

"Hayır." İç çekti. "Sadece çok uzun bir gün oldu. Bir dahaki sefere eklemeden önce bana haber ver, tamam mı?"

"Tamam." Cherri parladı. "Ama cidden, onu görene kadar bekle. O *çok* ateşli. Onu eklediğim için bana teşekkür edeceksin, göreceksin."

"Eminim." Nina gülümsemeye çalıştı. Şu anda o kadar yorgundu ki, masasında çıplak yatanın Ryan Gosling ya da Brad Pitt olması umurunda bile değildi

-O sadece eve gitmek istedi. Ama her neyse. *Sadece hallet*, dedi kendi kendine. *Sonra gidip sıcak bir köpük banyosu yapabilir ve akşam yemeğinde büyük bir kâse çilekli Special K yiyebilirsin.* Geceleri karbonhidrat yememesi gerektiğini biliyordu ama lanet olsun, zor bir gün geçirmişti. Sadece bu seferlik bir istisna yapacaktı.

"Onu odana geri koydum bile," dedi Cherri sırtarak. "Ve ona senin için soyunmasını söyledim."

"Cherri!" Nina kaşlarını çatmaya çalıştı ama Cherri'nin küçük yaramaz sırtışı dikkat çekiyordu. "Bob çoktan eve gittiği için şanslısın," dedi kıza parmağını sallayarak. "Eğer senin böyle konuştuğunu duysaydı..." Bob, Massage Envy'nin müdürüydü ve son derece katıydı.

"Biliyorum, biliyorum-biz profesyonel bir yeriz ve müşteriler hakkında konuşmak yok." Cherri içini çekti. "Ama cidden, Nina-"

"Biliyorum, onu görene kadar bekle. Doğru." Nina başını salladı. "Tamam, gidip onu halledeceğim, böylece eve gidebiliriz." Saatine baktı. "Diğer herkes gitti mi?"

"Çoğunlukla. Sanırım Marie ikinci odada işini bitiriyordu ama şimdiye kadar gitmiş olabilir."

Harika. Gecenin dokuz buçuğunda burada yeni bir hastayla yalnızız. Erkek bir hasta. Nina kaşlarını çatı. Bu şirket protokolüne aykırıydı, ama şimdi

Cherri müşteriye bir odaya koyduğu için yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Yine de pek endişelenmemiştir - burası Tampa Körfezi bölgesinin en varlıklı ve prestijli yeri olan Güney Tampa'ydı, yani çok fazla suç işlenen bir yer değildi. Yine de Cherri'nin hormonlarını dizginlemeyi öğrenmesi ve her yakışıklı erkeğin mesai sonrası masaj yaptırmak için konuşmasına izin vermemesi gerekecekti.

"Bir form doldurdu mu?" diye sordu, bir pano arıyordu. Cherri başını salladı. "Sadece kolunun ağrıdığını söyledi."

"Tamam. Birazdan görüşürüz."

"İyi eğlenceler." Cherri ona göz kırptı. "Umarım masanıza sığar - o bir *koca* ."

"Mmm-hmm." Nina başını salladı ve resepsiyondan ayrıldı. Uzun, loş koridorda , ne kadar sessiz olduğunu düşünmeden edemedi. Genellikle rahatlama müziğinin yumuşak tınları ve seslerin kısık mırıltısı duyulurdu. Şimdi herkes evine gitmişti ve hiçbir şey yoktu... Bu onu biraz korkutmaya başlamıştı.

Saçmalamayı bırak, dedi kendi kendine. *Git şu son masajı yaptır da evine dön.*

Kendi odası olan dokuz numaralı odanın önünde durdu ve kapalı kapıya baktı. Neden birdenbire böyle bir huzursuzluk hissine kapılmıştı? Boynu ve omuzları aniden gerildi ve ensesindeki tüyler gerginlikten diken diken oldu.

Bu çok saçma. İçeri gir ve bu işi bitir.

Gerginliğini azaltmak için kollarını salladı ve omuzlarını yuvarladı. Bu iş bittikten sonra kendisinin de bir masaja ihtiyacı olacaktı!

Derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve içeri adım attı, müşterisini masanın üzerinde soyunmuş ve bir çarşafa sarılmış halde görmeyi bekliyordu. En azından,

çarşafıla örtülü *olmasını umuyordu*. Bazı müşterilerin "yanlış anlayıp" çarşaf sermeyi unutmalarından nefret ederdi. Bunu yapanlar çoğunlukla erkeklerdi. Nina ne düşündüklerini bilmiyordu. Ne kadar yakışıklı olurlarsa olsunlar, o orada çıplak ve güneşli bir şekilde yatarken...

Bu düşünce yeni müşterisini gördüğü anda yok oldu.

"Oh... aman Tanrım," diye fısıldadı, bir adım geri çekilerek.

Soyunmamıştı ya da masanın üzerinde yatmıyordu. Odanın köşesindeki bir sandalyede oturuyordu ve yüzü gölgeler içinde gizlenmişti.

Ama yine de Nina onu tanıyordu.

*Bu o olamaz. Rüyalarındaki adam **olamaz**. Olamaz mı?*

Ona baktı, kalbi küt küt atıyordu. *Bir yanı kaç diye bağırıyordu!* Ama beyninin pragmatik kısmı ona aptalca ve profesyonelce davranmamasını söylüyordu. Doğru, adam çok iriydi ve rüyasında gördüğü adama benziyordu. *Ama bu sadece bir tesadüf olmalıydı çünkü rüyalar gerçek olmazdı, değil mi?*

Keşke oda daha aydınlık olsaydı da daha iyi görebilseydi. Ancak masaj odaları, rahatlama atmosferine katkıda bulunmak ve vücut sorunları olan müşterilerin kendilerini daha az bilinçli hissetmelerine yardımcı olmak için her zaman oldukça loş tutulurdu. Gerçi bu adamın utanacak bir şeyi varmış gibi görünmüyordu. Otururken bile Nina'nın o güne kadar gördüğü en iri ve kaslı adamdı. Bir savunma hattı oyuncusu ya da profesyonel bir güreşçi gibi yapılmıştı.

Bir ayı, Mehoo-Jimmy'nin kafasının içinde fısıldadığını duydu. O bir ayı, Echo.

"Nina?" Adam hafifçe kımıldadı ve Nina onun gözlerinin gölgeler arasında parladığını gördü. Gümüş müydüler? Elbette bu bir ışık oyunu olmalıydı... değil mi? Hiçbir insanın gümüş gözleri yoktu. Bir an için, belki de

insan değildi, ama bu aptalcaydı. Tabii Kindred'lardan biri değilse... ama o adamları neredeyse hiç görmezsiniz. Zavallı, çaresiz bir kızı gelinleri olarak almak için aşağı inmedikleri sürece gemilerinde kalırlardı.

En azından bunun için endişelenmeme gerek yok! Kızılderili statüsü nedeniyle Nina, diğer kızların çoğunun kaydolmaya zorlandığı "askerlikten" muaf tutulmuştu. Bunu bilmek onu biraz daha iyi hissettirdi.

"Um..." Sesi çatallaştı ve öksürerek tekrar denedi. "Merhaba Bay...." Sinirle, Cherri'nin kendisine müşterinin adını söylemeyi unuttuğunu fark etti. "Özür dilerim, adınız bende yok."

"Reddix," diye gürledi. Sesi sert ve neredeyse insanlık dışı bir derinlikteydi -Sesten çok bir hırıltı gibiydi. Ayrıca garip bir şekilde tanıdıktı. Daha önce duymuş muydu? Belki rüyalarında?

Saçmalama! İşinizi yapın!

Nina derin bir nefes aldı ve kendini dengelemeye çalıştı. "Pekâlâ Bay Reddix, Cherri size bunun nasıl işlediğini açıkladı mı bilmiyorum ama üzerinizde çalışabilmem için masada olmanız gerekiyor." Her gün kullandığı profesyonel konuşmayı kendi sesinden duymak sakinleşmesine yardımcı oldu. "O yüzden rahat edebileceğin kadar soyun ve çarşaf kalçana gelecek şekilde masaya yüzüstü uzan. Tamam mı?"

Cevap beklemeden döndü ve CD çaları kurcalamaya başladı. Acele etmeden, rüzgâr çanları ve sahilde kırılan dalgaların sesini içeren bir rahatlama müziği seçti. Ona yeterince zaman verdiğini düşündüğünde, onu masanın üzerinde görmeyi bekleyerek döndü.

Onun yerine, tam arkasında duruyordu.

"Ah!" Nina'nın kalbi boğazına kaçtı ve bir adım geri çekildi. Ne zamandır orada duruyordu? Ve nasıl böyle hareket etmişti?

sessizce arkasından yaklaştığını bile duymamış mıydı?

"Bay Reddix," dedi, sesi korkudan yükselmiş ve keskinleşmişti. "Size soyunmanızı ve masaya uzanmanızı söylediğimi sanıyordum."

"Ben kimse için soyunmam. Kapüşonu çıkardığım için şanslısın." Adam Nina'nın tepesinde dikiliyordu ve Nina çoraplı ayaklarıyla 1.80 boyunda olmasına ve kimsenin minyonluktan anlamamasına rağmen, adam ona kendini birdenbire küçük ve çelimsiz hissettirdi.

"BEN... BEN..." Beyni donmuş gibiydi; ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ona baktığında gözlerinin gerçekten de gümüş *rengi olduğunu* görebiliyordu. Ve Cherri onun hakkında haklıydı, o... güzeldi.

Bir erkek için garip bir kelimeydi ama başka hiçbir kelime uymuyordu. Gölgelerden çıktığına göre, Nina onun düğmüğü bir meleğin yüzüne sahip olduğunu görebiliyordu; öyle güzel bir yüzdü ki, ona bakmak bile içini sızlatıyordu. Yüksek bir alın, düz bir burun ve herhangi bir modelin uğruna cinayet işleyeceği elmacık kemikleri görüyordu, konuşmadığı zamanlarda bile mutsuz görünen dolgun, şehvetli bir ağızdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Kalın siyah kirpikleri irkiltici gümüş gözlerini çerçeveliyordu ve yanakları bir süredir tıraş olmadığını kanıtlayan koyu renkli kirli sakallarla kaplıydı. Ama Nina'nın dikkatini çeken ve onu tutan şey saçlarıydı.

Gerçekten mavi mi? Öyleydi, o kadar koyu bir maviydi ki neredeyse siyahtı ama tam olarak siyah değildi. Yıllarını annesinin çalıştığı kuaförde geçirmiş olan Nina'ya göre bu renk boyalı değil, gerçek görünüyordu. Ama kimin gümüş gözleri ve mavi saçları vardı? *İnsan olan hiç kimse.* Artık emindi, o Kindred olmalıydı.

"Bak," dedi, kapıya doğru yavaşça geri çekilerek. "Kim olduğunuzu ya da ne istediğinizi bilmiyorum ama ben yarı Kızılderiliyim; bu da bir Kindred tarafından sahiplenilemeyeceğim anlamına geliyor. Ben-"

"Seni sahiplendiğimi kim söyledi?" diye homurdandı usulca.

"Oh, uh..." Nina aniden kendini aptal gibi hissetti. Kindred olması onu elde etmek için orada olduğu anlamına gelmiyordu. Muhtemelen o da diğerk erkekler gibi sadece masaj yaptırmak istiyordu. "Özür dilerim. Sadece düşündüm de... boş ." Derin bir nefes aldı. "Masaj yaptırmak masaya çıkman gerekecek. Senin üzerinde bu şekilde çalışmam."

"Aslında sadece bileğim ağrıyor." Kaslı kolunu ona uzattı ve Nina bileğinin iç tarafında küçük siyah bir dövme olduğunu gördü. Bir yılan benzliyordu ama emin olmak için çok küçüktü.

"Oh, şey... yine de masada olman gerekiyor." Nedense ona dokunmak konusunda isteksizdi. Dövmeyle ilgili bir şey onu tedirgin ediyordu.

"Sana söyledim, ben kimse için soyunmam." Kolunu daha ısrarlı bir şekilde uzattı. "Sadece koluma bakabilirsen."

"Şey..." Nina bundan hoşlanmamıştı ama adam o kadar ısrarcıydı ki başka ne yapacağını bilemedi. Korkusunu bir kenara iterek onun büyük elini daha küçük olan elinin içine aldı.

Ona dokunduğu anda, içinden garip bir elektrik şoku geçiyor gibiydi. Kolundan kalbine doğru ilerledi ve sanki biri ona defibrilatör kullanmış gibi hissetmesine neden oldu.

"Aman Tanrım!" Geri çekilmeye çalıştı ama adam aniden onu bileğinden yakaladı. Ona bakarken gümüş gözleri genişledi.

"Nasıl?" diye sordu kısık sesle. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum?" Nina kekeledi.

"Seni hissedemiyorum." Başını salladı. "Ya da öndeki kızı. Birdenbire tamamen sustu, hiçbir şey hissedemiyorum!"

"Sen neden bahsediyorsun? Şu anda bana dokunuyorsun." Nina onun pençesinde kıvrandı ama adam onun için çok güçlüydü ve kaçamadı. "Bırak beni!"

"Ben emin olana kadar olmaz." Onu kendine çekti ve ellerini birleştirmeye zorlayarak avucunu bileğinin iç kısmındaki küçük siyah dövmeyle yaklaştırdı.

"*Hayır,*" diye soluk soluğa kaldı Nina. Nedense o küçük, siyah yılan dokunma ihtimali onu devasa bir uzaylı savaşçının saldırısına uğramaktan daha çok korkutmuştu. Beyninden garip bir düşünce geçti: *Eğer ona dokunursam geri dönüşü olmaz.*

Sonra avucunun ortası yılan dövmesiyle temas etti ve iğne batırılmış gibi keskin bir acı içini delip geçti.

"Ah! Senin derdin ne? Beni sıkıştırdın!" Nina tekrar çekmeye çalıştı ama adam onu çok sıkı tutuyordu.

"Biliyordum, o kişi sensin." Adam bileğine bakıyordu ve Nina dehşetle garip dövmenin bir şekilde renk değiştirdiğini gördü. Artık kırmızıydı, kan kırmızısı. Ve daha mı büyüktü? Bu nasıl olabilirdi?

"Ne? beni!" diye bağırdı, sesi titriyordu. "Şimdi gidersen polisi aramayabilirim."

"Kimseyi aramayacaksın. Benimle geliyorsun."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, sanki bir kedi yavrusundan daha ağır değilmiş gibi onu tek koluyla kaldırdı ve geniş omuzlarından birinin üzerine attı.

Sonra, tekmelemesine ve çığlık atmasına rağmen, onu kapıdan dışarı taşıdı.

Sekizinci Bölüm

"Reddix? İyi misin?" Saber karanlık misafir süitine doğru dikkatle yürüdü, arkadaşını son gördüğünde neler olduğunu hatırlıyordu. Saber'ın gergin olduğunu biliyordu ve sistemine tekrar aşırı yüklenmek istemiyordu. Tanrıça, en iyi arkadaşının bu kadar kötü duruma düşmesi korkunçtu ama Saber'ın RTS'sinin daha da kötüye gitmesine şaşırmamıştı.

"Reddix?" diye tekrar seslendi, karanlığın içinde bir yerlerde arkadaşının gümüş gözlerini görmek için gerilmişti. Ama çağrısını sadece sessizlik karşıladı.

Burada olmamalıydım bile. Sylvan'ın dediği gibi onu yalnız bırakmalıyım.

Ama hissettiği suçluluk duygusuna bir an bile dayanamamıştı. Arkadaşına ne kadar üzgün olduğunu tekrar söylemesi gerekiyordu. Ve başından beri ona ait olması gereken sorumluluğu üstlenmeliydi.

Saber Tarsia'ya geri dönmek istemiyordu, Lissa'yla birlikte olma kararının yol açacağı kınamayla yüzleşmek istemiyordu. Ama buna mecburdu. Reddix'in bir sonraki Klan Derebeyi olarak başa geçebileceğini varsaymak yanlıştı, bu konuda ne hissettiğini sormadan bu yükü ona yüklemek yanlıştı.

En azından Lissa benimle olacak, diye düşündü Saber. O da daha çok sevmiyor ama yine de gitmeye istekli. Keşke ailem akrabalık durumumuzun ötesine bakıp onun ne kadar harika bir dişi olduğunu görebilse.

Ama bunu asla yapmayacaklardı. Annesi, babası ve diğer klanların göreceği tek şey, Lissa ile aynı klandan oldukları ve aralarında kan bağı olmamasına rağmen teknik olarak kardeş olduklarıydı. *Amalla'sıyla evlendiğini ve onu terk etmeye niyeti olmadığını açıkladığı anda muhtemelen Saber'ı reddedeceklerdi. O ve Lissa'nın tabusu*

Kırıcılık halkına öylesine işlemişti ki, ona tiksintiyle baktıklarına şüphe yoktu.

Ama denemek zorundayım. Ve Lissa da benimle birlikte denemek zorunda kalacak. Lissa'yı tüm kalbiyle seviyordu ve ona bu tür bir acı ve ıstırap yaşatmak . Ama Reddix'le olanlardan sonra, başka bir seçeneği olduğunu da düşünmüyordu.

Reddix demişken, o neredeydi?

"Reddix?" diye tekrar seslenerek uyku odasına girdi. "Reddix, benim, konuşmamız gerek. Sana söylemem gerek..."

Ama kelimeler dudaklarında kayboldu; oda boştu. Yatak, Reddix üzerinde uyumuş gibi buruşuk görünüyordu ve içinde birkaç parça kıyafet bulunan çantası yerde açıktı ama erkeğin kendisi ortalıkta yoktu.

Kılıç hızla süitin geri kalanını aradı ama Reddix orada değildi. Nereye gitmiş olabilir? Sylvan ona süitte kalıp dinlenmesi için kesin emir vermişti; Reddix neden kimseye haber vermeden kalkıp gitsin ki?

Belki de Ana Gemi'de tüm bu garip duygulara daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Belki de gitmiştir. Ama Sylvan gemisini kilitlediğini söylemişti. Peki nasıl idare edecekti? Bunun için bir cevabı yoktu ama aslında bir cevaba da ihtiyacı yoktu-Reddix her zaman becerikli bir piç olmuştu. Eğer bir şey yapmak istiyorsa, bunu yapmanın bir yolunu bulurdu. Doktorunun emirlerine karşı gelmek anlamına gelse bile.

Birden Reddix ile yaptığı son konuşma kafasında çınladı.

"...Merak etmeyin, henüz doğruca Tarsia'ya dönmüyorum. Burada, tüm Kindred Kardeşlerimizin çok sevdiği o küçük mavi-yeşil kaya topunda bitmemiş bazı işlerim var."

"Dünya'da mı?" Saber söyledi. "Orada ne istiyorsun?"

"Önemli olan ne olduğu değil, kim olduğu."

Kılıç kaşlarını çattı ve kapıya yöneldi. Reddix'i rıhtımda dolaşırken gören olup olmadığını sormanın ve kayıp gemi olup olmadığını kontrol etmenin zamanı gelmişti.

Yanıldığını umuyordu ama Saber arkadaşının nereye gittiği ve tam olarak ne yapmak için gittiği konusunda kötü bir hisse kapılmıştı. Bataklık cadısı hizmetleri için nasıl bir bedel talep etmişti? Ve Reddix'i neden Dünya'ya göndermişti? Bir gelini alkışlıyor olamazdı; doğru dürüst bir dokunuş hissi olmadan onu asla kendine bağlayamazdı. Peki o zaman ne yapacaktı? Ve kimi görecekti?

Saber bilmiyordu ama .

Dokuzuncu Bölüm

Çok iyi dövüştü-Reddix ona bunu verdi. Kanlı cinayet çığlıkları attı ve serbest kalmaya çalışırken küçük yumruklarıyla sırtına vurdu. Ama adam bunların yapmıyordu; kız artık elindeydi ve onu bırakma riskini göze alamazdı. Onu sıkıca kavradı, çırpınışlarına rağmen tutsak tuttu.

Mekânın ön taraftaki kız dışında boş olduğunu çoktan tespit etmişti, bu yüzden Nina'yı omzuna alarak ön kapıdan çıktı. Resepsiyon görevlisi de -Nina ona Cherri diyordu- bağılıyor ve bir iletişim cihazına numaralar tuşluyordu. Reddix onun bir tür otorite figürünü ya da barış muhafızını aradığını düşündü ama bunun bir önemi yoktu. Dünya'daki bir aracın iyi bir benzerine dönüşen gemisi hemen dışarıdaki otoparka park edilmişti. Onlar yanına yaklaşmadan Dünya atmosferinin yarısını geçmiş ve çok uzaklara gitmiş olacaktı.

Şükredebileceği tek şey, Nina'nın rağmen onun hiçbir duygusunu hissedememiş olmasıydı. Reddix bunu neye bağlayacağını bilmiyordu -ya da Nina'nın çıplak tenine dokunduğunda onu ya da öndeki kızı hissedemediği gerçeğine. Belki bunun Dünya'nın atmosferiyle bir ilgisi vardı, belki de kendi sistemindeki geçici bir kısaydı. Bunu daha önce de bir ya da iki kez yaşamıştı, çok fazla duyguya maruz kaldığında sistemi aşırı yüklenmiş, bu da geçici bir hissizliğe yol açmıştı. Geçerdi - her zaman geçerdi. Ve sonra tekrar cehennemi bir duygu karmaşasının ortasına geri döner, etrafındaki herkesin hissettiği her şeyi hissederek ve bunu durdurmak için çaresiz kalırdı.

Reddix bu durumun uzun sürmeyeceğini biliyordu ama şimdilik bu geçici erteleme için minnettardı. Eğer Nina'nın korkusunu üzerinde hissetmek, paniğini boğazında tatmak zorunda kalsaydı, kaçırılma olayını atlatabileceğinden emin değildi. Bu haliyle, kendini aniden sağır olmuş gibi hissediyordu - en azından duygusal olarak. Gerçek işitme duyusunda bir sorun yoktu - kulağına bağırın kızı, Nina'yı gayet iyi duyabiliyordu ve bu sinirlerini bozmaya başlamıştı.

"Bunu yapamazsın!" diye soluk soluğa bağırırken, adam onu yolcu koltuğuna itti ve çırpınan uzuvlarına rağmen emniyet kemerini yerine oturtmaya çalıştı. "Bunu yapamazsın, bırak beni!"

"Yapıyorum ve durmayacağım, o yüzden çeneni kapatıp kıpırdamadan otursan iyi olur," diye homurdandı, koşum takımını yerine oturtmak için mücadele ediyordu.

"Hayır!" Küçük yumruklarını adamın omuzlarına vurdu ve vücudunu balıklama atarak neredeyse kayıştan kurtulup geminin zeminine düşüyordu.

Reddix koşum takımını bıraktı ve omuzlarından tutarak onu koltuğa doğru itti. Kızın yüzüne doğru eğildi ve ona ters ters baktı.

"Kıpırdama."

Mavi gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

"Doğru. Kıpırdamadan dur ki beni o tuhaf Kindred geminde bir yerlere götürüp tecavüz edip öldürebilesin. Hiç *sanmıyorum*."

Tekrar çırpınmaya başladı, hatta öncekinden daha fazla. Reddix uzaktan bir tür siren sesi duyabiliyordu... ve gittikçe yaklaşıyordu. Masanın arkasındaki kızın yardım istemesiyle bir ilgisi olduğuna dair bir fikri vardı. Zaman daralıyordu ve seçenekleri tükenmişti.

"Peki," hırladı. "Bunu yapmak istemiyordum ama beni zorladınız."

Cebine uzanarak metal bilek bağlarını çıkardı ve kızın ince bileklerine geçirdi. Çok gevşekti ve kadın

bir an önce kurtulmaya çalışıyordu. Reddix mırıldandığı bir lanetle kilit mekanizmasını çıkardı ve kelepçeleri sıkmak için bir düğmeye bastı. Kırılmaz metal hemen bileklerine yapıştı ve hiçbir kaçıışın mümkün olamayacağı kadar sıkılaştı. Ellerini kesmeden kesinlikle kurtulması mümkün değildi ve Reddix onun kurtulmak için o kadar ileri gideceğini sanmıyordu.

Nina bir an için kelepçeli bileklerine baktı ve bağların tamamen kaçmaya karşı dayanıklı olduğunu fark eder gibi oldu. Derin bir nefes aldı ve tekrar çığlık atmaya başladı.

"Yardım edin! Yardım edin! Bu adam beni kaçırıyor. *Yardım edin!*"

Reddix sonunda kendini kaybetti. Hâlâ uçurumun kenarındaydı ve kızın mavi gözlerindeki çaresiz korku onu kabul etmek istediğinden daha fazla rahatsız ediyordu. Onu boğmakla tehdit eden suçluluk duygusu onu öfkелendirmişti.

"Lanet olsun, *kapa çeneni!*" kükredi yüzüne doğru.

Nina aniden solgunlaştı ve çığlık atmayı bıraktı. Adamdan uzaklaştı, başını başka yöne çevirdi ve onun tehditkâr formundan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı.

Reddix kalbinin sıkıştığını hissetti. Onunla ilk kez bu şekilde tanışmayı hayal etmemişti. Ama başka ne seçeneğı vardı ki? Kendini tanıtip onunla birlikte başka bir galaksideki uzak bir gezegene gidip kötü bir cadı için kurban olup olamayacağını soramazdı. Ya kaçıracaktı ya da hiçbir şey yapmayacaktı.

Onu görmezden gel. O sadece teslim edilmesi gereken bir paket, emretti kendi kendine onu arabaya bindirip emniyet kemerini bağlarken. Ama kızın kapısını çarparak kapatıp sürücü tarafına geçerken hâlâ keskin bir suçluluk duygusu hissediyordu.

Siren sesleri giderek yükseliyordu ve Reddix gemiyi çalıştırırken uzakta yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar gördü. Tam havalandıkları sırada iki resmi görünümlü araç kayarak önlerinde durdu. Kapıları açıldı ve iki insan-bir Kindred savaşçısı kadar uzun olmayan, korkak görünümlü yaratıklar-araçtan atladı.

Erkeklerden biri "Polis!" diye bağırdı.

"Yardım edin!" Nina yolcu tarafındaki kapıya yaslandı ve kolu tırmaladı. Elbette bunun ona bir yararı olmayacaktı. Reddix tüm kapıları özellikle kendi parmak izlerine göre anahtarlayarak önlem almıştı. Ama yine de denedi. "Yardım edin!" diye tekrar yalvardı, hızla uzaklaşan yere bakarak.

İnsan erkeklerden biri kolunu kaldırdı ve gemiye doğru bir şey işaret etti -Reddix bir çeşit silah olduğunu düşündü.

"Kızı bırak yoksa ateş ederim!" diye uyardı, gemi irtifa kazandıkça sesi daha kısılıyordu.

Reddix gülmek istedi. Sanki onların cılız Dünya silahlarından herhangi biri bir Kindred gemisine zarar verebilirmiş gibi! Sanki-

Düşünceleri, insan erkeğin silahını sıkıp Reddix'in geminin yan tarafına doğrultmasıyla kesildi. Büyük bir *patlama* oldu ve geminin yan tarafına bir şey çarptı.

Reddix şaşkınlıkla sıçradı. Sonra *bam, bam, bam...* İnsan erkek her kimse, çok iyi bir nişancıydı, Reddix isteksizce kabul etmek zorunda kaldı. İnsan silahının gemisine zarar veremeyeceğinden artık o kadar emin değildi. Ateşlediği mermiler metal gövdeyi sıyırdıkça vınlıyordu. Savunmasız bir noktaya doğrudan isabet etmesi her şeye rağmen hasara neden olabilirdi.

Sanki haklı olduğunu kanıtlamak istercesine, *bir patlama daha oldu* ve gemi dalıp savrularak neredeyse dümen kolunu Reddix'in elinden çekip alacaktı.

Nina nefes nefese ılık attı, bağlı elleri boğazına gitti.

Reddix dmen koluyla boğuştu ve gemiye boyun eğdirdi. Birkaç uzak *patlama* sesi daha duyuldu ama mermiler zararsız bir şekilde yanlarından geçip gitti. Gemi hâlâ irtifa kazanıyordu ve sonunda insan silahlarının menzili dışına çıkmıştı. Menzil dışındaydı ama tehlikeden uzak değildi. Kumandaların kendisine verdiği yumuşak tepkiden ya da rotasını düzeltmek istediğinde boyunduruğu döndürmek için mücadele etmek zorunda kalmasından hoşlanmıyordu.

"Allah kahretsin," diye küfretti nefesinin altından, boyunduruğu elden geçirirken. Gemi kesinlikle hasar görmüştü ama ne kadar ve ne kadar ciddi olduğunu bilmesine imkân yoktu. Yapılacak en akıllıca şey, onu incelemek ve tam bir teşhis yapmak için bir yere inmek olurdu. Elbette bu imkânsızdı. Dünya'ya geri dönemezdi ve Ana Gemi'ye de geri dönemezdi - Nina gördükleri herkese kaçırıldığını ve rızası dışında götürüldüğünü haykırırken olmazdı. Hayır, tek seçeneği yoluna devam etmek ve Tarsia'ya giden solucan deliğine ulaşmayı ummaktı.

"Geminize zarar , değil mi?"

Sesi onu şaşırttı ve Reddix başını evirdiğinde Nina'nın yüzünde kasvetli ve şok olmuş bir ifadeyle ona baktığını gördü. İri mavi gözlerinde yaşlar vardı - oraya onun koyduğu yaşlar. Reddix yine bir suçluluk duygusu hissetti ve yine bu duyguyu vahşice bir kenara itti. Eğer bunu yapacaksa, görevini yerine getirecekse, kendi duygularını ve onunkileri unutmalı ve yoluna devam etmeliydi.

"Polisler geminizi vurduğunda kurşunlar ona isabet etti," diye devam etti. "*Seni* vurmamaları çok kötü oldu." Sesi ağlamaya başlayacakmış gibi geliyordu ama tonunda meydan okuma da vardı. Kadının sesindeki duyguyu teninde hissetmeden duymak hâlâ garip geliyordu. Reddix dalgın dalgın ne kadar

Bu uyuşukluk dönemi, onun duygularının tam patlamasına maruz kalmadan önce daha uzun sürecekti.

"Evet, ama ," diye homurdandı, kontrollerle savaşmaya devam ederken gözlerini ileriye dikti. "Şimdi sessiz ol da şu lanet şeyi uçurmaya konsantre olabileyim."

"Ah evet, sadece çeneni kapa ve beni kaçırmaya izin ver," dedi acı bir şekilde. "Burada uslu bir kız gibi sessizce oturun ki beni parçalara ayırıp odun öğütücüye -ya da siz Kindred'lerin sahip olduğu uzaylı muadili her neyse ona- atmadan önce bana tecavüz edip işkence edeceğiniz bir yere götürebilesiniz."

Reddix duygusal kontrollerden bir anını ayırıp ona baktı. "İkinci kez tecavüzden bahsediyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Bırak söyleyeyim, endişelenecek şey yok. Seni götüremezdim. İstesem bile -ki istemiyorum- senin isteğine karşı gelemem. Ben o tür bir erkek değilim."

Gözleri önce genişledi, sonra daraldı.

"Doğru. Sen öyle bir adam değilsin. Sen sadece gelip tanımadığı çaresiz bir kızı kaçıran tiplerdensin-"

"Seni tanıyorum Nina," dedi kısaca. "Ve sen de beni tanıyorsun. İnkâr etmeye kalkma."

"Ama ben... Seni hiç dışarıda görmedim... rüyalarımın dışında." Sesi titredi ve gözlerindeki meydan okumanın bir kısmı yerini korku ve şaşkınlığa bıraktı. "Mehoo senin bir ayı olduğunu söyledi, yüzünü gizleyen bir hayvan."

Reddix, kapüşonuyla yüzünü her zaman nasıl gizlediğini düşünerek sertçe güldü.

"Bu çok yerinde bir tanımlama. Sanırım senin Mehoo benim hakkımda haklıymış."

Nina bir an sessiz kaldı, bu da ona uçmaya konsantre olması için zaman kazandırdı. Küçük gemi sürekli rotasından sapmak istiyordu ve Reddix bunu düzeltmek için dümen kolunu çekiştirmek zorunda kalıyordu. Yine de artık atmosferin üst sınırlarına yaklaşıyorlardı. Dünya'nın yerçekiminden kurtulup uzaya çıktıklarında uçmak daha kolay olacaktı. En azından öyle umuyordu.

Sonunda tekrar konuştu. "Beni neden aldınız? Eğer bana saldırmak niyetinde değilsen, neden? Beni gelinin olarak mı sahipleniyorsun? Çünkü sana söyledim, ben sahiplenilemem, ben ."

"Seni gelinim yapmak gibi bir niyetim yok," diye hırladı Reddix. "Sana karşı hiçbir kişisel ilgim yok. Bu kesinlikle bir iş."

"Onlar neden-"

Birdenbire iletişim hattı canlandı.

"Reddix? Ben Komutan Sylvan. Emirlerimi doğrudan ihlal ediyorsunuz. *Hemen Ana Gemi'ye dönmeni istiyorum.*"

Tranq Kindred'ın sesinde soğuk bir çelik vardı ve Reddix onun kızgın olduğunu anlayabiliyordu. Lanet olsun! Daha olacağından emindi. Şimdi peşinde hem Dünya yetkilileri hem de Kindred kardeşleri vardı. Başka bir şey ters gidebilir miydi?

"Derhal Ana Gemiye geri dönün," *diye* tekrar talepte bulundu Sylvan.

"Üzgünüm Komutan, bunu yapamam," dedi Reddix küçük gemi açık alana fırladı. Umduğu gibi, direksiyon birdenbire ve küçük bir rahatlama nefesi aldı.

Nina öne doğru eğildi ve umutla telsize baktı.

"Alo? Beni duyabiliyor musunuz? Benim adım Nina Kerrick ve bu adam beni isteğim dışında kaçırıyor. Lütfen, bana yardım edin!"

İletişim hattına aniden yeni bir ses geldi.

"Reddix? Ne yaptın sen? Kim bu kız?" Saber sordu. Reddix kısaca,
"Aradığım kişi o," dedi. "İhtiyacım olan kişi."

"Ona ne için ihtiyacın var?" Saber sordu. "Xandra için mi? Hepsi yalan, Reddix! Yalan söylüyor!"

"Sen ödediğin sürece söz verdiği her şeyi yapar," diye karşılık verdi Reddix. "Ve bana başka seçenek bırakmadın Kılıç, bedeli ne kadar ağır olursa olsun ödemek zorundayım."

O konuşurken küçük gemi, Kindred Ana Gemisi'nin yörüngesinde döndüğü Dünya'nın tek uydusunun yanından geçerek uzayın derinliklerine doğru yol aldı. Reddix tam olarak nereye gittiğini biliyordu; kendi galaksisine giden solucan deliğine. Oradan geçtiği anda doğruca Tarsia'ya gidecekti. Nina'yı bataklık cadısının kulübesinde, Kindred Ana Gemisi'nin harekete geçip peşinden gemiler göndermesinden daha kısa bir sürede yakalayacaktı. Ona ulaştıklarında anlaşma tamamlanmış olacaktı. Xandra'nın Nina'ya ne yapacağına gelince... bunu düşünmesine izin vermedi.

Cadı onun iyi olacağına söz vermişti... muhtemelen, diye tedirgin bir şekilde kendini rahatlatmaya çalıştı. Her neyse, onu düşünemiyorum. Minda'yı düşünmek zorundayım, zaten büyük bir çocuğu var. Eğer bir iç savaş çıkarsa...

"Ne yaptığını bir düşün," diye kesti Saber onun acımasız düşüncelerini, ama Reddix'in gemisi uzaklaştıkça sesi gittikçe kısılıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin Reddix."

"Evet, biliyorum. Bana başka seçenek bırakmadın," diye karşılık verdi.

Nina telsize doğru eğilerek, "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, bana bir çeşit kelepçe taktı ve koltuğa bağlandım, çıkamıyorum. *Korkuyorum.*"

Reddix kalbinin tekrar sıkıştığını hissetti. Tanrım, onu hiç bu kadar korkutmak istememişti. Yine de, onu ölümüne korkutmadan nasıl kaçırabileceğini

hiçbir fikrim yoktu.

"Reddix," diye bağırdı Saber ama sesi artık o kadar zayıftı ki Reddix onu zar zor duyabiliyordu. Solucan deliğinin kenarına yaklaşıyorlardı, bu da sinyali engelliyordu. "Reddix," diye tekrar bağırdı. "Geri dönün! Lissa ve ben gideceğimiz konusunda anlaştık..."

Ama cümlenin geri kalanı bulanık bir parazitten ibaretti. Arkadaşının söylediği her neyse kaybolmuştu, ama bunun bir önemi yoktu. Saber geri dönüp Touch Kindred Klanları'nı Lissa'nın yanında yönetme niyetini açıklıyor olsaydı bile, Reddix yine de görevine devam ederdi. Yedi Cehennem'in hiçbir yerinde Klanların onu Lissa'yı gelinleri olarak kabul etmesine imkân yoktu ve eğer Saber aksini düşünüyorsa kendini kandırıyordu.

"Ne oldu?" Nina talep etti. "Onu sen mi kapattın?"

"İletişim bağlantısına dokunduğumu gördün mü?" Reddix homurdandı. "Solucan deliği sinyal alımını engelliyor. Zaten menzil dışına çıkıyorduk."

"Solucan deliği mi?" Nina'nın gözleri büyüdü. "Bu kara delik gibi bir şey değil mi? Yerçekiminin her şeyi parçalara ayıracak kadar güçlü olduğu bir yer? Lütfen bizi onlardan birine götürmediğini söyle."

Reddix kaşlarını çatarak, "Tam olarak bir kara delik gibi değil," dedi. "Bu bir portal

-Evrenin başka bir bölümüne açılan bir geçit. Merak etmeyin, gemiyi sabit tuttuğum sürece bize bir şey olmaz."

"Bu... bu mu?" Nina'nın sesi korkuyla yumuşamıştı. Görüntü ekranında solucan deliği belirmişti; uzayda dalgalanan mavi bir ışık tüneli, hayal edilemeyecek kadar uzağa kıvrılıyordu. Yaklaştıkça devleşiyor, ekranın tamamını kaplıyordu.

Reddix kısaca, " bu," dedi.

O konuşurken, solucan deliğinin gemi üzerindeki çekimini hissetmeye başladı. Dehşet verici bir şekilde, direksiyon kolunu hareket ettirmek anında zorlaştı. Reddix

onunla m¼cadele etti, kollarındaki kaslar ŐŐŐkinleŐti. Kahretsin, bunu neden d¼ŐnememiŐti? Nina'nın kendisinden ne kadar korktuğu konusunda endiŐelenmekten sağlıklı d¼ŐnememiŐti. Eğer dikkatli olmazsa, ikisini de ¼ld¼rebilirdi.

Gemi solucan deliğine daha da yaklaŐtıkęa sallanmaya başladı.

"Neler oluyor?" Nina'nın sesi paniklemiş gibiydi. "Neler oluyor?" "Hiçbir Şey. Biz iyiyiz," diye Reddix. "Sadece sessiz ol ve bana izin ver. konsantre ol."

Adam onlara rehberlik ederken y¼z¼ bembeyaz ve sessiz oturuyordu. Kollarının b¼y¼k kasları, onlar kıvrılan mavi ışık girdabına girerken gemiyi sabit tutma ęabasıyla ağrıyordu.

Sonra solucan deliği onları yakaladı ve içine ęekti.

Onuncu Bölüm

Küçük gemi solucan deliğinin dönen mavi midesine dalarken Nina çılgılık bile atamayacak kadar korkmuştu. Onu kaçıran adam iyi olacaklarını söylese de ona inanmamıştı. Adamın kollarının büküldüğünü, derisinin altındaki kasların gemiyi rayında tutmak için savaşıırken piton gibi kıvrıldığını görebiliyordu. Kukuletalı gümüş gözlerinde şiddetli bir konsantrasyon vardı ve yüzü çabayla alaycı bir ifadeye bürünmüştü.

Parlak mavi ışık onları bütünüyle yutarken ve gemi sallanıp sarsılmaya başlarken uyuşmuş *bir halde, şimdi öleceğim*, diye düşündü. *İşte böyle bitecek. Sadece rüyalarımda gördüğüm uzaylı bir deli tarafından kaçırılmak ve uzayda lanet bir kozmik fenomen tarafından parçalanmak.* O kadar tuhaftı ki gülmekten korkmasaydı komik olabilirdi.

Gemi daha da sert başladı ve sanki yanına bir şey çarpmış gibi hissetti. Nina mermiler isabet ettiğinde duyduğu gibi metalik bir çınlama duymadı, ama gemi sertçe sarsıldı ve sonra her yerde sallanmaya başladı. Midesi boğazında düğümlendi ve bir an için kusacağından emin oldu. *Lunapark trenlerini hiç sevmedim*, diye düşündü anlamsızca. *Lawrey Park'taki Scooby Doo hız trenini bile.*

Onu kaçıran adam nefesinin altında sürekli küfrediyordu - bazen İngilizce, bazen de kulağa yabancı ve garip gelen başka bir gırtlak dilinde. Nina ona neler olduğunu sormak istedi ama dikkatini görevinden uzaklaştırmaya cesaret edemedi. Solucan deliğinin duvarlarına doğru uçmalarını engellemek için tüm konsantrasyonuna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Onun dikkatini dağıtmalısın, diye fısıldadı kafasının içindeki huysuz bir ses. *Burada ölmek -daha çabuk, daha temiz- muhtemelen senin için planladığı şeyi yaşamaktan daha iyi olurdu.*

Ses neredeyse kesinlikle haklıydı ama Nina sessiz kaldı. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ağzını açarsa kusacağından korkuyordu. Bu yüzden dişlerini birbirine kenetledi ve dudaklarını kapattı, hayatının son birkaç dakikasını kusarak geçirmek zorunda kalmamayı umarak kendisiyle mücadele etti.

Sonra, girdikleri gibi aniden solucan deliğinden dışarı fırladılar... ve doğruca büyük mor bir gezegenin kenarına geldiler.

"Kahretsin!" diye hırladı onu kaçıran kişi ve sonra bu cümleyi sert uzaylı dilinde tekrarladı.

"Neler oluyor?" Nina'nın sesi kendi kulaklarında tuhaf bir şekilde sakın ve mesafeli . "Neden doğruca o mor dünyaya gidiyoruz?"

"Yerçekimi kuvveti," diye yanıtladı onu şaşırtarak. "Dümen sistemi çalışmıyor ve iticiler de öyle görünüyor."

"O zaman ne... ne ?" Nina sordu.

Ona hızlı bir bakış attı. "Kaza yapacağız tatlım," diye homurdandı. "Olacak olan bu. Çarpışmaya hazır olsan iyi olur."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Nina. Yere doğru savrulan geminin inanılmaz G kuvveti yüzünden koltuğuna yaslanmıştı ve göğsü sanki üzerinde bir fil duruyormuş gibi gergin ve ağırdı; zorlukla nefes alabiliyordu. En azından gözlerini kapatabilmeyi diledi, böylece yaklaşan kıyametini görmek zorunda kalmayacaktı, ancak mor gezegenin kenarı önündeki ekranda gittikçe daha büyük görünüyordu ve kendini başka tarafa bakmak için güçsüz buldu.

Mehoo, diye düşündü kocaman mor bir kara parçası onları karşılamak için yaklaşırken, Şimdi sana en sevdiğin hamburgeri kim getirecek? Şifalı ilacınızı yapmayı kim öğrenecek? Özür dilerim, daha fazlasını öğrenemediğim için çok özür dilerim.

Aniden, önündeki konsoldan garip mavi-yeşil jel akımları köpürürken her şey maviye döndü. Nina çılgınca etrafına bakındı - her yerden geliyor gibiydi.

Aman Tanrım! Bu da neydi böyle? Görünüşe göre kazada ölmeyecekti, onun yerine mavi jelin içinde boğulacaktı. Mor gezegenin onları karşılamak için hızla yükseldiği manzara garip bir su altı manzarası görünümünü aldı. Jel Nina'nın ağzını kaplamış ve neredeyse burnuna kadar gelmişti. Kaçmak için yüzemiyordu bile; elleri kelepçeliydi ve koltuğuna bağlıydı.

Ölecek! Öleceğim, öleceğim! diye bağırdı kafasının içindeki ses.

Bir çatırdama sesi duydu ve başının öne doğru sarsıldığını ve önce yumuşak sonra sert bir şeye çarptığını hissetti. Son bir nefes aldı, kaynayan jelin üzerine çıkmak için çenesini çılgınca kaldırdı... ve sonra her şey karardı.

Uyandığında, kamara hastalıklı yeşilimsi bir ışıkla yıkanıyordu ve başı zonkluyordu. Geminin ön tarafındaki rüzgârlığa benzeyen ekranın dışındaki manzarada sadece karanlık ve tepeler, saman yığınları ya da sadece gölgeler olabilecek belirsiz mor tümsekler görünüyordu.

Nina ilk başta nerede olduğunu ya da orada ne yaptığını hatırlayamadı. Son hatırladığı, Bay Witherspoon'a masajı için ona kesinlikle "mutlu son" vermeyeceğini söylediğiydi. Nasıl olmuştu da kendini burada bulmuş, elleri kelepçeli ve başı ağrıyorken bir koltuğa bağlanmıştı?

Sonra her şey geri geldi - rüyasındaki adam, gölgeli bir yüzü ve yanan gümüş gözleri olan adam... onu kaçırmayı ve ikisini de uzaya fırlatması... çılgın, mide bulandırıcı

Sallanan gemideki solucan deliği ve uçsuz bucaksız mor gezegene iniş.

Ama kazadan hemen önce her şey maviye döndü. Boğulacağımı sandım. Bu benim hayal gücüm müydü?

Nina gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı. Hayır, bunu hayal etmemiştir. Hâlâ konsola yapışmış mavi jel parçaları ve ayaklarının dibinde yerde birikintiler vardı ama o izlerken bile eriyor gibiydi. Belki de bir çeşit yastıklama sistemiydi - çarpışma durumunda kullanılan hava yastığının Kindred versiyonu. Nina yanaklarındaki yapışkan kalıntıları hâlâ hissedebiliyordu.

Ellerini içgüdüsel olarak silmek için kaldırdı ve kelepçeli ve çaresiz olduğunu yeniden hatırladı. Bileklerine yapışmış gibi duran bakır renkli kelepçelere bakarken aklına onu kaçıran kişi geldi; neredeydi?

Nina soluna baktığında pilot koltuğunun boş olduğunu gördü. Onu terk mi etmişti? Çaresiz ve bilinçsizken onu enkaz halindeki gemide mi terk etmişti? Piç kurusu! Hangi cehenneme gitmişti? Nina sıkı koşum takımının içinde kıpırdandı, haklı bir öfkeyle doluydu. Ama sonra, başını koltuğunun yanından çevirip omzunun üzerinden bakınca, sonunda onu gördü.

Kokpit alanının arkasındaki dar geçitte oturur pozisyonda yığılmıştı. Başı geniş göğsüne gömülmüş, yüzü dağınık lacivert saçlarıyla gizlenmiş ve elleri iki yana açılmış bacaklarının arasında gevşekçe sallanıyordu.

Bu görüntü Nina'ya ani bir ürperti verdi - ipleri kesilmiş bir kuklaya benziyordu. Adamın nefes alıp almadığından emin olamadı ve göğsünde garip bir sıkışma hissi başladı. Bir yanı onun kazada yaralandığına ve muhtemelen öldüğüne seviniyordu - en azından artık ona zarar veremez ya da onun için planladığı korkunç şeyi yapamazdı.

Ama o öldüyse, kapana kısılmışsınız demektir. Evrenin başka bir yerinde, Dünya'dan kilometrelerce, ı ışık yılı kadar uzakta, yabancı bir gezegende mahsur kaldın. Nasıl geri döneceksin?

Bu iyi bir soruydu ve Nina bunu düşünürken göğsünde paniğin yükseldiğini, boğazını kuru pamuk gibi doldurduğunu hissetti, ta ki nefes alamayana kadar... düşünemeyene kadar...

Onu kontrol etmem gerek. İyi olup olmadığını görmem gerek. Sıkı koşum takımının yan tarafını çılgınca tırmaladı ama uzaylı kilit mekanizması aniden beceriksizleşen parmaklarına meydan okudu. Kapana kısılmıştı ve .

"Hey," diye bağırdı ona - ya da bağırıma çalıştı. Sesi onun yerine küçük bir fısıltıyla çıktı. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Hey-iyi misiniz Bay....uh, Reddix? Buraya gelin ve beni bu şeyden çıkarın!"

Yanıt gelmedi.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım..." Nina kendi kendine mırıldandığını duydu.

Birden sanki Meehoo Jimmy onun kulağına fısıldar gibi oldu.

Yavaşça, derin bir nefes alın. Çıldırmanın sana bir faydası olmaz. Sakin olmalısın.

Evet. Sakin ol. Nina Meehoo'nun tavsiyesine uyarak derin bir nefes aldı. Bu karmaşadan kurtulabilmesi için sakın kalması gerekiyordu. Uzun bir dakika boyunca gözlerini kapadı ve başını eğerek nefes almaya konsantre oldu. Gözlerini açtığıında, ayaklarının arasında bir şey gözüne çarptı. Bileğindeki kelepçelerle aynı donuk, bakırımsı parlaklığa sahip bir şey.

Anahtar zimbirtısı! İçinden heyecan fışkırdı. Kelepçelerinin anahtarını eline geçirebilirse, özgürlüğüne giden yolu yarılamış olacaktı.

Zor olan onu almaktı. İçinde bulunduğu emniyet kemeri sıradan bir emniyet kemeri gibi değildi - bir kucak kemeri ve omuzları ile göğsü üzerinde bir X şeklinde çaprazlanmış iki kalın kayış vardı. Bu kayışlar çarpışma sırasında sıkılmış gibi görünüyordu - o kadar ki Nina zar zor nefes alabiliyordu. Biraz kıpırdandı ve kayışlar biraz gevşedi ama kemerin içinden tamamen çıkmasına yetecek kadar değil. Yan taraftaki kilitleme mekanizmasını tekrar yokladı ama yine de iki eli de serbest olsaydı bunu çözebileceğine dair çıldırtıcı bir his vardı içinde.

Sonunda en iyisinin küçük bakır anahtarı ayaklarıyla tutmaya çalışmak olduğuna karar verdi. Her zaman zaman ayırdığı haftalık yoga dersini kutsayan Nina, yaklaşık bir çakmak büyüklüğünde ve şeklinde olan küçük cihazı tenis ayakkabılarının kauçuk tabanları arasında tutmayı başardı. Kalçaları yuvalarından fırlayacakmış gibi hissedene kadar ayaklarını dikkatlice kaldırarak bakır mekanizmayı iki parmağıyla yakalamayı başardı.

O anda neredeyse düşürüyordu, ama bir şekilde, bir anlık çılgınca bir küfürden sonra, onu tekrar avucunun içine almayı başardı. Herhangi bir düğmeye basmamaya dikkat ederek onu sıkıca kavradı ve sessiz bir teşekkür duası gönderdi. Birinci adım tamamlanmıştı; özgürlüğüne giden yolu yarılamıştı.

İlk dürtüsü düğmelere basmak oldu ama Nina kendini durmaya ve cihazı dikkatle incelemeye zorladı. Sonuçta, ya yanlış düğmeye basarsa ve kelepçeler ellerini kesecek kadar sıkılırsa?

Anlaşıldığı üzere, bakır anahtar çok basit bir cihaz gibi görünüyordu. Üzerinde sadece iki düğme vardı. Üstteki yumuşak bir mavi, alttaki ise kırmızı renkte parlıyordu. Derin bir nefes alan Nina üsttekine bastı.

Kelepçelerin sıkılaşmaya başlaması ihtimaline karşı kırmızı olanı itmeye hazırды ama hoş bir sürprizle karşılaştı. Yumuşak bir tıslamayla kelepçeler aniden açılarak ellerini anında serbest bıraktı.

"Tanrı'ya şükür!" Nina nefesinin altında fısıldadı. Garip uzaylı kelepçeler üzerinde hiçbir iz bırakmamış olmasına rağmen bir an için bileklerini ovuşturdu - ne kesik ne de çürük. Onları takmaktan dolayı sürtünmemişti bile. Yine de onları çıkardığı için son derece memnundu.

Bakır kelepçeler çıkarıldıktan sonra, kemerin kilitleme mekanizmasının çok kolay olduğu kanıtlandı. Kelimenin tam anlamıyla - Nina sonunda serbest bıraktığında bir çıt sesi çıkardı. X şeklindeki koşum kayarak uzaklaştığında derin bir rahatlama nefesi çekti.

Ayağa kalkarak el ve ayak parmaklarındaki iğneleri çıkarmaya çalıştı.

"Artık kulübede dolaşmakta özgürsün," diye mırıldandı kendi kendine ve boğazında yükselip sabun köpüğü gibi patlayan bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldı. Tanrım, onun nesi vardı? Özgür olmanın verdiği rahatlamayla başının döndüğünü hissediyordu ama gerçekten ne kadar özgürdü? Doğru, onu esir alan kişi kaçamıyordu -yaralı ya da muhtemelen ölmüştü- ama hâlâ evinden ı ışık yılları uzakta, yabancı bir gezegende mahsur kalmıştı.

Aptal gibi kıkırdamayı kes, Echo, diye azarladığını duydu Mehoo-Jimmy. Ve nerede olduğunu ve eve nasıl döneceğini bulmakla meşgul ol.

Doğru. Reddix'i kontrol etmesi gerekiyordu. Reddix'i kontrol etmesi gerekiyordu - ne tuhaf bir isim ama o da pek normal bir adam sayılmazdı - ve gemiyi uçurmayı bilen tek kişinin ölüp ölmediğini ya da sadece etkisiz hale gelip gelmediğini öğrenmesi gerekiyordu. Sinirlerini yatıştırmak için bir nefes alan Nina ona doğru bir adım attı.

Olduğu gibi yıgılmış olsa bile hâlâ iriydi, sanki dinlenen bir kas dağı gibiydi. Ona yaklaştıkça kalbinin kulaklarında çarptığını fark etti. Ya rol yapıyorsa? Onu yakalayıp tekrar bağlayabileceği kadar yaklaşmasını mı bekliyordu?

Yavaşça ona doğru uzandı, nabzını kontrol etmek istiyordu. Ama parmakları boynunun güçlü sütununun hemen üzerinde oyalandı, temas edemedi. Onunla ilgili bir şey vardı - ona dokunmakta isteksiz olmasına neden olan bir şey. Bu sadece ilk temaslarından hatırladığı elektrik çarpması değildi; adamın kokusuydu. Sıcak, derin, erkeksi bir misk, neredeyse başı dönene kadar duyularını istila ediyor gibiydi. Bu koku, onunla ilgili gördüğü her tuhaf rüyayı ve onlara eşlik eden garip bir şekilde iç içe geçmiş korku ve arzu hislerini geri getirdi.

O kadar uzun süre onun üzerinde durdu ki, eğilmekten sırtına keskin bir kramp girdi. Öfkeli bir çılgılık atarak elini beline götürdü ve şiddetle masaj yaptı.

Bu çok aptalca. Bu kadar korkak olmayı bırak ve yap şunu!

Tekrar eğilerek, ilk iki parmağının uçlarını boynunun yan tarafına bastırıp şahdamarı nabzını hissetmek için kendini zorladı. Ama... Kindred'ların şahdamarları var mıydı? Görünüşe göre vardı çünkü bir süre sonra adamın nabzını hissetti; güçlü, sabit ve yavaştı, sanki adam sadece uyuyormuş gibiydi.

Kendini daha cesur hissederek, başını arkasındaki dolap tipi panele dayanana kadar dikkatlice geriye itti. Adam kıpırdamadı bile; sadece gözleri kapalı bir şekilde yavaş ve dengeli nefes almaya devam etti. Hmm. Nina her zamankinden daha cesur bir tavırla adamın dağınık koyu mavi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ona baktı - gerçekten *baktı* - onu kaçırdığından beri ilk kez.

Sol gözünün üzerinde kötü görünen bir kesik vardı - bir yara izi bırakacaktı, onunki gibi bir yüz için utanç vericiydi. Kan, yanağının yanından aşağıya, tıraşa fena halde ihtiyacı olan güçlü çene çizgisi boyunca damlamıştı.

Ama çirkin yarası bile yüz hatlarının mükemmelliğini azaltamamıştı. Nina ona bakarken dudağını ısırđı. İlk değeriendirmesi doğruydu, gerçekten de neredeyse insanüstü bir güzelliğı vardı. Böyle bir yüz ve kocaman, kaslı vücuduyla istediğı her kadına sahip olabilirdi. O zaman neden *onu* kaçırma zahmetine girmişti? Görünüşü için olamazdı - Nina komşu kızı tarzında güzel olduğunu biliyordu ama bu adamla boy ölçüşecek kadar güzel değildi. Dürüst olmak gerekirse, *kimsenin* öyle olup olmadığını da bilmiyordu. Gerçi geminin telsizinden diğeri adama bağıırırken, ihtiyacı olan kişinin o olduğuna dair bir şeyler söylemişti - böyle görünen bir adamın ondan ne gibi bir ihtiyacı olabilirdi ki?

Nina aniden orada öylece durup adamın mükemmel yüzüne baktığını ve uzun zamandır öyle olduğunu fark etti.

Herkes Ted Bundy'nin de yakışıklı ve cana yakın olduğunu söylüyordu ama o bir seri katildi. Güzeli ya da değili, bu Reddix denen adam hâlâ adam kaçırarı bir piç, diye hatırlattı kendine sertçe. Her an uyanabilecek ve şeytani planına devam edebilecek biri - her ne ise.

Doğru. Yani o uyanmadan önce bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

Nina seçeneklerini düşündü - kaçmalı mıydı? Ama geminin dışındaki gezegenin solunabilir bir atmosferi olduğunu nereden biliyordu? Ya da ya çok soğuk ya da çok sıcaksa ya da tüm yerel bitki örtüsü korkunç derecede zehirliyse? Nina Mehoo-Jimmy ile eski Uzay Yolu bölümlerini yeterince izlemişti ve keşfedilmemiş bir dünyaya adım atmaktan çekiniyordu. Ayrıca, gemiden ne kadar uzaklaşırsa, eve dönme şansından da o kadar uzaklaşıyordu. Yani gemiden inip kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışmak söz konusu bile olamazdı.

İkinci seçenek burada kalıp Reddix'in uyanmasını beklemektir. Ama Reddix ondan o kadar büyük ve güçlüydü ki Nina haklı olacağından emindi

Gözlerini açar açmaz başladığı yere, kelepçeli ve sandalyeye bağlı olarak geri dönecekti. Tabii...

Gözleri başının üzerinde uzun gümüş bir çubuğun uzandığı noktaya gitti. Geminin mutfak bölümü gibi görünen bir yere yığılmıştı. En azından başının üstündeki duvarda bir sürü dolap, bir lavabo ve mikrodalgaya benzeyen bir makine vardı. Tezgâhı boydan boya geçen bar, yerine çok sağlam bir şekilde sabitlenmiş gibi görünüyordu. Belki de mutfakta yemek pişirirken gemi bir türbülans cebine çarptığında ya da bir solucan deliğinden geçtiğinde veya bilinmeyen mor bir gezegene düştüğünde tutunacak bir şeydi... ha ha.

Asıl kullanım amacı ne olursa olsun, Nina hemen alternatif bir uygulama görebiliyordu. Sandalyesine koşarak, terk edilmiş bakır kelepçeleri aldı ve onları büyük Kindred'ın hâlâ muhteşem bir Raggedy Andy bebeği gibi yığıldığı yere geri getirdi.

Raggedy Andy haklı, diye düşündü onun ellerinden birini başının üzerine kaldırırken. *Gerçekten de tıraş olması ve saçlarını kestirmesi gerekiyor*. Yine de, belki de kişisel bakım şu anda yapılacaklar listesinde en son sırada yer alıyordu. Görünüşe göre Nina'yı kaçırıp bir solucan deliğine sürüklemek, tüm kadınların bayıldığı o temiz ve sıkı tıraşı olmaktan daha öncelikliydi.

Kollarını kaldırıp başının üstündeki parmaklığa kelepçelemek kolay olmadı. Reddix iri ve kaslıydı, bu da oldukça ağır olduğu anlamına geliyordu, özellikle de baygınken ve kaldırmaya çalıştığı parçalar ölü ağırlıktı. İki kez göz kapakları titreyerek o rahatsız edici soluk gümüş gözlerin bakışlarını ortaya çıkardı ve bir kez de onun adına benzeyen bir şey söyledi. Nina bu sefer neredeyse atlayıp kaçacaktı ama bir şekilde cesaretini topladı ve çalışmaya devam etti. Yıllarca masaj yapmaktan dolayı oldukça iyi bir üst beden gücüne sahip olmasının yardımı oldu.

Ğlem boyunca adamın bileğinin iç kısmındaki garip, küçük yılan dövmesine dokunmamaya dikkat etti. O şey, ona dokunduğunda olduğu gibi kan kırmızısıydı ve Nina bir ekilde daha büyük olduğuna yemin edebilirdi. Ama bu mümkün değildi, değil mi? Dövmeler büyümezdi. Durum her ne olursa olsun, bileklerine kelepçeleri takarken onu fırçalamadığından emin oldu.

Sonunda ellerini bağının üzerinde, gümüş çubuğa geçirilmiş kelepçelerle sabitledi. Pek rahat bir pozisyon gibi görünmüyordu ama Nina kendine, kelepçelenip öndeki sandalyeye bağlanmanın da pek rahat olmadığını hatırlattı. Kilitleme cihazının üzerindeki kırmızı düğmeye bilinçli bir ekilde bastı - neredeyse- ve kelepçelerin bileklerine sıkığmasını memnuniyetle izledi. Sonra küçük kilitleme cihazını koyu mavi önlüğünün ön cebine attı.

"İşte," dedi, geri çekildi ve ellerini kalçalarına koydu. "Sadece bundan kurtulmaya çalış, seni adam kaçıran orospu çocuğı."

Reddix gözlerini açmak için o anı seçti.

"Nina," dedi kalın bir sesle. "Yedi Cehennem'de neler oluyor? Neredeyiz biz?"

On Birinci Bölüm

"Nerede hakkında hiçbir fikrim yok," dedi alaycı bir tavırla. "Tek bildiğim, solucan deliğinden çıkar çıkmaz bizi çarptığın büyük mor gezegenin aynısı . Tanrım..." Bir elini başına götürdü. "Bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa çok çılgınca geliyor. Bu gerçek olamaz - seninle ilgili gördüğüm başka bir kâbus olmalı ve her an uyanabilirim. Değil mi?"

"Yeterince gerçek," diye homurdandı Reddix. Hâlâ başı dönüyordu ama şimdi kendini daha uyanık hissetmeye başlamıştı. Başı zonkluyordu ve sağ kaşının üzerinde yakıcı bir ağrı vardı. Ona dokunmak için elini kaldırmaya başladı... ve ellerinin zaten yukarıda olduğunu ve geri indiremeyeceğini fark etti. Kafasını kaldırıp baktığında, Nina'da kullandığı kelepçelerin aynısıyla yemek hazırlama alanının yan barına sıkıca kelepçelendiğini gördü.

"Evet, doğru," dedi gözlerini onun gözlerinden ayırmadan. "Ayakkabı şimdi diğer ayağımda. Nasıl buldun koca adam?"

Başının üzerinde kelepçelediği elleri olduğu halde neden ayakkabı ve ayaklardan bahsettiğini bilmiyordu; bir tür Dünya deyimi olmalıydı. Tüm Kindredlar gibi onun da dillere karşı doğal bir yeteneği vardı ama Ana Gemi'de kaldığı kısa süre içinde İngilizceyi kolayca öğrenmiş olsa da, garip Dünya deyimlerinin çoğu hâlâ aklına gelmiyordu.

"Hiç komik değil," diye homurdandı, kelepçeleri şingirdatarak. "beni."

"Neden? Beni kaçırmaya ve planladığın diğer şeyleri yapmaya devam edebilmek için mi?" Kadın titredi ve başını salladı. "Hiç sanmıyorum dostum. Yetki bende, şu andan itibaren ben ne dersem o olacak."

Reddix ona bir kaşını kaldırdı. "Yani planın bu mu? Beni yemek hazırlama tezgâhına kelepçeleyecek misiniz?"

"Şimdilik." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, üzerindeki lacivert bluzu Reddix'in dikkatini dağıtacak şekilde dolgun göğüslerinin üzerine çekmişti.

"Anladığını sanmıyorum, tatlım," dedi, kendini onun göğsünden uzaklaşmaya ve onun yerine yüzüne bakmaya zorlayarak. "Burada kapana kısıldık -Çok düşmanca olabilecek bir gezegende mahsur kaldım. Gemideki hasarı değerlendirip onarım yapabilmem için bu kısıtlamalardan kurtulmam gerekiyor. Daha acil durum işaretini nasıl açacağını bile bilmiyorsun."

"Sanki seni bırakırsam yardım için sinyal gönderecekmişsin gibi," diye alay etti. "Benim ve senin halkından kaçıyordun."

Onu orada yakalamıştı. Reddix ona biraz daha ters ters baktı. "Tamam, kelepçelenip zaptedilmemi istiyorsun, güzel ve düzgün bir şekilde. Anlıyorum. Ama gemiyi kim tamir edecek? Ve onu kim uçuracak, sen mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Ama sen de değilsin. Beni garip bir seri katil seks mağarasına götürüp, neşeli yoluna devam etmeden önce bana saldırıp parçalamayacağından emin olana kadar olmaz."

Reddix bir kahkaha attı. "Hâlâ sana 'saldırmak' istediğimi mi düşünüyorsun? Tek yönlü bir aklın var, bunu biliyor musun tatlım?"

Yanakları kızardı. "Peki, ne düşünmem gerekiyor? Beni neden kaçırdığını hiç söylemedin. Yoksa bir adam neden bir kadını kaçırmaz ve onu lanet olası bir solucan deliğinden uçurur?"

"Seks için değil, buna söz verebilirim," diye homurdandı.

"Oh, anladım." Başını salladı, yüzünde bilmiş bir ifade vardı. "Eşcinselsin, değil mi?"

"Ne?" Doğru anlamı bulmak için İngilizce bilgisini taradı. "Beni yemek hazırlama tezgâhına kelepçelediğinde gerçekten mutlu olup olmadığımı mı soruyorsun? Ne düşünüyorsun?"

Bir kahkahayı bastırdı. "Hayır, mutlu gey değil. Yani, diğer erkeklerden hoşlanıyorsun - öyle olmalı, değil mi? Yani seninki gibi bir yüz ve vücutla-" Aniden durdu, yanakları daha da kızardı. "Yani..."

"Öyle görüldüğüm için başka erkeklerden hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" Adam ona kuşkuyla .

"Şey...evet." Boğazını temizledi. "Geldiğim yerde bu alışılmadık bir şey değil. Gerçekten güzel görünen erkekler... yani yakışıklı olanlar, genellikle eşcinsel olurlar."

Reddix kaşlarını çattı. "Yani yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?" Genelde bir kadın ona ilgiyle baktığında, onun şehvetini tenini kaplayan soğuk bir balçık gibi hissedebilirdi. Kadının duygularını hissedemediğini bir kez daha fark etti. Neden böyle olmuştu? Hâlâ basitçe uyuşmuş muydu? Ve bu hissizlik ne kadar sürecekti? *Sonsuza kadar, lütfen Tanrıça.* Sahip olduğu her duyguyu hissetmeden biriyle sohbet etmek çok şaşırtıcıydı. Reddix bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu ama bir erkek bunu dileyebilirdi, değil mi?

"Nasıl görüldüğünün farkında olmalısın," dedi Nina sertçe, onun spekülasyonunu bölerek. "Senin egonu besleyecek değilim."

"Her iki konuda da daha fazla yanılamazdın," diye hırladı Reddix. "Ben kadınlardan hoşlanırım." Ona yavaşça baktı. "Özellikle de kalp şeklinde kıcı olan kadınlardan hoşlanırım."

Kaşlarını çattı ve bir adım geri çekildi. "I-"

"Ve görünüşümden kesinlikle *nefret ediyorum*," diye devam etti Reddix acı bir şekilde. "Kendimi çirkinleştirebilseydim -ya da daha iyisi- görünmez yapabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım."

"Ama... neden?" Kafası karışmış bir halde başını salladı.

"Nedenini boş ver. Bu seni hiç ilgilendirmez," diye hırladı, hem ona hem de kendisine karşı sabrı tükenmişti. Bunu ona neden söylemişti ki? Bu

özel bir meseleydi; küçük kız kardeşi Minda dışında kimse görünüşü hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. RTS'sini iyileştirmek için bataklık cadısına kurban olarak götürdüğü kızla duygularını neden paylaşmıştı ki? *Onunla ilişkiye girmek*, diye kendini uyardı. *Bu sadece işleri daha da zorlaştırır.*

Nina kaskatı kesilmiş, Reddix'in kaba sözlerinden açıkça rahatsız olmuştu. Reddix Nina'nın arkasını dönüp gideceğinden emindi; muhtemelen uzunca bir süre onunla konuşmayı reddedecekti. Bu da iyi bir şeydi, ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. O büyük mavi, altın benekli gözlerden ve onun sıcak, tatlı kokusundan bir mola. Dolgun göğüslerinden ve giydiği bol lacivert giysinin altında görebildiği kıvrımlı, kalp şeklindeki poposundan bir mola.

Kadın döndü ve adamın rahatlaması ve hayal kırıklığına uğramasıyla birlikte uzaklaştı. Başını çevirdi ve onun geri çekilen poposunu izlememeye çalıştı ama sonra kendini yine de göz ucuyla izlerken yakaladı. Gözlerini onun yemyeşil kışından uzak tutmak çok zordu. Kahretsin, kız *gerçekten* de onun sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Bir an sessizlik oldu, bu da Reddix'in onun uyku odasına uzanıp dinlenmeye karar verdiğini ummasına neden oldu - bu onlara daha fazla zaman kazandıracaktı. Ama sonra havalandırmada su aktığını duydu; banyo yapmaya ya da duş almaya karar vermiş olmalıydı.

"Hey," diye bağırdı. "Suya dikkat et tatlım. Islah ünitesinin hasar görüp görmediğini bilmiyoruz. Mevcut tüm kaynakları kullanırsanız burada bir hafta bile dayanamayız."

Su kesildi ve kadının muhtemelen yan odada durup sessizce öfkelendiğinden emindi. Muhtemelen gecenin ya da günün geri kalanında ya da burada saat kaç olursa olsun onunla konuşmayacaktı. Ama sonra, onu şaşırtacak şekilde, kadın geri geldi. Elinde bir tas buharlı su ve geminin çarşafı arasında bulmuş olması gereken beyaz bir çamaşır bezi vardı.

Reddix ona güvensizlikle baktı. "Bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Çirkin olmak istediğini söylemiştin, oldukça iyi bir başlangıç yapıyorsun," dedi Nina alaycı bir tavırla. Buharlı kâseyi yere bıraktı ve onun yanına çömeldi. "Alnındaki o kesik kötü bir yara izi bırakacak ve yıkamazsam muhtemelen enfeksiyon kapacak." Bezi sıktı ve bir eliyle tutarken diğer eliyle adamın yüzüne uzandı. "Şimdi kıpırdamadan dur-"

"*Yapma.*" Reddix bir panik dalgası hissetti. Şu anda duygularına karşı hissiz olabilirdi ama çıplak tenine dokunduğu anda onları hissedebileceğinden emindi. Bunu istemiyordu - rahatlatıcı uyuşukluğun gitmesini, yerini duygularının vücudunu saran korkunç sürünme hissine bırakmasını istemiyordu. Bu fikir bile midesini bulandırıyordu.

"Ama-" Nina şaşkın görünüyordu ama eli hâlâ havada, tam yüzünün önünde duruyordu.

"*Sakin bana dokunma,*" diye hırladı ona. "!"

Nina geri çekildi. "Tamam, tamam, anladım, beni incittiğin için seni incitmek istediğimi düşünüyorsun. Göze göz, değil mi? Muhtemelen bunu hak ediyorsun ama ben öyle biri değilim. Ben iyileşmek istiyorum, incitmek değil. Okula geri dönüp asistan doktor olmak istiyorum. Yani sana zarar vermeye çalışacağımdan endişelenmene gerek yok."

"Mesele o değil." Reddix'in sesi kendi kulaklarına bile sert geliyordu. "Paylaştığımız rüyalarda gördüklerimi hatırlıyorum, senin bir şifacı olduğunu biliyorum."

"O zaman sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Bezi tekrar buharlı suya daldırdı ve sıktı. "Eğer kıpırdamadan durursan-"

"Hayır," diye tersledi, elini savuşturarak.

Kaşlarını çattı. "Bakın, bir huzurevinde yardımcı olarak masaj terapisi okuluna kadar çalıştım. Bazı kötü yaralanmalar gördüm ve şunu söyleyebilirim ki

bir kesik kötü göründüğünde. Temizlemezsem enfeksiyon kapacağından *emin* olabilirsin. İstedğin bu mu?"

"Hayır," diye isteksizce itiraf etti Reddix. "Ama neden beni serbest bırakıp kendi başıma temizlememe izin vermiyorsun? Sana zarar vermeyeceğime yemin ederim."

"Hiç şansın yok dostum." Nina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, görünüşe göre damlayan beze aldırıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Yani iki seçeneğin var: Ya kesiği temizlememe izin vereceksin ya da kötü bir enfeksiyon kapıp, biz burada yabancı bir gezegende mahsur kalmışken muhtemelen öleceksin. Seçim senin."

Reddix uzun bir süre onu düşündü. Sol kaşının üstündeki bölgenin ağrıdığı ve acıdığı doğrudu ve kurumuş kanın yapışkanlığını alnında ve yanağında hissedebiliyordu. İhtiyacı olan son şey bir enfeksiyon tarafından zayıflatılmaktı - özellikle de şu anda gemiyi tamir etmek için muhtemelen tüm gücüne ihtiyaç duyacağı bir zamanda- tabii tamir edilebilirse.

"Eee?" Nina ona bir kaşını kaldırdı. "Su soğuyor. Kararınızı verin."

"Peki," dedi sonunda, isteksizce. "Ama sadece tenime dokunmadan temizleyebilirsen." Onun anlamayan bakışlarını görünce devam etti. "Sadece bezi kullan, elini üzerime sürme, çıplak tenini hiçbir şekilde benimkine değdirme. Anladın mı?"

Nina gücenmiş görünüyordu. "Bir tür mikrop fobin mi var? Dünya'daki mikroplarımı sana bulaştıracığımdan falan mı korkuyorsun?"

"Hayır," dedi Reddix kısaca. "Duygularınla. Bana dokunmadan temizleyebilir misin, temizleyemez misin?"

"Tabii, sanırım." Hâlâ kaşlarını çatarak omuz silkti ve bezi üçüncü kez suya daldırdı. "Eğer istediğin buysa."

"İstedğim *tek şey* bu," diye hırladı Reddix. "Sadece bana dokunma, ben de iyi olacağım."

"Pekâlâ, pekâlâ." Acıyan kesiği dikkatlice silmeye başlarken hâlâ kırgın görünüyordu. "Beni yakaladığında çıplak ten temasıyla ilgili bir sorunun yok gibiydi."

"Bu farklıydı," diye mırıldandı Reddix, kadın yarayı sarmaya devam ederken gözlerini kapatarak. "Bir istisna. Genelde kimseye dokunmam."

"Ne, hiç mi?" Sesi şaşırmış gibiydi. "Bu bir tür OKB şeyi mi?"

Kaşlarını çattı. "OKB MI? Bu kelimeyi bilmiyorum."

"Obsesif Kompulsif Bozukluk. Bazen bu hastalığa sahip kişiler ellerini tekrar tekrar yıkama ihtiyacı hissederler ya da-"

"Hayır, bir şey değil." Reddix başını salladı. "Bu bir RTS olayı." "RTS MI? O da ne?"

"Ters Dokunuş Sendromu," dedi ve onu bir kol mesafesinde tutması gerekirken ona kişisel bir ayrıntıyı daha açıkladığı için hemen kendine kızdı.

"Ters Dokunma Sendromu" mu? Farklı sorunları olan pek çok danışanla çalıştım ama bunu hiç duymamıştım. Nedir bu? Fibromiyalji gibi bir şey mi?"

"Önemli bir şey değil, seni ilgilendiren bir şey değil." Başını bezden uzaklaştırdı. "Bitirmek üzere misin?"

"Sadece yüzündeki kanı temizlemem gerekiyor." Bezi tekrar batırdı ve sıktı. "Pek minnettar değilsin, biliyorsun. Aslında, huysuz bir piçsin."

"Evet, şey, ben-" diye başladı ve sonra midesi yüksek sesle guruladı.

Nina eğlenmiş görünüyordu. "Tamam, bu her şeyi açıklıyor - en azından kısmen." Reddix kaşlarını çattı, zayıflık gösterdiği için vücuduna kızdı.

"Neyi açıklıyor?"

"Sen açsın. Mehoo her zaman açlığın insanı ayıya çevirdiğini söyler." "Zaten bir ayı olduğumu sanıyordum," dedi. "Yedi Cehennem'de bir ayı, her neyse?"

Nina onun yüzünü silerken kaşlarını çattı, derisine dokunmamaya dikkat ediyordu. "Ormanda tek başına yaşayan büyük, tüylü, yalnız bir hayvan.

Uzun süre

Onları rahat bırakırsanız, zararsızdırlar. Ama eğer birini kızdırırsanız..."

Başını salladı ve titredi.

"Ne?" Reddix kendisine rağmen ilgileniyordu. "Söyle bana, bir ayının nesi bu kadar kötü?"

Nina içini çekti ve bezi suya geri koydu.

"Babamın bir zamanlar avlanmayı seven bir arkadaşı vardı - biz ona Jerry Amca derdik. Babam onunla birlikte fotoğraf çekmek için Alaska'ya bir geziye gitmişti. zamanlar çok küçüktüm, sadece sekiz yaşındaydım ama babamın eve döndüğünde bana öyle bir sarıldığını ve ağladığını hala hatırlıyorum. Babam *hiç ağlamaz* ama o sefer ağlamıştı."

"Çünkü..." Reddix devam etmesi için başıyla onayladı.

"Temelde yolculuk sırasında beni bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü için."

"Ne oldu?"

"Babam ve Jerry Amca orada bir Kodiak ayısı tarafından saldırıya uğradı - gerçekten büyük bir boz ayı türü. Arka ayakları üzerinde iki metreyi aşabilirler ve çok iridirler." Tekrar titredi. "Babamın daha sonra anneme anlattığını duydum. Zamanında bir ağaca çıkmış ama arkadaşı yeterince hızlı değilmiş ve ikisinin de tüfeği yokmuş. Babam her şeyi görmüş. "Kafasını kopardı bebeğim" dediğini hâlâ hatırlıyorum. O ağaçta otururken, Jerry'yi çiğneme oyuncağı olan bir köpek gibi kemiriyordu ve ben

bunu durdurmak için lanet olası bir şey yap.'" Nina başını salladı. "Daha çocuktum ve Jerry Amca'yı *çok severdim*. Ona olanlarla ilgili kabuslar görürdüm ve daha sonra konuşan bir ayıyla ilgili rüyalar gördüm. Belki de bu yüzden Mehoo-Jimmy ayının benim ruh hayvanım olduğunu söylüyor."

Boştaki eliyle yüzünü sildi ve Reddix onun biraz ağladığını fark etti. Normalde duygusal travma yaşayan birinin yanında bulunmaktan nefret ederdi; üzüntü ve keder onu bıçak gibi delip geçer ve midesini sivri taşlarla doluymuş gibi hissettirirdi. Biri ağlamaya başladığında ilk tepkisi uzaklaşmak olurdu. Ama burada Nina'nın yanında otururken, hâlâ onun duygularını hissedemezken, hızlı bir kaçış yapma ihtiyacından başka kendi duygularına da sahip olabiliyordu. Ona karşı sempati duyuyordu. Hatta empati.

"Sevdiğin birini şiddetle kaybetmek zordur," dedi alçak bir sesle. "En sevdiğim amcalarımdan biri ben on bir yaşındayken bir düelloda öldü. Ona veda etmek... zordu."

"Evet, şey..." Nina burnunu çekti. "Üzgünüm, şu anda bu kadar duygusallaşmak delilik. Sanırım bugün yaşadığım stres yüzünden."

"Kaçırılıp bir solucan deliğinden uçurulmanın ve yabancı bir dünyaya çakılmanın yarattığı stresten mi bahsediyorsun?" Reddix kuru bir sesle söyledi.

"Şey... evet." Kısa ve şaşkın bir kahkaha attı. "Biliyor musun, artık karanlık, gizemli, korkutucu ve huysuz olmadığına göre, seninle konuşmak oldukça kolay."

"Artık beni istediğin yere getirdiğine göre demek istiyorsun." Reddix ona bir kaşını kaldırdı ve bağları metal çubuğa vurarak salladı. "Bu doğru değil mi?"

"Evet." Nina adamın yüzünü temizlemeyi bitirip bezi tekrar su dolu kaba bırakırken sesi hiç de pişmanlık duymuyordu. "Ve bu da

kalacağın yer." Elinde su dolu kâseyle ayağa kalktı. "Bunu dökeceğim ve sonra geri gelip akşam yemeği hazırlayacağım - tabii yapacak bir şeyimiz varsa."

"Gemi tamamen dolu," diye güvence verdi Reddix ona. "Onu çalmadan önce bundan emin oldum."

Gözleri irileşti ve sonra sanki adamın yaptığı hiçbir şey onu şaşırtmayacakmış gibi başını salladı.

"Tamam o zaman. Geri gelip bize akşam yemeği hazırlayacağım. Belki karnın doyunca ayı gibi davranmayı bırakırsın."

"Belki," dedi Reddix kayıtsızca. "Ama ben olsam buna güvenmezdim, Nina. Kendi gezegenim Tarsia'da bir söz vardır; bir *vishneer* renklerini değiştiremez."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bir *vishneer*'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünürsek bu hala çok mantıklı."

Reddix ona sessizce, "Bu bir ayının Tarsus versiyonu ve senin Kodiak'ın kadar ölümcül," dedi. "Bunu bir düşün Nina. Benim dost canlısı ve 'konuşması kolay' biri olduğuma karar vermeden önce iyice düşün. Seni Dünya'dan kendi bencil amaçlarım için aldım ve ihtiyacım olanı elde edene kadar gitmene izin vermeye niyetim yok."

Neden onu uyarma ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu - belki de çok yaklaştığı, derisinin altına girdiği için. Ama ona zarar verdiğine inanmasına izin veremezdi; hem de sadece onun fedakârlığının ona sağlayabileceği şeye hâlâ umutsuzca ihtiyacı varken. Ne kadar sevimli ya da merhametli olursa olsun, yine de tedavisini almak için onu bataklık cadısına götürmeye niyetliydi. Aksini düşünmesine izin vermek onurlu ya da doğru olmazdı.

Nina bir an için solgunlaştı ama sonra sadece başını salladı.

"Unutmayacağım," dedi ve su kabını dikkatle taşıyarak uzaklaştı.

On İkinci Bölüm

Seni etkilemesine izin verme! Nina bulanık suyu banyo lavabosuna dökerken ve garip dijital aynada kendine Mehoo-Jimmy'nin sesi öğüt veriyordu. *O iyi bir adam değil, Eecho. Kendisi de itiraf etti, hâlâ sana zarar vermek istiyor.*

En azından onu gafil avlamak için arkadaşımı gibi davranmaya çalışmıyordu. Nina onun dürüstlüğüne saygı duyuyordu, her ne olursa olsun onun için yaptığı planları hâlâ gerçekleştirmeye niyetli olduğunu açıkça itiraf etmesine rağmen.

Bu beni uzaklaştırmalı. Ondan nefret etmeliydim, ondan korkmalıyım, hiçbir şey yapmak istememeliydim. Ama kokusu, ona tüm hayallerini hatırlatan o sıcak, baştan çıkarıcı kokusu... ve kalp şeklinde kıcı olan bir kadından hoşlandığını söylediğinde ona bakışı...

Kendine *gel, Nina!* Kendini azarladı. *Ted Bundy'yi hatırla. Bu adamın sana zarar vermek istediğini unutma ve eğer ona bir şans verersen bunu yapacaktır. Seni etkilemesine izin verme. Ve ne söylerse söylesin, kendini ne kadar ilginç ya da çekici gösterirse göstereceğini, hiçbir koşulda kelepçelerini çözme. Ne olursa olsun!*

Garip aynadaki yansımasına sertçe başını salladı. Bu bir sözdü - Reddix yalvarıp yakarsa bile gitmesine izin vermeyecekti. Ne kadar güzel kokarsa koksun, ne kadar seksi görünürse görünsün ya da onu ne kadar ilgi çekici bulursa bulsun, büyük Kindred olduğu yerde kalacaktı - mutfaktaki metal çubuğa kelepçeli.

Nina küçük banyodan kararlılıkla çıktı... ve Reddix'in omuzlarını esnetmeye çalıştığını ve bariz bir acıyla yüzünü buruşturduğunu gördü. Hemen bir acı hissetti.

suçluluk duygusu. Masaj terapisti olarak aldığı eğitim devreye girdi ve adamın geniş omuzları üzerinde çalışmak için can atıyordu; bu kadar rahatsız bir pozisyonda geçirdiği zaman yüzünden kaslarının düğümlenmiş ve ağrıyor olması gerektiğinden emindi.

O bir adam kaçıran, diye hatırlattı kendine. Ve kim bilir başka neler. Belki bir katil ya da tecavüzcü... Ama buna gerçekten inanmıyordu. Reddix onu zorlamak gibi bir niyeti olmadığını söylemişti ve doğruyu söylediğinden emindi. Bırakın başka bir şey yapmayı, ona dokunmasını bile istemiyordu.

Nina kendi kendine kararlı *bir şekilde, o hâlâ aldığı her şeyi hak ediyor*, dedi. Tezgâha doğru koştu, kendisiyle büyük Kindred arasında biraz mesafe bırakmaya dikkat etti ve dolaplara uzandı.

Ama göz ucuyla ona bakmaktan kendini alamadı. Tek kelime etmemişti ama hâlâ boynundaki ve kollarındaki kasları gevşetmeye çalışıyordu ve gümüş gözlerindeki acı ifadesi Nina'nın canını yakıyordu. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi acı içinde görmeye dayanamamıştı. Bir şekilde hafifletebileceği bir acı varken boş boş duramayacak kadar merhametliydi - çok fazla empati kuruyordu. Acı çeken adam ona zarar vermek istese bile.

"İşte," dedi, onun yanına çömeldi ve omuzlarına uzandı. "Ne yapacaksın?"

Reddix geri çekildi, yüzünde temkinli bir ifade vardı.
yüz.

"Sadece seni biraz gevşeteceğim," dedi Nina yatıştırıcı bir sesle. "Merak etme, tenine dokunmadan da idare edebilirim."

Siyah uçuş pantolonunun yanı sıra, uzun kollu bir gömlek ve kapüşonlu bir ceket giyiyordu, onu kaçırdığı sırada Florida'da giymek için cehennem olmalıydı. Hissederek çalışan Nina ellerini

kalın kumaştan omuzlarının düğümlenmiş kaslarını buldu. Sonra işe koyuldu.

Bu büyük bir işti çünkü Reddix daha önce masaj yaptığı herkesten daha iriydi ve zamanında birkaç Tampa Bay Bucks yan hakemine ve bir ya da iki profesyonel güreşçiye masaj yapmıştı. Ayakta ne kadar büyük olduğunu merak etti. Onu yakalamadan önce gördüğü kısa süre göz önüne alındığında tahmin etmek zordu, ama tahmin etmesi gerekirse, en az altı fit yedi veya sekiz olduğuna bahse girerdi. Başka bir deyişle, kocaman.

Ona bu kadar yakın olmak garipti - yüzü kendisinininkinden sadece birkaç santim uzaktaydı - ama bunu görmezden gelmek ve çalışmaya devam etmek için elinden geleni yaptı. Adamın sıcak erkeksi kokusu istila etti ve gözlerini kapatıp kendini adamın gerginliğini azaltmaya konsantre olmaya zorlayana kadar dikkatini dağıttı. Tam onun nihayet gevşemeye başladığını hissettiğinde, o derin, sert sesiyle konuştu - onun mükemmel olmayan tek parçası.

"Ne hissediyorsun?"

"Ne?" Bu o kadar tuhaf bir soruydu ki Nina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzlerinin daha da yakın olduğunu fark etti -neredeyse öpüşecek kadar yakın- ama Reddix ondan uzaklaşmıyordu. Bunun yerine, gümüş rengi gözlerinde meraklı bir bakışla ona bakıyordu.

"Dedim ki, şu anda ne hissediyorsun?" diye tekrarladı. "Sana bakarak söyleyemem ve hâlâ uyuşmuş durumdayım, o yüzden..."

"Uyuşmak mı?" Nina kaşlarını çattı. "Bir siniri mi sıkıştırdım?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Başını iki yana salladı. "Sadece bunu benim için neden yaptığını bilmiyorum. Nedenini bilmek istiyorum."

"Çünkü..." Nina topuklarının üzerine oturdu. "Acı çekiyorsun."

"Evet." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Ama neden umursuyorsun ki? Seni ben kaçırdım. Seni evinden aldım."

Nina huzursuzca omuz silkti. "Bilmiyorum. Birinin acı çektiğini görmeye dayanamıyorum - yardım edebileceksem tabii."

"Elbette." Sertçe güldü. "Kafesteki bir hayvan gibiyim, acı çekmesini izleyemeyecek kadar merhametli olduğun bir ayı."

"Öyle bir şey sanırım," dedi Nina huzursuzca. "Lafı ..." Omuzlarını son bir kez daha sıktı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Reddix kollarını ve omuzlarını büktü ve isteksizce başını salladı.

"Öyleyim. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve tekrar dolaplara uzandı. "Tamam, bakalım akşam yemeğinde ne varmış. Görünüşe göre..." Dolapların içindekilere bakarken kaşlarını çatı. "Şeker mi?"

"Şeker nedir?" Reddix onun neye baktığını görmek için boynunu bükerek sordu. "Bir çeşit Dünya yiyeceği mi?"

"Daha çok bir baharat ya da çeşni gibi," dedi Nina. "için içeceğinize koyarsınız." Dikkati dağılmış bir şekilde dolabın içindekilere bakarak konuştu. Açtığı ilk dolabın içinde yığın yığın küçük beyaz küpler vardı, hepsi de tek tek paketlenmiş ve küçük ambalajlarının üzerine garip harfler basılmıştı. İkincisinde ve üçüncüsünde de. Ve sonra dolaplar bitti. "Neden bu kadar çok olduklarını anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Neyden bu kadar çok?" Reddix sabırsız bir ses tonuyla sordu.

"Küp şeker. Bu hiç mantıklı değil," dedi Nina. Reddix'e baktı. "Umarım şeker hastası değilsindir."

"Bir tanesine bakayım."

Nina raftan birkaç küp aldı ve göz hizasında ona doğru uzattı.

Reddix küplerin üzerindeki yabancı bir dilde yazılmış gibi görünen minicik yazıları taradı. Sonra güldü - daha önce onu kafesteki bir ayı olarak görmekle suçladığında çıkardığı sert havlamadan çok daha hoş bir sestti. Bu, gerçek bir eğlence içeren derin bir gürleme sesiydi

-Nina bunu iliklerinde hissetti.

"O küpler şeker ya da başka bir tür Dünya yiyeceği değil tatlım," dedi. "Onlar sadece kurutulmuş erzak - Kindred uzun yolculuklar için yiyecekleri bu şekilde depoluyor."

"Ah." Nina küpleri kendisi de daha yakından inceledi. "küp şekerlere benziyorlar. Bu çok garip." Küpleri elinde oynattı. "Ne yani... bunlardan biri havuç, biri bezelye, biri de dana yahnisi mi?"

Reddix tüylü başını salladı. "Bu yiyeceklerden herhangi birinin ne olduğunu bilmiyorum ama küpler yemeğin sadece belirli bir bileşeni değil. Her bir küp başlı başına bir yemek."

"Gerçekten mi?" Nina daha da meraklanmıştı. "Peki her birinin içinde ne tür bir yemek olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Küpün üzerinde Standart -evrensel Kindred dili- yazıyor," diye açıkladı. "Bana tekrar göster, sana neyin ne olduğunu söyleyeyim."

Onları tekrar uzattı ve adam kısa bir süre baktı. "Bu Grieza solucanları, İkiz Aylar'dan bir lezzet," dedi.

Nina ürperdi. "Solucanlar mı? Hayır, teşekkürler." Küpü tezgâhın üzerine koydu. "Sıradaki?"

"Kendi dünyam Tarsia'dan Pshaolin turtası." Şaşırmış görünüyordu. "Touch Kindred yemeği olduğunu bilmiyordum."

"Sanırım gemiyi kim stokladıysa hoşuna ," dedi Nina. " bir şey? Meyveli bir turta mı yoksa kremamsı bir merkezi mi var?"

Kaşlarını çattı. "Sizin turtta tanımınız benimkiyle uyuşuyor mu bilmiyorum. Hem tuzlu hem de tatlı birçok katmanı olan bir yemektir. Doğru yapılırsa lezzetli olabilir."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Nina. "O küpü almak ister misin?" Kaşlarını çattı. "Dibs?"

"Yani, akşam yemeği için istediğin bu mu?" diye açıkladı.

"Elbette." Diğer küplere başıyla işaret etti. "Hangisini istiyorsun?"

Nina iç çekti. "Bilmiyorum... solucanlardan başka bir şey yok sanırım. Keşke burada biraz Dünya yemeği olsaydı. Yeni şeyler denemekten hoşlanmadığımdan değil ama..." Neredeyse *"ama ben zaten evimi özledim"* diyecekti. Ancak tam zamanında kendini durdurdu. Reddix'le zaten yeterince kişisel detay paylaşmıştı. Artık bazı şeyleri kendine saklamanın zamanı gelmişti.

Reddix makul bir şekilde, "Benim gezegenimden yiyecek varsa, sizinkinden de olabilir," dedi. "Okumam için bana biraz daha yemek rasyon küpü verin ve tanıdık gelen bir şey olursa bana bildirin."

"Tamam." Nina küplerden bir avuç topladı ve onun karşısında yere oturdu. Ona küpleri göstermeye başladı ve Reddix olağanüstü bir sabırla içindeki yiyeceklerin isimlerini söyledi ve her birinin ne olduğunu açıkladı. Yine de Nina onun aç olduğunu biliyordu ve kendisinin de karnı acıkmaya başlamıştı - öğle yemeğinde içtiği çikolatalı süttten bu yana çok uzun zaman geçmişti. Tam pes edip uzaylı yemeklerinden birini denemek üzereydi ki Reddix elindeki küplerden birine baktı ve şöyle dedi,

"Hamburger ve patates kızartması."

"Ne?" Nina küçük küpe baktı. "Emin misin?"

Omuz silkti. "Öyle . Bu bir Dünya yiyeceği mi?"

"Ondan daha iyisi, abur . *Rahatlatıcı* yiyecek." *Ve şu anda biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.* Nina heyecanla ayağa fırladı ve küplerin geri kalanını yerine koydu. "Tamam, onları nasıl pişireceğim? Su kaynatmamız falan mı gerekiyor?"

Reddix başını salladı. "Onları rehidratörün içine koyun, şuradaki makineye." Nina'nın çok büyük bir mikrodalga fırın sandığı şeyi başıyla işaret etti. "Düğmeye bas, sesin gelmesini bekle ve sonra çıkar. Dikkatli ol, çok sıcak olacak."

." Nina kaşlarını çatı. "Ama... bir tabağa ihtiyacım yok mu?"

"İhtiyacınız olan her şey küpün içinde, hatta mutfak eşyaları bile." Kaşlarını çatı. "İçecek bir şey hariç. Neden ilk küpü sudan geçirirken dolaplarda bir şişe bir şey aramıyorsun?"

Nina yemek küplerinden başka şey gördüğünü sanmıyordu, ama ilk küpü - Pshaolin turtasını - rehidratörün içine koydu ve yine de aramaya başladı. Bir süre sonra, küplerin arkasına istiflenmiş birkaç küçük yeşil cam şişe buldu.

"Şey, ben... bir şey buldum." Nina onları şüpheyile havaya kaldırdı. Küçücüküler, uçaklarda satılan içki şişeleri kadar bile büyük değillerdi. Ama Reddix onaylarcasına başını salladı.

"Mükemmel. Ama bir tane yeter, gerisini geri koyabilirsiniz."

"Yani bu da rehidratörün içine mi girecek?" Nina elindeki başparmak büyüklüğündeki küçük şişeye bakarak sordu. Bir Barbie bebeğin kutlama yapmak için kullandığı şampanya şişesine benziyordu.

"Aynen öyle. Ama yemek bitene kadar bekleyin; tatların birbirine karışmasını istemezsiniz."

." Tam o sırada rehidratörün sesi duyuldu ve Nina kapıyı açarak lezzetli bir buhar bulutu çıkardı.

"Mmm." Reddix'in midesi tekrar guruldadı. "Tıpkı annemin yaptığı gibi kokuyor."

"Tamam..." Nina sesindeki belirsizliği engelleyemeyerek konuştu. Küçük küp bir şekilde açılmıştı ve şimdi kare şeklinde beyaz bir kâğıt tabağa benzeyen bir şeyin üzerinde büyük bir porsiyon yemek duruyordu. Yanında çatal gibi siyah bir şey duruyordu ama onun dikkatini çeken yemeğin kendisiydi. Reddix bunun katmanlı bir yemek olduğunu söylemişti ve gerçekten de çok fazla katmanı vardı; görebildiği kadarıyla on beş kadar. Baharatlı ve egzotik kokuyordu ama şey gibi görünüyordu...

"Mavi lazanyaya benziyor," dedi tabağı rehidratörden çıkarırken. "Yeşil ve mor katmanları ve kırmızı peyniri var."

"Tam da Pshaolin turtasının görünmesi gerektiği gibi görünüyor," diye onaylayarak gürledi Reddix.

"Beğendiğine sevindim. Güzel *kokuyor*," dedi Nina. Tadının nasıl olduğu farklı bir konuydu ama Reddix yeterince mutlu görünüyordu. İkinci küpü rehidratörün içine koyarken omuz silkti. Bir dakika kadar sonra bir çingirak sesi duyuldu ve olgun kırmızı domates, gevrek yeşil marul ve bir dilim turşu ile tamamlanmış sulu görünümlü bir hamburger ile ödüllendirildi. Hamburgerin yanında bolca tuz serpilmiş çıtır kahverengi patates kızartması vardı. Yemek kapları yoktu - belli ki yemeği kim paketlediyse bunun parmak yemeği olduğunu biliyordu - ama Nina'nın çok hoşuna gidecek şekilde yanında birkaç paket hardal ve ketçap *vardı*.

"İstediğin gibi mi?" Reddix yine şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Öyle gülümsüyorsun ki..."

"Oh, evet." Nina başını salladı. "Akşam yemeği için bu kadar heyecanlanmamın aptalca olduğunu biliyorum ama *çok* açım ve böyle bir yemek yemeyeli uzun zaman oldu. Meehoo Jimmy'ye her zaman en sevdiği burgeri alırım ama kendime genellikle salata alırım."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Şey, *çünkü*. Bu şey-" Hamburger ve patates kızartmasını işaret etti. "-tam olarak sağlıklı bir yiyecek değil. Gerçekten şişmanlatıyor ve her zaman doğrudan kalçalarıma ve popoma gidiyor."

"Bunun nesi yanlış?" Nina onun yanında duruyordu ve rahatsız edici bir şekilde, büyük Kindred'in onun çok büyük kalçalarına ve kıkına ilgiyle baktığını gördü.

"Um..." Onun yerine yüzünü ona dönmek için bilinçli bir şekilde döndü. "Zaten yeterince büyükler."

"Mükemmeller," diye homurdandı usulca. "En azından üzerindeki bol kıyafetlerle görebildiğim kadarıyla."

Nina yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Bunlar benim önlüklerim. Her zaman bunlarla çalışırım."

"Mmm-hmm." O keskin gümüş gözler hâlâ huzursuzca vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Sonunda yüzünde durdular. "Şimdi de kızarıyorsun," dedi Reddix. "Utaniyor musun?"

"*Tabii ki* öyleyim, sen bana böyle ! Anlayamıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ben... insanların yüzlerini okuma alışkanlığımı kaybettim, bu yüzden emin olamadım."

Nina hamburger ve patates kızartmasını çıkarıp Barbie bebek büyüklüğündeki küçük şişeyi rehidratörün içine koyarken kaşlarını çattı. "İnsanların yüzlerini okuma alışkanlığından nasıl kurtuluyorsun? Ne yapıyorsun, sürekli kapüşonunu kaldırıp kimseye bakmadan mı dolaşıyorsun?"

"Kapüşonumu her zaman takıyorum," diye itiraf etti alçak bir sesle. "Ama kimseyi görmek istemediğim için değil."

"Neden o zaman?"

Gözlerini kaçırdı. "Bana bakmalarını engellemek için. Sanırım içki bitti."

"Ah." Nina onun daha fazla konuşmak istemediğini hissetti, bu yüzden binlerce sorusu olmasına rağmen sormadı. Çok tuhaf şeyler söyleyip duruyordu - çirkin ya da görünmez olmak istediğini. Görünüşünden nefret ettiğini söylüyordu. Ve şimdi de yüzünü -o muhteşem yüzünü, tıraş olup saçlarını kestirmeye ihtiyacı olmasına rağmen- her zaman herkesten sakladığını itiraf ediyordu. Neden? Deli gibi görünmüyordu - yani, bir kızı kaçırp solucan deliğinden geçiren herhangi bir adamdan daha fazla değil. Peki ona neler oluyordu?

Öğrenmek için beklemek zorunda kalacağını hissediyordu - eğer öğrenirse tabii. Reddix'in bu kadar çok şey anlattığı için kendisine kızgın olduğu belliydi. Yüzünde kapalı bir ifade vardı, bu yüzden rehidratörden şişeyi çıkarıp merakla bakarken sessiz kaldı.

"Vay canına... Gerçekten büyümüş!" diye haykırdı. Şişe şimdi iyi büyüklükte bir şarap şişesinden daha büyüktü, ancak ağzı oldukça genişti. Ağzı bir tür siyah mumsu maddeyle tıkalıydı. Nina şişeyi çıkardığında, havayı hafif, meyvemsi bir parfüm doldurdu ve ona meyveleri, kavunları ve garip bir şekilde tarçınlı tostu düşündürdü.

"Vanerian tatlı suyu," dedi Reddix havayı koklayarak. "Yemeğimiz için mükemmel bir tamamlayıcı."

Nina dolapları bir kez daha hızlıca gözden geçirerek, "Hiç bardak göremiyorum," dedi. "Sanırım şişeden içmek zorunda kalacağız. Umarım paylaşmanın bir sakıncası yoktur."

"Yok," dedi basitçe. "Gerçi bu şekilde yemek yerken biraz zorlanacağımı düşünüyorum." Kelepçeleri metal çubuğa vurarak salladı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Gitmene izin vermeyeceğim, bunu aklından bile geçirme," dedi Nina sertçe. Mutfak alanının karşısında yastıklı bir bank benzeri koltuk ve küçük bir masa vardı ama Nina bunu görmezden geldi. Bunun yerine tabakları ve büyük yeşil şişeyi yere koydu ve onun karşısına oturdu. "Seni ben besleyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tabii ki var. Başka nasıl yemek yiyeceksin?"

Reddix başını salladı. "Yaptığım şeyden sonra bana neden bu kadar nazik davrandığınızı hâlâ anlamış değilim."

"Muhtemelen olmamalıyım," dedi Nina, garip mavi lazanyadan bir ısırık alıp ağzına atarken. "Muhtemelen seni açlıktan öldürmeliyim ya da en azından bana daha önce bahsettiğin acil durum işaretinin yerini söyleyene kadar yemek için bekletmeliyim."

Çiğnedi ve yutkundu. "Mmm. Geminin ön tarafında, pilot tarafında, dümen koluna yakın bir yerde."

Nina ona şaşkınlıkla baktı. "Bana mi söylüyorsun?"

Esprili bir şekilde sırttı. "Elbette. Yine de sana bir faydası olmaz, onu aktive etmek için bir Kindred el izine ihtiyaç var. Fark etmediysen söyleyeyim, şu anda ellerim bağlı sayılır." Kelepçeleri tekrar şingırdattı.

"Doğru." Nina kendini hemen sönmüş hissetti. İç çekerek hamburgerinden bir ısırık aldı. Almaması gerektiğini biliyordu ama tuzlu, etli tadı, sulu domatesi ve çıtır çıtır tereyağlı ekmeği kendini hemen daha iyi hissetmesini sağladı.

Evimden ışık yılı uzakta yabancı bir gezegende mahsur kaldım ve Dünya'ya nasıl döneceğimi bilmiyorum ve bir hamburger beni daha iyi hissettiriyor. Ne kadar sığ biriyim?

Ama içindeki çatışmaya rağmen gözlerini kapatıp saf bir mutlulukla inlemekten kendini alamadı. Şimdiye kadar yediği en iyi hamburgerdi.

-Massage Envy'deki iş arkadaşlarıyla birlikte Güney Tampa'daki gurme burgerci Square 1'e gitmeye karar verdiklerinde yedikleri Kobe bifteği burgerden bile daha iyiydi.

"Gerçekten iyi olmalı."

Reddix'in derin sesi onun küçük mutlu anısını böldü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Reddix'in kendisine yine o şekilde baktığını gördü. Kendisini aynı anda hem sıcak, hem soğuk, hem de çıplak hissettiren o bakış. Neredeyse boğulacaktı ama sonunda lokmasını yutmayı başardı.

"Evet, bu... gerçekten çok lezzetli," dedi ve refleks olarak hamburgeri uzattı. "Bir ısırık denemek ister misin?"

Reddix düşünceli görünüyordu. "Yapmamın sakıncası yok. Ama sadece benimkinden bir ısırık alırsan."

"Şey..." Nina onun bir tabak dolusu mavi lazanyasına şüpheyle baktı. "Haydi," diye ısrar etti. "Yeni şeyler denemelisin."

"Sanki ben zaten yeni şeyler denemiyor muşum gibi," diye alay etti Nina. "İşte yabancı bir gezegendeyim, beni kaçıran kişiyle yemek yiyorum..."

"Bunun için üzgünüm," dedi, sesi aniden sertleşmişti. "Sana ihtiyacım olmasaydı -sahip olduğun şeye- bu kadar ihtiyacım olmasaydı seni almazdım."

Nina yemeği unutmuştu. "Peki bende olup da senin ihtiyacın olan şey ne?" diye sordu ona dikkatle bakarak. "En azından bunu bana söyleyebilirsin."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yapamam. Şimdi olmaz."

Dilinin ucunda *ne zaman diye* sormak vardı ama Nina bunu yaparsa onun susacağını hissediyordu. Ve ona öyle geliyordu ki hayatta kalmak için en iyi şansı onu meşgul etmektir... onu konuşturmak. Ayrıca, ne kadar kabul etmek istemese de, aralarındaki şakalaşmadan gerçekten keyif almaya başlamıştı.

Konuşma, onu kaçııp rehin alan bir adamla yapmayı beklediği gibi bir şey değildi, ama farklıydı... kulağa çılgınca gelse de güzeldi. Ve son ciddi erkek arkadaşı Mitch'le yaptığı konuşmalardan çok daha ilginçti, Mitch'in esprili konuşma anlayışı homurdanmaktı, "Bu iyiydi bebeğim. Seksten hemen sonra bana bir bira getirmeye ne dersin?"

"Al, bir ısırık dene," dedi, yemek konusuna geri dönerek. "Ve evet, ben de seninkinden bir ısırık alacağım ama önce sen."

Reddix hamburgerden bir ısırık aldı ve çiğnerken gözlerini kapattı. Sonunda yutkundu ve ona baktı.

"İyi. Gerçekten güzel. Etli, tuzlu, sulu... Neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum." Pshaolin turtasına başıyla işaret etti. "Şimdi sen de benimkini dene."

"..." Cesur olmaya çalışan Nina makul bir ısırık aldı ve bunu düşünmesine izin vermeden ağzına attı. Tatlar hemen dilinin üzerinde patladı. Reddix'in söylediği gibi, hem tatlı hem de tuzluydu, havadan daha hafif bir dokusu vardı ve onu şaşırtacak kadar da lezzetliydi. "Mmm," diye mırıldandı memnuniyetle. Bu ona köriyi ilk kez denediği zamanı hatırlattı - tamamen yabancı bir tattı ama aynı zamanda harikaydı.

"Yani hoşuna gitti mi?" Reddix gürledi ve kız onun şehvetli ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme gördüğünü sandı.

Nina yutkundu. "İstiyorum, belki hamburgerden bile fazla. İçinde ne var?"

"Trelk çiçekleri, kildar eti, yarop sos..." Başını iki yana salladı. "Gerisi değişir ama bunlar gerçekten iyi Pshaolin turtası yapmak için sahip olmanız gereken ana malzemeler."

"Çok lezzetli. Ama şimdi susadım." Nina iki elini kullanarak ağır cam şarap şişesini kaldırdı. Meyvemsi kokulu sıvıdan bir yudum almak üzereydi ki durdu. "Bu şey alkolik mi?"

Reddix ona, "Sadece hafif," diye güvence verdi. "Beni hiç etkilemiyor, iyi olacaksın."

Nina, "Evet ama sen bir tank gibi yapılısın," diye itiraz etti.

Omuz silktili, kelepçeleri şingırdadı. "Elimde değil. Biz Kindred'lar siz küçük insanlardan daha büyük ölçekte inşa edildik. İçkiyi dene, bence beğeneceksin."

"Sadece biraz alacağım," dedi Nina, ondan çok kendi kendine. Meyveli içkileri sevmesine rağmen, iş içmeye geldiğinde gerçekten hafif biriydi ve şu anda zil zurna sarhoş olmaya ihtiyacı yoktu. Narin, hanımefendi bir yudum aldı.

"Hmm, bu güzel." Bir yudum daha aldı, daha uzun. "*Gerçekten* güzel." Üçüncü bir yudum daha aldı - kavun ve çilek tadı hâlâ oradaydı ama tarçınlı tostun ipucu her yudumda daha da güçleniyor ve lezzetleniyor gibiydi.

"Birazcık'a ne oldu?" Reddix eğlenmiş görünüyordu.

"Oh, özür dilerim. Eminim sen de biraz istersin." Şişeyi önlüğünün kumaşıyla dikkatlice sildi ve ona doğru uzattı.

"Bunu yapmak zorunda değildin." Reddix kaşlarını çatı. "Sana söyledim, senin mikroplarından korkmuyorum."

"Oh, şey... Yani, dokunmakla ilgili fobinle-"

"Bu bir fobi *değil*. Bu hayatın bir gerçeği - en azından benim için." Gümüş gözleri parladı. "Kimseye dokunamamaktan *hoşlandığımı* mı sanıyorsun? Hiç dokunulmamaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Karşımda güzel bir kadın görmek ve ona asla elimi süremeyeceğimi bilmek, başka bir şey yapmak şöyle dursun?"

"Ben... bilmiyorum," dedi Nina. "Seninle daha yeni tanıştım. Şey... rüyalar hariç."

"Evet. Rüyalar." Sert bir şekilde güldü. "*Kabuslar*, sanırım onlara *kabus* dediniz."

"Onlara başka ne diyebilirdim ki?" Nina sinirlenerek sordu. "Tek görebildiğim yüzü olmayan büyük, korkunç bir adamdı. Ve acıyı hissedebiliyordum... çok fazla acı, ihtiyaç ve ıstırap. Ama seni neyin *incittiğini* asla anlayamadım."

"Evet, şey..." Başka tarafa baktı.

Şişeyi yere bıraktı ve elini belli belirsiz onun dizine koydu. "Seni inciten ne, Reddix? Benden ne istiyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem." Siyah uçuş pantolonu tenine dokunmasını engellese de bacağını ellerinden uzaklaştırdı.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Nina yumuşak bir sesle sordu.

"Birini seç." Sesi derin, tehditkâr bir hırıltıydı.

"Neden sadece bana *söylemiyorsun*?" Nina hayal kırıklığı içinde ona baktı. Onu uzun zamandır tanımadığını biliyordu, hatta şu anda bile gerçekten tanımıyordu. Ama tanıyormuş gibi hissediyordu. Rüyalar yüzünden. Sanki haftalar önce -*aylar* önce- başlamış bir konuşmayı sürdürüyorlardı. Ne sorduğunu bilmeye hakkı olduğunu, bazı cevaplar almaya hakkı olduğunu hissetti.

Ama Reddix açıkça ona hiçbir şey vermek istemiyordu.

"Unut gitsin." Çenesini şişeye doğru salladı. "Bana sadece bir içki ver. *Lütfen*."

"Elbette." Kadın şişeyi onun için eğdi ve adam birkaç uzun yudum aldı.

Bitirdiğinde kısaca "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil." Nina kendini mutsuz hissediyordu - Reddix'ten çok kendine kızgındı. *O seni kaçıran adam, lanet olsun! Onun ne düşündüğü umurunda bile olmamalı. Kızgın olması umurunda olmamalı.* Ama içindeki şifacı onun öfkesinin altındaki acıyı hissetmekten kendini alamıyordu. Ve kendine rağmen, ona yardım etmek istedi... onu *iyileştirmek* istedi.

Keşke ona izin verseydi.

Yemeğin geri kalanını sessizlik içinde bitirdiler, ikisi de sadece kendi yemeklerini yedi ve Nina alkollü meyve suyundan çok fazla içmemeye dikkat etti. Yine de, şişeyi bitirdiklerinde hafif bir sarhoşluk hissetti, ancak Reddix ondan daha fazla içti ve alkolün herhangi bir etkisini göstermiyor gibi görünüyordu.

Ya da en azından beklediği etkiler değildi. Yemeklerini bitirdikten kısa bir süre sonra temizlik yapıyordu - tüm kâğıt tabak ve çanakları geri dönüşüm kutusuna koymak gibi çok kolay bir işti bu - adamın kıpırdanmaya başladığını fark etti.

Önce bacak bacak üstüne attı, sonra başka bir yöne. Sonra yer değiştirdi, kelepçelerini şingırdattı ve boğazının arkasından rahatsız edici bir ses çıkardı. Nina kendi kendine onu rahat bırakacağına ve artık ondan etkilenmeyeceğine söz vermişti ama yine de fark etmeden edemiyordu. Sonunda, üçüncü ya da dördüncü kez pozisyon değiştirdiğinde, Nina onun önünde diz çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu. "Omuzların yine mi ağrıyor? Bir masaja daha mı ihtiyacın var?"

"Hayır. Öyle bir şey değil." Hem kızgın hem de rahatsız görünüyordu.

"Peki o zaman..." Başını iki yana salladı. "Bana söylemezsen sana yardım edemem."

"kullanmam lazım, lanet ," diye geveledi sonunda.

"Taze mi?" Aniden farkına vardı. "Oh, *banyoyu* kastediyorsun." İçtiği onca meyve suyundan olmalı. Aslında kendisi de etkilerini hissetmeye başlamıştı.

" ne derseniz deyin," diye hırladı. "Kelepçelerimi çözmen gerekecek.
-Şimdi."

"Özür dilerim." Nina ondan bir adım geri çekildi, eli refleks olarak hâlâ ön cebinde saklı olan kilit mekanizmasına gitti. "Ama sana güvenmiyorum - gitmene izin verecek kadar değil."

"Yemin sana zarar vermeyeceğim," dedi dişlerini sıkarak.

Nina bir elini kalçasına koydu. "Gitmene izin verirsem gemiyi tamir edip beni doğruca Dünya'ya geri götüreceğine söz verir misin?"

İsteksizce başını salladı. "Buna söz veremem, hayır."

"Seni bırakırsam en azından acil durum işaretini tetikler misin?"

Reddix kaşlarını çatı. "Müdahale istemiyorum. Eğer gemiyi kendim tamir edebilirsem, işler çok daha kolay olacak."

Nina her tarafının üşüdüğünü hissetti. "İnmeden önce beni nereye götürüyorduysan oraya götürmen daha kolay," diye tersledi. "Senin için daha kolay... bana ne yapmak istiyorsan onu yapmak." Tanrım, onu umursamasına izin vererek tam bir *aptallık* etmişti.

"Evet," diye ağır bir şekilde itiraf etti. "Kesinlikle."

"O zaman kalkmana izin vermeyeceğim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Yapmak *zorundasın*," diye homurdandı. "O lanet olası Vanerian tatlı suyu..." Hala küçük mutfak tezgahının üzerinde duran büyük yeşil şişeye başıyla işaret etti.

Şişe Nina'ya bir fikir verdi. Biraz kafası iyi olmasaydı ve kendini cesur hissetmeseydi bu aklına gelmeyecek bir şeydi çünkü

Ama Şu anda bu mükemmel bir çözüm gibi görünüyordu.

"Bir dakika." Parmaklarını şıklattı. "Bunu halledebilirim." Elbette, tam olarak neyi halletmesi gerektiğini düşünmesine izin vermedi. Çeşitli bölmelerden bazılarını karıştırmaya başladı.

"Yedi Cehennem'de ne arıyorsun?" Reddix gemiyi didik didik edip her dolabı ve bölmeyi kontrol ederken sesi iyice sinirlenmiş gibiydi.

"Eldivenler." Nina karıştırdığı dolaptan geri çekildi. "Böyle bir gemide eldiven olup olmadığını biliyor musun? Aksi takdirde sana çıplak ellerimle dokunmak zorunda kalacağım ve bunu istemediğini biliyorum."

Tam olarak istediğı de bu değildi. Ama yine de bunu düşünmesine izin vermedi.

"Bana tam olarak nerede 'dokunmayı' planlıyorsun?" diye sordu ama tam o sırada Nina aradığı şeyi buldu.

Üzerinde yabancı yazılar olan küçük kare bir kutunun içinde ilaca benzeyen birkaç şişe, tüp ve sprey buldu. Belli ki bu bir ilk yardım çantasıydı - daha önce, gözünün üzerindeki kesiğı temizlerken bakmayı düşünmesi gereken bir şeydi. Bu konuda daha sonra endişelenebilirdi. Şimdilik kutunun içindekileri incelemeyi umuyordu. İlaçların yanı sıra, yılan derisinden yapılmış bir turnikeye benzeyen bir şey, gazlı bezin Kindred versiyonu olması gereken koyu mavi ipeksi kareler ve...

"Bingo," diye mırıldandı Nina kendi kendine, ince bir çift koyu mor eldiven çıkardı. "Gazlı bez" yamalarıyla aynı ipeksi malzemeden yapılmış gibi görünüyorlardı ama tenin tene temasını önlüyorlardı ki tek ihtiyacı olan da buydu. Eldivenler elleri için çok büyüktü ama bu onu şaşırttı,

Onları giydiği anda, sanki onun için yapılmışlar gibi küçüldüler. Mükemmeldi. Şimdi yapılması gerekeni yapmalıydı.

Ama kadın Reddix'e döndüğünde, Reddix'in esmer yakışıklı yüzünde isyankâr bir ifade vardı.

"Yedi Cehennem'de ne yaptığını sanıyorsun, tatlım?" "Sana yardım ediyorum." Nina boş şarap şişesini aldı ve onun Bacaklar. "Eldivenlerimi giydim, böylece deriniz için endişelenmenize gerek kalmayacak. deri teması. Gördünüz mü?" Ona göstermek için eldivenli bir elini kaldırdı.

"Beni rahatsız eden *tek* şey ten tene temas değil, bu çok aşağılayıcı." Reddix ona ters ters baktı. "Sadece temizleyiciyi kullanmam için kalkmama izin ver. Yemin ederim işim bittiğinde hemen geri gelip beni tekrar kelepçelemenize izin vereceğim."

"Hayır." Nina başını sertçe salladı. "Bunu çoktan eledik. Bak, üzgünüm-bunun utanç verici olduğunu biliyorum, ama bir de benim açımdan bak. Bana hâlâ zarar verme niyetinde olduğunu kabul etmiş sayılırsın ve yardım alabilmemiz için feneri yakmayı bile kabul etmiyorsun - tabii arayan kişi bizi bu kadar uzakta bile bulabilirse. Yani bu senin tek seçeneğin. Altını ıslatmaktan başka."

Reddix ona ters ters baktı ama sonunda başını salladı. "Peki. Ama bu konuda mutlu değilim ve sana söz veriyorum Nina, gelecekte bir gün bunun bedelini ödeyeceksin."

Nina omurgasında bir ürperti hissetti ama güçlü kalmaya kararlıydı. Çenesini kaldırarak o alev alev yanan gümüş gözlere baktı.

"Senden korkmuyorum," dedi sadece biraz titreyen bir sesle. Reddix esprisiz bir kahkaha attı. "Kendine bunu söylemeye devam et, Tatlım." Sonra başıyla bacaklarının arasını işaret etti. "Peki, hadi ."

"Tamam." Öne doğru eğilerek adamın dar siyah pantolonunun önünü açmaya başladı... ya da açmaya çalıştı, çünkü lanet şeyler bir türlü açılmıyordu. Fermuar ya da düğme yoktu, pantolon dikişsiz gibiydi.

Nina paniklemeye başlamıştı ve daha önce Vanerian tatlı suyundan aldığı keyif neredeyse kaybolmuş, cesaretini de beraberinde götürmüştü. Kendini tam bir aptal gibi hissederek etrafta dolanırken Reddix'in artan sabırsızlığını hissedebiliyordu.

"Allah kahretsin," diye küfretti sonunda, "Böyle devam edersen bana bambaşka bir sorun çıkaracaksın."

"Özür dilerim..." Nina, sanki kızgınlığının gücüyle pantolonu ayrılmaya zorlayabilecekmiş gibi ona ters ters baktı. "Sadece... açılmıyor."

"Manyetik tırnakları var. Parmağınızı iç kenar boyunca gezdirin, göreceksiniz."

Nina onun dediğini yaptı, parmaklarını pantolonunun içinde gezdirirken adamın karın kaslarının ne kadar sert olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Teni parmaklarının arkasında sıcaktı ve Nina temas etmemesi gereken bir şeye temas etmemek için çok uğraştı. Kendini bir porno filmindeki beceriksiz bir aktris gibi hissediyordu; düşük bütçeli ve pek de iyi olmayan bir film. *Sonunda*, ona bahsettiği küçük, gizli manyetik tırnak sırasını buldu ve pantolonunu açmayı başardı.

Aklının bir köşesinde Kindred'in ne tür bir iç çamaşırı giydiğini merak ediyordu. Şimdi cevabın hiç olmadığını görebiliyordu. En azından Reddix'in durumunda.

"Aman..." diye mırıldandı, adamın aleti aniden ortaya çıkınca. Sadece yarısı sert olsa bile daha önce gördüğü her şeyden daha büyük ve kalındı - ve buna Mitch'in son derece gurur duyduğu ekipmanı da dahildi.

"Eee?" Reddix sordu ve kadın orada öylece oturup ona baktığını fark etti. "Bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Ben... tabii ki. Tabii ki öyleyim." Kendini aptal gibi hissederek bacaklarının arasına uzandı. *Bunu yapabilirim*, diye hatırlattı kendine umutsuzca, artan utancına rağmen. *Bunu yapabilirim, daha önce de yapmıştım*. Ki bu doğrudu.

-Daha önce huzurevinde çalışırken hastaların erkek pisuvarını kullanmalarına yardım etmişti. Ama o adamların hepsi yaşlı, güçsüz ve çoğunlukla kendinde olmayan insanlardı. Hiçbiri o işlerini hallederken ona dik dik bakan devasa kaslı Kindred savaşçıları değildi.

Kendini onun sıcak, sert uzunluğunu eldivenli eline almaya zorladı, bunu yaparken parmaklarını zorlukla etrafına sarabildiğini fark etti. Tanrım, her yeri kocaman olmuştu! Buna uyum sağlamak zorunda olan kız için gerçekten üzülmüyordu - bu çok büyüktü. Elinde nabızı atıyor gibiydi ve kendini yeniden bir porno oyuncusu gibi hissetti.

"Hey, mastürbasyon mu yapacaksın yoksa yardım mı edeceksin?" Reddix homurdandı.

"Ben...uh..." Nina'nın yüzü o kadar sıcaktı ki alnının saçlarını tutuşturmak üzere olduğunu hissetti. "Sana yardım edeceğim elbette. Ben... seni okşamak gibi bir niyetim yoktu."

"Beni kandırabilirdin. Devam et."

"Elbette." Nina geniş, geniş kafasını şarap şişesinin ağzına yerleştirdi ve o işini yaparken gözlerini kaçırdı. Bu muhtemelen hayatının en utanç verici anlarından biriydi, gerçi olmaması gerekiyordu. *Ben bir tıp uzmanıyım*, diye kendine tekrar hatırlattı. *Bununla başa çıkabilirim. Bir dakika içinde bitecek*.

Sonunda oldu.

"Bitti," dedi Reddix hoyratça. "Şu lanet şişeyi ."

Nina yaptı. Hızla ayağa kalktı ve şişeyi banyoya taşıyarak içindekileri komodine attı. Eldivenlerini çıkarıp ellerini yıkadı ve rahatlamış bir şekilde geminin ana bölümüne geri döndü. En azından *bu iş* bitmişti.

Sonra Reddix'in hâlâ pantolonu açık bir şekilde orada oturduğunu gördü ve onu asılı bıraktığını fark etti - kelimenin tam anlamıyla.

"Eee?" Ona bir kaşını kaldırdı. "Bir şey mi unuttun, tatlım?" "Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Nina onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Kendini aptal gibi hissederek eldivenleri tekrar giydi ve eldivenleri takmaya çalıştı.

Her şey yerine oturdu ama o gitmek istemedi.

"Tanrıça kahretsin!" Reddix, uzun, kalın sikini pantolonuna geri sokmaya çalışırken homurdandı. Ama ne kadar çok denerse, o kadar sertleşti ve büyüdü. Nina kalın canavarı siyah kanatların içine sokmayı denedi, ama tekrar dışarı çıkmaya devam etti ve manyetik tırnaklar etrafında kapalı kalmayacaktı.

"Bu çok *saçma*," diye mırıldandı, paniklemeye başlamıştı. "Bir külotlu çorabın içine piton sokmaya çalışmak gibi bir şey bu. Bir türlü *gitmiyor*."

"Eğer durdurmazsan her şey yoluna girecek." Reddix'in derin sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Bak, sadece bir dakikalığına denemeyi bırak. Dur... bana dokunmayı kes. Bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor."

"Özür dilerim." Nina topuklarının üzerinde arkasına yaslandı, saçma bir şekilde ağlayacakmış gibi hissediyordu. Daha on dakika önce hafif sarhoş beyninin aklına geldiğinde bu yeterince basit bir egzersiz gibi görünmüştü, ama şimdi kendini beceriksiz bir aptal gibi hissediyordu. "*Gerçekten* çok üzgünüm," dedi tekrar, neredeyse onun gözlerinin içine bakmaya utanarak. "Hiç düşünmemiştim... Yani, hiç istememiştim..."

"Senin suçun değil." İç çekti. "Benim suçum. Böyle muhteşem bir kadın bana dokunduğunda sertleşmeden edemiyorum." Bir kahkaha attı.

"Ve bunun yaklaşık on yıldır gördüğüm en büyük aksiyon olması da yardımcı olmuyor."

"On *yıl mı*?" Nina ona inanamayarak baktı. "Bekarlık yemini falan mı ettin?"

"Onun gibi bir şey." Boğazını temizledi. "Muhtemelen sağlık setini yerine koymalısın. Gelecekte bir gün ihtiyacımız olabilir."

"Doğru ya, ilk yardım çantası. Alacağım. Ama önce, bunlardan hangisi antibiyotik krem? Mikroplarla savaşıyor bir şey mi? Alına biraz sürmem gerek."

"Hayır, yok." Kaşlarını çatı. "Kindred'lar hızlı iyileşir. Kesiği temizledin, bu yeterli."

Nina itiraz etmek için ağzını açtı ama gözünün üzerindeki kesiğe daha yakından bakınca aslında çoktan iyileşmiş olduğunu gördü. Vay canına, Kindred'ların bağışıklık sistemleri gerçekten mükemmel olmalı.

"Eldivenler hariç hepsini koyacağım," dedi ve sağlık setini kapattı. "Eminim ileride onlara da ihtiyacım olacak." Bunu söylerken yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu ama çoktan çıkmıştı. *Elbette* onlara ihtiyacı olacaktı - onu tekrar yerine oturtmak için. Eğer şaftı aşağı inerse tabii. Ama kasıklarına yandan hızlı bir bakış, ona bu özel görevin bir süre daha beklemesi gerektiğini söyledi.

Gözlerinin gittiği yönü gördü ve omuz silkti. "Üzgünüm. Henüz hazır değilim."

"Sanırım hayır." Nina kare şeklindeki ilk yardım kutusunu aceleyle toplayıp ayağa kalktı ve onu tam olarak bulduğu yere geri koymak istedi. Ama doğru dolap olduğunu düşündüğü dolabı açtığı anda, onun yerine başka bir şey gördü. "Vay canına," diye mırıldandı. "Nedir bu?"

"o?" Reddix bilmek istedi.

"Bulduğum bu şey." Siyah kadife bir yastık gibi görünen bir şeyin üzerinde Nina'nın şimdiye kadar gördüğü en tuhaf mücevher parçası yatıyordu. Filigranlı siyah metalden yapılmış ve üzerinde kırmızı, yeşil ve mavi ışıklar olan bir tür gerdanlık kolyeye benziyordu. Işıklar yavaşça, neredeyse uyuklu bir şekilde yanıp sönüyordu, sanki o şey dinleniyormuş gibi -gerçi Nina cansız bir nesne hakkında neden böyle bir fikre kapılmıştı, bilmiyordu. Siyah kadife yastığın yanında yatan küçük, dikdörtgen bir nesne Nina'ya bir anahtarlığa ait olabilecek bir şey gibi göründü. Gerdanlıkla aynı siyah filigranlı metalden yapılmıştı ve üzerindeki ışıklara karşılık gelen üç ışıklı düğmesi vardı - kırmızı, yeşil ve mavi.

"Ne oldu? Ne buldun?" Reddix tekrar sordu.

"Bu." Nina garip bir şekilde ona dokunmaya isteksizdi ama neden bahsettiğini ona göstermenin başka yolu yoktu. Hâlâ eldiven giyiyor olduğuna seviniyordu. İlk yardım çantasını yere bıraktı, siyah metal gerdanlığı yastıktan dikkatle kaldırdı ve dolaptan çıkardı. "Gördün mü?" diye sordu, yüzüne yaklaştırarak.

"Kutsal Tanrıça!" diye homurdandı ve kendini geriye, siyah metal gergiden olabildiğince uzağa attı. "O lanet şeyden uzak dur, Nina! Onu yere bırak ve bir daha ona dokunma!"

Nina nedenini sormadı, verdiği tepki kolyeyle ilgili her türlü merak duygusunu bastıracak kadar güçlüydü. Kolyeyi hemen yastığına geri koydu, bunu yaparken ışıkların daha hızlı yanıp söndüğünü fark etti, sanki kolyeyi tutarak onu uyandırmış gibiydi. Ama bu da aptalca bir düşünceydi, değil mi?

"Ne oldu?" diye sordu, gerdanlık güvenli bir şekilde dolaba geri konulup kapı kapatıldığında Reddix'e döndü. "Ve neden bu kadar sinirlendin?"

"Bu Tanrıça'nın lanetlediği bir Hurkon acı tasmaı." Başını salladı, yüzü solgundu. "Yedi Cehennem'de *böyle* bir şeyin gemide ne işi var?"

Bu gemi mi? Ne tür bir canavar taşıyorlardı ki, onu zapt etmek için bir Hurkon tasmaına ihtiyaç duydular?"

"Ve acı ? O da ne?" Nina sordu.

Reddix, "Tam olarak kulağa geldiği gibi, tatlım," diye homurdandı. "Bunu mahkûmunun üzerine koyuyorsun ve güzel parlak düğmelere basıyorsun. Beyindeki tüm acı merkezlerini harekete geçiriyor - aşırı fiziksel acı ve ıstıraba neden oluyor."

"Yani... başka bir kısıtlama cihazı. Kelepçeler gibi mi?" Başıyla adamın bileklerini işaret etti.

"Hayır, onlar gibi değil," dedi Reddix. "Bu kelepçeler mahkûmun bileklerine tam oturacak ve canını yakmadan onu zapt edecek şekilde özel olarak . Yoksa onları senin üzerinde asla kullanmazdım. Acı çektirmeyi sevmem."

"Oh." Nina dudağını ısırıldı. "Peki ya yaka?"

"Hurkon tasmaı tamamen acıyla ilgilidir. Maksimum acıya neden olacak şekilde tasarlanmıştır ve kelepçelerin aksine, duyarlıdır."

"Duyarlı mı?" Nina kaşlarını çatı. "Yani gerçekten düşünebiliyor, mantık yürütebiliyor ve...?"

"Ve acı çektirmekten zevk mi alıyorsun? Oh, evet." Acımasızca başını salladı. "Hurkonyalıları her tasmanın içine bir *gasher* yerleştiriyor; aşırı duygularla beslendiği için acı çektirmek *isteyen* küçük bir tele-empatik yaratık."

"Bu *korkunç*." Nina titredi.

"Daha da kötüleşiyor. Hurkon tasmaları... şey, diyelim ki acıttıklarında sorunlar ortaya çıkıyor. Onu tutarken eldiven giydiğin için çok şanslısın."

Nina hâlâ eldivenli olan ellerine baktı ve gerdanlık denen şeyin bir şekilde onun farkında olduğuna dair hissettiği garip duyguyu hatırladı.

"Sanırım bunun için sana teşekkür edebilirim." Reddix'e küçük bir gülümseme verdi.

"Evet, sanırım öyle. Lafı açılmışken." Başıyla bacaklarının arasını işaret etti. "Artık her şeyi yerine koyarken sorun yaşayacağını sanmıyorum."

Nina onun bakışlarını kendi bakışlarıyla takip etti. Yanaklarının yeniden ısındığını hissederek, "Ah, şimdi hiç heyecanlı değilsin," dedi.

"Evet, şey..." Reddix omuz silkti. "Yüzüme bir Hurkon acı tasmaı vurulması keyfimi kaçırıyor. Şimdi bana yardım etmeye ne dersin, tatlım? Ama önce şu dolabın sıkıca kapandığından emin ol. O şeyin dışarı çıkma ihtimali hiç hoşuma gitmiyor."

On Üçüncü Bölüm

Reddix hâlâ kardeşi Kindred'ın Hurkon acı tasmaını değerlendirecek ne tür bir mahkûm taşıyor olabileceğini anlayamıyordu. Her kimse, şeytani bir orospu çocuğu olmalıydı. Bu tasmalar çok nadir bulunurdu ve çok pahalıydı, üstelik kullanımı da oldukça zordu. Canlılıkları askıya alınabilirdi ama bir kez uyandırıldıklarında aç ve huzursuz olma eğilimindeydiler. Nina onu tekrar karanlığa koyduğuna göre umarım tekrar uyurdu.

O lanet şeyin tutulduğu dolabın kapısında bir kilit olmasını diledi. O ve Nina'nın bunca zamandır gemiyi onlarla paylaşan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadan burada oturduklarını düşünmek... En hafif tabiriyle sinir bozucuydu.

Nina şaftını yerine yerleştirmeyi ve uçuş pantolonunun mango-sekmelerini kapatmayı bitirdikten sonra Reddix içini çekti ve tasmayı aklından çıkarmaya çalıştı. Ne de olsa tasma uğraşmak zorunda kaldığı ilk karanlık değildi. Batakılık cadısıyla yaptığı pazarlık, özellikle de iç bileğindeki işaret aktive olmuşken, hemen aklına geldi. Kan kırmızısı *lthss*, Nina'yı ilk yakaladığında onun kanını tattığından beri her saat daha da büyüüyordu. Bunu daha önce düşünmemişti ama bileğindeki yanık ve Hurkon tasmaıyla karşılaşması ona bunu hatırlattı. Batakılık cadısının sözleri aklına geldi...

*"Bana geri dönmek için birkaç güneş hafta olacak. Bundan daha uzun sürerse, lthss **senden** beslenmeye başlayacak. Bu hiç hoş olmazdı, değil mi?"*

Reddix içini çekti ve huzursuzca yer değiştirdi. Her neredeyse, bu gezegende daha ne kadar mahsur kalacaklardı? Nina'yı bir şekilde kelepçelerden kurtulmasına izin verecek kadar ona güvenmeye ikna edemezse sonsuza kadar. Dürüst olmak gerekirse, onu kelepçeli tuttuğu için Nina'yı suçlamıyordu -hele de onun için hâlâ planları olduğunu itiraf etmişken. Bu düşünceyle içinde suçluluk duygusu yükselmeye çalıştı ama onu acımasızca geri itti. Küçük kız kardeşi Minda'yı düşünmek zorundaydı, çoktan ocuk sahibi olmuştu. Yapılması gerekeni yapamazsa halkının bir başka kanlı iç savaşa sürükleneceğini düşünmek zorundaydı. Ve bunu yapmak için Nina'ya ihtiyaı vardı... ona güvenmesi gerekiyordu.

Bununla ilgili bir fikir belirmeye başladı, ona yalan söylemeden güvenini kazanmanın bir yolu... Ama hayır, bu ılgınlıktı. Riske atamazdı-

"şey, geç oldu. Sanırım... sanırım yatacağım." Nina'nın yumuşak sesi onun çalkantılı düşüncelerini böldü.

İ ekti. "Evet, bunu sen yap tatlım. Devam et, geminin arka tarafında bir uyku kompartımanı var. Orada rahat edersin."

"Ama... şey..." Tereddüt etti, dudağını ısırđı. "Sizi daha rahat ettirmek için yapabileceğim bir şey var mı? Yani, yastık ister misin..."

Reddix bir kahkaha attı. "İşte yine başladın, ben adam kaçıran bir orospu çocuğuyken bana iyi davranıyorsun. Artık durmalısın Nina. Ben senin için beladan başka bir şey değilim, acıdan başka bir şey değilim."

Çenesini kaldırdı ve o güzel mavi ve altın benekli gözlerine meydan okuyan bir bakış geldi. "Bunu biliyorum. Ama sana söyledim, kimsenin acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Bu... beni rahatsız ediyor."

"Aç artık bunu," dedi Reddix sertçe. Onu bataklık cadısına götürmeyi planlarken hâlâ onun rahatıyla ilgileniyor olması, ne kadar uğraşırsa uğraşsın bastıramadığı keskin bir suçluluk duygusu yaratmıştı. "Yatağına git. Biraz uyu."

"Peki." Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Sanırım sabah görüşürüz."

"İyi. Her neyse." Uzaklara baktı, geminin arka tarafına giderken bu kez gözlerini onun kışından uzak tutmak için kendini zorladı. Neden onu kışkırtma ihtiyacı hissediyordu? Onun damarına basmak için mi? Ona acıdan başka bir şey vermeyeceği konusunda onu uyarmak için mi?

O tatlı, nazik, şefkatli ve cesur biri. Bundan daha iyisini hak ediyor, diye düşündü, çenesini göğsüne gömdü ve bir iç çekti. Hem de çok daha iyisini. Ben gerçekten bir piçim.

Kafasında kendinden nefret eden düşüncelerle ilk kez uykuya dalmıyordu ama vicdan azabı sonunda uyumasına izin verdiğinde çok tuhaf bir rüya gördü...

* * * * *

"O sandığa dikkat et! O canlı yük, biliyorsun!" Üç çift elinden birinde gümüş bir ağı kesici olan bir muhafız, devasa kafesin kalın, çelik ahşap çitalarına doğru ihtiyatla başını salladı. Geminin kargo ambarından hidro-patlamalarla kaldırılıyordu ve kontrolleri elinde tutan muhafız işini pek de iyi yapmıyordu.

"Evet, evet, ne olduğunu biliyorum," diye ikinci muhafız, kafesi daha yükseğe çıkarmak ve geminin gövdesinden uzaklaştırmak için hover düğmesini çevirirken. "Merak etmeyin

-Leydi Pope'nose'un onu sağlam istediğini biliyorum."

"Anlamıyorsunuz," diye itiraz etti ilk muhafız. "Endişelendiğim şey sandığın kendisi - çok fazla hırpalarsan kırılıp açılır. Sonra da içindekilerle uğraşmak zorunda kalırız, anlıyor musun?"

"Ne olmuş yani? Sadece iç sistemden gelen başka bir mahkûm," diye alay etti ikincisi. "Yonnie Six vajina değirmenleri için daha fazla et." Kulağını kaşıdı

altı kolundan biriyle tutamlar. "Bu sürtüklerin bizim türümüzü çekici bulmamasına sevindim. Bir dışının bana boyun eğdirmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Getirdiğimiz mahkûmlar da aynen böyle hissediyor," dedi birinci muhafız acımasızca. "Ve eğer dışarı çıkarsa sen de ölmüş **olacaksın**. Bu orospu çocuğunun kaç rakibini toprağa gömdüğünü biliyor musun? **Yüz otuz yedi**. Kan Çemberi'ndeki diğer tüm kölelerden daha fazla öldürdü."

"Öyle mi?"

"Evet. Onun durdurulamaz olduğunu söylüyorlar. Ve dahası, onaylanmamış birkaç cinayeti daha var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Bu piç sekizinci sınıf bir suçlu."

"Sekizinci sınıf mı? Daha önce hiç sekizinci sınıf görmedim. Şimdiye kadar taşıdığım en kötüsü altı idi." İkinci muhafız, rehberlik ettiği ahşap kafese daha büyük bir saygıyla baktı

"Bir keresinde yedi yapmıştım. Sekiz neredeyse duyulmamış bir şey. Ayrıca bu yüzden İyonya salkım suyuyla solungaçlarına kadar uyuşturulmuş." Birinci muhafız başını salladı. "Bunu bıraktığıma çok memnun olacağım ama keşke onunla başa çıkmak için bize söz verilen Hurkon tasması elimizde olsaydı."

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi ikincisi. "Ona ne oldu? Onu onsuz nakletmeyeceğimizi sanıyordum."

Birinci muhafız üç çift omzundan birini silkti. "Bilmiyorum. Sistemin dışında bir yerde tutuldu. Patron yine de nakliye devam etmemizi söyledi. Sanırım Pope'nose anlaşmanın gerçekleşmesi için ona yüklü bir kredi ödemiş olmalı. Karantinaya gitmesi gerekiyordu ama o onu kişisel kölesi olarak istedi."

"Neyse ki piç bayıldı. Muhtemelen uyanıp da Pope'nose gibi bir kaltağa damızlık olarak verildiğini anladığında pek mutlu olmayacaktır. O-" İkinci muhafız konuşurken, içeride bir şey hareket etti.

Kafes. Değişen içerikten ve çıtaların arasında gördüğü parlak ve öfkeli gözlerden ürken muhafız sarsılarak hidro-patlama kontrollerini bıraktı. Kafes hemen yakından kontrol edilen sis yatağında kaymaya başladı.

*"Hey, dikkat et!" diye bağırdı ilk muhafız ama kafes çoktan kargo ambarının bir köşesine çarpmıştı. İkinci muhafız altı eliyle birden kumandaları kavradı, beceriksizce düşürdü ve kafese tekrar çarptı. Çelik ahşap çıtalar duyulabilir bir şekilde **çatırdarken**, bazıları parçalanmaya ve bükülmeye başladı. Aralarında, özgürlüğe doğru el yordamıyla ilerleyen devasa bir el belirdi.*

"Merhamet Tanrıçası..." İkinci muhafızın nefesi kesildi. "Blaster'ını hazırla!"

"." İlk muhafız silahını sandıkta giderek genişleyen deliğe doğrultmuştu. "Bir şey yapmaya kalkışırsa onu temelli indiririm-" Sözleri sandıktan gelen alçak, öfkeli bir kükremeye kesildi.

Birdenbire, çelik-ahşap çıtalar sanki daha güçlü değıllermiş gibi parçalandılar. bir çocuğa verilebilecek şeker çubuklarından daha fazla.

Mahkûm özgürdü.

*"Vur onu!" diye bağırdı ikinci muhafız. "Vur **onu**, vur **onu**!"*

Onun tek cevabı bir hırıltı oldu. Başını çevirdiğinde diğer muhafızın boynundan kalın bir çelik kazık çıktığını gördü. İlk muhafız çaresizce dört dizinin üzerine çökerken, kesilen damarlardan akan yeşil kan altı eli ve blasterı kapladı.

"Tasma," diye mırıldandı ikinci muhafız çılgınca, diğer muhafızın sıkılı yumruğundan blasteri çekip almak için çabalıyordu. "Bu piçi Hurkon tasması olmadan taşımayı asla kabul etmemeliydim..."

Mırıldanması, kocaman bir elin boğazına sarılmasıyla aniden kesildi. Gördüğü son şey, kendisine dik dik bakan iki parlak beyaz-mavi göz oldu. Gözler yavaş yavaş soluk maviden kan kırmızısına döndü. Ve sonra parlamaya başladılar.

Sonra, hiçbir şey...

* * * * *

"Işıklara ne oldu?"

Reddix gözlerini kırpıştırarak gördüğü garip rüyayı kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu da neydi böyle? Bir tür mahkûm naklediliyordu ama Hurkon tasmaına ihtiyaçları vardı ve tasma onlarda yoktu...

"Işıklar söndü dedim, neden?" Nina'nın sesi karanlık gemide yüksek ve korkmuş geliyordu.

Reddix gözlerini tekrar kırpıştırdı ve gözlerinin açık ya da kapalı olmasının bir fark yaratmadığını fark etti; her şey hâlâ zifiri karanlıktı. Bir iniltiyle doğrulup oturdu. Kolları ve elleri saatlerdir başının üzerinde kelepçeli olduğu için neredeyse ölmüş gibiydi.

"Reddix?" dedi tekrar ve adam onun karanlıkta kendisine doğru geldiğini duydu.

"Bana dokunma," dedi sertçe. "Olduğun yerde kal, yardımcı güç enerji tasarrufu için kesilmiş olmalı." En azından öyle olduğunu *umuyordu*. Eğer geminin jeneratörü ölüyorsa, çok kısa bir süre içinde kötü bir duruma düşeceklerdi.

"Tam uyumak üzereydim ki ışıklar kesildi." Nina'nın sesine bakılırsa oldukça yakındaydı - tam yanında duruyordu. "Ve sonra sesler duyduğumu sandım," diye devam etti. "Dışarıdan. Sence bu dünyada bizden başka insanlar da var mı?"

Reddix omuz silkti. "Olabilir. Konsolda gördüğüm son şey nefes alınabilir bir atmosfer ve Dünya-normal yerçekimi olduğunu gösteriyordu."

"Ah." Nina'nın sesi her zamankinden daha üzgün geliyordu. "... içeri girebilirler mi?"

Reddix kısaca "Hayır," dedi. "Geminin gövdesi oldukça sağlam ve çarpışma sırasında bir gedik açtığımızı sanmıyorum." Yer değiştirdi. "Endişelenecek bir şey yok tatlım, gerçi ellerim serbest olsaydı bir şey olursa seni daha iyi koruyabilirdim."

" sanmıyorum." Nina'nın sesi daha da sertleşti. "Bu durumu beni korkutarak gitmene izin vermem için kullanmana izin vermeyeceğim. Tek bildiğim ışıkları bir şekilde kendin bilerek kararttığın. Belki de sesle aktive ediliyorlardır ya da işaret gibi sadece sana yanıt veriyorlardır."

Reddix içini çekti. "Ne güzel küçük bir paranoyan varmış. Bak, unut gitsin. Sen uyumaya devam et, biz de sabah ne yapabileceğimize bakalım."

"Tamam," dedi ama adam onun hiç kıpırdamadığını görebiliyordu. Hâlâ karanlıkta tam yanında duruyordu. Onun sıcak, kadınsı kokusunu alabiliyor ve yumuşak nefes alışını duyabiliyordu.

"Nina?" dedi sonunda. "İyi misin?"

"Orada uyuyamam, tamam mı?" diye patladı. "Çok büyük, karanlık ve sessiz ve geminin dışındaki her gürültüyü duyabiliyorum. Ve soğuk, *gerçekten* soğuk. Bütün battaniyeler üzerimdeyken bile donuyorum."

"Evet, çünkü yardımcı güç olmadan geminin iklim kontrolü için fazla bir şeyi yok. Şu anda doğrudan yaşam destek ünitesine bağlı, yani solunabilir hava alabiliyoruz ama başka bir şey alamıyoruz."

"Ah," dedi yine kısık bir sesle. Hâlâ kımıldamıyordu ve duygularını hissedemediği için Reddix ne olduğunu anlayamıyordu.

o istedi. Sonra aklına bir şey geldi.

"Burada benimle kalmak ister misin?" diye sordu.

"Evet!" Sesi son derece rahatlamış geliyordu. "Ve söz veriyorum sana dokunmayacağım -en azından tenine. Ama yanına oturup ikimizi de bir battaniyeyle örtersem çok daha sıcak olur diye düşündüm."

Reddix bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Bir yandan, onu bir kol boyu uzakta tutması gerektiğini biliyordu - zaten onunla olması gerekenden çok daha fazla ilgiliydi. Diğer yandan, evrende onun kendisine yakın durmasından başka bir şey istemiyordu. Onu göndermek için ağzını açtı ve kendi kendine şöyle dediğini duydu,

"Tabii. Hadi."

"Oh, güzel." Yavaşça, dikkatli bir şekilde sürtünme sesleri duyuldu ve sonra Nina yerde onun yanındaydı. İkisinin de üzerine sıcak bir battaniye attı ve sonra onun yanına sarıldı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu usulca. "Sana dokunmuyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi Reddix ve bu doğrudu - tenine dokunmuyordu. Ama yine de onun göğsüne bastırıldığı yumuşak, kıvrımlı vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Anında sertleşti, şaftı ısrarla uçuş pantolonunu zorluyordu. Ereksiyonunu engellemeye çalıştı ama vücudu onu dinlemiyordu - Reddix onu suçlayamazdı. Kadının kendisine bu kadar yakın olması beynine bir şekilde kısa devre yaptırıyor gibiydi.

Nina neden olduğu sorundan habersiz görünüyordu. Başını adamın omzuna yasladı, öyle ki adam isterse yüzünü aşağı eğip saçlarını koklayabilecekti. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, bu cazibeye karşı koymalıydı ama kendine engel olamıyordu. Başını eğdi ve kokladı, derin derin içine çekti, onu içine çekti. Çiçek ve tanımlayamadığı başka bir sıcak, tatlı koku gibi kokuyordu.

Nina ona doğru kaydı. "Um... beni mi *kokluyorsun*?"

"Sadece saçın." Sesi kendi kulaklarında boğuk çıkıyordu. "Daha önce hiç koklamadığım bir kokusu var. Bir toprak bitkisi ya da-"

"Bu vanilya-Tahitian vanilyası, en sevdiğim şampuan." Tekrar yer değiştirdi ve yüzünü onun göğsüne bastırdı. "Sen de güzel kokuyorsun. *Gerçekten* güzel. Bu... bana seninle ilgili gördüğüm tüm o rüyaları hatırlatıyor. Neden bilmiyorum ama hatırlatıyor."

"Nedenini biliyorum," diye mırıldandı Reddix. İnanması zordu ama bu onun çiftleşme kokusu olmalıydı. Teknik olarak Nina'yla rüya paylaşıyor olsa da, vücudunun bu yolda devam edeceğini, ona sanki seçilmiş eşiymiş gibi tepki vereceğini hiç düşünmemişti. Bu imkânsız olmalıydı - biyolojisi tamamen berbattı. Tersine çevrilmiş bir Dokunma Duyusu vardı; ten tene dokunmaya dayanabilse bile bir dişiye asla kendine bağlayamazdı. Vücudu Nina'ya neden bu şekilde tepki veriyordu ve bunu nasıl durdurabilirdi?

Kafasının içindeki alaycı bir ses ona, *ondan senden uzak durmasını isteyebileceğini söyledi*. Evet, bu iyi bir başlangıç olurdu... ama bir şekilde kendini bunu yapmaya zorlayamıyordu. Bu, on yılı aşkın bir süredir bir kadına en yakın olduğu andı - bir kadına en yakın olmak *istediği* andı. Nina yumuşak ve sıcaktı ve harika kokuyordu. Bileklerinin başının üzerinde bağlı olduğu rahatsız pozisyonuna ve onun yakınlığı yüzünden aletinin neredeyse acı verici bir şekilde sertleşmesine rağmen, bu harikaydı. Reddix bunu bitirmeye dayanamadı.

"Neden?" diye sordu. "Neden kokun bana rüyaları hatırlatıyor? Peki rüyalar neden bu kadar... rahatsız ediciydi?"

"Neden rahatsız edici olduklarını düşünüyorsun?" diye mırıldandı, sorusuna soruyla cevap vererek. "Onların kâbus olduğunu söylemiştin. Bu sadece benden korktuğun için miydi? Ya da acı çektiğimi düşündüğün için mi?"

"Şey..." Tekrar ona doğru kaydı. "Tam olarak değil. Onlar da..."

"Evet?" diye sordu, şimdi meraklanmıştı.

"Onlar... tahrik ediciydi." Sesi o kadar kısıktı ki, tam karşısında olmasaydı duyamayacaktı. "Yani, o rüyalardan uyandıktan sonra çok..."

"Islak mı?" diye alçak bir hırıltıyla bitirdi. Şaftı pantolonunun içinde acıyla zonkluyordu. Tanrım, kadın onu burada *öldürüyordu*.

"Evet," diye fısıldadı Nina. Tekrar yer değiştirdi ve doğrulup oturdu. "Bunu yapmamalıydım. Seninle bu şekilde konuşmamalıyım," dedi ve kendini mi yoksa onu mu ikna etmeye çalıştığından emin olamadı.

"Neden olmasın?" diye sordu, ama o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Çünkü beni kaçırdın, sana güvenemem. Tanrı aşkına, beni kaçıran sensin..."

"Öyleydim," dedi Reddix hafifçe. "Ama görünüşe göre artık tutsak olan sensin, tatlım."

"Yine de," diye ısrar etti. "Neyim var bilmiyorum, senden nefret etmeliyim... senden korkmalıyım. Bunun yerine, sanki en kötü Stockholm sendromu vakasına yakalanmış gibiyim."

"Stockholm sendromu mu?" Kaşlarını çattı, keşke onun yüzünü görebilseydim dedi. "Bu, kaçırılan kişinin, kaçırıldığı kişiyle özdeşleşmeye başlamasıdır.

onları kaçıran kişi," diye açıkladı. "Onlar için hissetmeye başlar,..."

"Onlara bakmak için mi?" Reddix yumuşak bir sesle sordu.

İç çekti. "Belki de gidip diğer odada uyumalıyım."

"Eğer istersen." Sanki onun ne yaptığı umurunda değilmiş gibi sesini bağlayıcı olmamaya çalıştı. Ama onun kalmasını istemedenden de edemiyordu. Kalmasını ve başını tekrar omzuna koymasını, böylece onun sıcak kokusunu alabilmesini

ve ona karşı yumuşaklığını hissetti. Tanrıça, onun nesi vardı? Böyle hissetmesine izin vermemeliydi. Nina Stockholm sendromundan bahsetmişti -tersi durum neydi? Kaçıran kişinin kaçırdığı kişi için bir şeyler hissetmeye başladığı durum?

"Gitmem gerçekten umurunda değil mi?" Sesi küçüktü ve karanlığın içinde incinmişti. Reddix cevap vermeyince içini çekti. "Ben bir aptalım. Gideceğim." Ayağa kalkmaya başladı.

"Yapma," dedi, kendini tutamayarak. "Yani... seninle burası daha sıcak. Gitme."

Karanlıkta tereddüt eder gibiydi, adam onun kararsızlığını hissedebiliyordu.

"Kalacağım," dedi sonunda. "Eğer benimle konuşursan."

"Uyuyor olmamız gerekirdi," diye itiraz etti.

"Uyuyamıyorum. Konuşmak istiyorum. Beni neden kaçırdığını söylemeni istiyorum." "Bunu yapmayacağım. Boş ver, git diğer odada uyu," diye hırladı.

"Peki." Onun gitme emrini duymazdan gelerek içini çekti. "Ama en azından bana kendinden bahset. Bana sorunundan bahset... RTS'nden. Neden insanlara dokunmana engel oluyor?"

"Bu senin Tanrıçanı ilgilendirmez," diye hırladı, birden savunmaya geçtiğini hissetti.

"Ama yine de soruyorum." Karanlıkta sesi sakın ve kararlıydı... ve tamamen acımasızdı. "Hadi Reddix, bana bazı cevaplar borçlusun."

Reddix kırıldığını hissetti. Kadın haklıydı ve artık ne bunu ne de onu inkâr edebilirdi. Eğer onu elinde tutacaksa ve güvenini kazanacaksa, en azından biraz vermek zorundaydı.

İç çekti. "Kahretsin... Pekala. Tamam, sana anlatacağım... biraz."

"Güzel. Bu hiç yoktan iyidir." Tekrar ona yaslandı, başı tam çenesinin altında olacak şekilde yakınına sokuldu. "Konuşmaya başla."

Reddix iç çekti. RTS'si hakkında konuşmak istemiyordu ama her zamanki nedenlerden dolayı değil -ne olduğunu ve daha da kötüsü, nelerden yoksun olduğunu itiraf etmenin utancı. Hayır, bu konuda konuşmak istememesinin nedeni, Nina'ya durumunu açıkladığı anda onu sarmış gibi görünen kutsanmış hissizliğin sona ereceğine dair batıl bir korkuya sahip olmasıydı.

Bunun saçma olduğunu biliyordu ama *kaçırdığı* bu Dünyalı kızdan hoşlanmaya başlamıştı; dürüst olmak gerekirse, ondan hoşlanmaktan da öte. Onunla geçirdiği kısa sürede, on yıldır yaptığı en uzun, en karmaşık konuşmaları yapmıştı. Bunun bitmesini istemiyordu. Kendini onun duygularından korumaya çalışmak istemiyordu. Elinde olmayan bir şey için, yani basitçe duyguları olduğu için ondan nefret etmeye başlamak istemiyordu.

Yine de onu merakla dinliyordu ve devam etmesi gerektiğini biliyordu. Haklıydı, onun için ne planladığını söyleyemese bile en azından onu neden kaçırduğına dair kısmi bir açıklama borçluydu. Bataklik cadısı... Tanrıça, Nina'yı gerçekten o kötü kaltağa teslim edebilir miydi? Reddix bu fikri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bunun yerine, çok fazla şey söylemeden ona yeterince şey anlatmaya odaklandı.

"RTS... Ters Dokunuş Sendromu... sadece Dokunuş Soyundan gelen erkekleri ve genellikle de sadece Yıldız Klanı soyundan gelenleri etkiliyor," diye başladı. "Yaklaşık on yıl öncesine kadar bende de olduğunu bilmiyordum..."

Tüm açıklamayı yaptı -daha acı verici kısımları biraz atlayarak- ama ona neden böyle olduğu hakkında genel bir fikir vermeye yetti. Nina sessizce dinledi, ara sıra sorular sordu ve onun ne düşündüğünü, ne *hissettiğini* tekrar merak etti. Birisi hakkında bunu merak etmek zorunda kalmak hâlâ garipti. Yine de Nina'nın

Reddix, başka birinin duyguları tarafından dürtölüp dürtüklendiğinde, en azından Nina'nın durumunda, umutsuzca bilmek istediğini fark etti.

"Vay canına," dedi sonunda adam sözünü bitirdiğinde. "Yani herkesin hissettiği her şeyi hissediyorsun ama sadece içinde değil, fiziksel bir şekilde?"

"Normalde. Şu anda uyuşmuş durumdayım, neden bilmiyorum. Ama seni 'hissedemiyorum'," diye itiraf etti Reddix. *Ve umarım hiç hissetmem*, diye ekledi sessizce. Bu umudu yüksek sesle dile getirmek aptalcaydı -kaderi kışkırtmak- o yüzden bunu kendine sakladı.

"Sanırım bu iyi bir şey. Ama... ya mutlu hissediyor olsaydım? Olumlu duygular- değil mi?"

"Her şey çok kötü, istilacı ve sefil," dedi. "Öyle olmasa bile, başka birinin mutluluğunu bütün gün çıkaramayacağın sıcak, kaşındıran bir palto gibi giymek ister miydin?"

Nina düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım hayır," dedi. "Yani... bu yüzden mi sana dokunmamı istemedin?"

"Yapmanı istemediğimden değil," dedi huysuzca. "Buna dayanamıyorum. Uyuşukluk geçerse... *geçtiğinde*, dokunmak daha da kötüleştiriyor. Hem de çok daha kötü."

"Ama... on yıl boyunca tesadüfen bile olsa dokunulmamak. Kendinizi saklamak, herkesten, sevdiğiniz insanlardan bile kaçmak çünkü onların yanında olmaya katlanamıyorsunuz. Bu çok..."

"Üzgün mü? Acınası mı?" diye sordu sertçe.

"Yalnızlık." Nina ona daha da yaklaştı, yanına sokuldu. "Çok yalnızım. Ah, Reddix..."

Karanlıkta yumuşak bir ses duyuldu ve bir an sonra onun ne yaptığını anladı.

"Ağlıyor musun?" diye sordu. "*Benim için mi?*"

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Duygusal olmak istememiştim. Sadece geç oldu, yorgunum ve söylediklerin... Çok zc. Ben sadece... Bu şekilde yaşamayı hayal bile edemiyorum."

"Alışırsın," dedi kısaca ama içten içe duygulanmıştı. Onu nemsiyordu. Tanrıça ona yaşattıklarından sonra nedenini biliyordu ama Nina onu gerçekten önemsiyordu. Daha nce Minda'dan başka hiç kimse onun acıklı durumu için gözyaşı dkmemişti. Reddix, küçük kız kardeşinin onu odasında, elinde kanlı bıçakla bulduğunda nasıl ağladığını hatırladı... *Hayır. Hatırayı* bir kenara itti. Nina'dan başka bir şey düşünmek istemiyordu, Nina'nın kendisine nasıl baskı yaptığına, saçlarının tatlı kokusunu.

"Hiç kimseye dokunmamaya, bu kadar yalnız olmaya alışmak zorunda kalmamalısın." Nina içini çekti ve burnunu çekti. "Özür dilerim. Belki de biraz uyumaya çalışmalıyız."

"İyi fikir." Reddix biraz daha rahat etmeye çalışarak kımıldadı. "İyi geceler, Nina."

Esnedi. "İyi geceler, Reddix."

Nefes alışının yumuşak sesinden ve ona karşı gevşeme şeklinden, neredeyse bir anda uykuya daldığını anlayabiliyordu. Ama yorgun olmasına rağmen Reddix uyanık kaldı. Kendi kendine nöbet tutmak, geminin dışındaki sesleri dinlemek ve iyi olduklarından emin olmak istediğini söyledi. Ama aslında uyurken uyuşukluğun geçmesinden ve artık Nina'nın yakınında olmaya dayanamayacağından korkuyordu. Nina'nın kendisine bastırđıėı hissinin tadını çıkarmak, saçlarının kokusunu ezberlemek istiyordu ki bu iş bittikten sonra asla unutmasın.

Ve onun güvenini kazanmak istiyordu. Daha önce aklına gelen yarım yamalak fikir geri geldi ve bu kez onu düşünmesine izin verdi. U bir fikirdi ama bilinmeyen bir gezegende Tanrıça'nın bildiği tek şeyle kapana kısılmışlardı.

gemiye ne kadar zarar verdiğini. Bu durum aşırı önlemler alınmasını gerektiriyordu. Reddix isteksizce de olsa bunu yapmaya karar verdi.

Başka bir yolu yoktu.

Bölüm On Dört

Reddix gözlerini açar açmaz, "Bir fikrim var," dedi.

"Hmm?" Nina uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Rüyasında birinin ona dokunduğunu görüyordu - vücudunun her yerine dokunuyordu. Büyük, sıcak elleri olan ve inanılmaz kokan biri. Koyu erkeksi bir baharat hâlâ duyularını istila ediyor, bacaklarının arasındaki yeri ağırlı ve sıcak hissettiriyordu. Yer değiştirdi ve rüyasında gördüğünün Reddix olduğunu fark etti - ellerinin üzerinde olduğunu, ağzının onunkini kapladığını ve sonra aşağıya indiğini, yaladığını... alay ettiğini... tattığını... Ve hâlâ onun üzerine bir palto gibi örtüldüğünü hayal ediyordu.

"Nina?" dedi. "İyi misin?"

"Elbette." Yanaklarının kızardığını hissederek hızla doğruldu. Tanrım, ıslak bir rüya için ne zaman! Uykusunda herhangi bir ses çıkarıp çıkarmadığını merak etti - daha fazlasını yapması, daha ileri gitmesi için ona yalvardığını hatırlıyor gibiydi... Tanrım, onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı?

"Bir fikrim var *dedim*," diye tekrarladı sabırla.

"Öyle mi? Ne?" Parmaklarını saçlarında gezdirerek kendini toparlamaya çalıştı. "Özür dilerim, garip bir rüya görüyordum."

"Anlayabiliyorum." Ona bir kaşını kaldırdı. "Uykunda inliyordun."

"Öyle miydin?" Nina yanaklarının daha da ısındığını hissetti.

"Uh-huh." Ona daha yakından baktı. "Bana rüyada ne gördüğünü anlatmak ister misin?"

"Ben... uh... hatırlamıyorum," diye yalan söyledi, gözlerini telaşla kaçırarak. "Sadece garip olduğunu biliyorum."

"Mmm-hmm." Hâlâ aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetmesine neden olacak şekilde ona bakıyordu. Kahretsin, o bir düşmandı. Neden bu kadar güzel kokmak ve bu kadar seksi görünmek zorundaydı?

"Senin fikrin," dedi umutsuzca. "Bir fikrin olduğunu söylemiştin, neydi o? Gündüz vakti mi?" Geminin içi hâlâ loştu ama en azından görebiliyordu. Geminin ön tarafındaki ön camdan içeri yumuşak, morumsu bir ışık giriyor gibiydi.

"Ya da bu taş yığnında ne işe yaradığını," dedi küçümseyerek. "Beni dinle Nina, seninle konuşmam gerek."

Ses tonundaki aciliyet, utancını ve rüyasının devam eden rahatsızlığını kesti. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldı. "Bu kelepçelerden kurtulmam gerek. Eğer bunu yapmazsam, gemideki hasarı asla değerlendiremeyeceğim ve tamir edip edemeyeceğime bakamayacağım."

Nina itiraz etmek için ağzını açtı ama o başını salladı.

"Sadece dinle. Dışarı çıkmam gerekiyor ama senin de bana güvenmek için bir yola ihtiyacın var, beni hizada tutmak için." Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Sanırım bunu nasıl başarabileceğimizi biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne yani, bana zarar vermeyeceğine ve beni doğruca Dünya'ya geri götüreceğine dair bir yığın İncil üzerine yemin mi edeceksin?"

Başını salladı, pişmanlıkla diye düşündü. "Bunu yapamam. Ama en azından gemiyi tamir ettirene kadar seninle ateşkes yapacağıma yemin edebilirim. Ve bana güvenmeniz için size bazı güvenceler vermeye hazırım."

Nina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne tür bir güvence? Kocaman olmuşsun. Kelepçeleri açtığım anda üzerime atlamayacağını nereden bileyim?"

"Çünkü," dedi eşit bir şekilde. "Bana Hurkon tasmaını takmana izin vereceğim."

"Ne? Olamaz!" diye haykırdı. "Bana o şeyin ne kadar korkunç olduğunu anlatmayı daha yeni bitirdin ve şimdi de onu sana takmamı mı istiyorsun?"

"Tek yolu bu," dedi. "Bana takıyorsun ve kontrol sende. İstersen parmağını sürekli acı düğmesinin üzerinde tutabilirsin. Bir tür anlaşılmaya vardığımızda, onu benden çıkarabilirsin. O zamana kadar en azından etrafta dolaşıp gemiyi tamir etmem konusunda bana güvenilebileceğini bileceksin." Ona bir kaşını kaldırdı. "Bunun seni güvende hissettireceğini mi düşünüyorsun?"

"Şey, *evet*... ama yine de hoşuma ." Nina kaşlarını çattı.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, tek seçenek bu. Sonsuza kadar yemek hazırlama tezgâhına kelepçeli kalamam," diye homurdandı. "Ve seni doğrudan Dünya'ya geri götüreceğime söz veremem - en azından şimdi."

Söyledikleri çarpık bir şekilde mantıklıydı. Nina, tasmayı o takarsa ve kontrol onda olursa, büyük Kindred'la geleceği konusunda kendini çok daha güvende hissedeceğini kabul etmek zorundaydı. Yine de, pek güvenen bir tipe benzemeyen Reddix'in kendini tamamen onun merhametine bırakmaya razı olacağına inanmak zordu.

"Yani tasma takılıyken sana daha çok güveneceğim," dedi. "Ama *bana* güvenilebileceğini nereden *biliyorsun*? Sırf zevk için acı düğmesine basmamı engelleyecek ne var?" Elbette böyle bir şeyi asla yapmazdı ama onun ne diyeceğini merak ediyordu.

Ona düzgün bir bakış attı.

"Sen bunu yapmazsın, sen bir şifacısın. Ve seni kaçırın kişiye karşı bile merhametlisin."

"Ya yapmazsam?" Nina onun kendisinden bu kadar emin olmasından hoşlanmamıştı ve yüzüne dikilmiş gümüş gözler onu tedirgin etmişti.

"Biliyorsun," dedi sessizce. "Dün gece benim için ağladın. Küçük kız kardeşim dışında hiç kimse benim için bu kadar ağlamamıştı. Sana güveniyorum Nina - tasmayı takacak ve kontrolleri elinde tutmana izin verecek kadar. Ve eğer bana birazcık bile güvenmen için gereken buysa, bunu seve seve yaparım."

Derin ve sert sesindeki samimiyet taklit edilemezdi. Nina uzun bir süre ona baktı, kalbinin göğsünde garip bir şekilde çarpmasına neden olsa da kendi bakışlarıyla onun bakışlarını tuttu. Sonunda başını salladı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Eldivenleri giymeme izin ver, ben de tasmayı getireyim."

Hurkon tasmaını kadife yastığından kaldıran Nina bir kez daha o şeyin kendisinin farkında olduğu hissine kapıldı. Kırmızı, yeşil ve mavi ışıkları daha hızlı yanıp sönmeye başladı ve onu tutarken parmaklarının titrediğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Bu şeyi sevmedim," diye mırıldanarak onu dikkatle Reddix'e götürdü.

"Bunu yaparsan aptal ya da sadist olursun," dedi acımasızca. Saçlarını geriye doğru silkeleyerek çenesini kaldırdı. "Pekâlâ, benim üzerime koy."

Nina, elindeki tasmanın Çimdi beklentiyle titrediğini düğündü. Sanki Reddix'in boynuna atlamak için sabırsızlanıyor gibiydi. Büyük Kindred'in bu işi bir an önce bitirmek istediğini anlayabiliyordu ama yine de tereddüt etti.

"Dur bir dakika," diye itiraz etti. "Onu nasıl besleyeceksin? Güçlü duygularla hayatta kaldığını söylememiş miydin?"

Sert bir şekilde güldü. "Gerçekten de tasmayı besleyecek kadar güçlü duygulara sahip olmadığımı mı düşünüyorsun? O lanet şey için yiyebildiğin kadar yiyebileceğin bir ziyafet olacağım. Şimdi hadi, acele et ve tak şunu bana. Seni tasmayı tutarken izlemek beni ."

Nina'nın aklına, tasmanın elinde bükölüp ona bir Çekilde zarar vermesinden korktuğu geldi. Bir anda kendini her an saldırabilecek zehirli bir yılanı tutuyormuş gibi hissetti. O şeyi Reddix'e takma konusunda hâlâ derin şüpheleri vardı ama Reddix bu konuda çok ısrarcı görünüyordu. *Sonsuza kadar değil. Onu her zaman çıkarabilirim*, dedi kendi kendine huzursuzca. *Her şey yoluna girecek, değil mi?* En azından öyle olmasını umuyordu.

Yavaşça, dikkatlice, siyah filigranlı metal tasmanın arkasındaki basit tokayı çıkardı ve Reddix'in boğazındaki güçlü sütunun etrafına nazikçe yerleştirdi. Tene temas ettiği anda ışıklar daha da hızlı yanıp sönmeye başladı. Nina onu arkadan bağlamaya başladı... ve çoktan bağlanmış olduğunu gördü. Onun yardımı olmadan kendi kendine yerine takılmıştı.

Reddix onun yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Yerine takmak için gittim ama çoktan takılmıştı."

Kaşlarını çattı. "Çok , değil mi?"

"Sanırım." Nina hâlâ sarsılmıştı. Endişeyle ona baktı. "Sen iyi misin? Canın acıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Biraz bile değil. Ve o kadar hafif ki zar zor hissedebiliyorum." Başını dolaba doğru salladı. "Kumandayı al, sana nasıl çalıştığını göstereyim."

"Pekâlâ." Nina üç ışığı yanıp sönen küçük anahtarlık görünümlü kumandayı aldı ve onun görebileceği bir yere getirdi.

"Yeşil düğme acı düğmesi," diye açıkladı Reddix. "Ona basarsan anında acı çekerim. Söylemeye gerek yok, tehdit altında hissetmediğın sürece bunu sakın yapma. Ve yapmamanız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Nina başını salladı. "Pekâlâ. Mavi düğme ne işe yarıyor?"

"Acıyı durdurur. Yani önce yeşil olana basmadığınız sürece ona basmanıza gerek yok."

"Peki ya kırmızı olan?" diye sordu, yanıp sönen son düğmeyi göstererek.

"Şuna dikkat et, çok dikkat et," diye homurdandı. "Bu öldürme düğmesi."

"Öldürme düğmesi mi?" Nina dehşet içinde yanıp sönen kırmızı düğmeye baktı. "Yanlışlıkla basarsam seni *öldürebileceğimi* mi söylüyorsun? Bu korkunç bir şey!"

"Hayır, hayır- beni gerçekten öldürmez. Sadece ölmüş olmayı *dileyeceğim*." Reddix'in sesi acımasızdı. "Merkezi sinir sistemine seni tamamen devre dışı bırakan bir sarsıntı verir. Buna basarsan en az bir saat boyunca kendimden geçerim. Çok sık basarsan kalıcı sinir hasarına yol açabilir. O yüzden o güzel parmaklarını ondan *uzak* tutmaya çalış, tamam mı?"

"Tamam." Nina endişeyle başını salladı. Küçük kumandayı ön cebine atmak üzereydi ama güvenli görünmüyordu - kazayla düğmelerden birine basabileceğinden korkuyordu.

"Merak etme," dedi Reddix, onun tereddütlerini açıkça anlayarak. "Her düğmenin üzerinde plasti-flex bir kalkan var. Birine basmak için onları kenara kaydırmanız gerekiyor."

"Oh." Nina kumandayı daha yakından inceledi. Her küçük düğme, düğmeye basılmadan önce bir tarafa kaydırılması gereken plastiğe benzeyen şeffaf bir kubbe ile kaplıydı. Kendini daha iyi hissederek kumandayı cebine attı.

"Ve şimdi eğer kendinizi güvende ve sağlıklı hissediyorsanız, bu lanet kelepçeleri çıkarırsanız memnun olurum." Reddix'in sesi sabırsız geliyordu.

"Ah. Elbette." Nina cebinden diğer kumandayı çıkardı ve serbest bırakma düğmesine bastı. Bir anda bakır renkli bağlar açıldı ve büyük Kindred'in elleri serbest kaldı.

"Tanrıça!" Bileklerini ovuşturdu ve kollarını esnetti. Sonra yavaşça ayağa kalktı.

Nina ona doğru bir adım atıp omuzlarına tekrar masaj yapmayı teklif etmek üzereydi. Ama adam o korkutucu boyuna ulaştığında, Nina kendini bir adım geri atarken buldu. Tanrım, adam o kadar *büyük* ki. Tehditkâr olmak istemediğini bilse de, koyu renk saçları yüzüne doğru sarkıp yüz hatlarını gölgelediğinde, rüyalarını düşünmeden edemiyordu... ayının rüyalarını.

"İyi misin?" Ona doğru bir adım attı ve eli içgüdüsel olarak hâlâ güvenli bir şekilde önlüğünün cebinde duran acı tasmaşının kontrollerine gitti. Artık özgür olduğuna göre tasmayı ondan almaya çalışacak mıydı? Tasmayı takma konusundaki ısrarı, ona güvenmesini ve serbest kalmasına izin sağlamak için büyük bir gösteri miydi?

"Hey, hey..." Reddix, kızın parmaklarını cebine daldırdığını görünce barış işareti olarak iki elini de havaya kaldırdı. "Buna gerek yok tatlım. Sana zarar vermeyeceğim, yemin ederim."

"Pekâlâ." Nina başını salladı ama yine de bir adım geri çekildi. "Öyle olmadığını biliyorum. Sadece... çok *büyük*sun."

"Ben o kadar büyük değilim, sen çok küçüksün," diye karşılık verdi, şehvetli ağzının etrafında bir gülümseme oynayıyordu.

"Ben beş-on yaşındayım, bu bir kadın için çok uzun," diye itiraz etti. "Lisedeyken baloda düz ayakkabı giymek zorunda kalmıştım çünkü flörtüm sadece beş-dokuz yaşındaydı."

Omuz silkti, geniş omuzları yuvarlandı.

Balonun ne olduğunu bilmiyorum ama sizin cılız Dünya erkeklerinizi gördüm. Birlikte gitmeyi seçtiğiniz kişiden daha uzun olmanıza şaşırmadım."

"*Hepsi* çelimsiz değil," diye itiraz etti Nina. "Benim eski sevgilim 1.80 boyundaydı, yani en azından 1.80."

Tekrar omuz silkti. "Dünya ölçüm sisteminizi bilmiyorum. Boyumun ne kadar olduğunu söyleyebilirsin?"

Nina ona baktı. "Ben de bunu merak ediyordum. En az 1.80 ya da 1.80 diyebilirim ve omuzların gerçekten çok geniş. Bu... biraz korkutucu."

"Nina..." Gözlerinin içine bakmak için başını eğdi. "Sana zarar vermeyeceğim, yemin ederim," diye mırıldandı usulca. "Lütfen bana güvenmeyi deneyebilir misin? En azından birazcık?"

"Deneyeceğim." Ona doğru tereddütlü bir adım attı ve adamın gölgeli yüzüne baktı. "Tıraş olup saçını kestirirsen daha kolay olur. Daha az vahşi... daha az korkutucu görünürdün."

İç çekti. "İhtiyacım olduğunu biliyorum. Sadece saçımı kesen kişinin anlamsız duygularıyla boğuşmaktan hoşlanmıyorum."

Nina hevesle gülümsedi. "Saç kesebilirim. Annem bir stilistti ve ben neredeyse onun dükkanında büyüdüm. Yapmayı öğrendiğim ilk şeylerden biri -" Aniden durdu. "Tabii... bugün beni hissediyor musun?" diye sordu tereddütle. "Duygularımı yani?"

Başını salladı, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Hâlâ uyuşmuş durumdayım. Neden bilmiyorum ama bu güzel. Hoşta da öte. İnanılmaz. Sana yakın olabilmek... seninle konuşabilmek." Ona doğru bir adım daha attı ve büyük bir elini uzattı. Nina bir an için onun yanağını avuçlayacağından emin oldu. Avucunun sıcaklığını gerçekten hissedebiliyordu.

"Reddix?" diye sordu usulca, kapüşonlu gümüş gözlere bakarak.

"Sana dokunabilmek için," diye fısıldadı o derin, çakıllı sesiyle. "Tanrıça, keşke yapabilseydim..."

Hurkon tasmaındaki ışıklar aniden daha hızlı yanıp sönmeye başladı - neredeyse Nina'nın kalbinin göğsünde attığı kadar hızlı. Bu onun rüyasının ta kendisiydi.

tekrar. Ona dokunduğu, ellerini vücudunun her yerinde gezdirdiği, onu öptüğu, tadına baktığı...

"Yapabilirsin," diye mırıldandı. "Eğer istersen. Ben... Ben seni durdurmaya çalışmayacağım." "Hayır." Elini aniden bıraktı ve dikkatli bir şekilde geçip gitti.

tenine dokunmamasını söyledi.

"Reddix?" diye sordu kararsızca.

"Gemiye bakmam gerek," diye homurdandı. "Zaten yeterince zaman kaybettik."

Ve böylece gitmiş, geminin arka tarafında kaybolmuş ve onu orada tek başına, dokunmaması gerektiğini bildiği halde dokunuşunu arzulayarak bırakmıştı.

* * * * *

Reddix sarsılarak motor bölmesini açtı ve bulduğu acil durum dolabından aldığı kızdırma çubuğunu havaya kaldırdı. Sonra orada durup geminin bağırsaklarını inceledi. Nina'nın yüzünden başka bir şey görmediğini fark edene kadar neredeyse tam bir dakika boyunca baktı.

Lanet olsun, onun nesi vardı? Neden onun kendisini bu şekilde etkilemesine izin veriyordu? Ve neden neredeyse ona dokunacaktı? Bu, kutsanmış uyuşukluğu kesinlikle bozardı; kırılğan huzurunu durgun sulara yuvarlanan ağır bir kaya gibi paramparça ederdi. Yine de onu kollarına alma, öpme, ona dokunma, ten tene temas etme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, on yılı aşkın süredir hiçbir kadınla gönüllü olarak yapmadığı bir şeydi bu, dönüp geminin ana kısmına geri dönmek için kendini fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldı.

Bu aptalca, diye kendi kendine öfkeyle ders verdi. Bu dünyalı kızda özel şey yok. Sadece biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu,

Kendi derimden sürünmek istemedi onların etrafında olmak. Ben sadece... Zavallı, üzgün, iğrenç, aptal... Kendisi için kullanabileceği tüm sert sözcükler, herhangi birine uyuyordu. Yine de aklının yüzeyine çıkan Nina'nınkiydi. Yalnızlık, demişti. Çok yalnız olmalı.

Evet, işte buydu. O kadar yalnızdı ki. Son on yılını hücre hapsinde geçirmiş bir adam gibi hissediyordu. Ama şimdi, aniden, açık havadaydı, sonunda özgürce nefes alıyor, güneş ışığını içine çekiyordu. Ve Nina güneşti.

Reddix bu görüntüyü olabildiğince çabuk bastırdı. Nina özel bir şey değildi. Ve bu son uyuşukluk nöbeti sona erer ermez, tıpkı kendisine şehvetle bakan diğer tüm güzel kızlardan nefret ettiği gibi ondan da nefret etmeye başlayacak ve küçük duygularının gücüyle etini süründürecekti.

İşe koyul, diye kendi kendine öğüt verdi. Bütün gününüz yok - burada bir gün ne kadar sürerse sürsün. Çok kısa sürebilir; bu yüzden dışarıda tamirat yapmanız gerekiyorsa hala biraz ışık varken işe koyulun.

Kendi tavsiyesine uyarak motoru incelemeye başladı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Nina'nın orada durup dokunmasını beklerkenki görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Ona dokunmak istediğinde söylediği yumuşak sözleri duymadan edemiyordu. *"Dokunabilirsin,"* demişti, altın benekli gözleri derinlere dalmıştı. *"Eğer istersen."*

Tanrım, ne kadar isterdi. Ama yapamayacağını biliyordu.

On Beşinci Bölüm

Nina pilot koltuğunda önde oturmuş, Reddix'i düşünmekten *başka bir şey* - herhangi bir şey- yapabilmeyi diliyordu. Bir Kindred'in el izi olmadan hiçbir işe yaramayacağını söylemiş olmasına rağmen, bir süre acil durum işaretini aradı. Bu bilginin ona ne faydası olacağını bilmese de en azından o lanet şeyin nerede *olduğunu* bilmesi önemli görünüyordu. Parmağını Hurkon tasmaının kumandalarındaki yeşil acı düğmesinin üzerinde tuttuğu ve işaretçiyi etkinleştirmese onu şok vermekle tehdit ettiği bir senaryo hayal etti. Ama bir şekilde kendini gerçekten bunu yaparken hayal edemiyordu.

Hayal etmekten daha fazlasını yapman gerekebilir, Eecho, diye uyardı Mehoo-Jimmy'nin sesi zihninde. *Eve dönmenin tek yolu bu olabilir. Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmalısın.*

Evet, Nina öyle düşünmüştü. Eğer o noktaya gelirse, hayatta kalmak ve gezegenini tekrar görmek istiyordu. Yine de işin o noktaya gelmeyeceğini umuyordu. Reddix acı tasmayı takarak kendini isteyerek onun gücüne bırakmışken onu tehdit etme fikrinden nefret ediyordu.

Kabul et Nina, dedi kendi kendine. *Onu üzme ya da tehdit etmek istemiyorsun çünkü ona karşı bir şeyler hissetmeye başlıyorsun. Bu da yapabileceğin en aptalca şey.*

Bunun doğru olduğunu biliyordu ama büyük Kindred'ın hikâyesini duyduktan sonra ona karşı hislerini kim engelleyebilirdi ki? Nina'nın kendisi de çok gösterişli bir insandı - sevdiklerine çok fazla dokunma eğilimindeydi - bu sadece yetiştirilme şekliydi. Biri mutluydu ona sarılırdınız. Eğer biri üzgün ya da kederliyse, kolunuzu omzuna atardınız. Yanaktan öpmek, sırtı okşamak, sempati ve destek göstermek için elini sıkmak... bunlar

Konuştugu kelimeler kadar jestleri de kelime dağarcığının bir parçasıydı. Sevdığı hiç kimseye dokunamama, onların kendisine dokunmasına asla izin verememe fikri... hayal edebileceği en kötü şeydi. Ve bunun on yıl boyunca bu şekilde devam etmesi...

Çok aç olmalı, diye düşünmeden edemedi. *Dokunmaya ve dokunulmaya o kadar aç ki.* İri eli yanağının üzerinde gezinirken avucunun sıcaklığını bir kez daha hatırladı. Ondandır yayılan özlemi neredeyse hissediyordu. Kısa da olsa temas kurma ihtiyacını...

Geminin ön camının dışındaki bir hareket gözüne çarptı. Dışarıdaki gezegen, görebildiği kadarıyla, yüksek soluk mor-gri çimenlerle dolu geniş bir düzlem. Soluk yeşil gökyüzünün altında nazikçe ve monotonca dalgalanıyordu ve Nina uzun zamandır ona bakmayı bırakmıştı. Garip renkler dışında, neredeyse Dünya'da bir Orta Batı çayırında olabilirdi.

Ama şimdi mor otlar farklı bir yöne doğru savruluyor gibiydi - sanki bir şey ona doğru geliyordu - gemiye doğru. Nina pilot koltuğunda dik oturdu ve öne doğru eğilerek dikkatle geminin dışındaki manzaraya baktı. Neler oluyordu?

Birdenbire havadan bir cisim süzülerek geldi ve sert bir *gümbürtüyle* ön cama çarptı.

"Oh!" Nina nefesini tuttu ve bir elini göğüslerinin arasına bastırarak büyük koltuğuna geri oturdu. Gemiye ne çarpmıştı?

Karışık izlenimlerini sıralamaya çalıştı. Büyük, yuvarlak ve koyu griydi; yaklaşık bir plaj topu büyüklüğündeydi. Aslında bir plaj topuna oldukça benziyordu. Ama geminin bordasına çarparken çıkardığı gümbürtü, sanki bir ton ağırlığındaymış gibi, bir çocuğun şişme oyuncağından çok, eski moda bir spor salonunda bulabileceğiniz bir sağlık topuna benziyordu.

Uzun otlar geminin dışında yeniden dalgalandı ve Nina içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Dışarıda kim vardı? Ve gemiye daha fazla şey fırlatmaya mı başlayacaklardı? Zaten eve dönerken polis tarafından vurulmuş, solucan deliğı ve acil iniş yüzünden hırpalanmıştı; bu küçük araç daha ne kadar hırpalanabilirdi ki?

Birden Reddix hemen arkasında belirdi.

"O da neydi?" diye sordu, sesi alçak, tehditkâr bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bir şey hissettim."

Nina, "Gemiye bir cisim çarptı - koyu gri ve yuvarlak bir şey," dedi. Adamın avucundaki şık siyah silaha baktı. "Nedir o?"

"Bir blaster," dedi kısaca. "Bu gezegende yaşayan her neyse, biz buradan çıkana kadar bizi rahat bırakacağını umuyordum. Ama saldırganlaşmak isterlerse, ben hazırım."

"Güzel." Nina memleketinde silah kontrolünün sıkı bir savunucusuydu ama bunun nedeni kimsenin "kendini savunmak" için bir saldırı tüfeğı satın alamaması gerektiğine inanmasıydı. Burada, evinden bir milyon ışık yılı uzaktaki bu Tanrı'nın unuttuğı gezegenin vahşı doğasında, Reddix'in silahının durdurma gücünün yüksek olmasını umarken buldu kendini. Burası bir saldırı tüfeğinin ya da benzer bir şeyin işe yarayabileceğı bir yerdi.

Dışarıdaki çimler tekrar karıştı ve sonra bir şey göründü - *kocaman bir şey*.

Nina yıllarını, bir blok ötede oturan ve dinozorlara kafayı takmış küçük bir çocuğa bakıcılık yaparak geçirmişti. Tarih öncesi canavarlarla ilgili pek çok belgesel izlediğinden, bu uzaylı yaratığın dinozorlara benzediğini düşünmüştü...

"Bu bir triceratops," diye mırıldandı. Reddix kaşlarını çatı.

"Ne?"

Nina başını salladı. "Yok bir şey. Bu... milyonlarca yıl önce Dünya'da yaşamış bir hayvana benziyor. En azından öyle sayılır."

Çünkü bu triceratops uzun, parlak mor tüylerle kaplıydı. Ayrıca, üç boynuzu garip bir şekilde kıpırdıyor gibiydi - ta ki bunların boynuz değil de dokunaç olduğunu fark edene kadar.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, elini ağzına götürerek. "Bu gerçekten de bir triceratops değil. Bu şey de ne?"

"İyi bir şey yok." Reddix'in sesi acımasızdı ve blaster'ı daha sıkı kavradı.

"Ne yapacağız?" Nina sordu.

"Hiçbir şey. Bekleyeceğiz. Görüntü ekranından izleyin." Nina'nın ön cam olarak düşündüğü şeyi işaret etti. "Eğer bizi rahat bırakırsa, biz de onu rahat bırakırız. Eğer bizi rahatsız ederse -gemiye tehdit ederse- dışarı çıkarız ve ona kendini göstermemesi için küçük bir teşvikte bulunuruz."

"Oh," diye fısıldadı Nina. Tekrar büyük mor triceratops şeyine baktı. Başını aşağı yukarı salladığında, uzun saçları yüzünden dökülüyor ve başının tepesinde, alnına yerleştirilmiş iki dokunacın hemen altında üç büyük, parlayan sarı göz görebiliyordu. Bu hareket ona, saçlarını gözlerinden kurtarmak için başını sallayan bir çoban köpeğini hatırlattı - eğer bir çoban köpeği kocaman ve iki ya da üç ton ağırlığında olsaydı.

O şey gemiye doğru yaklaştı ve uzun, gagaya benzeyen burnunu tam olarak görüntü ekranına dayadı. Burnunun ucundaki boynuz şeklindeki çıkıntı cama karşı bir filin hortumu gibi sallanıyordu. Hırıltılı sesler çıkararak ekranı dürttü ve Nina'nın soluk soluğa kalıp koltuğuna daha da gömülmesine neden oldu.

"Bu... içeri girebilir mi? Camı kırabilir mi?" diye fısıltıyla sordu Reddix'e.

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Ama o büyüklükte bir yaratık isterse hatırı sayılır bir hasar verebilir. Umalım da ilgisini kaybetsin."

Ancak mor tentaküllü triceratops ilgisini hiç kaybetmiş gibi görünmüyordu. Hatta, gemiyle daha da yakından ilgilenmeye başlamıştı. Görüntü ekranının her tarafını kokladı ve sonra devasa kafasını indirip geminin altını koklamaya başladı. Nina pilot koltuğunun kolçaklarını kavradı, ayaklarının altında bir yerden gelen derin koklama seslerini duydukça parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

Sonra gemi yalpaladı.

Boğuk bir çığlık attı ve neredeyse sandalyeden yuvarlanıyordu. Sadece Reddix'in omzundaki eli onu kurtardı. Bir öncekinden daha şiddetli bir sarsıntı daha oldu ve gemi sallandı.

"Bu ne-ne yapıyor?" diye soluk soluğa kaldı.

"Gemiye ters çevirmeye çalışıyorlar, bizi savunmasız hale getirmeye çalışıyorlar. Hepsi bu." Kapıya doğru yürüdü. "Ben dışarı çıkıyorum."

"Dikkatli ol!" Nina yalvardı.

"Merak etmeyin. Uzun sürmez." Kapı düğmesini tokatlayarak açtı ve soğuk, tuhaf kokulu bir hava kabini aniden doldurdu. Nina derin bir nefes aldı ve yabancı kokular ciğerlerini doldurdu - aynı anda hem tatlı hem de acı. Birden başının döndüğünü hissetti ama bunun havadaki bir şeyden mi yoksa kendi korkusundan mı kaynaklandığını anlayamadı. Yine de bildiği bir şey vardı: Reddix dışarı çıkıp kendini riske atarken burada öylece oturamazdı. Yardım etmek için yapabileceği *bir şey* olmalıydı.

Ayağa kalkarak, gözleri bir duvarda asılı duran uzun bir metal çubuğa takılana kadar geminin etrafına bakındı. Normalde ne için kullanıldığından emin değildi ama iyi bir silah olabilirmiş gibi görünüyordu. Onun kadar iyi olmasa da

Reddix'in ölümcül görünümlü blaster'ı ama hiç yoktan iyidir. Metal çubuğu kaptığı gibi önünde tuttu ve gemiden çıkarken onu takip etti.

"Yedi Cehennem'de ne işin var senin burada?" Reddix kız dışarı çıkarken omzunun üzerinden homurdandı. "İçeri geri dön."

"Hayır." Nina çenesini kaldırdı ve metal çubuğu daha sıkı kavradı. "Orada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Şimdi git-" Mor tüylü triceratops aniden yeniden ortaya çıkınca öfkeli sözleri kesildi. Nina'yı şaşırtacak şekilde, gagalı ağzında büyük gri plaj topu görünümlü bir şey vardı. Nina ve Reddix'i fark ettiğinde, başını bir yana eğdi ve saçla kaplı olmayan sarı gözlerinden biriyle onlara baktı. Üç dokunacı ilgiyle sallanıyordu ama en azından onlara yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Tanrılar bu şey çok büyük," diye homurdandı Reddix. "En azından arkamda kal Nina. Kendini hedef haline getirme."

"Yani *kendine* bir tane yapabilir misin? Hiç sanmıyorum." Metal "sopasıyla" biraz daha boğuldu. "Ben burada kalıyorum."

"Lanet olası inatçı Dünya dişisi," diye hırladı ve ardından kendi dilinde alçak bir küfür gibi gelen bir sesle sözlerini bitirdi.

Nina kararlı bir şekilde, "Doğru, öyleyim," dedi. "Ve ben-" Ama tam o sırada uzun otlar tekrar yarıldı ve yeni bir şekil ortaya çıktı. "Oh..." diye fısıldadı nefes nefese.

Yeni yaratık da devasaydı ama tüylü triceratops'un kısa, bodur, tıknaz hali gibi değildi. Uzun ve inceydi -en azından bir zürafa kadar, diye düşündü Nina. İki ayağı üzerinde yürüyordu ve iki kolu vardı -iki dokunaç, diye düzeltti kendi kendine- ve ayrıca kısa, açık mor bir kürkle kaplıydı. Üç parlak yeşil ve mor göz kürklü yüzünden onlara bakıyordu ve ağzı esneyerek açıldı ve keskin mavi dişleri ortaya çıktı.

Nina tehlikeyle karşılaştığında bayılacak biri değildi ama bu noktada kesinlikle sersemlemiş hissediyordu. Kalbi göğsünde çarpıyor ve kanı o kadar hızlı pompalanıyordu ki adrenalinden bayılacakmış gibi hissediyordu. O kadar korkmuştu ki her tarafının üşüdüğünü hissetti.

Ama sonra o şey bir adım daha attı ve başka bir şey hissetti
-Sıcak, nazik bir merak kapladı içini. Yeni, belki de oynaması eğlenceli bir şey bulmanın verdiği çocuksu bir merak.

Oyuncak mı? Yeni oyuncak mı?

Düşünceler beynine kelimelerden çok resimlerle girmiş gibiydi, ama Nina onları mükemmel bir şekilde anladığını fark etti. Ayrıca bunları kendisinin düşünmediğini de fark etti; sözcükler, merak ve hayret duygusu mor çimenlerin üzerinde onlara doğru yükselen garip yaratıktan gelmişti.

"Reddix," diye nefes aldı, gözlerini o şeyden ayırmadan. "Bu...
hissediyorum. Kafamın içinde duyabiliyorum."

"Biliyorum." Sesinin gergin ve sert tınısı Nina'yı gözlerini uzaylı varlıktan ayırıp büyük Kindred'a bakmaya zorladı. Gördüğü şey onu anında endişelendirdi.

Reddix'in yüzünde gergin bir ifade vardı; sanki sadece irade gücüyle acı içinde böğürmemek için kendini zor tutuyormuş gibi, katıksız bir ıstırap ifadesi. Hurkon tasmaındaki ışıklar sanki acıya neden olmadığı halde acısını emiyormuş gibi çıldırıyordu.

Birden Nina anladı. *Onun RTS'si, aman Tanrım! Eğer ben bu şeyin duygularını hissedebiliyorsam, o daha ne kadar kötü hissedebilir? Ve bunları hissetmek ona ne yapıyor?*

Yüzündeki acı dolu ifadeden cevap belliydi. O izlerken, adamın burnundan yavaşça koyu kırmızı bir kan damladı. Bu şey,

her neyse, onun için zehirdi. Canını yakıyor, ona aşırı yük bindiriyordu. "Nina," dedi alçak, boğuk bir sesle. "Gemiye geri dön. *Hemen.*" "Hayır, seni bırakmayacağım. Bu şekilde değil." Korkunç görünüyordu - daha da kötüsü her saniye. Hiç düşünmeden her zaman yaptığı şeyi yaptı. ona dokunmak için uzandı.

Kadının eli adamın çıplak ön kolunun üzerine kapandığında, Nina adamın içinin ürperdiğini hissetti. Sonra ona baktı, yüzü merakla dolmuştu.

"Ne yaptın?" diye sordu kısık sesle. "Nasıl yaptın? Nasıl kapattın?"

"Neyi kapatayım?" Nina kafası karışmış bir halde sordu.

"Duygular, o şeyin duyguları. Bana dokunduğunda-"

"Ben-Oh!" Birden ne yaptığını fark etti - aralarında hiçbir şey yokken ona ten tene dokunuyordu. Panikle elini çekti.

Reddix sendeledi ve neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. "Hayır! Oh, Tanrıça, *geri döndü.*"

Nina durumunun neden daha kötü olduğunu anlamak için çılgınca etrafına bakındı ve anladı. Uzun boylu uzaylı yaratık onlara doğru geliyordu ve ona odaklandığında, ondan gelen daha da yoğun bir merak ve ilgi hissedebiliyordu.

Oyuncak mı? Oyuncak mı? Merak dalgaları üzerlerinden geçerken gönderdi.

"Hayır, hayır." Nina başını salladı ve kollarını salladı. "Git buradan! Git! *uzakta.*"

Ama o şey çoktan kocaman bir dokunaçla ona doğru uzanmaya başlamıştı. Beline dolanıp onu havaya doğru çekerken Nina'nın nefesi kesildi. Birden ona doğru yaklaştı - yüzünün önünde duruyordu

ve her biri bir yemek tabağı büyüklüğünde olan üç parlak mor ve yeşil göze bakıyordu.

Anneler Bir ve Üç yeni bir oyuncak sözü verdi. Oynamak için bebekler. Yine de dikkatli olmalıyız. Spaker onları çiğnemek isteyecektir. Burada Nina'nın zihninde tüylü mor triceratops'un bir görüntüsü belirdi - bir evcil hayvan olduğu açıktı. *Yeni bebeklere zarar vermesine izin veremem. Onun yerine boji topunu çiğneyebilir,* diye devam etti uzaylı düşünceler.

O şeye dokunduğu için düşünceler şimdi çok daha net geliyordu. Yine de, kafa karıştırıcı bir şekilde, ona parlak, kabaca çizilmiş resimlerden oluşan bir telaş içinde geliyor gibiydiler. Sanki bir çocuğun resim kitabını karıştırıyor ve anlattıkları hikâyeyi anlamaya çalışıyordu. Ayrıca belirgin bir şekilde kadınsı bir havaları vardı -ama neden böyle düşündüğünü Nina söyleyemiyordu. Sadece bunun doğru olduğunu biliyordu.

Küçük bir kız, diye düşündü şok edici bir tanıma ile. *Ne kadar büyük olursa olsun, o sadece küçük bir kızdı.*

"Hayır, hayır," dedi kocaman küçük kıza. "Ben oyuncak bebek değilim. Ben bir yetişkinim - beni *yere bırakın.*" Uzaylı çocuğa sertlik duyguları göndermeye çalıştı ama tam pişmanlık duygularıyla karşılık vermeye başladığını hissettiği anda Reddix'in bağırdığını duydu.

"Sakin ol," diye bağırdı Nina'ya. "Seni yüzünden uzaklaştırdığı anda ateş edeceğim."

Nina dehşete bir halde, adamın hâlâ silahını uzaylının kafasına doğrultmuş olduğunu gördü. Belli ki açık bir atış için bekliyordu.

"Ne? Hayır, hayır!" Başını çılgınca ona doğru salladı. "Hayır, Reddix-hissedemiyor musun? Anlayamıyor musun? O sadece küçük bir kız! köpeğiyle top oynayan küçük bir kız..." Eliyle Spaker'ı işaret etti,

Hâlâ eğik bir kafayla Reddix'e bakıyordu, gri plaj topunu ağzında sıkıca tutuyordu.

"Ne olduğu önemli değil, sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Büyük Kindred eskisinden daha da kötü görünüyordu. Nina bir şokla onun acıdan neredeyse aklını kaçırmak üzere olduğunu fark etti. Burnundan serbestçe kan akmaya başlamıştı ve Nina, adamın kendini bayılmaktan tamamen iradesinin gücüyle koruduğu izlenimine kapıldı. Yakasındaki mavi, yeşil ve kırmızı ışıklar o kadar hızlı yanıp sönüyordu ki bulanıklıktan başka bir şey değildi. Yine uzaylı çocuğun duygularının -gürültülü, ilkel ve son derece parlak- ona aşırı yüklendiği izlenimine kapıldı.

Bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü çılgınca. Yoksa anevrizma geçirecek, bir damarı patlayacak. Böyle devam edemez, bu onu öldürüyor!

Sonra her şey bir anda olmuş gibiydi. Devasa küçük kız onu yere bırakmak için eğilmeye başladı ve Spaker topu bırakıp Nina'nın havlama versiyonu olduğunu düşündüğü alçak, boğuk *bir rak-rak-rak* sesi çıkardı. Reddix'in parmağının patlayıcının tetiğinde sıkılaştığını ve burnundan yeni bir kan fışkırdığını gördü.

Nina düşünmesine izin vermeden, belindeki tüylü dokunaç halkasını geçip cebine daldı. Hurkon tasmaşının kontrol ünitesini buldu, son düğmeye dokundu ve küçük plastik kalkanı bir tarafa kaydırđı. Reddix ateş etmeden hemen önce öldürme düğmesine bastı.

Düşük bir inilti çıkardı ve gümüş gözleri kafasının içinde yuvarlandı. Sonra soğuktan yere yığıldı.

On Altıncı Bölüm

Reddix gözlerini açtığında Nina'nın güzel yüzünün endişeyle kendisinininkinin üzerinde gezindiğini gördü.

"Reddix?" diye sordu yumuşak bir sesle, mavi gözleri endişeyle doluydu. "İyi misin? İyi hissediyor musun?"

"Başımın bayılmadan önce bir şişe ateş çiçeği suyu içmişim gibi hissetmesi dışında." Elini nazikçe şakağına götürdü ve zonklayan acıyla irkildi. "Tanrım, ne oldu?"

"Kapatma düğmesine bastım." Nina utanmış ama meydan okur gibiydi. "Yapmamamı söylediğini biliyorum ama o kadar kötü durumdaydın ki. Lona'nın duyguları seni eziyordu ve-"

"Bekle bir dakika." Bir elini kaldırdı. "Lona kim?"

"Bu bizi bulan küçük kız. O ve evcil hayvanı Spaker top oynuyorlardı ve o topu çok uzağa fırlattı - gemimize çarpan şey buydu - onun boji topu. Ve böylece-"

"Bize saldıran o şeyin bir *çocuk* olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye tekrar sözünü kesti.

"Anlayamadın mı?" Nina sordu. "Benim için çok açıktı. Sadece bizi merak ediyordu, yeni bir tür oyuncak bebek olduğumuzu sanıyordu. İki annesi ona yeni oyuncaklar vaat etmişti ve o da bizim öyle olduğumuzu düşündü."

"İki annesi mi?" Reddix başını salladı. "Bu nasıl bir toplum böyle?"

Nina güven verici bir şekilde, "Aslında gerçekten *iyi* bir yer," dedi. "Ben seni bayılttıktan sonra bizi yanlarına aldılar ve şifacıları o zamandan beri seninle ilgileniyor."

"Bizi içeri mi aldılar?" Reddix kendini içinde bulduğu loş odaya baktı ve ilk kez artık gemide olmadığını fark etti. "Bu da ne böyle?" diye hırladı Nina'ya. "Neden bizi bu toprak yığını üzerindeki tek güvenli yerden almalarına izin verdin?"

Kaşları çatıldı. "Çünkü seni *öldürdüğüm*den endişelendim, tamam mı? Ne kadar zamandır baygın olduğunu biliyor musun? *Üç gündür*. Bana öldürme düğmesinin seni sadece bir saatliğine bayıltacağını söylemiştin, ben de bir saat bekledim ama uyanmadın. Reddix, gece gündüz burada seninle oturuyor ve bir daha gözlerini açamayacağın için ölesiye endişeleniyordum. BEN... BEN..."

Kendi gözleri de aniden yaşlarla parladı ve arkasını döndü.

"Hey..." Duyguları onu hâlâ şaşırtıyordu, çünkü çoğunlukla onları hissedemiyordu. *Doğru*, fark etti. *Onları hissedemiyorum - uyuşukluk geri geldi*. Ama bu gerçekten uyuşukluk muydu? Reddix kaşlarını çatı, Nina kolunu tuttuğunda uzaylının duygularından kısa bir süreliğine kurtulduğunu hatırladı. Olabilir miydi... ama hayır, bu imkânsızdı, değil mi?

"Seni öldürdüğümü sandım," dedi tekrar, sesi boğuklaşmıştı.

"Ben iyiyim, tatlım. Gerçekten iyiyim," dedi, güven verici olmaya çalışarak. Aslında, çarpan başını saymazsak, kendini o kadar da kötü hissetmiyordu. Yatakta -ya da yatak yerine geçen alçak uyku platformunda- doğruldu ve etrafına bakındı.

Kendini içinde bulduğu oda ilkel, teknik öncesi bir topluma ait gibi görünüyordu. Gördüğü aletlerin çoğu doğal malzemelerden yapılmıştı. Uzun mor otlardan dokunmuş bir hasır, toprak zemini kaplıyordu ve mobilyalar bir tür gümüşi gri ahşaptan yapılmıştı. Üzerini örten battaniye kaba koyu mor hayvan kürkünden yapılmış gibiydi. İşçilik mükemmeldi ama plastik ya da elektronik herhangi bir şeyden eser yoktu. Aslında odada neredeyse hiç metal bile yoktu.

Küçük alan, yatağın karşısındaki taş şöminede altın ve mavi alevlerle titreyen bir ateşle aydınlanıyordu.

Mavi ve altın rengi, tıpkı gözleri gibi. Hâlâ üzgün olup olmadığını görmek için Nina'ya tekrar baktı. Onu aceleyle yanaklarını silerken yakaladı ve ona baktığında çenesi meydan okurcasına kalkmıştı.

"Benim üzerimde ölme, tamam mı?" dedi parmağıyla onu göstererek. "Bunu yapmaya izin . Beni buraya sen getirdin ve eninde sonunda beni eve götüreceksin."

Reddix ciddiyetle, "Eninde sonunda," diye onayladı. "Yani..." Ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Bana buradan biraz daha bahset. Yerliler 'çok iyi' dışında neye benziyor?"

"Aslında büyüleyici ve oldukça karmaşık." Nina ona doğru döndü, güzel yüzü canlanmıştı, ateşin ışığı gözlerine yansıyor. "Yetişkinler çocuklardan daha küçük, yaklaşık bizim boyumuzdalar. En azından benim boyumdalar."

"Bunu duyduğuma sevindim." Nina'nın gezegeninden gelen birini barındırmak için yapılmış gibi görünen odaya baktı. "Daha da büyürlerse canavar olurlar."

"Anladığım kadarıyla bir çeşit yumurtadan çıkıyorlar. Başlangıçta çok büyükler ve küçülüyorlar," diyor Nina. "Sanırım her çocuğun birden fazla ebeveyne sahip olmasının bir nedeni de bu - onları idare edebilmelerinin tek yolu bu."

"Mantıklı." Reddix başını salladı.

"Ayrıca duygular aracılığıyla da iletişim kurarlar. Sanki duyguları kafanızda bir resim oluşturuyor ve bu resim kelimelere dönüşüyor. Garip ama etkili." Nina dudağını ısırды. "Korkarım bu sizin için bir sorun olabilir ama yetişkinler - özellikle de yaşlılar- çocuklardan çok daha sessiz duygulara sahip gibi görünüyor."

Reddix kaşlarını çatdı. "Bu bir sorun. Normal duygular yeterince zor ama onları yayınladıklarında..." Başını iki yana salladı. "Kafam patlayacak sandım."

Nina kısık bir sesle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Öldürme düğmesine basmamın nedeni buydu. Onlara bunun senin için bir sorun olduğunu elimden geldiğince açıkladım ve şifacı dışında herkesi odandan uzak tutuyorum."

Reddix duygulanmıştı. "Ben dışarıdayken bana göz kulak oluyordun, ha?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Nina'nın yanakları pembeleşti. "Birinin yapması gerekiyordu. Bilincin yerinde değilken RTS'nin bir sorun yaratıp yaratmadığından emin değildim ama risk almak istemedim."

"Teşekkür ederim." Bir an için kendi gözleriyle onun gözlerini tuttu, keşke ona dokunmaya cesaret edebilseydi. "Bunu yapmana gerek yoktu ama yine de teşekkürler."

"Evet, yaptım," diye verdi. "Sen benim buradan çıkış yolumsun, hatırladın mı?"

Beni hemen eve götürmek istemesen bile."

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok," diye nazikçe hatırlattı ona. "Tasmanın kontrolleri sende, hatırladın mı?"

"Bu konuda..." Nina rahatsız görünüyordu. "Tasma hakkında... Lona'yla buluştuğumuz süre boyunca deli gibi parlıyordu, bir Noel ağacı gibi göz kırptıyordu. Sanki senden besleniyor gibiydi."

"Yaptığı şey tam olarak buydu," dedi Reddix acımasızca. "Sana aşırı duygularla yaşadığını söylemedim mi? Muhtemelen benim lanet bir ziyafet olduğumu düşünmüştür."

"Şey, hoşuma gitmedi." Nina kaşlarını çatdı. "Ve daha sonra sen dışarıdayken, bunun neden uyanmadığınla bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Bu yüzden çıkarmaya çalıştım."

Reddix kaşlarını çattı ve hâlâ boğazını saran soğuk metal tasmayı hissetmek için parmaklarını kaldırdı. "Ne demek denedim?"

"Aynen söylediğim gibi, denedim." Nina şimdi gerçekten sıkıntılı görünüyordu. "Ama Reddix, çıkmıyordu. Ne yaparsam yapayım, *çıkmadı*."

* * * * *

Adam kaşlarını çattı ve Nina onun gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Her şeyi denediğini, hatta tasmayı kesip çıkarmayı bile denediğini ama hiçbir şeyin işe yaramadığını anlatmaya çalıştı. Tüm çıkarma girişimlerine diremişti ve lanet olası şeye bir kerpeten uzattığında, aslında onu şok etmişti - öylesine yakıcı, acı verici bir sarsıntı vermişti ki, girişimden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Reddix'e "Bu gerçekten ürkütücü," dedi. "Keşke sana hiç takmasaydık."

"Artık başladı," dedi acımasızca. "Ve yapamayız-"

Tam o sırada hafif çimen lifi kapı açıldı ve Nina'nın "Şifalı Olan" olarak tanımaya başladığı uzaylı içeri girdi. Ufak tefekti -bir çocuktan daha büyük değildi, bu da büyük yaşını gösteriyordu çünkü bu insanlar yaşlandıkça küçülüyorlardı- ve kısa grimsi bir kürkle kaplıydı. Üç gözü soluk mor renkteydi ve Nina'ya her baktığında gözlerinde nazik, sabırlı bir ifade vardı.

"*Selamlar,*" diye seslendi Nina'ya, sıcak karşılama ve sakinlik duygularını kullanarak kelimeleri beyinde oluşturdu.

Yanındaki alçak yatakta yatan Reddix yüzünü buruşturdu, keskin yüz hatlarında acı dolu bir ifade belirdi. Bir elini şakağına götürürken "*Kahretsin,*" diye mırıldandığını duydu.

"Merhaba Şifacı," diye yüksek sesle cevap verdi, elinden geldiğince kendini Reddix ile uzaylının arasına sokmaya çalışıyordu. Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Şifacıdan büyük Kindred'a duygu akışını engellemek istiyordu ama denemeye kararlıydı. "Arkadaşım... uyandı. Ama hâlâ biraz acı çekiyor." Sözlerine uygun duygu/düşünce sinyalleri göndermek için elinden geleni yapıyordu ama Reddix'in RTS'sini uzaylı şifacıya nasıl açıklayacağından emin değildi. Tanımlamaya meydan okuyor gibiydi - en azından son birkaç gün içinde biriktirebildiği sınırlı kelime dağarcığıyla.

"Onu muayene etmeliyiz," diye geri gönderdi İyileştirici Bir, gri dokunaçlarının Reddix'in yüzü ve vücudu üzerinde nazıkçe kaydığı resimlerle.

"Hayır!" Reddix yatağına geri oturdu. "Bu yeterince kötü. Eğer bana dokunursa-" "Ona dokunamazsın," Nina düşünce mesajları göndermeye çalıştı-

Reddix'e dokunan İyileştirici Bir'in büyük kırmızı bir X işareti vardır. "Acıtabilir onu. O... hassas biri."

"Sen...si...tive?" İyileşme Bir gönderildi duygular .
Karışıklık ve belirsizlik.

Nina bir hayal kırıklığı dalgası hissetti. Söylenmesi gerekeni nasıl aktarabilirdi? Uzaylı şifacının anlamasını nasıl sağlayabilirdi?

"İncelemeliyim," dedi İyileştiren Kişi daha sert bir ifadeyle. "Bu bir onur meselesi."

"Sana bakması gerektiğini söylüyor. Sanırım bu bir tür doktor kodu gibi bir şey," dedi Nina.

"Evet, anlayabiliyorum. Sanki yarı sağır olana kadar kulağıma bağıyor," diye homurdandı Reddix.

Nina endişeyle ona baktı, burnunun tekrar kanamaya başlayacağından endişeleniyordu.

"İyi misin?"

Kaşlarını çattı. "Bana dokunursa olmayacağım. Tabii..."

"Ne?" diye sordu, hâlâ aşırı yüklenme belirtileri için onu endişeyle izliyordu.

"Dokun bana." Reddix ona bir el uzattı.

"Dokunmak mı? Hayır!" Kız, adamın uzattığı elden kaçtı. "Bana dokunmamamı söylemiştin. Dokunmanın RTS'yi daha da kötüleştirdiğini söylemiştin."

"Söylediklerimin canı cehenneme," diye hırladı, sonra içini çekti. "Özür dilerim, şifacı uzaylının duyguları o kadar yüksek ki düşünmek gerçekten zor. Bak, bu konuda yanılıyor olabilirim ama bir şeyler denemek istiyorum. O yüzden dokun bana, Nina-elim tut. Lütfen." Elini tekrar uzattı, bu sefer daha ısrarcıydı.

"Peki, eğer eminseniz..." Nina tereddütle uzatılan eli tuttu. Hayal ettiği kadar sıcaktı ve kendisinininkinden çok daha büyüktü, kendini bir yetişkinle el ele tutuşan bir çocuk gibi hissetti.

Reddix'in gümüş gözleri, uzun parmakları onunkilerin üzerine kapandığında genişledi. "Tanrıça," diye mırıldandı kısık sesle. "Bu sadece bir uyuşukluk dönemi değil, *sensin*."

"Benim ne?" Nina hâlâ endişeli bir şekilde sordu.

"Sen onun duygularını engelliyorsun." Yatağın bir kenarında sessizce duran ve kibarca konuşmalarını bitirmelerini bekleyen Şifa Veren'i işaret etti. "Sadece senin duygularını hissedemiyorum, sana dokunduğumda başkalarınınkini de hissedemiyorum."

"Gerçekten mi? Sebebin ben olduğumdan emin misin? Ama bu nasıl olabilir?" Nina kendini şaşkın ama temkinli bir şekilde umutlu hissediyordu.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Tek bildiğim, bir dakika önce sanki biri yüzüme karşı avazı çıktığı kadar bağırıyormuş gibi hissettim, sağır edici bir şeydi. Ve şimdi sana dokunurken, hiçbir şey yok. Sessizlik."

"Bu inanılmaz. Acaba buna ne sebep oluyor? Çünkü bilerek yaptığım bir şey değil. Yani keşke yapabilseydim ama nasıl ya da neden senin kişisel engelin gibi davranabildiğime dair hiçbir fikrim yok."

Reddix'in gümüş bakışları içe dönmüş gibiydi. "Cadı temiz kalpli ve şifalı elleri olan kız demişti," diye mırıldandı kendi kendine. "Bu olmalı. Ama hiç düşünmemiştim-"

"Hangi cadı?" Nina kaşlarını çatarak sordu. "Beni alman için seni gönderen o mu? Benden istediğin şeyle bir ilgisi var mı?"

Yüzüne kapalı bir ifade geldi ve elini onunkinden çekti, bunu yaparken de yüzünü buruşturdu.

"Boş . Sana bu konuda konuşamayacağımı söyledim."

Nina ona ters ters baktı. "Er ya da geç bu konuda konuşmak zorunda kalacaksın dostum. Özellikle de buradan geçmek için yardımımı istiyorsan." Uzanarak onun büyük elini tekrar kendi elinin içine aldı ve parmaklarını birbirine doladı. "Şimdi," dedi İyileştiren Bir'e dönerek. "Onu muayene edebilirsin. Ama sadece o bana dokunurken."

On Yedinci Bölüm

Uzaylı şifacı Reddix'i inceledi, yumuşak, tüylü dokunaçlarını yüzünde ve vücudunda gezdirdi, eğer Nina onun elini tutmuyor olsaydı bu tamamen dayanılmaz olurdu. Ama Nina'nın deyimiyle "kişisel engelleyici" olarak hareket ettiği için Reddix hiçbir şey hissedemedi ve olan en kötü şey şifacının dokunaçlarının biraz gıdıklamasıydı. Nina uzaylıyla iletişim kuruyor gibi görünüyordu ama çoğunlukla duygu/düşünce dilinde ve ona dokunurken Reddix bunların hiçbirini duyamıyordu.

Bunun ne kadar beklenmedik bir lütuf olduğunun farkındaydı - işte buradaydı, duygularını fırlatarak iletişim kuran varlıkların gezegeninde kapana kısılmış bir RTS hastasıydı. Nina orada olmasaydı muhtemelen bu onun ölümü olurdu. Ama bundan da öte, Nina'nın yumuşak, pürüzsüz elini elinin içinde hissetmek düşüncelerini meşgul ediyordu.

Ona dokunabilirim. Ona dokunuyorum. İnanılmazdı, heyecan vericiydi... tahrik ediciydi. Onu daha önce de güzel bulmuştu ama umutsuz bir şekilde. Şimdi, birdenbire güzel dünyalı kızla ilgili tüm fantezileri mümkün olmuştu - gerçeğe dönüşebilirlerdi. Reddix onu öpmenin, ona dokunmanın -ellerini onun yumuşak, kıvrımlı vücudunda gezdirmenin- nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Onu kendine doğru bastırıldığını hissetmek için. Onu-

Onu bataklık cadısına teslim etmek ve Xandra kanını aldığı anda onu öldürmemesini ummak, diye fısıldadı beyninin içindeki küçük, acımasız bir ses. Reddix bir gümbürtüyle gerçekliğe geri döndü. Sonunda dokunabileceği bir kadın bulmuş olması önemli değildi -Nina'yla fantezilerinin hiçbirini gerçekleştirmeyecekti- şimdi ya da hiçbir zaman. Aslında, Nina onun elini sadece bir nezaket jesti olarak tutuyordu - hiçbir şekilde hak etmediği bir nezaket. Onunla başka bir şey yapmak istemesine imkân yoktu ve Reddix onu suçlamıyordu. *Bu yüzden*

Unut gitsin, hayal kurmayı bırak, dedi kendine vahşice. O sana göre değil. Onu hak etmiyorsun.

Yine de onun elini kendi elinin içinde hissetmekten zevk almaktan kendini alamıyordu. Bunun sonsuza dek sürmesini diledi.

Ama sonunda uzaylı şifacı muayenesini bitirdi ve odadan çekildi. Bunu yaptığında, Nina elini hemen geri çekti ve Reddix'i garip bir şekilde eksik hissettirdi.

"Bu kadar uzun süre dışarıda kaldıktan sonra muhtemelen banyo yapmak ve tuvaleti kullanmak istersin," dedi ona bakmadan.

"Tabii." Başını salladı. "Bu iyi olurdu. Nerede-"

"Bir banyo tesisleri var ama ortak kullanım için, herkes kullanıyor." "Hmm, pek iyi değil." Reddix bir kadınla birlikte banyo yapma fikrinden hoşlanmamıştı.

bir grup duygu fırlatan uzaylı.

"Hayır, her şey yolunda gidecek. Gün ortası olduğu için çocukların çoğu okulda, yetişkinler de işte, sanırım hasat ya da çiftçilik yapıyorlar. Yani bize bir şey olmaz."

"Biz mi?" Reddix kaşlarını çatı. "Benimle mi geliyorsun?"

Nina'nın yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Yapmak zorundayım. Ya sen sudayken çok fazla Duygu İnsanı gelirse? Bayılıp boğulabilirsin."

"Duygu İnsanları mı?" Adam ona bir kaşını kaldırdı.

"Ben de onlara öyle diyorum. Konuyu değiştirme, eğer banyo yapmak istiyorsan ben de gelmeliyim."

"Peki," diye homurdandı Reddix. Her ne kadar kendisine sakat muamelesi yapılmasından hoşlanmasa da, kadının söylediklerinin doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onun deyimiyle "Duygu İnsanları"nın duyguları o kadar güçlü ve yoğun ki, birkaçıyla birlikte yakın bir karşılaşmadan sağ çıkamayabilirdi. Değil

Nina'nın ona küçük bir kız olduğunu söylediği şeyle yaşadıkları macera yüzünden beyni zaten allak bullak olmuştu.

"Hadi o zaman." Nina başını salladı ve yataktan kalktı. "Hadi gidelim."

"Önden buyurun." Reddix onu takip etti, uzun süre baygın kaldığı için kaskatı kesilmişti. Kıyafetleri kirli ve lekeli görünüyordu - muhtemelen günlerce ve gecelerce içinde uyumaktan dolayı. "Üzerimi değiştirebileceğim bir şey var mı?" diye sordu küçük uyku odasından çıkıp uzun, karanlık bir koridora girdiklerinde.

Nina, "Tabii ki Duygu İnsanları'nın aslında kıyafetleri yok çünkü hepsi kürkle kaplı," dedi. "Ama kumaşları var. Bunu görüyor musunuz?" Bir omzundan sarkan ve diğer omzunu açıkta bırakan elbisesini işaret etti. "Aslında bu bir battaniye ama gemide küçük bir dikiş seti buldum ve onu modifiye ettim."

"Güzel," diye mırıldandı Reddix. Aslında, şimdi ayakta durduğuna göre "güzel "den çok daha fazlası olduğunu görebiliyordu. Battaniye elbise, koridorun alçak ışığında parıldayan kısa, yoğun açık mavi bir kürkten yapılmış gibi görünüyordu. Nina'nın kıvrımlı dolgun kalçalarına ve poposuna, önlük dediği şekilsiz giysilerin yapmadığı bir şekilde yapıyor, onun biçimli poposundan başka bir yere bakmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

"...eğer istersen."

"Ha?" Reddix onun kendisine başka bir şey söylediğini ve azgın bir ergen gibi onu süzdüğü için bunu kaçırdığını fark etti. Hızla başını kaldırdı ve gözlerini kızın yüzünden ayırmamak için mücadele etti.

" bakım seti de bulduğumu söyledim -biliyorsunuz, makaslar, usturalar-banyo yaptıktan sonra sizi tıraş edebilir ve saçınızı kesebilirim. Eğer bana güvenirsen tabii. Saç kesmeyeli uzun zaman oldu," dedi.

"Elbette." Reddix başını salladı. Tıraşa ihtiyacı olduğu doğrudu ve saçları kesinlikle çok uzundu ama teklifini kabul etmeye hevesli olmasının nedeni bu değildi. O küçük, yumuşak ellerin tekrar üzerinde olması için her türlü bahane hoş karşılanırdı - ne olursa olsun.

"Güzel." Nina memnun görünüyordu. "Dikkatli olacağıma söz veriyorum. İşte geldik." Koridorun sonundaki alçak kapıya gelmişlerdi, yatak odasındakinden daha kalın, daha sağlam bir tahtadan yapılmış gibiydi. "Kendini hazırla," diye uyardı Nina onu. "Hamama için dışarı çıkmamız gerekiyor ve muhtemelen hava oldukça soğuk olacak. Healing One son yılların en sıcak yazının yaşandığını söyledi ama bana hep çok soğuk geliyor."

Reddix omuz silkti. "Soğuk hava beni rahatsız etmez."

"Beni de öyle." Titredi. "Hayatım boyunca Florida'da yaşadım. Hava yetmiş beşin altına düştüğünde kazak giyeriz."

"Yetmiş beş ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Dereceler. Boş verin. Eminim sizin farklı bir ölçüm sisteminiz vardır. Mesele şu ki, eğer cayır cayır yanmıyorsa, soğuktur. En azından benim için. Gel hadi." Nina ahşap kapıyı itti ve dışarı çıktı.

Güneş ışığı çok parlak değildi ama yine de Reddix'in gözlerinin alışması biraz zaman aldı. Ahşap kulübelerle dolu küçük bir köyde olduklarını gördü - bazıları normal boyutlarda küçük, bazıları çocuklar ya da bebekler için yapılmış gibi görünen çok küçük ve daha çok büyük hayvanların tutulduğu tesislere benzeyen birkaç büyük kulübe.

Nina onun bakışlarını büyük kulübelere doğru takip , "Burası köyün çocuk bölümü," dedi. "Küçüklerin Godzilla gibi kasabayı çiğnemesini önlemek için çoğunlukla onları orada tutuyorlar."

"Kim?" diye kaşlarını çatı.

"Şehirleri dümdüz etmeyi seven büyük, pullu bir film canavarı," dedi Nina. "Eğer beni Dünya'ya geri götürmeye söz verirsen seni klasik canavar filmlerine götürürüm - bazen Tampa Tiyatrosu'nda gösteriyorlar. Eğer sevimsiz oyunculuklara ve berbat özel efektlere aldırılmazsan çok eğlencelidirler."

Reddix şüpheyle, "Kulağa... ilginç geliyor," dedi.

"Öyle." Nina gülümsedi. "Klasik eski bir sinemada karanlıkta oturmak, sıcak tereyağlı patlamış mısır yemek ve siyah beyaz bir canavarın Tokyo'yu yok etmesini izlemek - çok eğlenceli."

Reddix ona bakarak, "Bir canavarın bir şeyleri yok etmesini ya da sıcak tomurcuklanmış pockorn yemesini bilmiyorum, her ne , ama her zaman seninle karanlıkta oturma şansını karşılarım," diye mırıldandı.

"Ah." Yanakları pembeleşti ve hızla arkasını döndü. "Hadi, gitsek iyi olur. Dışarısı buz gibi."

Reddix'e oldukça ılıman geldi, ama kasabanın merkezindeki yuvarlak ahşap binaya kadar onu istekle takip etti. Nina uzun ahşap kapıyı açarken endişeliydi, ama içerisinin soluk mor sudan oluşan büyük bir buhar havuzu dışında boş olduğunu görünce rahatladı.

"İşte geldik. Görünüşe göre burası tamamen bize ait." Nina sağlam gri ahşap bir banka yerleşirken memnun görünüyordu. "Peki, devam edin." Başıyla havuzu işaret etti. "Yarısına gelene kadar gerçekten sığ. Sonra oldukça derinleşiyor - sanırım çocukları orada yıkayabiliyorlar."

"Pekâlâ." Reddix etrafına bakındı. "Burada mı soyunayım?"

"Hayır, elbette değil," dedi hemen. "Şuradaki ahşap bölmelerin arkasını görüyor musunuz? Tuvaletleri ve soyunma alanları var. Havlular da var. Bir tanesini belinize sarabilirsiniz."

Reddix ahşap bölmelerin arkasına geçerek buharı tüten havuzun uzak tarafına gitti ve soyunmadan önce rahatladı. Sonra yumuşak tüylü gri bir havlu alıp beline sardı ve havuza geri döndü.

Nina, adam havluyu kalçalarına kadar indirerek yürürken onu izliyordu ama adam suyun kenarına gelip havluyu bıraktığında aceleyle başını çevirdi. En alçak noktası beline kadar gelen havuza girdi ve ılık su onu okşarken keyifle iç çekti.

"Ana Gemi'deki yüzme havuzları gibi," dedi daha derine inerek. "Sadece çok daha büyük." ve hafif akıntıya kısa bir süre kendini bıraktı. "Sabun var mı?" diye sordu yukarı çıkıp ıslak uzun saçlarını gözlerinden silkeleyerek.

Nina, "Kenarlarda aralıklarla duran şu küçük yuvarlak taş görünümlü şeyler sabun," dedi. "Gerçekten iyi çalışıyorlar."

"Harika." Reddix gerçekten de taşa benzeyen bir tane buldu ama göğsüne sürttüğünde bir anda köpürerek soluk grimsi pembe köpükler çıkardı. "Bu harika hissettiriyor," diye inledi, saçlarına sürerken. "O gecedan beri duş almamıştım..."

"Beni kaçırdığın gecedan beri mi?" Nina sessizce sordu.

"Şey... evet." Kaşlarını çattı ve saçlarını duruladı.

"Büyük havuza bayılıyorum," diye itiraf etti, konuyu değiştirerek onu rahatlattı. "Şimdiye kadar iki kez buraya geldim ama fazla vakit geçiremedim."

"Uzaylılarla banyo yapmak hoşuna gitmedi mi?" Reddix saçındaki suyun bir kısmını sıkarak sordu. Tanrım, saçları gerçekten çok uzundu ve yüzü de gitmesi gereken cızırtılı, dolgun bir sakalla kaplıydı.

Nina başını salladı. "Seni yalnız bırakmak istemedim. Uyandığımda yanında olmazsam ne olacağını bilmiyordum."

Çaresiz olduğu zamanlarda ona göz kulak olması onu bir kez daha etkilemişti. Ona karşı çok iyiydi - gerçekten de saf kalpli bir kadındı. Ona teşekkür etmek için ağzını açtı ama tam o sırada kapı tekrar açıldı ve dokunaçlarını sallayıp birbirleriyle sohbet eden beş tüylü uzaylı içeri girdi.

Birkaç tıkırtı ve cıvıltı dışında neredeyse hiç fiziksel gürültü yoktu ki bunlar Duygu İnsanları'nın tek konuşma dağarcığı gibi görünüyordu. Ancak duygusal taşkınlık Reddix'i sağır ediyordu. Sanki birisi aynı anda kulaklarına inanılmaz yüksek sesli müzik üflüyor ve süper parlak ışık patlamalarıyla onu kör ediyordu.

Sövdü ve sendeleyerek geriye, daha derin sulara doğru gitti. Güçlü bir yüzücü olmasına rağmen, aşırı duygu-düşünce yüklemesi yönünü şaşırtmasına neden oldu. Ne olduğunu anlayamadan başı suyun altına doğru kaymaya başladı. Boğulurcasına ve nefes nefese yüzeye çıkmak için mücadele etti. Zehir dolu bir havuzda yüzmeye çalışmak gibiydi; göremiyor, düşünemiyordu...

"Reddix!" Birden Nina onun hemen yanında, giyinik bir şekilde suya atladı. Kolunu Reddix'in boynuna doladı ve onu yukarı çekmeye çalıştı ama bu zor oldu çünkü Reddix onun bu derinlikte dibe dokunamayacağını anlayabiliyordu.

"İyiyim. Ben iyiyim." Suyun daha sığ olması için okşadı ve nefes aldı. Havuzda ayakta durabilecekleri yere geldiklerinde ona "Bana dokunmaya devam ettiğin sürece iyi olacağım," dedi.

"Elbette." Elini tuttu ve parmaklarını sıkıca kavrayarak birbirine doladı. "Yeterince temiz misin? Artık gidebilir miyiz?"

Başını salladı, kızın gitmek istemesi onu rahatlatmıştı. "Hadi gidelim buradan."

Nina uzaylılara Reddix'in zorlukla yakalayabildiği bazı kibar sözler söyledi ve havuzdan birlikte çıktılar. Nina onun elini tutmaya devam etti ama Reddix havlusunu almak için eğildiğinde kızardı ve gözlerini kaçırdı. Havluyu tek eliyle kalçasına dolamak zor oldu ve tahta bölmenin arkasında beceriksizce dolaşırken havluyu önünde tuttu.

Nina bir eliyle kendini çok fazla göstermeden kurulamaya çalışırken, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bakmamaya çalışıyorum."

"Bakman umurumda değil," diye usulca homurdandı Reddix ve bunun doğru olduğunu fark etti. Kendisine bakan güzel bir kız hakkında böyle hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Şehvetlerinin tenini soğuk bir balçık gibi kapladığını hissetmek zorunda kalmadan kendini herhangi birine göstermekte ne kadar zamandır özgürdü? Çıplak vücudunu kurularken Nina'nın ona attığı kısa, utangaç bakışların hoşuna gittiğini fark etti. Ve kendi adına, ıslak elbisesinin ona nasıl yapıştığına, sıkı meme uçlarını ve seksinin hassas V'sini nasıl ortaya çıkardığına bakmamak için zor bir zaman geçiriyordu.

"Sanırım daha fazla insan gelmeden gitsek iyi olacak," dedi, hâlâ ona doğrudan bakmadan.

"Senin de kurulanman gerekmiyor mu?" Reddix sordu. "Az önce ne kadar üşüdüğünü söylüyordun."

"Şey..." Dudağını ısırды, belli ki emin değildi ama zaten titriyordu.

"Sorun yok." Hâlâ elini tutuyor olmasına rağmen ondan uzaklaştı. "Bakmayacağım."

Nina kararını vermiş gibiydi. "Tamam." Başını salladı. "Şu havluyu bana ver..."

Reddix havluyu ona uzattı ve gözlerini başka tarafa çevirdi, oysa onun yemyeşil vücudunu çıplak görmek için can atıyordu. Kadın elbisesini karıştırırken, Reddix nemli havluyu kalçalarına asarak bekledi. Sonsuza dek sürecektir gibi görünüyordu. Sonunda onun yumuşak, sinirli bir küfür savurduğunu duydu.

"Sorun mu var?" dedi, hâlâ ona bakma dürtüsüne direnerek. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bu lanet elbise. O kadar da iyi bir terzi değildir, yanlardan dikilmiş ve omuzdan düğümlemiş gösterişli bir togadan ibaret. Ama şu lanet düğümü bir türlü çözemiyorum." Her kelimesinde rahatsız edici düğümü sarsıyor gibi görünüyordu ama pek başarılı olamadı.

Reddix ona dönerek, "Bırakın yardım edeyim," dedi.

"Oh, bilmiyorum..." Yanakları yeniden pembeleşmişti. Onun alçakgönüllülüğünü takdir ediyordu ama ıslak havluyla dolaşmaktan da sıkılmaya başlamıştı.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi ona. "Boynunun altına bakmayacağım, söz veriyorum."

"Peki... tamam. Ama acele et."

"Olabildiğince hızlı gideceğim. Sadece bir elim üzerimde olsun ki düğüm üzerinde çalışabileyim" dedi.

Nina ona döndü ve yumuşak, küçük bir elini göğsüne koydu. Reddix içinden bir ürperti geçtiğini hissetti ama bunu belli etmemek için mücadele etti ve Nina'nın omzundaki ıslak düğümüne odaklandı.

"Çok sıcaksın," diye mırıldandı adam çalışırken. "Nasıl her zaman bu kadar sıcak olabiliyorsun?"

Omuz silkti. "Ben sadece senden daha iriyim, daha sıcak koşuyorum. Daha fazla vücut ısı yayıyorum."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandı ve adam onun kendisine baktığını fark etti, yarı çıplak vücudunu, kendisinin almamaya çalıştığı şekilde alıyordu.

Onun. Yıllardır ilk kez bir kadının gözlerini üzerinde hissetmek ona acı yerine zevk veriyordu. Reddix giydiği ince, nemli havlunun altında sertleştiğini hissetti ama çalışmaya devam etmek için kendini zorladı. Sonunda inatçı düğüm çözüldü ve ıslak battaniye elbisesi bir yığın halinde kadının ayaklarının dibine düştü.

"İşte böyle," diye mırıldandı. Ve her ne kadar yapmamaya çalışsa da, ona bakmaktan kendini alıkoyamadı - sıkı koyu meme uçlarıyla yüksek göğüslerine, kıvrımlı beline ve dolgun kalçalarına. Yemyeşil, kalp şeklindeki kıcına...

"Bakmayacağına söz verdiğini sanıyordum." Nina'nın sesi soluk soluğaydı ama kendini örtmek için hiçbir hareket yapmadığını fark etti.

"Sen de aynı sözü vermiştin ama bunca zamandır bana bakıyordun," dedi usulca. "Tanrım, çok güzelsin Nina."

"Teşekkür ederim." Yanakları yeniden pembeleşti ve bu da Reddix'in gözünde onu daha da güzelleştirdi. "Ben... muhtemelen gitmeliyiz." Bir eliyle havlusuna uzanırken, diğer elini Reddix'in göğsüne sıkıca bastırdı.

"Bırak ben yapayım." Reddix tüylü havluyu onun etrafına sardı ve hızlı bir düğümle önden sabitledi. "Şimdi de benimkini yap," dedi. "Sanırım kayıyor."

Nina dudağını ısırarak, giydiği havluyu hızla yeniden ayarladı, belli ki ince kumaşın hemen altındaki sert çıkıntıyı görmezden gelmeye çalışıyordu. Reddix ten tene teması sürdürmek için bir elini Nina'nın ince omzuna koydu ama onun başka yerlerine dokunmayı tercih ederdi. Elleri onun dolgun göğüslerini avuçlamak, yanlarından aşağı inmek ve dolgun kalçalarını okşamak için can atıyordu. Hayatında bir kadını hiç bu kadar çok istememişti.

O sana göre değil, diye hatırlattı kendine, elini kızın omzunda iradesinin gücüyle tutarak. Ne şimdi ne de hiçbir zaman. Onu hak etmiyorsun, bu yüzden onu rahat bırak.

Eğer onun da kendisini istediğini anlamasaydı bunu yapmak daha kolay olurdu. Ama onun uyarılmışlığının tatlı, kadınsı kokusu havadaydı, duyularını dolduruyor, bacaklarının arasına bastırıp ihtiyacını tam kaynağında tatmak için can atmasına neden oluyordu. Onun tatlı am dudaklarını aralamak ve balını yalamak, her son damlasını almak için dilini onun içine sokmak. Tanrım, burada aklını kaçıırıyordu...

Sonunda bir dakika daha dayanamayacağını düşündüğünde Nina sözlerini bitirdi ve onun elini tuttu.

"Gidelim," diye mırıldandı. "Sanırım havlunuz şimdilik dayanır." Reddix boğuk bir sesle, "Tam arkanda," diye homurdandı. Acaba onlar mı aynı odada uyuyacaklarını düşündüler ve sonra fark ettiler ki zorunda kalacaktı. Tanrım, ellerini kendine saklayarak günün ve gecenin geri kalanını nasıl geçirecekti? Ona bu kadar açken, dokunmaya ve dokunulmaya bu kadar açken kendini nasıl durdurabilirdi? Ve sadece herhangi biri tarafından değil, sadece ve sadece Nina için açlık duyuyordu.

İdare etmek zorundasın, diye kendi kendine sertçe nasihat etti. Kendine hakim ol ve onu rahat bırak, lanet olsun. O sana göre değil!

* * * * *

Nina onu odalarına geri götürürken gümüş gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Tanrım, ona neler oluyordu? Neredeyse çırılçıplakken ona pervasızca bakıyordu, gerçi o da kendisine bakmıyor değildi. Aralarındaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

Uzun koridordan geçip misafir kulübesinde kendilerine tahsis edilen odaya doğru ilerlerken kendi kendine kararlı *bir şekilde, bunu yapmayacaksın*, dedi. *Seni kaçıran adama kesinlikle aşık olmayacaksın. Bu çılgınlık!*

Ama adamın ona bakışını aklından çıkaramıyordu. Elinin ne kadar sıcak olduğunu görmezden gelemiyor ya da ona her dokunduğunda kalbi çarpıyormuş gibi davranamıyordu.

Evet yapabilirsin, Eecho, Mehoo-Jimmy'nin sesi ona ders verdi. Sadece ondan uzak dur. Daha seni eve götüreceğine söz bile vermedi. Güvenemeyeceğin bir adama aşık olma.

Küçük odalarına girdiklerinde Nina çenesini kaldırdı. Mehoo-Jimmy'nin sesi, ki bunun sadece kendi sağduyusunun konuşması olduğunu biliyordu, haklıydı. Kendisiyle büyük Kindred arasına biraz mesafe koyması gerekiyordu. Buna uygun olarak, onun elini bıraktı ve o baygınken kendi yaptığı diğer "elbiselerden" birini bulmaya gitti. Elbiseyi şöminenin köşesine, biraz mahremiyetin olduğu yere götürdü ve havluyu bırakmadan önce başının üzerine çekti.

"Hey," mırıldandı hemen arkasından.

Nina sıçradı ve arkasını dönerken küçük bir şaşkınlık ciyaklaması çıkardı.

"Yapma bunu," diye soludu, bir elini göğsüne götürdü. "Beni korkuttun ölümüne."

"Özür dilerim," dedi Reddix özür dileyerek. "Seni korkutmak istememiştim. Sadece giyecek başka bir şey almak ve belki de bana söz verdiğin tıraş ve saç kesimi hakkında bir şeyler soracaktım." Bir eliyle çenesini ovuşturarak hırıltılı bir ses çıkardı. "Benim bile hoşuma gitmeyecek kadar kirli saçlıyım ve bu lanet sakal kaşındırıyor."

Nina hemen başka bir açık mavi kürk battaniye kaparak, "Elbette," dedi. "Senin için bir şeyler dikmem için bana biraz zaman vermen gerekecek ya da normal kıyafetlerini yıkayacak zamanımız olana kadar battaniyeyi kilt gibi giyebilirsin."

"İskoç eteğinin ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım onu da havlu gibi belime sarabilirim." Kadının kendisine uzattığı battaniyeyi aldı ve havluyu bıraktı.

Nina hızla başka tarafa baktı. Elbette onun ekipmanlarını daha önce de görmüştü ama bu farklıydı. Daha önce en azından çoğunlukla giyinikti. Şimdi ateş ışığında çıplak ve kaslıydı. Geniş omuzlarında hâlâ su tanecikleri duruyordu ve Nina göz ucuyla izlerken, bir tanesi göğsünün düz, kaslı düzleminden aşağı kaymış ve dikkat dağıtıcı bir şekilde karın kaslarının üzerinde dalgalanmıştı.

Kahretsin, neden ona bakmaktan kendini alamıyordu? Belki de adam o kadar ateşliydi ki, ayaklarının dibinde eriyip küçük bir su birikintisine dönüşecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bütün Kindred'lar bu kadar iri ve yapılı mıydı? Adamın hiçbir yerinde bir gram bile et parçası yoktu; tamamen kaya gibi sert kaslar ve pürüzsüz, bronz bir ten vardı.

"...oturmak için mi?" dedi.

"Özür dilerim?" Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, o parlak gümüş bakışlarla buluşmaya çalışıyordu.

"Dedim ki, nereye oturmamı istiyorsun? 'Kişisel bakım seansım' için." Nina'nın da gülümsemesine neden olan yarım bir sırıtış attı.

"Buralarda bir yerde bir sandalye var." Şöminenin diğer tarafından bir sandalye ; ağır, ahşap bir şeydi ve kaldırmak için mücadele etmesi gerekti.

"İşte, bırak ben yapayım." Reddix tek eliyle kolayca kaldırdı. "Nereye koymamı istersin?"

"Tam şöminenin önüne otur ki ne yaptığımı görebileyim," Nina. "O zaman oturun. Ben her şeyi hazırlayacağım."

Etrafta koşuşturdu, makası ve tıraş takımını yerleştirdi, Kindred tıraş bıçağı biraz tuhaf görünse de aslında gerçekten güzeldi.

Daha önce biraz oynamış ve tıraş olurken ince bir su tabakası bırakarak buharlaşan kendi tıraş jelini yaydığını fark etmişti.

Müthiş bir icattı ve Nina onu bacaklarında kullanmış, tıraş olmak için duşa girmesine gerek kalmamasını sevmişti. Şimdi bıçağı değiştirdi ve yatağın üzerine serdiği havlunun üzerine geri koydu. Saçlarını hâlâ nemliyken kesmesi gerekiyordu, böylece tıraşı sona saklayacaktı.

Sonunda şey istediği gibi olmuştu. Beline doladığı kürk battaniyeyle ateşin önünde sabırla oturan Reddix'e döndü.

"Tamam, ben hazırım. Omuzlarına bir havlu dolayayım da saçların sırtına dökülmesin." Hâlâ nemli olan havluyu adamın geniş çıplak omuzlarına doladı ve makası eline aldı. "Ne kadarını almalıyım? Kısa mı olsun istiyorsun?"

"Çok kısa değil," dedi temkinli bir şekilde.

"Peki." Nina omuz silkti. "Kısa, uzun... senin gibi bir yüzle neredeyse her şeyden kurtulabilirsin."

"Sorun da bu zaten, yüzüm," diye . "İnsanların bana bakmasını istemiyorum."

"Çünkü..." Nina ona kararsızca baktı. "Bunun senin RTS'inle bir ilgisi var mı?"

"Tanrıça gibi haklısın, öyle. Bunu sadece dokunmak değil. Bana bakan herkesin hissettiği her şeyi ben de hissediyorum. Dokunmak daha da kötüleştiriyor."

"Ama sen çok... Yani, kemik yapın mükemmel. Ve o gözlerle..." Nina başını salladı. "Söylemeye çalıştığım şey, insanlar

nasıl başka bir şey düşünüyor olabilirler ki, uh..." "Beni becermek için ne kadar istiyorlar?" diye açıkça sordu.

Nina usulca, "Ben de ne kadar muhteşem olduğumu söyleyecektim," dedi ve kırmaya başladı. "Ama evet, sanırım öyle."

"Sana söyledim, olumlu duygular da olumsuzlar kadar istilacıdır. Söylesene, ben seni yakalamadan hemen önce tedavi ettiğin o şişko bağırsak fıçısı senden cinsel iyilik istediğinde ne hissettin? Hoşuna gitti mi?"

"Kim, Bay Witherspoon mu?" Nina kaşlarını çatarak sordu. "Onu nereden biliyorsun?"

"Rüya paylaşımı," dedi kısaca. "Peki sana evlenme teklif etmesi hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, hayır! İğrenç biri. Ve bana bakışı... Neredeyse gözlerinin tenimde gezindiğini *hissediyorum*. Ugh."

"Ya onları *gerçekten* hissedebilseydin?" Reddix kesmeye devam ederken usulca sordu. "Ya sana her baktığında sana olan şehvetini soğuk bir balçık gibi vücudunun her yerinde hissetseydin? Ya da başka bir dişi senin ne kadar güzel kiskansaydı? Ya onun kıskançlığını teninin her santiminde binlerce sokucu böcek gibi hissetmek zorunda kalsaydın? Bu hoşuna gider miydi?"

"Hayır, hayır bu... *korkunç* olur," diye fısıldadı Nina, makas ısırmanın ortasında durdu. "Gemideki o ilk gece bana RTS'den biraz bahsetmiştin ama hiç-

"Bu konuda ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi," dedi Reddix kısaca. "Bende var, bununla başa çıkıyorum. Sadece saçımı çok kısaltmayın."

"Tamam," dedi sessizce. Ellerin hâlâ eski becerilerini hatırladığını görmekten memnun bir şekilde kırmaya devam etti ama içten içe onun için üzüliyordu. Şimdiye kadar onun diğer insanlardan hiçbir şey hissetmediği izlenimine kapılmıştı.

Ona dokunmadıkları sürece insanlar - şu anda birlikte oldukları uzaylılar dışında, ama iletişim kurmak için duyguları kullanıyorlardı.

Nina RTS'nin bu kadar kötü, bu kadar zayıflatıcı olduğunu hiç düşünmemişti. Reddix'in bazen huysuz ve sert olmasına şaşmamalı. Muhtemelen hastalığı kendini gösterdiğinden beri, son on yıldır şiddetli acılar çekiyordu. Herkesin kendisi hakkında ya da çevresinde hissettiği her duyguyu sürekli hissetmek zorunda kalmayı hayal bile edemezdi. Korkunç olurdu... dayanılmaz.

Dikkatini dağıtmayı bırak ve işini yap, diye kendini uyardı. Doğru yapmaya konsantre ol. Çok fazla kesmediğinden emin ol.

Nina derin bir nefes alarak zihnini boşaltmaya çalıştı. Annesi ona öğrettiğinde çok gençti ama iyi öğrenmişti. Annesi öldükten ve Flora Caddesi'ndeki küçük güzellik dükkânı kapandıktan sonra bile babasının ve arkadaşlarının saçlarını kesmeye devam etmişti. Kısa süre içinde kendini işine kaptırmış ve rahatsız edici düşünceleri bir kenara itebilmişti.

Reddix'in saçları kalındı ve hafif bir dalgası vardı ama kesmesi zor değildi. Doğal bir şekilde bir desene dönüşüyor gibiydi ve kendini onu takip ederken buldu, koyu mavi neredeyse siyah rengine bir kez daha hayret etti. Sakalının neredeyse tamamen siyah olduğunu, kafasındaki saçtan bile daha koyu olduğunu fark etti.

Sonunda geri çekildi ve yaptığı işe hayran kaldı. Saçları hâlâ biraz uzundu ama çok daha az dağınıktı. Gerçekten de sakalı dışında neredeyse düzgün görünüyordu.

"Bitti mi?" Reddix sordu.

"Zaten saçlarınla. Şimdi tıraş olma zamanı." Nina havluyu adamın omuzlarından aldı ve şöminenin içine doğru sallayarak kırpıntılardan kurtuldu. Sonra onu tekrar giydirdi ve makası aldı. "Sanırım en iyisi

Bunları kullanarak başlayın ve tıraş makinesiyle bitirin. Bu oldukça kalın bir sakal."

"İstersen kendim de " diye teklif etti, biraz daha dik oturarak.

Nina başını salladı. "Benim için sakıncası yok. Ayrıca burada bakabileceğin bir ayna da yok."

"Pekâlâ." Sandalyede tekrar rahatladı. "Senin ellerindeyim."

"Elimden geleni yapacağım. Şimdiden bir aya daha az benziyorsun." Ona gülümsedi. "Ama ayıları sevdiğini sanıyordum. Onların senin ruhun olduğunu söylemiştin.

yaratık mı?" Kaşlarını soru sorarcasına ona doğru kaldırdı.

Nina yanaklarını ve çenesini kesmeye başlarken, "Ruh hayvanı," diye düzeltti onu. Kindred makasları inanılmaz derecede hızlı ve sessizdi. "Ama bu sadece büyü ve batıl inanç, gerçekten."

"Büyü ve batıl inançlarda sandığından daha fazlası var," diye mırıldandı. "Belki de bana dokunabilmenin... dokunabilmenin nedeni ayı olayıdır." Derin sesi biraz boğuktu.

"Belki," dedi Nina usulca. Makası bıraktı ve usturayı eline aldı. "Artık konuşmayı bıraksan iyi olur. Bu şey çok keskin."

Derin bir onaylama sesi çıkardı ve Nina onu daha yakından tıraş etmeye başlarken gözlerini kapattı. Nina hızlı ve dikkatliydi ama Reddix'in yanaklarındaki siyah sakalları temizlemeye başladığında onu ürküten bir şey gördü. Reddix'in yara izleri vardı. Güçlü çenesinin sol tarafı boyunca paralel uzanan iki uzun, beyaz, kasıtlı çizgi. Sanki biri onu bilerek kesmiş gibiydi -sanki ne yaptığını çok iyi bilen bir sadistle bıçaklı bir kavgaya girmiş ve iri Kindred'in bir şekilde şeklini bozmak istemişti.

"Hey," dedi usulca, bir parmağının ucunu acımasız beyaz yara izleri üzerinde gezdirerek. "Ne oldu burada?"

"Hiçbir şey." Reddix onun dokunuşuyla sarsıldı ve hızla doğruldu.

"Bunu sana kim yaptı?" Nina sordu. "Neden biri-"

"Sana söyledim, *bir şey* değil," diye hırladı. "İşte, bana usturayı ver. Kendim bitiririm."

"Hayır." Nina geri çekildi, jiletin köpüğü bileğinden aşağı damlasa da ellerini bir barış jestiyle havaya kaldırdı. "Bak, özür dilerim. Seni kırmak istememiştim."

"Gücenmedim," dedi sıkıca, ama gözlerindeki o kapalı, temkinli bakış geri gelmişti.

"Bırak da bitireyim," dedi sessizce. "Başka soru sormayacağıma söz veriyorum."

"Peki." Tekrar sandalyeye yerleşti ama geniş omuzlarında daha önce olmayan bir gerginlik vardı. Nina'nın kalbi göğsünde sıkıştı. Onun bu kadar ketum olmamasını diledi. Keşke onu açmanın bir yolunu bulabilseydi.

Bulman gereken tek şey eve dönüş yolu, Echo, diye fısıldadı Mehoo-Jimmy'nin sesi zihninde. Nina bunun doğru olduğunu biliyordu ama Reddix'in kendi etrafına ördüğü duvarın arkasına geçme isteğine engel olamıyordu. Eğer o bariyeri aşabilirse ona yardım edebileceğini, onu iyileştirebileceğini hissediyordu.

Ama önce onu içeri alması gerekiyordu.

On Sekizinci Bölüm

"Acil durum hâlâ iz yok mu?" Liv sordu.

"Korkarım hayır." Kat içini çekti ve Sophia'nın yanındaki kanepeye yerleşti. Bugün onun süitindeydiler çünkü tüm düğün planlama malzemeleri oradaydı. Gerçi şu anda pek bir şey planlayacak gibi hissetmiyordu. "Reddix'in çaldığı geminin nereye indiğinden emin değiller," dedi.

Liv, "Baird kontrol etmeye gitti ve geçtikleri solucan deliğinin gerçekten dengesiz olduğunu söyledi," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Sophia gözlerini kocaman açarak sordu.

"Şey... hiç inmemiş olabilirler," dedi Kat sessizce.

"Oh, hayır." Sophia ağlayacak gibi görünüyordu. "Ama Kat, Sylvan büyükannesiyle konuşurken ben de oradaydım - o küçük yaşlı kadınla - o Mehaw..."

"Mehoo-Jimmy," diye araya girdi Kat. "Biliyorum. Her şeyi duydum."

"Çok üzgündü ve onu suçlamıyorum," dedi Liv acımasızca. "Reddix'in nesi var ki o kızı kaçırıyor? Herkes bir gelinin böyle alınmayacağını bilir."

Kat, "Lissa, Saber'ın ona sahip çıkmanın onun niyeti olduğundan tam olarak emin olmadığını söylüyor," dedi.

"Onu başka ne için isteyebilir ki?" Sophia sordu ve bir elini yuvarlak karnına koyarken yüzünü buruşturdu. "Oh! İkizler tekmeliyor."

"Benimkiler henüz değil ama eminim yakında olacaklar," dedi Kat. "Umarım ben Deep ve Lock ile koridorda yürürken başlamazlar."

"En azından büyükannen görebilsin diye değil," diye mırıldandı Liv, yüzünde hayalet gibi bir gülümseme vardı.

"Aynen öyle. Şimdiden şişmanlamaya başladım. Bu düğünün gerçekleşmesi gerekiyor.

yakında." Kat iç çekti.

"Öyle olacak," diye söz verdi Sophia. "Planlama harika gidiyor, değil mi?"

"Reddix'in o zavallı kızı kaçırmasına kadar öyleydi," dedi Kat acımasızca. "Lissa bana çok yardımcı oluyordu ama şimdi onu günlerdir görmüyorum. Onu her aradığımda ya da görmeye çalıştığımda başının ağrıdığını ve yalnız kalmak istediğini söylüyor." Başını iki yana salladı. "Bu sadece düğünle ilgili değil, onun için *gerçekten* endişelenmeye başladım."

Liv teselli edercesine, "İkinizin yakın olduğunu biliyorum ama belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır," dedi. "Sophie ve ben de elimizden geldiğince onun boşluğunu dolduracağız."

Kat, "Hayır, bu konuda endişelenmenizi istemiyorum," diye karşı çıktı. "Yeni bir bebeğiniz var ve Sophie de üzere. Lauren pastayı yapmaya başladı bile, Nadiah Birinci Dünya'da takılıp kaldı ve Elise de Merrick'le birlikte evreni keşfetmeye gitti ama büyük etkinlik için geri döneceğine söz verdi - tabii gerçekleşirse."

"Olacak," dedi Sophia yatıştırıcı bir sesle. "Gerçekten olacak. Ve büyükannen Kindred bebeklerinin dokuz ay yerine bir yıl boyunca bilmediği sürece, büyük günde hamile olduğunu bilmesi için hiçbir neden yok."

"Sophie haklı," dedi Liv. "Balayınızda hamile kaldığınızı söyleyebilirsiniz."

"Umarım haklısındır," dedi Kat. "Aksi takdirde büyükannem rezil olacak. Aynı anda iki erkekle evlenmem yeterince kötü, bir de koridorda hamile yürümem... Bu bardağı taşıran son damla olabilir." İç çekti. "Bebeklerden bahsetmişken, senin sevimli ufaklık bugün nerede Liv?"

"Babasıyla birlikte gitti. Görünüşe göre 'bebeğini işe getir ve diğer savaşçılara bilinen evrendeki en iyi çocuğa sahip olduğun için acımasızca b    rlerirken ona hava at' g  n  ." Liv sırtıttı.

"Ciddi misin? Baird onu bug  n almaya mı karar verdi?" Kat sordu. "Ama o daha   ok k    k."

"Evet ama babasını zaten seviyor ve Baird de ufaklıkla   ok iyi anlaşıyor," dedi Liv. "Bilirsin, g  rd  ğ  m kadarıyla t  m Kindred'ler olduk  a iyi babalar, ama sanırım Baird'in hamileliğimin son b  l  m  nde yaşıadığı *deneyim* ikisi arasında ger  ekten bir bağ kurdu."

Kat bir kaşını kaldırdı. "Ger  ekten hamile olduğu ve kendi oğlunu doğurmak zorunda kaldığı *deneyimi* mi kastediyorsun?"

"Evet, o deneyim." Liv g  ld  . "Cidden, Baird bu y  zden Daniel'a daha da yakın hissediyor gibi g  r  n  yor." Kat'in sehpasının   zerinde bakımsız bir şekilde duran taze meyve ve sebze tepsisinden ağızına bir   z  m attı. "T  m hamilelikler i  in şiddetle tavsiye ederim."

Sophia i  ini   ekti. "Keş  e. Hamile olmaktan   ok yorulдум ve hen  z son d  rt s  mestrime bile girmedim."

"Sus." Kat kaşlarını   atarak ona baktı. "Bazılarımız h  l   *ilk* s  mestrde. Ne kadar harika olduğu dışında hi  bir şey duymak istemiyorum."

Sophie, "En azından oğullarınız geldiğinde size yardım edecek *iki* babanız olacak," dedi. "Sylvan ve benim ikizlerimiz olacak ve bize yardım edecek     nc   bir ebeveynimiz yok."

"En azından sayıca az olmayacaksın," dedi Liv rahatlatıcı bir sesle. Kat'e d  nd  . "Ve eminim Deep ve Lock harika babalar olacaklar."

"Muhtemelen Deep'ten daha fazla Lock," dedi Kat sırtıtarak. "Sanırım onun annelik i  g  d  s   benden daha fazla. Ben tamamen d  ğ  ne odaklanmış durumdayım ama o şimdiden   ocuk odasını dekore ediyor."

"Peki ya Derin?" Sophie sordu.

"Beşiği inşa ediyor. Çift kişilik olacak tabii ki." Kat'ın yüzü düştü.
"Sadece..."

"Ne oldu? Neyin var tatlım?" Liv öne doğru eğildi. "Neden birdenbire bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Sadece hamile olmayı düşünüyorum," dedi Kat. "Hamile kalmak istemediğimden değil, bir süre istemesem de artık bu konuda iyiyim. Sadece... Derin ve Kilit'in hamile olduğumda arayıcı-bulucu şeyini yapmasına yardım edemem."

"Bebekler için güvenli değil mi?" Sophia sordu.

Kat başını salladı. "O kadar da değil, minik zihinleri araya giriyor. Sanki hamile olmak her şeyi bulanıklaştırıyor, doğruluğu bozuyor. Ama bunu hâlâ yapabilmeyi o kadar çok isterdim ki."

"Reddix'in kaçırdığı kızı bulmak için, değil mi?" Liv sessizce konuştu. "Xairn'le birlikte gittiğinde Lauren'ı aramaya gittiğin gibi onu da aramak istiyorsun."

Kat başını salladı. "Aynen öyle. Deep ve Lock, Saber'ı odak noktası olarak kullanmayı denediler ama Dokunma Duyusu onun etkili olmasını engelliyor ve artık benimle çalışmaya o kadar alıştılar ki hiçbir şey bulamadılar."

"Bunun için kendini suçlayamazsın," dedi Sophia.

"Bilmiyorum. Keşke bir şekilde yardım edebilseydim." Kat iç çekti. "Reddix'in kaçırdığı o kızın hayatta ve iyi olduğunu bilmek belki Lissa'yı daha iyi hissettirir."

"Onu nereye götürdüğünü bilen var mı?" Liv sordu. "Ya da neden?" Kat omuz silkti. "Lissa, Saber'ın onu Tarsia'ya geri götürebileceğini düşündüğünü söyledi."

-Ana gezegenleri. Ama şu ana kadar orada görünmediler. Görünüşe göre Reddix'in hastalığının tedavisi için ona ihtiyacı olduğuna dair tuhaf bir fikri vardı - şu Yansıyan Dokunuş denen şey, her neyse işte."

Liv kaşlarını çatı. "Neyi geri aldı?"

"Buna Ters Dokunma Sendromu deniyor ve sadece Yıldız Klanı kanına sahip Dokunuş Akrabası erkekleri etkiliyor," dedi kapı aralığından yeni bir ses.

Kat, Liv ve Sophie şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Lissa kapının hemen önünde duruyordu, yüzünde donuk bir ifade vardı.

"Sormadan girdiğim için beni bağışlayın," dedi sessizce. "Ama gitmeden önce gelip hepinize veda etmek istedim."

"Gitmeden önce mi?" Kat ayağa kalkıp onun yanına giderek sordu. "*Nereye gitmeden önce?*"

"Tarsia'ya dönüyoruz." Lissa'nın yüzü solgun ama kararlıydı. "Eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmek için."

"Hangi eylemler?" Kat, Lissa'yı tüm İkiz Kindred sütlerinde standart olarak bulunan ekstra uzun kanepeye oturmaya yönlendirirken Liv sordu.

"Saber'a aşık olmaktan bahsediyor," dedi Kat sessizce. "Değil , bebeğim?"

Lissa başını salladı. "Saber ve benim en başta aşık olmamamız gerekiyordu, hele ki bu aşkla harekete geçmemiz hiç beklenmiyordu," dedi. "Ama birlikte olmaya karar verdiğimizize göre, eve dönüp bunu tüm Tarsia'ya duyurmalıyız."

"Yanılıyorsam düzeltin ama bu eve gidip herkese ağabeyinizle evlendiğinizi söylemek gibi bir şey olmayacak mı?" Liv kaşlarını çatarak sordu.

Lissa tekrar başını salladı. "Bunun anlamı tam olarak bu olacak. Aramızda kan bağı olmasa bile, enstest ilişki ve iğrençlikle anılacağız."

"Ama... neden kendini bu duruma sokuyorsun? Neden eve gidiyorsun ki?" Sophia sordu.

"Yapmak zorundayız. Reddix'in o masum kızı kaçırarak ve bu sırada hem kendisini hem de kızı öldürtecek kadar çaresiz olması bizim suçumuz," dedi Lissa

Yumuşakça.

"Ne? Şimdi de öldürüldüklerinden eminler mi?" Kat haykırdı.

"Hayır, ama başka ne olmuş olabilir ki?" Lissa söyledi. "Tarsia'da hiçbir yerde görünmediler ve acil durum sinyallerini de yakmadılar. Saber, patlayacağını umarak bekliyordu. Biz..." Bir an tılandı, sonra devam etmek için kendini zorladı. "Eve dönüp Reddix'in öldüğünü duyurmak ve aynı zamanda ilişkimizin onaylanmasını istemek zorunda kalmak istemedik. Bir anda çok fazla kötü haber vermek istemedik."

"Bunu herkese anlatmak zor olurdu," dedi Liv sempatiyle. "Ama belki de halkını seni ve Kılıç'ı yöneticileri olarak kabul etmeye zorlar."

"Ya da onları kanlı bir iç savaşa zorlayacak," dedi Lissa ve gözlerini sildi. "Bu... korkunç olacak. Reddix ve kaçırdığı kız muhtemelen ölmüşken kendimi önemsemenin bencillik olduğunu biliyorum ama kendi gezegenime dönüp herkesin önünde durarak onların gerçek liderini görevinden uzaklaştırdığımı itiraf etmek..."

"Olaya böyle bakamazsın," dedi Kat kararlı bir şekilde. "Tarsia'daki insanlar - modası geçmiş, eski moda fikirlere sahip olanlar onlar. Sorunu olan *onlar*, sen ve Saber değilsiniz."

"Kat haklı," dedi Sophia öfkeyle. "Seni itip kakmalarına ya da kendi kocanı sevdiğin için kötü hissettirmelerine izin verme! Dinle, Sylvan'ın akrabalarının hiçbiri beni sevmiyor - Nadiyah hariç - ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum."

Liv, "Sadece onun akrabaları değil, tüm lanet gezegen," diye belirtti. Kat'in karşısına uzandı ve Lissa'nın elini sıktı. "Bunun neden bu kadar zor olduğunu anlayabiliyorum tatlım. Çok üzgünüm."

"Her şey yolunda." Lissa burnunu çekti ve gülümsemeye çalıştı. "İyi olacağım. Sadece kendim için üzölmeyi bırakıp gitmeye hazırlanmam gerekiyor."

"Ne zaman gidiyorsun?" Kat sessizce sordu.

"Bu gece. Ya da belki yarın bir ara," dedi Lissa. "Bir gece daha bekleyebilir ve işaretin sönmesini umabiliriz. Saber Ana Gemi'nin tarama bölümündeki herkesi bunun için alarma geçirdi."

"Kendine bir gece ayır," diye öğüt verdi Kat. "Ve bunu Kılıç'la geçir. Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi hatırlamak için biraz zaman ayırın ve gitmeden önce güçlü kalacağınıza söz verin."

Liv başını sallayarak, "İlişkinizi yeniden teyit edin," dedi. "Siz ikiniz gerçekten zor bir duruma giriyorsunuz. Buna hazırlanmak için kendinize biraz zaman tanıyın."

Lissa iç çekti. "Sanki tek yaptığımız hazırlıklmış gibi hissediyorum. Reddix'in odamıza geldiğı ilk geceden beri bunun hakkında konuşuyoruz."

"Peki Saber bu konuda ne hissediyor?" Sophia sordu.

"Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyor." Lissa ellerine baktı. "Keşke yapması bu kadar *zor* bir şey olmasaydı."

"Oh, tatlım..." Kat arkadaşına kocaman sarıldı. "Nasıl olacak bilmiyorum ama her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Sen ve Saber birbiriniz için yaratılmışsınız ve kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Lissa da ona sarıldı. "Teşekkür ederim Kat. Seni birleşme töreni hazırlıklarının ortasında bıraktığım için üzgünüm. Söz veriyorum, tören için geri gelmeye çalışacağım."

"Hiçbir şey için endişelenme," dedi Liv ona. "Sophie ve ben boşluğu . Sen sadece yapman gerekeni yap ve gelebilirsen geri gel."

"Eğer ," diye yineledi Lissa ve tekrar gözlerini ovuşturdu. "Teşekkür . Hepinize çok teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, bebeğim." Kat ona gülümsedi. "Şimdi gel de şu meyvelerden birazını mideye indirmemize yardım et." Başıyla sehpanın üzerindeki taşan tabağı işaret etti. "Hamile olduğum için daha sağlıklı beslenmeye çalışıyorum ama kimse bana yardım etmekle ilgilenmiyor gibi görünüyor."

"Yemek yemeyeli uzun zaman oldu," diye itiraf etti Lissa, arkadaşına solgun bir gülümseme vererek. "Ve egzotik meyvelere bayılırım - bu yeşil çubuk da ne?" diye sordu işaret ederek.

"Bu kereviz." Kat ürperdi. "tavsiye edemem. Tadı çıtır çıtır karton gibi ve telleri dişlerinize batıyor."

"Peki... buna ne ?" Lissa bu kez turuncu bir çubuğu işaret etti. "Havuç," dedi Kat kayıtsızca. "Eğer bir tavşansan iyidir." "Kat'i dinleme," dedi Liv. "Biraz meyve dene, bu tarafta. tabağın." İşaret etti.

". Bu iyi görünüyor," diye karar verdi Lissa ve sarı bir parça aldı.

"Bu ananas," dedi Sophia. "Dene, çok lezzetli." "Kekin içinde baş aşağı daha lezzetli," diye homurdandı Kat.

"Baş aşağı mı? Lissa kaşlarını çattı ve küçük sarı parçayı ters çevirdi. "Yanlış mı tutuyorum? Yanlış şekilde yersem beni hasta eder mi?"

Liv güldü. "Hayır, hayır-Kat'in fırında bir çöreği olduğu için korkunç bir tatlı düşkünlüğü var. Bu meyveyle yaptığımız bir tatlı var ama meyvenin kendisinden çok daha şişmanlatıcı."

"Ve çok daha lezzetli." Kat neşelendi. "Biliyor musun, sanırım Lauren daha önce krem peynirli krema ile bir grup baş aşağı ananaslı kek pişiriyordu." Sarı bir meyve parçasını cazip bir şekilde Lissa'ya doğru salladı. "Bir gece daha Ana Gemi'de takıl, sonra gidip bir tane alırız. Ne dersin?"

"Şey..." Lissa tereddüt etti.

"Kulağa mükemmel geliyor!" Sophia elindeki kereviz parçasını yere atarak, "Harika olur," dedi. Hadi *şimdi* gidip biraz alalım."

Liv güldü. "Anlık istek - o günleri ne kadar iyi hatırlıyorum. Yemekten bahsedince birdenbire yemek *zorunda* kalıyorsunuz."

"Fıstık ezmeli ve yosunlu sandviç olsa bile. Sanki başka birinin aşermesi hakkında konuşabilirmişsin gibi," diye alay etti Kat. "Haydi, Lissa," diyerek koltuktan kalktı. "Gidip güzel bir şeyler yiyelim. Önümüzdeki çetin sınav için gücünü toplamalısın."

"Çevirisi: Kat'ın çöreklerle ihtiyacı var," diye güldü Sophia ve kız kardeşinin yardımıyla kendini kanepeden dışarı attı.

Lissa gülümsedi. "Yeni yiyecekler denemeyi severim..." Ananası ağzına attı. "Mmm, eğer bundan daha iyiye, *gerçekten* denemeliyim."

"O zaman anlaştık," dedi Liv. "Kat, sen git. Ve biri Lauren'a aç bir sırtlan sürüsü gibi üzerine çullanmak üzere olduğumuzu haber versin."

"Aç, *hamile* sırtlanlar," diye düzeltti Kat sırtarak. "Ki bu yaklaşık yirmi kat daha kötü. , Lissa." Arkadaşının elini tuttu. "Hadi gidip kek alalım."

On Dokuzuncu Bölüm

"Ve ben dışarıda olduğum süre boyunca bununla mı yaşıyordun?" Reddix elindeki grimsi mor lapa dolu kâseye kararsızca baktı.

Nina omuz silkti. "Mecburdum. Geminin rehidratör şeyini kullanmak için yeterli gücü yok, o yüzden ya bunu yiyeceksin ya da açlıktan öleceksin. Ayrıca o kadar da kötü değil. Mor yulaf ezmesine benziyor ama tadı üzerine ne koyarsan ona benziyor."

Kaşlarını çattı. "Peki üzerine ne koyuyorsun?"

"Duruma göre değişir. Tuzlu bir tat mı istersin yoksa tatlı bir tat mı?" Başıyla çok daha küçük kaseleri işaret etti, hepsi farklı maddelerle doluydu, baharata, bazıları da çiçek ya da böceğe benziyordu. "Hepsi farklı."

"Anlıyorum. Ben tuzlu alacağım," diye karar verdi.

"Harika! Kaseyi bana ver, ben de hazırlayayım." Kaseyi aldı ve üzerine farklı soslar serpmeye başladı. "Bunun tadı biraz mangalda patates cipsine benziyor. Bu da bana kızarmış yayın balığını hatırlatıyor..."

Reddix onun kâsesini düzeltmesini izledi, tıraş sırasında söylediği öfkeli sözlerden sonra bu kadar nazik davrandığı için minnettardı. *Ona öyle bağırmamalıydım*, diye düşündü, hâlâ kendine kızgındı. *Bana karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmadı ve ben ne kadar huysuz, nankör bir piçim. Gerçeği hak ediyor, hepsini.*

Ama yüzündeki yara izlerini aldığı gece gerçekte neler olduğunu ona anlatmaya dayanamıyordu. Ya da en başta onu neden kaçırdığına dair daha derin, daha karanlık gerçeği.

Onu bataklık cadısına nasıl götürebilirim? diye düşündü, *lthss'e* bakarak Artık bileğinin yarısını çevreleyecek kadar uzamıştı. Ama sonra tekrar, nasıl

yapamaz mıydı? Zaman tükeniyordu. Çünkü dokunabileceği ve ona dokunduğunda RTS'sini bastırıyor gibi görünen bir kadın bulmuş olmasına rağmen, eve döndüğünde kendisinden bekleneni yapacaksa bunun için uzun vadeli bir tedaviye ihtiyacı vardı.

Keşke Nina'yı eşim olarak alabilseydim - onu dişim olarak ilan edip kendime bağlayabilseydim, diye düşündü özlemle. Elbette bu pek çok açıdan imkânsızdı. Dokunma Duyusunun ters olması ve hiçbir dişiye kendisine bağlayamaması dışında, halkı da gelenekçiydi. Dokunmatik Akraba Klanları dışından biriyle evlenirse onu hükümdar olarak kabul etmezlerdi. Böyle bir birliktelikten doğacak herhangi bir çocuk melez bir piç olarak kabul edilirdi... bir yabancı.

Nina'dan isteseydi ona sahip olacağından değil... yine de onu dişisi olarak sahiplenebilme fikri kanının şaftına akmasına ve boğazının özlemle sıkılmasına neden oldu. Tanrım, o mükemmeldi. Muhteşem, nazik *ve dokunulabilir*. İnanılmaz derecede *dokunulabilir*. Reddix'in elleri onun kıvrımlı vücudunu keşfetmek, dolgun göğüslerini ve cömert kalçalarını avuçlamak için kaşınıyordu. Kız onun adını söyleyip daha fazlası için yalvarırken ağzı onun tatlı amını tatmak için sulanıyordu...

"Oh, ve bu *en iyisi*. Tadı neredeyse Mehoo- Jimmy'nin kızarmış ekmeğine benziyor..." Nina kaşlarını çattı ve ona baktı. "Söylediğim herhangi bir şeyi duyuyor musun? Gözlerinde bu uzak bakış var."

"Affet beni," dedi Reddix kabaca. Kadının kendisine uzattığı kâseyi almak için elini uzattı. "Eminim hepsi çok lezzetlidir."

"Çoğunlukla öyle," dedi gülümseyerek. "Gerçi henüz *chu-chu* böceklerini denemeye cesaret edemedim," diye ekledi, sert ve gevrek olana kadar kurutulmuş küçük, çok bacaklı yaratıklardan oluşan küçük kaseyi başıyla işaret ederek.

Reddix yüzünü buruşturdu. "Pek de iştah açıcı görünmüyorlar."

"Hiçbir böcek yemez - en azından benim için. Birçok başka kültürün onları yediğini biliyorum ama ben yeterince cesur değilim." Nina kendi düzeltmeyi bitirdi ve sonra sapının üstünde ve altında çok sayıda yuvarlak çanağı olan uzun saplı bir kaşığa benzeyen garip, pütürlü bir aleti eline aldı.

"Bu şey de ne?" Reddix benzer bir aleti eline alarak sordu.

"Bu yenilebilir bir kaşık. Gerçekten çok iyi. Yediğin her kaşık nutra-mush ile bir parça ısıırıyorsun."

Bir kaşını kaldırdı. "Nutra-mush?"

Gülümsedi ve omuz silkti. "Bu benim için bir çeşit isim. Şifa Veren'e göre, içinde ihtiyacınız olan her şeyin bulunduğu doğal ve tamamen dengeli bir yemek. En azından Hisseden İnsanların ihtiyacı olan her şey. Gerçi şu ana kadar onu yerken ben de kendimi iyi hissediyorum." Biraz lapa aldı ve kaşığı ısıırarak en alttaki kaseyi çıtırdayan bir sesle ısıırdı.

Reddix, "Umalım da Kindred ve Dünyalıların da ihtiyacı olan her şeye sahip olsun," diye mırıldandı ve onu takip etti. Şaşırtıcı bir şekilde, tadı oldukça iyiydi. Lapanın yumuşak dokusu kaşığın çıtırlılığıyla dengelenmişti ve hafif, cevizimsi bir tadı vardı. Lapanın tadını tarif etmek daha zordu. Reddix Nina'nın tatlandırıırken bahsettiği Dünya yemeklerinden hiçbirini tatmamıştı ama farklı malzemeler ona kendi gezegenindeki tatları da hatırlattı. Özellikle Nina'nın büyükannesinin sinekli ekmeği gibi bir tadı olduğunu söylediği lapa bölümünü çok sevmişti. Çabucak hepsini yedi ve daha fazlasını istedi.

"Gördün mü, sana iyi olduğunu söylemiştim," dedi Nina, biraz daha lapa ve onu tatlandırıran kuru tepeyi kaşıklayarak.

"Tadının sinek ekmeği gibi olduğunu mu söylemiştin?" Reddix kaseyi ondan geri alarak sordu. "Ama ben sineğin bir Dünya böceği olduğunu sanıyordum ve sen de

böcek yemeyin - sizi suçladığımdan değil." Büyük bir ısırik aldı.

"Hayır, *kızartılmamış* ekmek. Yani kızartıyorsun. Korkunç derecede şişmanlatıcı tabii ama inanılmaz güzel." İcini çekti ve kaşığını yere bıraktı.

"Ne oldu?" Reddix endişeyle ona baktı. "Bir şey yok. Ben sadece... Mehoo'yu özlüyorum."

Bir suçluluk dalgası hissetti. "Nina-"

"Boş ." Gözlerini hızla kırıştırdı ve istenmeyen duygusunu yok etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Biraz da tatlı olanından dene. İşte..." İçinde küçük kahverengi kırıntılar olan başka bir kâseyi işaret etti. "Yemin ederim bunun tadı aynen sıcak çikolataya batırılmış tereyağlı tost gibi. *İnanılmaz* bir şey."

"Bunların hiçbirinin ne olduğunu bilmiyorum ama deneyeceğim." Reddix karışıma uzandı ve ani bir kas spazmı kolundan aşağı inerken irkildi. "Allah kahretsin!" diye küfretti nefesinin altından, omzunu çevirip ağrıyı hafifletmeye çalışırken.

Nina anında endişelendi. "Ne oldu? Ne oldu? Hisseden İnsanlardan biri kapının önünden falan mı geçti? Onların duygularını hissettin mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Reddix başını salladı. "Uzun süre dışarıda kaldığım için hâlâ kaskatı kesildim sanırım."

"Oh." Nina rahatladı. "*Tabii ki öylesin*. Sadece bu kadar uzun süre baygın kalmak da değil, ondan önce de günün ve gecenin büyük bir bölümünde mutfakta zincirli olduğunu unutma."

"Bunu hak etmediğimden değil." Reddix içini çekti ve sertleşmiş, ağrıyan omzunu biraz daha yuvarladı. "Boş ver. Kendi kendine düzelir."

"Hayır, yardım almadan olmaz." Nina kâsesini yere bıraktı. "Ben bitirmek üzereyim, ya sen?"

"Sanırım öyle." Reddix de kendi kâsesini yere bıraktı. Çok fazla yememiş olmasına rağmen şaşırtıcı derecede toktu. Ya bilinci kapalı olduğu süre içinde midesi küçülmüştü ya da lapa şaşırtıcı derecede doyurucuydu.

"Güzel." Nina uzandı ve onun elini tuttu.

Reddix irkilerek sarsıldı. Herkesle arasına mesafe koymaya özen gösterdiği onca yıldan sonra, kendisine gelişigüzel dokunulmasına hâlâ alışmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ani tepkisini gizlemeye çalışarak.

"Seni yatağa getirmeye çalışıyorum." Elini çekiştirdi. "Gel hadi."

"Ne?" Birden kalbi küt küt atmaya başladı ve aleti yeniden sertleşti. "Peki tam olarak neden yatmaya gidiyoruz?" diye sormayı başardı. "Ah..." Nina'nın yanakları pembeleşti. "Hayır, bir şey değil," diye güvence verdi. aceleyle. "Ben sadece... Sana masaj yapacağımı kastetmiştim."

"Masaj mı?" diye sordu, hâlâ anlamamıştı.

"Her yerini ovacağım." Daha da pembeleşti. "Tanrım, çok yanlış söyledim. Gerginliğini azaltmak için *kaslarını* ovacağım demek istedim. Kesinlikle terapi amaçlı, yemin ederim. Sadece sırtını, omuzlarını ve bacaklarını ovacağım." Boğazını temizledi. "Belki... belki biraz da kalça kaslarına çalışırım."

"Ve bu... sen, uh, her yerimi ovarak beni *daha az* gergin mi yapacaksın?" Adam inanmayarak bir kaşını kaldırdı. Ne söylediği hakkında bir fikri var mıydı? Onun o küçük, yumuşak ellerinin vücudunun her yerinde olması fikri, cinsel olmayan bir şekilde bile olsa, ona karşı duyduğu arzuyla yarı deli olmasına yetmişti.

"Fikir bu. Hadi şimdi," dedi Nina kararlı bir şekilde. "Profesyonel yardım almadan kaslarınızdaki tüm o bükülmeleri asla çözemezsiniz."

Reddix hâlâ kuşkuluydu ama kadının ellerini vücudunda gezdirme fırsatını geri çevirecek değildi. Nina'nın küçük bir yönlendirmesiyle, battaniye sadece kışını örtecek şekilde yatağa yüzüstü uzandı. Sonra onun yanında diz çöktü ve çalışmaya başladı.

Onu Gağırtacak Gekilde, o yumuşak, küçük eller aslında oldukça güçlüydü. Nina sert omzundaki sert düğümü gevşeyene kadar üzerinde çalıştığında neredeyse rahatlatarak inleyecekti. Sonra sırtının geri kalanı üzerinde çalışmaya başladı, ama çok geçmeden sinirli bir ses çıkardı.

"Sorun mu var?" diye sordu, başını yana çevirip ona bakarak.

"Evet, çok büyüksün. Omuzların o kadar geniş ki uzanmak zor. Üstüne çıkmamın bir sakıncası var mı?"

Reddix'in şaftı daha da sertleşerek yatağa doğru bastırdı. Daha rahat olmaya çalışarak yer değiştirdi. İçinde bir yerlerde Nina'yla bu kadar yakın temasın sınırlarını zorlayacağını biliyordu ama bir şekilde hayır diyemiyordu.

"Devam et," dedi kısık sesle.

Nina elbisesini yukarı kaldırıp bir bacağını kalçalarının üzerine attığında konuşmasını ancak bitirmişti. Reddix yatıyor olmasına rağmen, Nina'nın yüzüstü yatarken ona sarılmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini . O yumuşak, tatlı amcığın ağrıyan şaftının üzerine yerleşmesi, onu sıcak, ıslak derinliklerinde sarması, dolgun göğüslerinin içine girerken zıplaması. Gözlerini sımsıkı kapadı, hayaliyle savaştı. Tanrım, buna nasıl dayanabilirdi? Arzudan ölecekti!

Ama Nina onun yeniden gerildiğini fark etmek dışında, çaresiz ihtiyacına karşı bağıışıklık kazanmış görünüyordu.

"Rahatla," diye emretti, şimdi açıkça profesyonel moddaydı. "Tekrar kasılırsan sana masaj yapmanın bir faydası olmaz."

"Deneyeceğim," diye mırıldandı, dişlerini sıktı, ellerini yumruk yaptı. Göğüs kafesinin her iki yanında ipeksi kalçalarını hissedebiliyordu ve üzerine eğildiğinde, göğüslerinin sırtına hafifçe sürtündüğünü hissedebildiğine yemin edebilirdi. Aleti o kadar sertleşmişti ki, sanki şiltede bir delik açabilirmiş gibi hissediyordu. Tanrıça aşkına ona ne yaptığını göremiyor muydu?

Görünüşe göre öyle değildi çünkü ona masaj yapmaya devam etti, sırtının her yerini ovdu, yıllardır dokunulmadığı şekillerde ona dokundu. Hızla çok fazla olmaya başlamıştı. Reddix'in tek düşünebildiği onu almaktı. Yuvarlanmak ve onu kendine çekmek, vahşi, cezalandırıcı bir öpücükle ağzını almak... dolgun meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlamak ve sonra bacaklarını açarak onu tamamen sahiplenmek...

"Çok *gerginsin*," diye yakındı Nina, daha sıkı çalışmak için onun üzerine eğilerek. Göğüsleri tekrar ona değdi, meme uçları ince kürk elbisenin içinden sınıksıkı görünüyordu. "Sanırım şimdi başladığımdan daha kötü durumdasın!"

Reddix boğuk bir sesle, "Özür dilerim," diye homurdandı.

"Sadece rahatlamaya çalış," dedi tekrar. Çalışmak için daha iyi bir açı elde etmek için yer değiştirdi ve sonra... Tanrım, sırtının küçük kısmına bastırıldığını hissedebildiği yumuşak küçük kedi miydi? Sıcaklık ve nem ona öyle olması gerektiğini söylüyordu. Üzerinde külot var mıydı yoksa elbisenin altında tamamen çıplak mıydı? Pembe kıvrımlarının açıldığını ve sıcak, ıslak içini gösterdiğini hayal edebiliyordu. Saçlarını çekip adını söylerken amını diline doğru açmıştı. Ona sürtünüyor, tatmayı en çok arzuladığı kısmını tam sırtının küçük kısmına bastırıyordu...

Birdenbire patladı.

Alçak, sahiplenici bir hırıltıyla ters döndü, kadının bileklerini kavradı ve tek bir hamlede onu altına aldı.

"Reddix?" Nina'nın altın rengi gözleri büyüdü. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Bu." Ve sonra onu öpüyordu - onu alıyordu - onu ilk gördüğü andan beri yapmayı arzuladığı gibi tatlı ağzının tadına bakıyordu. Bu yanılttı ve bunu biliyordu, ama kendini durduramadı, içinde yanan ateşi söndüremedi ya da on uzun yıldır biriken umutsuz açlığı tatmin edemedi.

Onu istiyordu ve ona sahip olamazsa lanetlenecekti.

* * * * *

"Reddix? Aman Tanrım, Reddix!" Reddix sonunda biraz hava almasına izin verdiğinde Nina'nın nefesi kesildi. Öpücükten hoşlanmadığından değil - çaresiz, aç ve biraz korkutucu ama aynı zamanda inanılmaz derecede sahiplenici ve ateşliydi. Adamın iri vücudu onunkinin üzerinde ağır, sert ve ısrarcıydı.

Bunu yapamam, dedi kendi kendine umutsuzca. Tanrım, bunu gerçekten yapamam!

O beni kaçırın kişi, ona güvenemem. Yapamam...yapamam...

"Benim." Gümüş gözleri loş odada parlıyordu ve sert sesi saf sahiplenmenin derin, gırtlaktan gelen hırıltısıydı. "Artık benimsin, Nina. *Benimsin.*"

Bu sözler onun içinde bir heyecan yarattı -kısmen korku, kısmen de arzu. Ama korku galip geldi.

"Beni kaçırmış olman bana sahip olduğun anlamına gelmez!" Kadın adamın geniş omuzlarını itti ama bu bir tankı itmek gibiydi, adam hareket etmiyordu. Aslında, o yakıcı, korkutucu derecede sıcak öpücüklerden biri için daha geliyordu.

"*Tam olarak* bu anlama geliyor," diye mırıldandı, gözleri şehvetle parlıyordu. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Hayır!" Nina başını iki yana sallayarak adamın ağzından kaçtı. Bu durum hızla korkutucu ama sıcak bölgeden düpedüz korkutucu bölgeye doğru ilerliyordu. El yordamıyla yatağın yanındaki küçük ahşap masaya uzandı ve onu savuşturacak bir şey aradı. Parmakları pürüzsüz bir anahtarlık şeklindeki nesneyle karşılaştı ve onu yakalayıp sıktı.

Reddix hayal kırıklığı içinde homurdandı ve bir öpücük daha almak için yaklaştı. Nina onun ağzından yine kaçınca, Reddix boynuna yöneldi, boğazının çukurundaki hassas deriyi acımasızca yaladı ve emdi, şüphesiz onu sahiplenici öpücükleriyle işaretledi. Karanlık, baharatlı kokusu Nina'nın duyularını doldurmuş, istenmeyen şehvetle başının dönmesine ve çaresiz hissetmesine neden olmuştu.

Hayır, savaşmak zorundayım. Savaşmak zorundayım!

Nina bir iniltiyi bastırdı. Bu iş *kontrolden* çıkmaya başlamıştı. Adamın yakasındaki ışıkların deli gibi yanıp söndüğünü fark etmekten kendini alamadı -Tıpkı Duygu İnsanları ile ilk karşılaşmalarında olduğu gibi. Kırmızı, yeşil, mavi, kırmızı-yeşil-mavi, kırmızı-yeşil-mavi... neredeyse bir bulanıklıktı. Bu manzara, elinde tuttuğu küçük şeyin tasmayı kontrol eden kumanda olduğunu fark etmesini sağladı. Onu sıkıca kavradı. Bunu gerçekten onun üzerinde tekrar kullanabilir miydi? Kullanmalı mıydı?

İri Kindred daha da aşağı indi. İri, sıcak eller, elbisesinin ince kürk benzeri malzemesinden göğüslerini kabaca kavradı ve yüksek sesle inleyene kadar meme uçlarını yuvarladı. Sıcak, ıslak bir dil tam göğüslerinin arasında yakıcı bir yarık yaladı. Nina inledi ve sırtının istemsizce kamburlaştığını hissetti. Tanrım, bunu durdurmalıydı... hemen durdurmalıydı.

"Reddix," diye onu nefes nefese uyarmaya çalıştı. "Yapma... sana zarar vermek istemiyorum. Lütfen dur. Yapamam... yapamazsın..."

Verdiği tek cevap, insandan çok hayvana benzeyen, anlaşılmaz, şehvet dolu bir hırlamaydı. Nina bunu yapmak istemedi, ama onun büyük, sıcak

Elleri göğüslerini terk etti ve elbisesinin altına kaymak için göbek deliğinin sesini gezmeye başladı, başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Ama yine kapatma düğmesi olmaz, diye düşündü çılgınca. Onu üç gün daha bayıltmak istemiyorum. Sadece onu benden uzaklaştırmam gerek.

Küçük plastik kalkanı dikkatlice yeşil düğmenin üzerinden bir tarafa kaydırды ve düğmeye kısaca bastı.

Etkisi anlık oldu. Reddix onun üzerinde kaskatı kesildi ve sonra kendini geriye doğru atarak acı içinde kıvrandı.

"Aman Tanrım!" Nina kumandayı karıştırdı, parmakları aniden uyuşmuştu. Mavi düğmenin üzerindeki kalkanı hızla kenara kaydırды ve sertçe bastırды.

İri Kindred bir anda gevşedi, boğuk boğuk nefes alıyordu. Yakasını pençeleyen elleri yanlarına düştü ve kaslı göğsü körük gibi inip kalkmaya başladı.

"Çok özür dilerim!" Nina soluk soluğa onun üzerine eğildi. "Sen iyi misin? Düğmeye basmak istemedim, yemin ederim istemedim. Ama sen... sen durmadın."

Reddix boğuldu ve başını salladı.

"Sen... doğru yaptın." Derin sesi sert bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. Yavaşça, sertçe doğrulup yatağın kenarına yerleşti, dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı.

"Ben sadece..." Nina çaresizce başladı.

"Sakin özür dileme. Senden af dilemesi gereken kişi benim." Sesi kızgın geliyordu ama Nina ona değil, kendine kızgın fark etti. "Sadece..." Başını iki yana salladı. "Bir kadına dokunmayalı ya da karşılığında bir kadının dokunuşuna tahammül etmeyeli çok uzun zaman oldu." Ona bir öpücük verdi.

yan gözle baktı. "Ve sen Tanrıça'nın lanetlediği kadar güzelsin, o kadar mükemmelsin ki. Ben sadece... Kendimi kaybettim."

"Özür dilerim," dedi Nina yumuşak bir sesle. "Fark etmeliydim... Sadece gerginliğini biraz azaltmak istedim."

Bir kahkaha attı. "Korkarım başarısız oldun. Hayatımda hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Ta ki sen beni şok edene kadar. Bu sorunu güzelce halletti." Ereksiyon olmadığını doğrulamak istercesine bacaklarının arasına baktı.

"Özür dilerim-" diye tekrar başladı.

"Olma," dedi sertçe. "*Seni* kaçırdım, hatırladın mı? Sonra da seni bir solucan deliğinden geçirip yabancı bir gezegene sürükledim ve orada sana *tecavüz* etmeye çalıştım." Başını iki yana salladı. "Tanrım, benim neyim var böyle?"

"Sen asla..." Nina'nın ağzı aniden kurudu. "

Pek sayılmaz. Sen sadece... biraz kontrolünü kaybettin. Hepsi bu."

"Benim için bahaneler üretmeyi bırak. Neler bilmiyorsun." Ayağa kalktı ve doğrudan yüzüne baktı. "Bunun nasıl olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu, parmaklarını mükemmel çenesini gölgeleyen acımasız beyaz yara izlerinin üzerinde gezdirerek. "Sen istiyor musun?"

"I-"

"Bunu bir bıçakla kendim yaptım," dedi açıkça. "RTS'nin ilk kötüleştiği zamanlarda. Tüm yüzümü boyayacaktım ama küçük kız kardeşim Minda içeri girdi ve beni yakaladı. O..." Bir an için başını salladı ve sertçe yutkundu. "Her yer kan içindeydi... ellerim, yüzüm. Bu onu korkuttu. Sanırım bir an için kendi boğazımı kestiğimi sandı." Gözlerini kaçırdı. "Ve o anda, keşke yapsaydım dedim."

"Oh, Reddix..." Nina ne diyeceğini bilemedi. Kalbi onun için acıyordu, onun acısıyla kanıyordu. Geçici olarak elini onun koluna koydu, ama o elini salladı.

"Benim için ağladı... durmam için yalvardı," diye devam etti düz, duygusuz bir sesle. "Neden böyle bir şey yaptığımı anlayamadı. Ona çirkin olmanın daha iyi olduğunu nasıl açıklayabilirdim?"

Nina'nın üzerinde bir farkındalık parladı. "Daha önce söylediğin şey - seni her gördüklerinde birinin şehvetini ya da kıskançlığını hissetmekle ilgili..."

"Başa çıkılması gereken en kötü duygulardan bazılarıdır." Ellerine baktı. "öldürmeye çalışmıyordum, sadece bir yara izi bırakacaktım. Ama Minda o kadar çok ağladı ki, kederi ve korkusuyla baş etmek o kadar zordu ki..." Başını iki yana salladı. "Ona bir daha asla yapmayacağıma söz verdim. Bu yüzden onun yerine kapüşon takmaya başladım, saçımı uzattım, yüzümü sakladım."

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadı Nina. Gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu ama ağlamamaya çalıştı. Reddix'in başa çıkması gereken yeterince duygusu vardı - bunu kabul etmese bile.

"Bir şey söyleme." Aniden ayağa kalktı ve kapıya doğru döndü. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu kadın, hemen endişelenerek.

"Gemiye. Acil durum işaretini etkinleştireceğim." Reddix ona bir bakış attı. "Bunu tespit etmeleri biraz zaman alabilir ama eninde sonunda Kindred kardeşlerim gelecek. Gelecekler ve seni Dünya'ya geri götürecekler Nina. Ait olduğun yere."

Kadın başka bir şey söyleyemeden adam gitmişti.

Yirminci Bölüm

Reddix, Duygu İnsanları'nın köyünün kenarlarında dolaşıyor, yerlilerden dikkatle kaçınıyordu ama şu anda zayıflatıcı bir duygu patlamasını fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordu. Kendisine kızgındı... neredeyse yaptığı şey yüzünden midesi bulanıyordu. Nina'ya nasıl böyle davranabilirdi? Onu nasıl baskı altında tutabilir ve kendini ona zorla kabul ettirmeye çalışabilirdi?

Tasma için Tanrıya şükürler olsun. Bir eli boynuna gitti ve parmak uçlarıyla boynundaki siyah teli okşadı. *Eğer beni durdurmasaydı...* Ama neler yapabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini düşünmek istemiyordu.

Soğuk rüzgârı kokladı ve terk edilmiş gemiye giden metal ve yağ kokusunu takip etti. Şu anda tamamen devre dışıydı ama zamanında tamir edebilirdi. Yine de şimdi yapamazdı. Sadece çalıştıracak ve Kindred arkadaşlarının gelip onu ve Nina'yı almasını bekleyecekti. Onu Tarsia'ya geri gönderebilir ve Nina'yı akrabalarıyla birlikte olması için güvenli bir şekilde Dünya'ya geri götürebilirlerdi.

Peki ya bataklık cadısı? Kan bedeli ne olacak? diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Sen istesen de istemesen de Xandra ödemeyi yapacaktır.*

Reddix yüksek sesle, "Çok yazık," diye homurdandı. Bedelini kendisi ödeyecekti. RTS'sine gelince... bu konuda ne yapacağını ya da ailesinin dışı olarak seçtiği beyinsiz, sığ Tilla'dan bir şekilde çocuk sahibi olması gerektiği gerçeğini bilmiyordu. Elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

En kötü ihtimalle Ana Gemi'ye geri dönebileceklerini düşündü - eğer diğer Akraba ona sahip olacaksa - ve yapay deneyebileceklerse.

döllenme. Tabii ki eğer bu bir şekilde duyulursa, Touch Kindred onun çocuğunu asla Klanların lideri olarak kabul etmezdi. Yasaları, yönetici bir çocuğun nasıl gebe kalacağı konusunda çok netti ve herhangi bir sapmaya iyi gözle bakılmıyordu.

Reddix kendini kokpite bırakırken kendi kendine "İdare etmek zorundayım," diye mırıldandı. Hemen acil durum işaretini buldu ve sonra, kendini bundan vazgeçiremeden, avucunu düz siyah yüzeye bastırdı ve üç kez sertçe aşağı itti.

İşaret ışığı bir anda yandı, elinin dış hatlarını belirledi ve kırmızıdan sarıya, sonra da yeşile yanıp sönmeye başladı. Arka arkaya beş saniye boyunca sabit, yanıp sönmeyen bir yeşil renkte kaldığında, Reddix yavaşça elini çekti.

Bitmişti. Nina'ya yaşattıklarını telafi etmesinin hiçbir yolu yoktu ama en azından eve sağ salim dönmesini ve Dünya'daki normal hayatına geri dönmesini sağlamıştı.

"Ona asla sahip olamayacaksın," diye mırıldandı, bileğinin alt yarısının etrafında kıvrılan kan kırmızısı *lthss*'e bakarak. "Onu özgür bırakıyorum. Senin fiyatın çok yüksek, cadı. Benim lanet RTS'imden kurtulmak için bile fiyatın çok yüksek."

* * * * *

Nina küçük yatak odasında endişeyle volta atıyor, küçük şöminenin ve onun altın ve mavi alevlerinin önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Üşüyordu ama Reddix'le son zamanlarda kavga ettikleri yatağa girmek de istemiyordu.

Ya dışarıdayken Duygu İnsanlarından biriyle karşılaşır mı? Ya onların çocuklarından biriyle karşılaşır mı? Duyguları çok yüksek. Onunla gitmeliydim. Gitmeliydim.

Kes şunu, Eecho! Mehoo-Jimmy'nin sesi emretti. O ayı için endişelenmeyi bırak ve kendin için endişelen. Ya gerçekten feneri yakmadıysa? Ya bunu sadece seni kandırmak için söylediye? Hatta ya o gemiye binip gittiyse? Ya seni burada eve dönme umudun olmadan yapayalnız bıraktıysa?

Hayır, diye düşündü Nina huzursuzca. Hayır, o bunu yapmaz. Başka ne olursa olsun, Reddix onurlu bir adam. O kadar çok incinmiş, o kadar uzun süre acı çekmiş ki iki büklüm olmuş. Kendine engel olamıyor...

Onun için bahaneler üretmeyi bırakması gerektiğini biliyordu ama buna engel olamıyordu. Kendini daha az fark ettirmek için kendi yüzünü kesmiş olması fikri yüreğini parçalıyordu. Hayatı on yıldır cehennem gibiydi. Onu kaçırmış ve tüm hayatından koparmış olsa da, ona karşı bir şeyler hissetmekten kendini alamıyordu. Onu öptüğünde ve ona dokunduğunda tepki vermekten kendini alamadığı gibi.

Tanrım, ona dokunma şekli... Nina'nın vücudu hala onun büyük, sıcak ellerinin göğüslerini kavrayıp meme uçlarını yuvarlamasının anısıyla zonkluyordu... ağzını onunkinin üzerinde hissetmesi ve sonra aşağı inip boğazını öpmesi ve göğüslerinin arasını yalaması. Uyluklarının arasındaki hassas damar şişip ıslanırken, sadece bunu düşünmek bile göğüs uçlarını geriordu...

Hayır, kes şunu! diye emretti kendine. Gözlerini kapatıp yumruklarını sıktı ve derin bir nefes alarak yıpranmış sinirlerini yatıştırmaya ve baştan çıkarıcı anıyı yok etmeye çalıştı. Ama derin nefesin bir faydası olmadı. Koklayabildiği tek şey Reddix'in teninin kalıcı kokusuydu - koyu, baharatlı, bir şekilde tamamen erkeksi misk kokusu duyularını doldurdu ve onu istemekten başını döndürdü. Aslında, içine çektikçe onun kokusunu daha net alıyor ve onu çok istiyordu...

"Ne yapıyorsun?"

Hemen yanındaki derin ses Nina'yı o kadar ürküttü ki küçük bir çığlık attı ve neredeyse yere düşüyordu. Tam şöminenin üzerine düşmek üzereydi ki Reddix onu kollarından tutup kaldırarak kurtardı.

"BEN... BEN..." Düşüncelerini toparlayamadan ona baktı. Ona sımsıkı sarılmıştı, göğüsleri onun çıplak göğsünün sert, düz düzlemlerine bastırılmıştı ve tek düşünebildiği onun kendisini tekrar öpmesini ne kadar çok istediğiydi.

"İyi misin?" diye sordu kabaca.

"Evet, ben... ben sadece... kötü şeyler düşünmemeye çalışıyordum," diye kekeleydi Nina, kendini aptal gibi hissederek. Kötü şeyler düşünmemeye çalışmak mı? Tanrım, sesi beş yaşında bir çocuk gibi çıkıyordu. Ama Reddix bunu fark etmemiş gibiydi.

"Kötü düşünceler mi? Sana neredeyse yaptığım şey hakkında mı?" Kaşını kaldırdı ve ona acı bir gülümseme verdi.

Nina yanaklarının kızardığını hissetti ama başını salladı. "Tam olarak değil. Duygu İnsanları'ndan biriyle karşılaşp bir sorun yaşarsın diye korktum. Ayrıca gemiye binip gitme ihtimalini de düşündüm... bensiz yani."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapacağımı mı sanıyorsun? Seni hayatının geri kalanında yabancı bir gezegende bırakacağımı mı? Gerçekten bu kadar az onurum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben...sen kızgındın. Ve düşündüm ki-"

"Boş ver." Kadını bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Artık senin için lanet bir hayvandan başka bir şey değilim. Bir hayvanın onuru yoktur."

"Reddix, lütfen..."

"Hayır. Ben yatmaya gidiyorum." Yatağın üzerindeki yedek tüylü battaniyelerden birini kaptı ve kapıya doğru yürüdü. "Uyuyacak başka bir yer bulurum."

Nina sinirlenmeye başladı. "Oh, hayır yapmayacaksın!" diye bağırdı. Yanına giderek battaniyeyi adamın elinden çekip aldı ve tekrar yatağın üzerine serdi.

"Burada benimle uyuyacaksın," dedi kaşlarını çatarak. "Bir Duygu Kişisi gelirse çok uzakta olman senin için güvenli olmaz."

"Beni korumaya çalışmayı bırak," diye hırladı. "Ben senin sevgilin ya da eşin değilim, senin için *hiç kimseyim*."

"Evet, öylesin," diye ısrar etti Nina, kalbi küt küt atıyordu. "Ya da *olabilirsin*. Eğer olmana izin verseydin."

"*Benim* için kim olduğunu biliyorsun, gerçekten bilmek istiyor *musun*?" diye sordu, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Sen bir kurbansın Nina, kurbandan başka bir şey değilsin."

Ağzı uyuştı. "Bir... bir *ne*?"

"Beni duydun," dedi acı acı. "Kendi gezegenim Tarsia'daki bataklık cadısı Xandra'ya senin kanını vereceğime söz verdim. RTS'mi tedavi etmek için kullanabileceğini söyledi."

"Ve sen ona inandın mı?" Nina yumuşak bir sesle sordu. "Gerçekten seni iyileştirebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben de öyle düşünmüştüm, evet. O çok güçlü ve çok tehlikeli." "Reddix-"

"Ve aylardır seninle paylaşmayı hayal etmeme rağmen, bunu aklımdan çıkardım, seni ne kadar istediğimi, sana karşı ne kadar *hissettiğimi* engelledim. Çünkü duyguları engellemek en iyi yaptığım şey. Ama artık *yapamıyorum*, Nina. Belirgin bir hayal kırıklığıyla iki elini saçlarında gezdirdi. "Ve ben de burada seninle olmaya dayanamıyorum. Şimdi olmaz. O yüzden bana şu lanet battaniyeyi ver. Uyuyacak başka bir yer bulurum."

Nina titreyen elleriyle battaniyeyi aldı ve göğsüne bastırdı.

"Reddix, lütfen," dedi usulca. "Lütfen kal."

"Yapamam." aldı ama nazikçe. Gümüş rengi gözleri kendinden nefret ve acıyla . "Yakın durmaya çalışacağım -belki de kapının hemen dışında. Ama aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor. Seni çok fazla istiyorum ve Tanrı biliyor ya, seni hiçbir şekilde hak etmiyorum."

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Uyumaya çalışın ve endişelenmeyin. İşaret ışığı yandı. Yakında bizim için gelecekler."

Sonra döndü ve o gece ikinci kez çıkıp gitti. Nina kendini . Yatağa kıvrıldı ve ağladı.

Yirmi Birinci Bölüm

Reddix yatak odasının kapısının hemen dışındaki sert zeminde dönüp dururken, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Keşke giderken Duygu İnsanları'nın verdiği dikdörtgen, kuru otla doldurulmuş yastıklardan birini getirmeyi akıl edebilseydi, ama artık çok geçti. İnce bir kürk battaniye ve başka hiçbir şeyle burada sıkışıp kalmıştı ve bu gece o odaya geri dönecekse lanetlenmişti.

değil.

Uzun bir süre boyunca ince kapının arkasından Nina'nın ağlama seslerini duymuştu; ona verdiği acının boğuk seslerini. Ona geri dönüp özür dilemek, verdiği acı için onu teselli etmek için yanıp tutuşuyordu. Ama buna cesaret edememişti. Eğer geri dönerse, ona karşı koyamayacaktı. Ve onunla konuşma şekli -sadece izin verirse onun için biri söyleme şekli... kalması için ona yalvarma şekli... bu çok fazlaydı. Çok cazipti.

Onu yalnız bırakmalıyım, dedi kendi kendine acımasızca. Onu çok istiyorum, ona çok ihtiyacım var. Ama ona getirdiğim tek şey acı. Hem neden ona bataklık cadısından bahsetmek zorundaydım ki? Onun için ne planladığımı bilmesinin ona ne faydası vardı? Bıçağı saplamak yerine neden ona sadece işaretin tetiklendiğini söyleyip bu konuyu kapatamadım?

Reddix ne zaman bu kadar hasta, sapkın bir piç haline geldiğini bilmiyordu ama bunun için kendinden nefret ediyordu. Nina'nın sunduğu teselliye kabul edemeyecek kadar çok nefret ediyordu kendinden. Özellikle de acıdan başka bir şey hak etmediği halde.

Gerçi üzerinde yattığı sert zemin acıdan başka bir şey değildi.

Tekrar yer değiştirdi ve bir şekilde yarı rahat bir yer bulmayı başardı. Kafatasının içindeki suçluluk döngüsünü birkaç saatliğine kapatabilirse belki biraz uyuyabilirdi. Artık yatak odasından hüznün yumuşak sesleri gelmiyordu. Bunun yerine, tek duyabildiği onun yumuşak, eşit nefes alışıydı. Görünüşe göre Nina ağlayarak uykuya dalmıştı. Belki şimdi o da dinlenebilirdi.

Göz kapakları nihayet kapanmaya başladığında nefesinin altından "Üzgünüm tatlım," diye mırıldandı. "Çok özür dilerim..."

Acı veren büyük bir sarsıntı vücuduna yayıldı ve onu şok ederek anında uyandırdı.

Reddix boğuk bir çığlıkla dimdik oturdu ve boynunu sıkımış gibi görünen Hurkon tırmalamaya başladı. Bir an için daha da sıkılaşımış gibi göründü ama sonra nihayet nefes alabildi. Neler oluyordu böyle? Nina onu zevk için mi şok ediyordu? Yoksa daha önce söylediği ve yaptığı her şeyin intikamını mı alıyordu? Eğer öyleyse Reddix onu kesinlikle suçlamayacaktı ama uyuyana kadar bekleyip sonra da vücuduna büyük bir acı sarsıntısı göndermek onun tarzı gibi görünmüyordu.

Yatak odasına gidip bir açıklama talep edemedi, Nina yüzünde korkmuş bir ifadeyle dışarı fırladı.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu. "Duygu İnsanları'ndan biri miydi? Sana buranın güvenli olmadığını söylemiştim, benimle yatak odasına gelmelisin."

Reddix kaşlarını çattı. "Öyle bir şey olmadığını çok iyi biliyorsun. Beni şok ettin!"

"Ne?" Nina afallamış görünüyordu. "Sen neden *bahsediyorsun*?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye homurdandı Reddix. "Mışıl mışıl uyuyordum ve içimden büyük bir sarsıntı geçti - en sevdiğim uyandırma çağrısı türü *değil*."

"I-"

"Bana kızgın olmanı anlıyorum Nina," devam etti kaşlarını çatarak. "Bu yüzden sana bir şok vereceğim, bu gece yaptığım ve söylediğim her şeyden sonra bunu hak ettim. Ama bir dahaki sefere en azından önce beni biraz uyar. Uyanmak için çok kötü bir yol."

"Ama ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum, hiçbir düğmeye basmadım," diye itiraz etti Nina. "Yemin ederim basmadım. Sana kızgın olsam bile asla seni uykunda şok etmem - bu zalimce, küçük ve çocukça olurdu."

Reddix onun bunların hiçbirini olmadığını kabul etmek zorundaydı. Ama yine de neler olup bittiğini anlamıyordu. "Uykunda basmadığına emin misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Nina başını salladı. "Hayır, bu mümkün değil. Kumandayı komodinin üzerine bırakmıştım ve yatağa kıvrılmıştım. Yatağın... *senin* tarafında." Yanakları pembeleşti ve yere baktı. "Oradan ulaşamadım bile. Uykumda herhangi bir tuşa basmamın imkanı yok."

"Ne oluyor o zaman?" Reddix şimdi gerçekten şaşkıındı. "Bu lanet şey beni kendi kendine mi şok etti?"

Sanki sorusuna cevap veriyormuş gibi, içinden keskin bir acı sarsıntısı daha geçti. Reddix'e sanki bir şimşek başının üstünden girmiş ve ayaklarından çıkıyormuş gibi geldi.

"Tanrım!" Vücudundaki her kas acıyla kaskatı kesildi ve bir an için omurgasının muazzam basınçtan çatlayabileceğini hissetti. Elleri istemsizce yumruk oldu ve eğer dili iki elinin arasında olsaydı

ikiye böleceğinden emindi. Sonra, aniden geldiği gibi, acı gitti ve geride sadece rahatsızlığın kalıcı bir hayaletini bıraktı. Nefes nefese duvara yaslandı.

"Reddix? Ne oldu?" Nina'nın gözleri endişeyle açılmıştı. "Yine mi oldu?"

"Evet," diye dişlerini sıkarak konuşmayı başardı. " oldu." "Ama ne... nasıl...?"

"Hadi gidip kumandaya bakalım." Yatak odasına doğru ilerledi ve üç yanıp sönen düğmesi olan küçük siyah oval şeyi kaptı. Hepsinin üzerindeki plastik kalkanlar, bu lanet şeye kimsenin dokunmadığını kanıtlıyordu.

"Ne oldu?" Nina endişeyle omzunun üzerinden kumandaya bakarak sordu. "İçinde bir tür kısa devre mi var?"

"Sanmıyorum," dedi Reddix acımasızca. "Bence o lanet tasma gerçekten beni çok *etti*."

"Ne? Ama nasıl? Ve neden?"

"Çünkü," dedi acımasızca. "Aç."

* * * * *

"Aç mısın?" Nina şaşkınlıkla ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha önce Hurkon tasmalarında böyle bir şey olduğunu duymuştum. Nadirdir, çok nadirdir ama duyulmamış bir şey değildir." Kumandayı cılız ahşap komodinin üzerine geri koydu ve yüzünü ona döndü. "Tasmayı ilk taktığınızda bir alışma süresi vardır; süre, tasmayı taktığınız süre boyunca 'yiyecek' açısından tasmadan ne bekleyebileceğinize dair seviyeleri belirler.

onu giyen şanssız orospu çocuğunun üzerinde. Yemek derken aşırı duyguları kastediyorum. Uyarıcılara verilen tepkiler - çoğunlukla acı ve korku."

"Ama..." Nina başını salladı. "Ama sen onu taktıktan hemen sonra Duygu İnsanları ile ilk karşılaşmamızı yaşadık. Her türlü aşırı duyguyu yaşıyordun. Seni bayıltmak zorunda kaldığım noktaya kadar!"

"Bu da tasmanın benden sürekli yüksek duygu akışı bekleyebileceğini düşünmesine neden oldu," dedi acımasızca. "Sen beni bayıltmadan önce hissettiğim o ilk korku, öfke ve acı patlamasıyla uzunca bir süre doydu ama şimdi yeniden acıktı. Bu gece yaptığımız kavga onun için lanet olası bir Tanrıça mezesi gibiydi - onu harekete geçirdi. Şimdi bana onu beslememi yoksa kendi kendini besleyeceğini söylüyor."

"Nasıl besleyeceksin?" Nina kendini hasta hissederek sordu.

Reddix derin bir nefes aldı, geniş, çıplak omuzları titrek ateş ışığında yuvarlanıyordu. Beline doladığı ince kürk battaniye hâlâ tek giysisiydi ve loş odada kocaman görünüyordu.

"Beni tekrar şok etmek zorunda kalacaksın," dedi. "En azından bir kez daha."

"Ne? Hayır!" Bir adım geri çekildi ve kollarını koruyucu bir şekilde kendine doladı. "Seni zaten çok daha fazla şok ettim." "Bunu sadece iki kez yaptın. Bir kez beynimin aşırı yüklenmesini önlemek için. ve bir kez de beni uzak tutmak için..." Boğazını temizledi. "Seni incitmekten."

"Aynen öyle. Ve o son sefer bu gecenin erken saatleriydi. Bunun aptal tasmayı mutlu etmesi gerekmez mi?"

"Görünüşe göre değil." Reddix kumandayı aldı ve eline çalıştı. "Muhtemelen yeterince uzun sürmediği içindir. Al, yap şunu."

"Hayır!" Nina tekrar geri çekildi. "Hayır, bunu yapmayacağım."

"Yapmak zorundasın - tasmayı tutan kişi onu kontrol edemez hale geldi," diye ısrar etti. "Ayrıca, bu lanet şeyin beni rastgele aralıklarla şok etmesindense kendimi desteklemeyi ve ne olacağını bilmeyi tercih ederim."

"Ama... seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı Nina. "Belki de onu tekrar çıkarmayı denemeliyiz."

"Ve ben bayginken çıkarmaya çalıştığında olduğu gibi seni de şok etmesine izin mi vereyim? Hayır." Kaşlarını çatı. "Bak, onlarla anlaştığımızda, Kindred kardeşlerimden bizi almaya geldiklerinde yanlarında evrensel bir anahtar getirmelerini isteyeceğim. O zamana kadar ya şoklanmak için zamanımı seçeceğim ya da bu lanet tasmanın canı ne zaman isterse beni şoklamasına izin vereceğim."

"Belki de artık canına tak etmiştir," dedi inatla. "Gecenin geri kalanında seni yalnız bırakabilir."

"Ya da olmayabilir de," diye homurdandı. Sesini daha yumuşak bir tona indirdi. "Hadi ama Nina... beni yalvartma. Beni tekrar şaşırtırsa ciddi şekilde yaralanabilirim. Geçen sefer neredeyse dilimi ikiye ayırıyordum."

Tekrar başını salladı. "Ama bir dakika." Bir fikir kök salmaya başlamıştı. "Aşırı duygularla beslendiğini söylemiştin, değil mi?"

Başını salladı. "Bu doğru."

"Ama ille de *olumsuz* duygular değil," diye açıkladı Nina.

"Sanırım değil." Omuz silkti. "Yine de Hurkon tasmaşı takan zavallı piçlerin çoğunun onu 'mutlu düşüncelerle' beslemediğinden eminim. Neden?"

"Çünkü. Sanırım onu beslemenin başka bir yolunu biliyorum - iştahını tatmin etmenin bir yolunu." Nina ona doğru bir adım atarak gölgeli yüzüne baktı. Titrek ateş ışığı yüz hatlarına ulaşmıyordu. Ondan görebildiği tek şey kapüşonlu gümüş gözleriydi.

"Sen neden bahsediyorsun Nina?" diye hırladı kısık sesle. "Bu lanet şeyi başka nasıl besleyebilirim ki?"

"İşte böyle." Ve parmak uçlarında durarak onu öptü.

Bölüm Yirmi İki

Reddix'in kalbi güm güm atıyordu ve aleti ince kürk battaniyenin altında aniden kalınlaştı ve ağrımaya başladı. Nina'yı tekrar öpmek istiyordu; onu yakalamak ve öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Ama bu sefer kendini tutmayı başardı.

"Ne oluyor lan..." diye homurdandı, kasıtlı olarak ondan uzaklaşarak. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Tasmayı besliyorum." Gözleri, sönmekte olan ateşin alevlerinin altın ve mavi ışığında iri ve parlaktı; uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Tanrım, o kadar güzeldi ki ona bakmak için can atıyordu!

"Düşünceni takdir ediyorum ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye homurdandı Reddix, kendini mesafesini korumaya zorlayarak.

"Yanılıyorsun," dedi usulca. "Az önce seni öptüğümde yakadaki ışıklar çıldırdı. Tıpkı sen beni daha önce öperken olduğu gibi."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Seni yatağa bağladığım ve kurtulmak için bana şok vermek zorunda kaldığın zamanı mı kastediyorsun?"

Nina dudağını ısırды. "Ondan önce de yanıp sönüyorlardı. Aslında, sen... öpüşürken, seni şok ettiğimde olduğundan çok daha hızlı parlıyorlardı."

Kaşlarını çattı. "Eğer bu doğruysa, onu olumlu duygularla besleme fikrinde bir şeyler olabilir. Ama neden?"

* * * * *

"Belki de daha uzun sürdüğü içindir," dedi Nina makul bir şekilde. "Size verdiği acı sarsıntıları sadece bir saniye sürüyor. Oysa başka bir şey yapıyor olsaydınız... *zevkli* bir şey..." Yanaklarının kızardığını hissetti. "Bunu biraz uzatabilirsin. Daha uzun sürmesini sağlayabilirsin. *Çok daha* uzun."

"Peki tasmayı beslemek ve uzun süre dayanmasını sağlamak için tam olarak ne önerirsiniz?" Adamın derin sesi boğuk bir hırıltıya dönüştü ve Nina, adamın kendini irade gücüyle tuttuğunu hissetti.

"Sana dokunabilirim... seni öpebilirim," dedi, kolay olmasa da kendini tutarak. Birdenbire çok büyük ve aşırı derecede yarı çıplak bir şekilde önünde belirdi.

"Ah?" Reddix ona doğru bir adım attı.

Nina aceleyle, "Senden istemediğim bir şeyi yemin etmen gerekir," dedi, geri çekilme dürtüsüyle savaşıyor. "Böyle bir şey yapmadan önce sana güvenebileceğimi bilmem gerek. Ve... bence sınırlarımız olmalı."

"Sınırlar." Başını salladı, gümüş gözlerinde düşünceli bir bakış vardı. "Evet. Sınırlar iyidir."

"O zaman..." Nina'nın ağzı o kadar kurumuştur ki zar zor konuşabiliyordu ama yine de kelimeleri zorla çıkardı. "O zaman sana... yardım edeceğim. Yeter ki yatağa uzan ve sınırları *benim belirlememe* izin ver."

Bir an düşünür gibi oldu ve sonunda başını salladı.

"Pekâlâ. Şartlarını kabul ediyorum." Gidip yatağa uzandı ve kollarını başının üzerine koyarak yüzüstü yattı. "Gemide yaptığın gibi bağları kullanmak ister misin?"

Nina bunu düşündü ama başını salladı.

"Hayır, sanırım sana güvenebilirim."

"Ama kendime güvenebilir miyim?" diye mırıldandı. "Vücudumdaki yumuşak küçük ellerinin bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Nina, sanki ona sadece masaj yapacakmış gibi profesyonel görünmeye çalışarak, "Yaka için yaptıkları şey bu, benim ilgilendiğim tek şey bu," dedi. Ama içten içe bunu çok uzun zamandır yapmak istediğini biliyordu - belki de onu ilk hayal ettiği andan beri.

Bunu yapmamalıydım... dedi kendi kendine. Ama adamın kaslı, yarı çıplak vücudunun ağız sulandıran görüntüsü onu bir mıknatıs gibi kendine çekti. İnce kürk battaniye kalçalarının üzerine zar zor örtülmüştü ve altında şimdiden belirgin bir çadır görebiliyordu; her yerine dokunmasına izin verme fikri Reddix'i deli gibi tahrik ediyordu.

Neredeyse onu tahrik ettiği kadar.

Yine de... kendisini kaçıran adamla bu kadar samimi bir duruma girmemeliydi. *O zaman bazı sınırlar koyun - aynen dediğiniz gibi, diye* fısıldadı küçük bir ses. *Başlamadan önce bazı kurallar koy.*

Evet, yapılması gereken buydu - kuralları koymak.

"Tamam," dedi ve onun yanındaki yatağa tırmandı. "Şöyle olacak: Ben sana dokunacağım, sen de karşılığında bana hiçbir şekilde dokunmayacaksın. Anladın mı?"

"Anlaştık," diye gürledi başını sallayarak.

"İkincisi," diye devam etti Nina, "elleriniz başınızın üzerinde, tıpkı şimdi olduğu gibi kıpırdamadan yatmanız gerekiyor."

Tekrar başını salladı. "Üçüncü bir şart var mı?"

"Şey, evet." Nina derin bir nefes aldı. "Bunu sadece tasma konusunda sana yardımcı olmak için yaptığımın anlaşılmasını istiyorum. Bu... kişisel değil." Kişisel olmasını istemediğinden değil, ama onunla o noktaya gelmesine izin veremezdi

-Kalbini sağlam tutmak istiyorsa, hayır.

Bir an için onu inceledi ve gözleri sertleşti.

"Peki," dedi sonunda. "Kişisel bir şey olmadığını kabul ediyorum."

Nedense Nina'nın kalbi sıkıştı ama kendini başını sallamaya zorladı.

"Güzel."

"Güzel," diye yineledi. "Öyleyse devam et, teorini test et. Eğer bir an önce başlamazsanız, lanet tasmanın meseleyi kendi eline alacağını hissediyorum - ne demek istediğimi anlıyorsanız."

". Tamam, işte başlıyoruz."

Nina derin bir nefes daha aldı, elleri göğsünün üzerinde geziniyordu.

Bunu sadece bir masaj olarak düşün, dedi kendi kendine. Massage Envy'de zor bir hastaya rahatlama masajı yaptığını farz et.

Sadece Reddix zor olmaktan çok daha fazlasıydı; öfkeliydi, işkence görmüştü ve yılların acısıyla çarpılmıştı. O kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu. Kendisine açtığı yaralar bile bir şekilde fiziksel güzelliğini azaltmıyordu. Beyaz yara izleri kendi kişisel savaşından kalma yaralar gibiydi; o kadar uzun süredir içindeydi ki normal olmayı unutmuştu.

"Eee?" diye sordu ve Nina'nın başlamak için çok geç kaldığını fark etti.

Kendini korkutmayı bırak ve sadece yap, diye emretti kendine. Gözlerini kapatarak ellerini göğsünün sıcak, sert duvarına koydu ve uzun, yavaş vuruşlarla ovmaya başladı. Meme uçlarının yassı bakır diskleri arasında küçük bir siyah kıl parçası vardı; parmaklarının altında hafif pürüzlü bir his veriyordu ve dar karnından aşağıya, ince kürk örtünün altına doğru dar bir iz bırakıyordu.

Nina parmaklarının dolaşmasına izin verdi, elleri aracılığıyla onun hissini özümsemi. Yaşamak için bütün gün insanlara dokunuyordu ama hiç böyle dokunmamıştı. Her ne kadar kendine aksini söylemeye çalışsa da Reddix'e dokunmak, onun iri bedenini okşamak farklıydı, kişiseldi. Yıllarca çektiği eziyeti neredeyse hissedebiliyordu.

ve derisinin altında sıkışıp kalmış acı. Onun dokunulmaya, ilgi görmeye duyduğu derin, dile getirilmemiş özlemi neredeyse hissedebiliyordu. Tanrım, içi o kadar kırıktı ki... ve onu düzeltmeyi o kadar çok istiyordu ki...

Reddix boğazından kısık bir ses çıkardı ve Nina donup gözlerini açtı.

"Her şey yolunda mı? Seni incittim mi?"

"Asla." Başını iki yana salladı. "Sadece... uzun zaman oldu."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. Gümüş gözlerindeki açlık geri gelmişti ve şimdi onun daha önce kontrolünü nasıl kaybetmiş olabileceğini anlayabildiğini düşündü. Gerçekten de, seksten bahsetmek bir yana, herhangi bir sıradan dokunuştan zevk almasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini düşünmeden ona masaj yapmayı önermesi inanılmaz derecede duygusuzcaydı. Tanıdığı çoğu erkek bir hafta seks yapmasa duvarlara tırmanıyordu ve Reddix on *yılı* aşkın süredir kimseyle birlikte olmamıştı. Onun kuru büyüsunü bozmak için gönüllü olduğundan değil - bu çok kişisel olurdu. Ama yine de...

"Tasma nasıl?" diye sordu, kadın göğsünü ve omuzlarını ovmaya devam ederken sesi hafifçe kısılmıştı.

"Tamam, sanırım." Nina kaşlarını çattı ve güçlü boğazının etrafındaki siyah tel mekanizmayı inceledi. "Işıklar yanıp sönüyor ama besleniyor gibi görüldüğü zamanki gibi çok hızlı değil."

Başını iki yana salladı. "İşte bu kadar, bu işe yaramıyor."

"Öyle olmalı," diye itiraz etti Nina. "Sanırım belki de sana dokunmam gerekiyor, uh..."

"Daha yakın mı?" Adam ona bir kaşını kaldırdı ve kadın yüzünün ısındığını hissetti.

"Evet. Hemen hemen," diye mırıldandı, birden utandığını hissetti. "Özür dilerim, kendimi sapık gibi hissetmeme neden oluyor."

"Yapma," dedi basitçe.

Ama Nina'nın elinden bir şey gelmiyordu. "Bunu senden faydalanmak için önermediğimi bilmeni istiyorum," diye devam etti aceleyle. "Ben asla -"

Yumuşak bir kahkaha attı, geniş göğsünün en dibinden geliyor gibi görünen derin bir gümbürtü.

"Endişelenme tatlım. Acı verici elektrik şokları ile güzel bir kadın tarafından 'kullanılmak' arasında bir seçim yapsam, sence hangisini seçerdim?"

Nina küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Tamam, iyi noktaya değindin. Peki o zaman, işte başlıyoruz."

Dudağını ısırarak ellerini aşağıya doğru kaydırды, adamın ince, dar kalçalarının üzerinden ve battaniyenin altından geçti.

* * * * *

Reddix, Nina'nın küçük, yumuşak elleri gözden kaybolurken nefesini içine çekti ve o ince parmakların sikini sarması için gerildi. Ama Nina oraya gitmedi, henüz değil. Bunun yerine, zonklayan shaftın etrafından dolaştı ve uyluklarına doğru devam etti, parmak uçlarını yaklaştırdı ama onun için acı çektiği bölgeye asla sessizce dokunmadı.

Tanrım... Bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı. Ona ne yaptığının farkında mıydı acaba? Tüm vücudu yıllardır yağmur görmemiş bir tatlı gibi hissediyordu ve onun yumuşak, okşayıcı elleri ihtiyacı olan hayat veren nemdi. Onun dokunuşu için yalvarmak istiyordu ama dili damağına yapışmış gibiydi. Tek yapabildiği orada uzanmak ve durmaması için dua etmekte.

Nina uzun, yavaş vuruşlarla uyluklarından ve bacaklarından aşağı inmeye devam etti. Ayaklarına ve bileklerine ulaşana kadar bir an durdu ve baktı

ona baktı.

Yarım dakika sonra boğuk bir sesle "Ne?" diye sordu. "Neden durdun?"

"Sadece yakayı değerlendiriyorum." Yanakları pembeydi ve göz bebekleri Loş odada gözleri büyüdü ve yıldız gibi görünmeye başladı. "Öyle görünüyor ki daha hızlı göz kırpmıyor ama hala yeterince hızlı değil. Nasıl..." Boğazını temizledi. "Battaniyeni çıkarsam nasıl hissedersin? Ne yaptığımı görmek daha kolay olabilir."

Reddix omuz silkti ama kalbi kaburgalarında bir delik açacakmış gibi çarpıyordu.

"Benim için sorun yok, tatlım. Ekipmanı zaten daha önce gördün ve kullandın," diye hatırlattı ona.

"Evet, ama o farklıydı," diye itiraz etti. "O zaman ben sadece sana yardım ediyordum. Bu sefer ben..."

"Hâlâ bana yardım ediyorsun. Ama farklı bir şekilde." Reddix ona yarım bir gülümseme verdi. "Dinle, eğer yine kendimi kaybedeceğimden endişeleniyorsan, söz veriyorum kaybetmeyeceğim. Kontrol tamamen bende, ellerim hâlâ başımın üzerinde, görüyor musun?" Ona göstermek için parmaklarını oynattı.

Nina başını salladı. "Doğru. Tanrım, bir müşteriyle birlikte olsaydım bu beni kesinlikle kovdururdu."

Reddix göğsünün sıkıştığını hissetti. "Bu sırada senin için sadece bir müşteri miyim?"

"Hayır." Yüzünü saçlarıyla gizleyerek başka tarafa baktı. "Hayır, sen... daha fazlasısın. Olmamalısın, ama..." Sözüünü bitirmeden başını salladı. Sonra ona tekrar dokunmaya başladı.

İnce, güzel parmaklar Reddix patlayacakmış gibi hissedene kadar ayak bileklerinde, baldırlarında ve iç uyluklarında yavaşça ve duygulu bir şekilde hareket etti. Ve sonra Nina battaniyeyi kenara çekerek ağrıyan şaftını ortaya çıkardı.

"Bacaklarını aç," diye mırıldandı, parmak uçlarını onun etrafında kaydırarak. "Bırak üzerinde çalışayım."

Reddix kısık bir iniltiyle kadının dediğini yaptı. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve yumuşak eli onu çevreledikçe nefesi kesilmeye başladı, parmakları onun çevresini tamamen sarmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Sonra onu yavaşça pompalamaya başladı... çok yavaşça... onu çıldırtacağını düşündüğü duyusal bir yukarı ve aşağı kayma.

Nina yaptığı şeyden büyülenmiş gibiydi ve Reddix gözlerini bu manzaradan ayıramıyordu. O kadar güzeldi ki, uzun siyah saçları ince omuzlarına dökülürken ona doğru eğilmişti. İnce kürk elbisesi her kıvrımına yapışıyor, sırtına dokunmak, her santimini keşfetmek için can atıyordu. Ama onun kurallarına dikkat etti ve ellerini başının üzerinde tutarak bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemedi.

Bir kadın ona böyle dokunmalı çok uzun zaman olmuştu ama kalbinin bu kadar hızlı çarpmasının tek nedeni bu değildi. Ona dokunanın *Nina* olduğu gerçeği idi. RTS'si ortaya çıkmadan önce erkekliğinin ilk dönemlerinde birkaç kaçamak yaşamıştı ama hiçbir zaman gerçekten değer verdiği bir kadınla olmamıştı. Ve kendine itiraf etmek istemese de, Nina'ya çok değer veriyordu. Muhtemelen çok fazla.

İçinde bir yerlerde duygularının yoluna çıkmasına izin vermemesi gerektiğini fark etti. Bu tamamen fiziksel bir deneyim olmalıydı. Ama kendine engel olamadı. Bir şekilde biliyordu ki, sonunda tekrar dokunulmak ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, dokunmayı yapan Nina olmasaydı bu kadar iyi olmazdı.

* * * * *

Nina bu kadar eğlenmenin yanlış olduğunu biliyordu ama bu şekilde kontrolü elinde tutmanın inanılmaz seksi bir yanı vardı. O sevdi

Reddix gibi büyük, güçlü bir erkeğin önünde yayılmış, ona dokunmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz olduğu fikri. Erkekler kadınlara dokunduklarında böyle mi hissediyorlardı? Güçlü mü? Baskın? Kontrol altında? Nina bilmiyordu ama bu baş döndürücü duyguya doyamadığını biliyordu.

Reddix'in koca gövdesi elinde sıcak, sert ve ağır hissediyordu. Şimdi ona dokunmak ilk seferinden çok daha farklıydı - muhtemelen ilk seferinde eldiven giydiği için. Bu sefer parmaklarının altındaki gül yaprakları gibi derisinin ipeksi dokusunu hissedebiliyordu. Adam elinde zonkluyordu, hayat ve ihtiyaç doluydu ve sıcak, baharatlı kokusu ona daha da yaklaşmak istemesine neden oluyordu - *çok daha fazla* yaklaşmak.

Ne yaptığını anlayamadan Nina onun üzerine eğilmişti, dudakları erik şeklindeki geniş başıyla neredeyse aynı hizadaydı. Kendi kendine bunun sadece onu tatmak istemesinden kaynaklanmadığını, onu bir şekilde iyileştirmek istediğini söyledi. Bunca yıldır çok ağır bir yük gibi taşıdığı acıyı, yalnızlık ağrısını öpüp yok etmek. Neden ona bu şekilde dokunmanın, onu bu şekilde *tatmanın* yardımcı olacağını düşündüğünü bilmiyordu. Sadece içgüdüsel olarak bunun işe yarayacağını biliyordu.

Daha da aşağı eğilerek, adamın sikinin başına sıcak, açık ağızlı bir öpücük kondurdu.

"Ne... ne yapıyorsun?" Reddix'in derin sesi duygularla kabalaşmıştı.

"Yok bir şey," diye mırıldandı Nina yatıştırıcı bir sesle. "Sadece... öperek acıyı uzaklaştırıyorum." "Anlamıyorum," diye mırıldandı başını sallayarak.

"Yapmak zorunda değilsin. Sadece oraya uzan ve sana yardım etmeme izin ver," diye emretti.

"Pekâlâ." Ellerinin başının üzerinde daha da sıkı kenetlenmiş olduğunu fark etti, ama orada, tam başının üzerinde duruyorlardı. Bu iyi bir şeydi.

Bu sefer aşırı baskı altında bile uslu duracağına güvenebileceğini biliyordu. Bu arada, yakasındaki ışıklar deli gibi yanıp sönüyordu.

Demek işe yarıyor, dedi Nina kendi kendine. Ama öyle olmasaydı bile, durabileceğini sanmıyordu. Kendinden çok fazla zevk alıyordu. Yavaşça onu tekrar öptü.

"Tanrım, Nina..." dedi kısık sesle, onu izlerken. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Nina da buna tam olarak inanamıyordu ama yine de hoşuna gitmişti. Aletinin sıcak, erkeksi kokusunu ve elinde çok sıcak ve sert hissetmesini sevdi. Özellikle de ön sperminin tuzlu tadı hoşuna gitmişti. Biraz daha yaramaz olmaya cesaret ederek dilinin ucuyla yarığını keşfetti, orada biriken kaygan, tuzlu sıvıyı yalayarak uzaklaştırdı ve daha fazlasını almaya çalıştı.

Reddix inledi. "Nina hayır, bu çok ileri gitmek olur. Yapamam... buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Ne?" Ona masumca baktı ama içinde kendini daha da güçlü, daha da tahrik olmuş hissetti. "Seni sadece öpüyorum," diye mırıldandı. "Seni gerçekten *emi*yor falan değilim. Farkı anlayamıyor musun?"

"Bilmiyorum-" diye başladı.

"Çünkü eğer yapamazsan, sana gösterebilirim," dedi Nina yaramazca sırıtarak. "Şimdi iyi izle, Reddix. Bu bir öpücük..." Dolgun göğüsleri adamın kalçalarına degecek şekilde eğilerek, adamın sikinin başına sıcak, emici bir öpücük daha kondurdu ve bunu yaparken diliyle de sıvazladı.

Reddix tekrar inledi. "Nina..."

"Ve *bu* da emmek," diye devam etti. Adamın kendisini izlediğinden emin olmak için başını kaldırdı ve sonra öne doğru eğilip kalın kafasını içine aldı.

Ağız.

Tadı çok lezzetliydi; sıcak, sert ve tuzluydu ve dilinin üzerinde zonklamasını seviyordu. Ama daha da fazlasını istiyordu.

"Nina..." Reddix onu daha derine götürürken itiraz etti. Ağızına sığmayacak kadar büyüktü ama alabildiği kadarını almaya çalışmak çok keyifliydi. Ve bunu yaparken onun zevk iniltilerini duymak daha da keyifliydi.

Nina geçmişte oral seks yapmıştı -eski sevgilisi bu iyiliğe karşılık vermeyi reddetmesine rağmen bunu bekliyordu- ama bu onu daha önce hiç bu kadar tahrik etmemişti.

Bu sefer farklıydı. Bunu eski nişanlısı için yapmak onu hiçbir zaman Reddix'i emmek kadar azdırmamıştı. Amcığı şişmiş ve sulu hissediyordu ve balının iç uyluklarından aşağı aktığını hissedebiliyordu. Büyük Kindred'in çıkardığı alçak, derin zevk sesleri onu daha da ateşlendirdi. Adamın itmek için can attığından emin olmasına rağmen, tüm vücudu gergin bir şekilde hareketsiz duruyordu. Sonunda, onun dikkatini çekmeye çalışarak adını söylediğini fark etti.

İsteksizce onu serbest bıraktı ve kaldırıp baktı.

"Ne oldu?"

"Yakında boşalacağım," diye hırladı sıkıca. "Ama ağzının içinde olmasını istemiyorum."

"Pekâlâ." Nina onun şaftını pompalamaya geri döndü, ama yine onu durdurdu.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen bana dokunurken ben de boşalmak istemiyorum."

Nina biraz incinmiş bir halde geri çekildi. "Ne istiyorsun o zaman?" Reddix ona baktı, gözleri loş ışıkta parlıyordu.

"*Sana* dokunurken boşalmak istiyorum," diye mırıldandı. "Lütfen, Nina
-"Sana dokunmama izin ver."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Nina ona izin verip vermemesi gerektiğinden emin değildi. İstiyordu - sadece o büyük, güçlü ellerin vücudunun her yerinde dolaştığını düşünmek bile ihtiyaçtan zonklamasına neden oluyordu. Onunla ilgili gördüğü erotik rüyalara o kadar benziyordu ki, neredeyse bir fanteziyi yaşıyormuş gibi hissediyordu. Ama sonuna kadar gitmeden ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi ki bunu kesinlikle yapmak istemiyordu.

"Bilmiyorum," dedi, onu inceleyerek. "Peki ya benim koyduğum kurallar? İlki sana dokunacağımdı, tersi değil."

"Hayır demenin tek nedeni bu mu? Kendi uydurduğun bir kural mı?" diye sordu.

"Şey..." Dudağını ısırdı. "Hayır. Yapmanı istemediğimden değil. Ben..."

"Korkuyor musun?" Adam ona bir kaşını kaldırdı. Kadın isteksizce başını salladı.

"Şey... evet."

"Beni dinle Nina, bu gece seninle sevişmeyeceğim. Yemin ederim." İç çekti. "İstiyorum ama senin istemediğini söyleyebilirim. İstesen bile bunu düzgün bir şekilde yapamam - halkım arasında yapılması gerektiği gibi."

"Peki o zaman, neden...?"

"Bir dişiye dokunmayalı ne kadar uzun oldu biliyor musun?" diye hırladı usulca. "Özellikle de senin kadar güzel birine? Ellerimi o muhteşem kıvrımlarında gezdirmek istiyorum. Seni keşfetmek, göğüslerini avuçlarımın içine almak, benim için inleyene kadar tatlı küçük amını okşamak istiyorum."

"Ne... Ne diyorsun sen?" Birden nefesi daralmaya başladı ve kendini o kadar da kontrol altında hissetmiyordu.

Reddix ona düz bir bakış attı, gümüş gözleri arzuyla kaplanmıştı. "Seni boşaltmak istediğimi söylüyorum. Şimdi, Nina."

Nina hayır demek için ağzını açtı ve onun yerine "Pekâlâ," dediğini duydu.

Kurallar buraya kadarmış. Bir şekilde kendini yatağın ortasında uzanırken buldu ve Reddix tepesinde belirdi.

"Merak etme," diye mırıldandı, derin sesi arzuyla kabalaşmıştı. "Yemin ederim sana zarar vermeyeceğim. Sadece sana dokunmak istiyorum."

Daha önce ondan korkmuş olmasına rağmen, Nina kendini rahatlamış buldu. Gözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu, yüzünde onu memnun etmek için saf bir istekten başka bir şey yoktu. Gözlerini kapadı, ellerini üzerinde hissetmeyi bekledi.

Onun yerine, ağzını hissetti.

Yumuşak, yavaş ve daha önceki morartıcı öpücüklerinden sonra şaşırtıcı derecede hassas olan dudakları, kadının nefesini kesecek şekilde dudaklarını keşfetti. Küçük bir nefes için ağzını açtığında, dili tam oradaydı, giriş arıyor ama talep etmiyordu. Adam nazıkçe yaladı ve Nina kendini onu içeri davet ederken buldu, onu almak için daha geniş açıldı ve hatta içine kaydırduğunda dilini emdi.

Reddix kabaca inledi ve öpücüğü derinleştirdi. Aynı zamanda kollarını onun etrafına doladı ve onu kendine çekti, göğüslerini göğsüne bastırdı ve büyük ellerini sırtında ve omuzlarında aşağı yukarı gezdirdi.

Sonra elleri kadının sırtından önüne doğru hareket etti, ağrıyan göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını hafifçe okşadı.

Nina inledi ve tatlı bağımlılık yapıcı hissi daha fazla almaya çalışarak yukarı doğru eğildi. Ama sonra onun elbisesini çekiştirdiğini hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese, öpüşmeyi keserek.

"Çıkar şunu." Reddix'in gözleri Nina'nın gözlerinde parladı. "Sana zarar vermeyeceğim ve seni zorlamayacağım Nina, ama bu lanet şeyi çıkarmanı istiyorum."

"Yapamam... Yapmamalıyım," diye usulca itiraz etti.

"Çıkar şunu." Onu tekrar öptü, dilini yavaşça dudaklarının arasına soktu ve çekilmeden önce inletti. "Altımda çıplak olmanı istiyorum," diye homurdandı.

Nina dudağını ısırıldı. "Ama... yapmayacağına söz veriyorsun..."

"Sana söyledim, bu gece seninle sevişmeyeceğim," diye şiddetle yemin etti. "Ama sana *her yerinden* dokunmak istiyorum. Ve bu lanet olası kürk elbise engel olurken bunu yapamam."

Bir kez daha hayır demek istedi. Bir kez daha kendini kabul ederken buldu. Tanrım, neden onu reddedemiyordu? *Belki de istemediğin içindir*, diye önerdi kafasının içindeki küçük bir ses. Nina bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü.

"Pekâlâ," dedi, doğrulup kollarını başının üzerine kaldırarak. "Çıkmama yardım et."

Reddix, o daha konuşmasını bitiremeden elbiseyi başına geçirmişti. Elbiseyi yatağın kenarına fırlattı ve sonra onu tekrar yatağa çekti.

Nina onun bir anda her yerine dokunmaya başlamasını bekliyordu. Bunun yerine, onu şaşırtarak, uzun bir süre sadece ona baktı. Gümüş gözlerinin vücudunda gezinmesi, eğer mümkünse, kendisini olduğundan daha da çıplak hissetmesine neden oldu. Kendinden utanarak bacak bacak üstüne attı.

"Reddix-" diye söze başladı ama Reddix onun sözünü kesti.

"Çok güzel," diye mırıldandı kısık, boğuk bir sesle. "Tanrılar, ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı Nina?"

"Ben... pek sayılmaz. Kalçalarım ve arkam çok büyük," diye itiraz etti.

"Sana kalp şeklinde kıcı olan bir kadını sevdiğimi söylemedim mi?" diye sordu. Bir eliyle kalçasını kavradıktan sonra elini aşağı kaydırarak kıcını avuçladı. "Mükemmel," diye mırıldandı, hafifçe ama sahiplenerek sıktı.

"Ben... beğenmene sevindim," dedi Nina temkinli bir şekilde, kalbi küt küt atıyordu.

"Beğendin mi? Bayıldım, hepinize bayıldım. Buraya gel." Onu kendine doğru çekti, böylece her ikisi de yan yatmış, birbirlerine bakıyorlardı ve göğüs göğüse ve uyluk uyluğa sıkıca bastırdılar.

Nina, uzun, sert şaftının karnının alt kısmını dağladığını hissettiğinde biraz sertleşti, ancak Reddix onu bacaklarının arasına almak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, sanki tenini kendi tenine değdirmeye doyamıyormuş gibi onu kendine çekti. Sanki onu asla bırakmak istemiyormuş gibi.

"Tanrım, neden kollarımda kendini bu kadar iyi hissediyorsun?" diye mırıldandı saçlarına doğru. "Neden seni istemeyi bırakamıyorum? Seni düşünmeyi bırakamıyorum?"

Nina kısık bir sesle, "Ben de seni düşünüyorum," diye itiraf etti. "Ben de anlamıyorum."

"Neredeyse birbirimiz için yaratıldığımızı düşüneceksin." Alçak sesle acı bir kahkaha attı ve biraz geri çekildi. "Ama ben kimse için yaratılmadım."

"Reddix..."

"Bırak seni tutayım." Onu tekrar kendine çekti, uzun ve yavaş darbelerle sırtını ve kıcını ovdu. "Seni bana yakın, kollarımda hissetmeme izin ver."

Nina ilk başta kaskatı kesildi ama adam çok güzel kokuyordu ve büyük bedeninin etrafını sarması, onu sıcaklığıyla çevrelemesi şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı. Bir süre sonra yumuşak bir iç çekiş yaptı ve vücudunun onunkine doğru şekillenmesine izin verdi.

"Doğru," diye gürledi, hâlâ nazikçe okşuyordu. "Tanrım, çok yumuşak, çok kırılgansın. Canını yakıyorsam haber ver."

"Değilsin," diye güvence verdi Nina, onun endişesinden etkilenmişti. O akşam onu yatağa bağlayan adamın aynı adam olduğuna inanmak zordu. Belli ki onu hiçbir şekilde korkutmamak ya da bunaltmamak için elinden geleni yapıyordu. Adamın gösterdiği çabanın kendisini gerçekten duygulandırdığını hissetti.

"Artık yapamayana kadar bunu ne kadar özlediğini fark etmiyorsun," diye mırıldandı. "Sadece başka bir insana yakın olmanın basit eylemi - değer verdiğin birini kollarında tutmak..."

Nina onun için bir üzüntü dalgası hissetti.

"Oh, Reddix..." Bir elini saçlarında gezdirerek onu dudaklarından nazikçe öptü.

Öpücüğe ilgiyle karşılık verdi ve iri bir eli aşağı kayarak kadının göğsünü avuçladı.

Nina, meme ucunu hafifçe parmakladığında inledi ve tüm vücuduna kıvılcım yağmuru gönderdi.

"Çok güzel göğüslerin var," dedi usulca. "Çok dolgun ve meme uçları çok sıkı. Ellerime mükemmel oturuyorlar."

"Beğenmene sevindim." Nina daha da yaklaşarak göğsünü avucuna bastırdı. "Çok nazik bir dokunuşun var."

"Şehvetten aklımı kaçırmadığım zaman demek istiyorsun." Kısık bir kahkaha attı. "Şu anda öyleyim, ama işleri ağırdan almaya çalışıyorum... kalıcı olması için."

"Fikir bu," diye kabul etti Nina. "Ne kadar uzun sürerse, yaka o kadar memnun olmalı."

Başını iki yana salladı. "Bu yüzden sonunu getirmeye çalışmıyorum Nina. Çünkü seni ilk gördüğüm andan beri sana böyle dokunmak istiyordum. Ve bu şansı bir daha ne zaman bulabilirim bilmiyorum."

"Reddix..." diye söze başladı ama Reddix onu tekrar öptü ve eli daha aşağılara indi, göbeğini ve kalçalarını okşayarak durup hafifçe tepesini avuçladı.

Nina gözlerini açtı ve öpücükten geri çekildi. "I-"

"Benim için yayıl, Nina." Derin sesi alçak ve talepkârdı ve gözleri onun gitmesine izin vermiyordu. "Her yerine dokunmama izin ver."

Onun emrine itaat etmemek için kendini çaresiz hissediyordu. Daha da ötesi, itaatsizlik etmek *istemiordu*. Yumuşak, küçük bir iniltiyle kalçalarını ayırdı ve onu içeri aldı.

* * * * *

Yumuşak, tatlı, küçük amcığı avucunun içinde inanılmaz bir his uyandırıyor. Kırılgan ve sıcaktı ve düzgünce kesilmiş aminin yumuşak tümseği avucunu gıdıklıyordu. Ama Reddix, kızın yarığını avucunda hissetmekten çok, kızın kendisine gösterdiği güven karşısında ayrıcalıklı hissediyordu. Böylesine tam bir güven gösterisini, böylesine bir açıklığı hiçbir şekilde hak etmiyordu. Yine de Nina, Reddix istediğinde hiç tereddüt etmeden bunu ona verdi. Onu kucaklarken güzel, yıldız gibi gözlerine baktığında, göğsüne uzanıp kalbini sıkışmış gibi hissetti. Onu şimdiye kadar gördüğü tüm kadınlardan daha çok istiyordu ama bundan daha fazlası vardı; aralarında bir bağ vardı. İnkâr etmeye çalışsa da edemediği bir bağ.

"Nina," diye fısıldadı usulca ve onu tekrar öpmek için eğildi. Aynı zamanda, orta parmağının ucunu yarığının üzerinden kaydırdı.

Hafifçe inledi ve onun için daha da açıldı. Reddix öpüşmeyi kesti ve aşağı baktı. Onları hafifçe hareket ettirmişti, böylece şimdi sırtüstü yatıyordu, kolu başının altındaydı. Ateş ışığında, Reddix'in

Küçük amcık dudaklarının ne kadar şişmiş olduğunu gördü. Bacaklarını açtığında, onun için açıldılar ve zaten balıyla kaygan olan iç amını ortaya çıkardılar.

Boğazının derinliklerinde inledi. Tanrım, onu orada tatmayı ne kadar da çok istiyordu - yüzünü kalçalarının arasına gömmek ve yüzüne boşalana kadar kucaklayıp emmek.

"Çok tatlı," diye mırıldandı kısık sesle. "Seni tatmak istiyorum tatlım, tıpkı senin beni tattığın gibi."

Yüzüne bir belirsizlik ifadesi geldi ve bacaklarını tekrar yarı kapalı tuttu.

"Bilmiyorum. Bu konuda pek rahat ."

Reddix hayal kırıklığına uğramıştı ama kendine sadece onun istediklerini yapacağına ve daha fazlasını yapmayacağına dair söz vermişti.

"Pekâlâ o zaman," dedi nazikçe, eğilip dudaklarına kısa bir öpücük daha kondurdu. "Vermek istemediğin hiçbir şeyi senden istemeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Nina rahatlamış ve çok daha rahatlamış görünüyordu. Reddix onu tekrar okşadı ve yumuşak bir şekilde inleyerek bacaklarını bir kez daha açtı.

Ağzı hâlâ onun tatlılığını tatmak için sulanıyordu ama kendini tuttu. Bunun yerine, iki parmak ucunu tekrar yarığı boyunca nazikçe kaydırmakla yetindi ve klitorisinin sıkı küçük düğmesini okşamak için kaygan derinliklerine daldı.

Nina'nın nefesi kesildi, kalçaları onun dokunuşuyla zıpladı. Reddix sikinin kabardığını hissetti ve ona acı verici bir şekilde sert olduğunu hatırlattı. Ama umurunda değildi. Nina o kadar güzel ve mükemmeldi ki, burada önünde açık bir şekilde yatıyordu, sadece ona konsantre olmak istiyordu. Ayrıca, ona bu şekilde dokunmak onu o kadar ateşli yapıyordu ki, neredeyse sadece ona zevk vermekten boşalacakmış gibi hissediyordu.

"Bundan hoşlanıyor musun?" diye mırıldandı, klitorisinin üzerinde tekrar hafifçe kaydırды ve sonra küçük düğmeyi bir parmak ucuyla daire içine aldı. "Sevişmem hoşuna gidiyor mu?"

Nina?"

"Evet," diye fısıldadı, onun yumuşak okşamalarından daha fazla yararlanmak için kalçalarını döndürdü. "Tanrım, bu çok-oh hissettiriyor."

Reddix hâlâ okşayarak, "Bana da iyi geliyor," diye güvence verdi. "Ama şimdi daha derine dokunmak istiyorum, senin içine."

"Evet." Başını salladı, gözleri yarı kapalı, neredeyse zevkten uyuşmuş gibiydi. "Evet, yap."

İki parmağını onun kaygan iç amcığından aşağıya doğru kaydırarak göbeğinin girişini buldu. Sonra, her zaman onun gözlerinin içine bakarak, uzun, yavaş, yumuşak bir itme ile girerek içine derinlemesine bastırdı.

Nina onun adını inledi ve kalçalarını pompaladı, sanki daha fazlasını almaya çalışıyormuş gibi yukarı itti.

"Aynen öyle," diye homurdandı Reddix, sikinin yeniden kabardığını hissederek. "Parmaklarımın üzerinde çalış, tatlım. Kendini benim üzerimde becer."

Sonra sabit bir ritim tutturmaya bağıladı, iki kalın parmağıyla Nina'nın içine girerken bağıparmağının pedini zonklayan klitorisinin üzerinde ve etrafında kaydırды. Nina artık neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ellerini adamın saçlarına gömmüştü ve bir öpücük daha isteyerek onu aşağı çekiyordu.

Reddix onu memnun etmekten mutluydu. Parmaklarının etrafında, onun kaygan, sıkı kanalının kendisini ipek bir eldiven gibi kavradığını hissedebiliyordu. Tanrım, onun yerine dilinin ya da sikinin içine gömülmesini ne kadar isterdi. Ama bu da güzeldi

-İnanılmaz derecede iyiydi. Güzel bir kadını kollarında tutmak, onu memnun ederken adını haykırdığını duymak... Kesinlikle şikayet edemezdi.

Nina daha hızlı nefes almaya başladı, kalçaları daha düzensiz hareket ediyordu. Meme uçları ateş ışığında gergin ve koyu kırmızıydı. Onun bariz ihtiyacına karşılık olarak Reddix hızlandı, kaygan, sıkı küçük amına daha hızlı ve daha derine itti.

"Reddix!" diye nefesini tuttu, kalçalarını salladı. "Tanrım, çok yakın..."

"Hadi o zaman tatlım," diye usulca kulağına homurdandı. "Benim için gelmeni istiyorum."

"Ben... Ben yapacağım. Deniyorum..." Çok yakın görünüyordu ama hâlâ tam olarak sınıra ulaşamamıştı. Ağzını onun üzerinde kullanmayacağına söz vermiş olmasına rağmen Reddix kendine engel olamadı. Başını eğerek kızın sıkı meme uçlarından birini dudaklarının arasına aldı ve diliyle hassas ucunu kırbaçlayarak sertçe emdi.

Düşük bir feryatla Nina geldi, adını çağırdı. İç amcığı, istilacı parmaklarının etrafında spazm geçirdi ve horozunun tekrar dalgalanmasını sağladı. Tanrım, şu anda onun içinde olmayı, shaftının etrafındaki o sıkı tutuşu hissetmeyi nasıl da istiyordu!

Unut , dedi kendine sertçe. Bu asla olmayacak. İstekli olsa bile, bunu doğru yapamazsın. Sende tersine çevrilmiş bir dokunma duyusu var - onu nasıl doğru dürüst tatmin edebilir ya da kendine bağlayabilirsin ki?

İç karartıcı düşünceleri bir kenara itti ve onun zevkine odaklandı. Onun kollarına girerken çok güzel görünüyordu. Siyah saçları başının etrafında bir hale gibi yayılmıştı, yanakları kızarmıştı, adını söylerken ağzı yarı açıktı... şimdiye kadar gördüğü en muhteşem manzaraydı.

Eğilerek onun ağzını aldı, tutkulu çığlıklarını hevesle yuttu, tatlı bedeninin orgazmın zevkiyle titrediğini hissetmek için onu kendine çekti. Kadın da onu öptü, omuzlarını sıkıca kavradı, sanki fırtınada sadece kendisinin hissedebileceği tek sağlam nokta oymuş gibi ona tutundu.

Reddix ona sımsıkı sarıldı, kollarındaki hissini hatırlamaya çalıştı, tatlı kokusunu ve teninin ipeksi dokusunu hafızasına kazımaya çalıştı. O anda, istediği her şeye sahipti ve Nina'yla yaşadığı bu anı bir daha asla tekrarlayamayacak olsa bile, asla unutamayacağını biliyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"İkiniz de iyi misiniz? Sen ve o kız..."

"Sorun değil Saber, söyleyebilirsin," diye hırladı Reddix. "Kaçırdığım kız. Adı Nina ve evet, o iyi. Aslında tam burada." Diz boyu mor-gri çimenlerin üzerinde arkasında duran Nina'yı işaret etti.

"Merhaba." Büyük Kindred'in etrafından çıkıp bilinçli bir şekilde gülümsedi. Normalde utangaç biri değildi ama Reddix'in arkadaşlarını taşıyan gümüş gemi hiçbir uyarıda bulunmadan gökyüzünden düşmüştü. Reddix uyanık kaldığı ilk geceden sonra kendi kıyafetlerini giymeye geri dönmüştü ama Nina rahat kürk battaniye elbisesine alışmıştı ve önlüklerini giymek için zamanı olmamıştı. Yeni "kıyafetlerinin" ne kadar tuhaf görüldüğünün farkındaydı ve diğer Kindred'lerin onun hakkında ne düşünebileceği konusunda endişeliydi.

Kahverengi saçlı, endişeli görünümlü bir savaşçı, Reddix'le birlikte çarptıkları gemiye çok benzeyen parlak gümüş bir geminin önünde duruyordu. uzun sarı saçlarında yeşil çizgiler olan bir kız vardı. Reddix kısaca Saber'ın en iyi arkadaşı, Lissa'nın da karısı olduğunu söylemişti ama aralarında açıklamadığı başka bir ilişki varmış gibi görünüyordu.

Nina başka bir şey söyleyemeden sarışın kız öne çıktı ve düşüncesizce ona sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu geri çekildiğinde, Nina'ya endişeyle bakarak. "Seni şahsen tanımadığımı biliyorum ama tanıyormuşum *gibi hissediyorum*. Senin Mehoo-Jimmy ile konuştum ve *çok* endişeli."

"Ah, zavallı Mehoo! O iyi mi?" Nina sordu. "Biliyorum, benim öyle ortadan kaybolmam onu çok korkutmuş olmalı."

Lissa gülümsedi. "O iyi, ama eminim sana sarıldığında çok daha iyi olacak. Seninle tanıştığımda sana kocaman sarılmamı istedi. Sadece sinyali aldığımızda senin iyi olduğunu nasıl bildiğini anlayamamıştım ama gerçekten emin görünüyordu."

"Mehoo böyle komiktir." Nina söyledi. "Bazen... bir şeyler biliyor."

Lissa başını salladı. "Bu halkım arasında duyulmamış bir şey değil - Tanrıça'ya yakın olmalı." Kaşlarını çatı. "Ayrıca sana 'ayıyı iyileştirmen gerektiğini' söylememi istedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Nina Reddix'e hızlı bir bakış fırlattı. "*Sanırım* öyle."

"Her neyse, iyi olmana çok sevindim." Lissa gülümsedi ve Nina'yı tekrar sıktı, o da gülümseyerek ona sarıldı.

Kocası Saber, Nina'ya resmi bir şekilde başını salladı. "Reddix benim en eski dostumdur ama sormam gerek, iyi misin? Herhangi bir şekilde yaralandın mı?"

Nina başını salladı. "Reddix ve ben ilk başta birkaç *anlaşmazlık* yaşadık. Ama bir anlaşmaya vardık. Ben sadece... buraya bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim. Reddix sinyali sadece iki gün önce gönderdi."

"Neredeyse o solucan deliğine girdiğin andan itibaren sinyali tarıyorduk," dedi Lissa. "Sana bir şey olmasından çok korkuyorduk. Çok korktuk..."

"Ona zarar verdiğimi," diye hırladı Reddix.

"Şey...evet." Lissa meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Başka ne düşünmemiz gerekiyordu ki?"

"Hiçbir şey. Böyle düşünmekte haklıydın." Reddix kaşlarını çatı. "Ama yanılmışım, tamamen yanlış yönlendirilmişim. Nina'ya asla zarar vermezdim ya da onun

zarar gelmesini istemiyorum. Hayatım buna bağı olsa bile."

Konuşurken Saber'a baktı ve Nina onun bileğini süsleyen kan kırmızısı dövme yi kaşıdığını gördü. Dövmenin yeniden büyümüş gibi göründüğünü daha o sabah fark etmişti. Sadece küçük kırmızı bir yılan görünümlü bir işaret olarak başlamıştı ve şimdi yılan neredeyse bileğini çevrelemişti. Onu ilk yakaladığında nasıl dokunmaya zorladığını hatırlayınca, bunun ne anlama geldiğini sormak istedi. Ona tedavi sözü veren bataklık cadısıyla bir ilgisi var mıydı? Ama cevap istemeye fırsat bulamadan, Şifa Veren gelmiş ve gezegene yeni bir geminin indiğini söylemişti.

Daha fazla zamanımız olur sanmıştım, diye düşündü Nina, Reddix'le birlikte arkadaşlarıyla buluşmak için Duygu İnsanları'nın köyüne doğru aceleyle ilerlediklerinden beri yüzüncü kez. *Konuşmak için daha fazla zaman. Birlikte olmak için daha fazla zaman.* Reddix'in tasmayı "beslemesine" yardım etmeye başladığından beri geçen birkaç gün içinde çok ama *çok daha* yakınlaşmışlardı. Reddix ona içini açmış, çocukluğundan bahsetmiş ve geçmişinden parçalar anlatmıştı. Nina da karşılık vermiş, annesinin erken ölümünü, babasının kumar sorunlarını ve Mehoo-Jimmy'nin onu nasıl büyüttüğünü anlatmıştı.

Şu anda ona, eski nişanlısına hiç hissetmediği kadar yakın hissediyordu - Mehoo'dan başka hiç kimseye hissetmediği kadar yakın. Ve şimdi, aniden, birlikte geçirdikleri büyülü zaman sona eriyordu. O Dünya'ya geri dönüyordu ve Reddix de kendi gezegeni olan Tarsia'ya... her neresiyse oraya. Nina bilmiyordu, sadece milyarlarca ışık yılı uzakta farklı bir galakside olduğunu biliyordu. Onu bir daha görebilecek miydi? RTS'sini azaltmak için yanında o olmadan nasıl çalışabilecekti?

Onu özler miydi?

Ağlayacak gibi oldu ama onun yerine cesurca gülümsedi.

"İkimiz de iyiyiz," diye arkadaşlarına tekrar güvence veriyordu Reddix. "Yine de bu lanet Hurkon tasmaı için evrensel bir anahtar kullanabilirim." Yanıt olarak zar zor göz kırpan tasmayı çekiftirdi. Son zamanlarda onu o kadar çok "besliyorlardı" ki, çok fazla bal yemiş bir boz ayı gibi halsiz görünüyordu.

"Gemide bir tane var," dedi Saber. "Ne olur ne olmaz diye yanımda getirdim, senin *kaçırduğın* geminin Yonnie Six'e ait olduğunu fark ettiğimizde." Bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre tasma zamanında teslim edilmediği için çok tehlikeli bir mahkûm kaçmış."

Reddix kaşlarını çattı. "Bunun için ve sebep olduğum tüm zararlar için özür dilerim. Elbette telafi edeceğim."

"Gerek yok. Onu tekrar yakaladılar ama son derece iyi silahlanmış birkaç muhafızı öldürmeden önce değil."

"Ama bu mahkum..." Reddix söyledi. "Neye benzediğini söylediler mi?"

Saber başını salladı. "Hayır, sadece sekizinci sınıf bir suçlu ve son derece tehlikeli olduğunu söyledi."

"Sekizinci sınıf mı?" Reddix alçak bir ıslık çaldı. "Bu lanet olası bir psikopat. Tasmayı istemelerine şaşmamalı."

"Şey, Blood Circuit'te bir dövüşçü olarak başladı, ama görünüşe göre şiddeti kontrolden çıktı... birkaç kez. Sahibi çok başarılı olduğu için susturmuş ama sonra çok ileri gitmiş ve bunu gizli tutmanın bir yolu yokmuş."

"kimi öldürdü?" Nina sordu.

"Sahibi," dedi Saber acımasızca. "Yonnie Six'e gidiyordu çünkü bilinen evrendeki en güvenli üçlü maksimum hapishaneye sahipler ve tehlikeli mahkûmları almaktan çekinmiyorlar - muhtemelen erkeklere onlardan korkacak kadar saygı duymadıkları için."

"Bu tavrın neler yapabileceğini gördüm." Lissa titredi ve Kılıç'a baktı. "Canavar'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum," dedi karanlık bir sesle. "Böyle şeylerden bahsetmemek daha iyi." Reddix'e baktı. "Mahkûmla neden bu kadar ilgileniyorsun, kardeşim?"

Reddix kaşlarını çatı. "Bir rüya gördüm. Tasmayı takmadan önceki gece. Garip bir şekilde anlattığınız şeye benziyordu. Kaçan bir mahkum... gardiyanlar tasma ve onun bir suçlu olduğu gerçeği hakkında konuşuyorlardı..." Başını iki yana salladı. "Muhtemelen hiçbir şey."

"Bilmek istediğim şey, bu tasmayı ne zamandır taktığın ve en başta neden taktığın?" Kılıç tasmaya sorgulayıcı bir bakış attı.

Reddix kaşlarını çatı. "Bu uzun bir hikaye."

"Benim için taktı," dedi Nina sessizce. "Ve kumandayı tutmama izin verdi. Böylece onun yanında kendimi güvende hissedebilirdim. Böylece ona güvenebilirdim."

"Gerçekten mi?" Lissa şaşkınlıkla Reddix'e baktı.

"Onu kaçırıp Tanrıça'nın lanet olası solucan ambarında sürükledikten sonra en azından bunu yapabilirim gibi geldi," diye homurdandı ama Nina onun ağzının kenarlarında bir gülümseme hayaleti gördüğünü düşündü.

Lissa Nina'ya baktı. "Peki onu hizada tutmak için ne sıklıkla şok vermek zorunda kaldın?"

"Çok sık değil. Aslında biz daha çok tasmanın kendisini şok etmesini engellemekle ilgileniyorduk," dedi Nina düşünmeden önce.

"Ne? Seni kendi kendine şok etmeye mi başladı?" Kılıç talep etti.

Reddix huzursuzca kıpırdandı. "Biz... onu hallettik."

"Nasıl?" Lissa sordu.

"Biz sadece... idare ettik." Nina boğazını temizledi. "Ama Reddix'in hâlâ onu çıkarması ."

Tasmanın içini nasıl doldurduklarını düşününce yüzü kızardı. O ilk seferden sonra belirsizliğini ve utangaçlığını büyük ölçüde kaybetmişti ve son iki gündür Reddix'le ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı. Nina aktivitelerine bazı kısıtlamalar getirmeye çalışmıştı - sevişmemişlerdi ve Reddix'in birkaç kez istemesine rağmen hala onu tatmasına izin vermemişti. Eylemlerini dokunmak ve öpüşmekle sınırlandırarak incinmemeyi umuyor, tüm bedenini vermeyi reddederse belki kalbini sağlam tutabileceğini düşünüyordu.

Şimdi ne kadar aptal olduğunu fark etmişti. Reddix'i kalbinden uzak tutmasının hiçbir yolu yoktu. Büyük Kindred zaten oraya geri dönülmez bir şekilde yerleşmişti ve şimdi onu kaybediyordu. Elbette onu kaçıran kişi için bu kadar çok şey hissetmek saçmaydı ama o artık bundan daha fazlasıydı. O artık...

"Oh, bu yerlilerden biri mi?" Lissa düşüncelerini yarıda keserek konuştu. "Gezegeni taradığımızda yaşam formları olduğunu gördük. Duyarlılar mı?"

"Kesinlikle öyle," diye homurdandı Reddix ve Nina onun irkildiğini gördü.

Hızla büyük Kindred'e yaklaştı ve onun elini tuttu, parmaklarını birbirine doluyor. "Duygularını yansıtarak iletişim kuruyorlar." Lissa ve Saber'a açıkladı.

Reddix'in alnındaki kırısklıklar onun elinin dokunuşuyla düzeldi ve derin bir nefes aldı. "Teşekkürler, tatlım."

"Sorun değil." Yolları ayrıldığında ona kimin yardım edeceğini bir kez daha merak . Göz ucuyla Lissa ve Saber'ın şaşkın gördü ama bir şey söyleyemedi, Şifa

Bir tanesi oradaydı, tüylü dokunaçları sadece kendisinin hissedebildiği bir esintide dallar gibi hafifçe sallanıyordu.

"Gidiyor musunuz?" diye düşündü Nina, Reddix'le birlikte gümüş gemiye tırmanıp gökyüzüne doğru hızla uzaklaştıkları bir görüntü gönderdi.

"Öyleyiz," dedi yüksek sesle. Lissa ve Saber'ı işaret ederek, "Bunlar bizim arkadaşlarımız. Bizi eve götürmek için geldiler." Sıcaklık, minnettarlık ve rahatlama duygularını yansıtmaya çalıştı, ancak tüm bu duyguları hissetmesine rağmen, bazıları da sızdı.

"Sen... üzgünsün. Yas tutuyorsun." İyileştiren öne çıktı ve bir dokunacını hafifçe yüzünde gezdirdi.

"Öyleyim," diye itiraf etti Nina usulca. "Gittiğim için... üzgün olacağım."

"Ayrıldığımız için üzgünüz. Ayrı yollara gitmek için." Şifa Bir, Nina ve Reddix'in zıt yönlere gittiklerini gösteren bir görüntü gönderdi.

"Evet," diye fısıldadı. "Ama... değil."

"Neye yardım edeyim?" Reddix kaşlarını çatarak sordu. Nina el ele tutuşuyor olsalar da Reddix'in hâlâ onun Şifacı'yla konuşmasına kulak misafiri olamamasından memnundu. Reddix'in onun için ne kadar önemli olduğunu ya da vedalaşmak zorunda kaldıklarında canının ne kadar yanacağını bilmesini istemiyordu.

"Yok bir şey," dedi gülümsemeye çalışarak. "Arkadaşlarınız bizi eve götürmek için burada olduğuna göre gitmemize yardımcı olamayacağımızı söyledim." Şifa Veren'e gülümsedi ve "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim" dedi.

"Hos...pi..." Uzaylı bir karışıklık hissi gönderdi.

"Arkadaşlığınıza," diye açıkladı Nina. "Nezaketiniz. Yemeğinizi ve barınağınızı bizimle paylaşmanız." Duygu İnsanları'nın misafirhanesinde kaldıkları ve mor lapa yedikleri görüntüleri gönderdi.

"Hoş geldiniz..." Şifa Veren yumuşak tüylü bir dokunaçla yanağını tekrar okşadı. *"Burada her zaman hoş karşılanırsın Nina. Sen ve eşin."* Bir dokunaç gönderdi

Reddix'le el ele tutuştukları bir resim, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Nina ağlamamak için burnunu çekmek zorunda kaldı. "Teşekkür ederim şifacı," dedi gülümsemeye çalışarak. "Burada geçirdiğimiz zamanı asla unutmayacağım..." Bir an durakladı ve düştükleri gezegenin adını hiç öğrenmediğini fark etti. "Um... kendi dünyanıza ne diyorsunuz?" diye sordu.

"Eve," diye gönderdi şifa Veren basitçe.

"Ev," diye yineledi Nina. Reddix'le birlikte oldukları için kendilerini evlerinde gibi hissetmişlerdi.

Aşağıya uzanarak şifalı Bir'e tek koluyla sıcak bir kucak açtı. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti ama ona karşı nazik davranmış ve kalbinde kalıcı bir etki bırakmıştı. Dünya'da sıkıcı ve sıradan bir yaşama geri dönse bile, burada asla unutamayacağı maceralar yaşamıştı. "Teşekkür ederim," diye tekrar fısıldadı ve sonra doğruldu ve Reddix'e baktı. "Pekâlâ. Ben gitmeye hazırım."

* * * * *

"Peki tüm bunlar neydi?" Saber kendini pilot koltuğuna bağlayıp kalkış için kumandaları kontrol etmeye başlarken sordu.

"Bütün bunlar da *neydi*?" Reddix homurdanarak yolcu tarafına geçti. Dişiler arkadaydı ve Lissa'dan gelen duygular herhangi bir gösterge ise muhtemelen harika bir şekilde anlaşıyorlardı. Ama şu anda dikkatini Kılıç'ın diken gibi batan keskin merakından başka bir şeye vermek zordu.

"Biliyor musun, aslında ikiniz orada *el ele* tutuşuyordunuz," dedi Saber. "O sana uzandı ve sen geri ekilmedin."

"Evet. Ve?"

Saber bariz bir hayal kırıklığı içinde nefesini verdi. "*Ve* sen ona *gönüllü* olarak dokunuyordun. Onun duygularını hissetmeyi umursamıyor musun?"

Reddix kısaca, "Onları hissedemiyorum," dedi. "Aslında, onları hissedemiyorum."

Bana dokunduğunda *herkesin* duygularını *hissediyorum*. Bu bir mucize gibi."

"Bu *inanılmaz*." Saber'ın heyecanı ona çok parlak bir ışık gibi saplandı. Uzun süre içeride kaldıktan sonra güneş ışığı gözbebeklerine vuruyordu. ", birlikte olman gereken dişiyi buldun. Değil mi?"

"Yanlış," diye hırladı Reddix. "Klanlar dışında kimseyle birleşemeyeceğimi çok iyi biliyorsun - oğlumuz asla bir hükümdar olarak kabul görmez."

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok," dedi Saber alçak bir sesle. "Lissa ve ben seninle birlikte Tarsia'ya dönüyoruz. İlişkimizi açıklayacağız ve ben de bir sonraki Üst-Şef olarak istifa etme niyetinde olmadığımı belirteceğim."

Reddix sertçe güldü. "Kötümser olduğum için beni bağışla eski dostum, ama gerçekten de Klanların enstet bir aşk ilişkisine bulaşmış bir erkeği hükümdarları olarak kabul edeceklerini düşünüyor musun?"

"Yapmak zorunda kalacaklar." Saber çenesini kaldırdı, kararlılığı Reddix'in avucundaki sıcak bir taş gibiydi. "Eski yöntemlerin modası geçti. Lissa ve benim aramızda kan bağı yok. Akraba bile sayılmayız."

Reddix başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Eski nesil geleneklere bağlı. Bu yüzden umutlanıp kendi umutsuz ve yasak aşk ilişkimi henüz ilan etmediğim için beni mazur görün."

"Ne istersen onu yap." Saber gözlerini kaçırdı ama gelecekle ilgili endişesi Reddix'in karnında bir sızı gibiydi.

"Hey..." Reddix eski dostuna elini uzattı ve sonra . "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni zaten içinde bulunduğun durumdan daha fazla sıkıntıya sokmak istememiştim."

"Her şey yolunda. Lissa ve ben iyi olacağız. Ve eğer eski nesil bunu kabul etmezse, bu onların sorunu." Saber belli ki kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama belirsizliği hâlâ Reddix'in içini küçük, keskin dişler gibi kemiriyordu. "İyi olacağız," dedi tekrar.

Reddix söyleyecek başka bir şey bulamadığı için sadece homurdandı. Şimdiden herkesin duygularını yeniden hissetmekten yorulmuştu. Nina Dünya'ya geri döndüğünde ve o yine her zaman bununla uğraşmak zorunda kaldığında nasıl idare edecekti? *Yıllarca tek başına idare ettin, diye kendi kendine ders verdi. Ve yine başarabilirsin. Nina'yı bu işin dışında bırak.*

Ama bunu istemedi. Ve özleyeceği şey sadece Nina'nın duyguları bastırma yeteneği değildi. Onun güzel yüzü ve masmavi gözleri... kahkahalarının yumuşak sesi... ellerinin dokunuşu ve vücudunun onunkine karşı hissi... onunla konuşabileceğini hissetmesi - gerçekten neredeyse her konuda konuşabileceğini hissetmesi. Tanrım, onsuz yaşamak tam bir *cehennem* olacaktı...

Unut gitsin, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Onu gerçekten tatmin edemezsin ya da ömür boyu sana bağlayamazsın. Sensiz daha iyi ve muhtemelen bunu biliyor.

"Yani kalkmak üzere miyiz?" Nina'nın sesi onu kasvetli hayallerinden şoke etti.

"Bir dakika içinde," diye yanıtladı Kılıç. Reddix'e ne kadar zamandır orada durduğunu sorar bir bakış attı. Konuşmalarının ne kadarını duymuştu?

Reddix omuz silkti ve Nina'ya baktı. "Siz ikiniz kemerlerinizi bağlasanız iyi olur, tatlım," dedi. "Hepimiz kalkışa hazırız ve solucan deliğinden geçmek yine zorlu bir yolculuk olabilir."

Saber başını sallayarak, "O solucan deliğinden geri dönmeyeceğiz," dedi.

"Ne? Neden?" Reddix kaşlarını çatdı.

"Bir kere artık yok. O kadar dengesizdi ki, nihayet işaretçinin sinyalinin bulduktan kısa bir süre sonra kendi üzerine çöktü," dedi Saber.

"O zaman... eve nasıl döneceğiz?" Nina'nın sesi endişeli geliyordu ve Reddix bir pişmanlık hissetti -kendi pişmanlığı, onunki değil. Muhtemelen Dünya'ya ve normal hayatına dönmek için sabırsızlanıyordu.

Saber ona "Kat'ı kullanacağız," dedi. "Kat mı?" Nina hâlâ kararsız görünüyordu.

"Endişelenmeyin, güvenlidir," diye açıkladı Reddix. "Kindred Ana Gemisi uzayı bir noktadan diğerine katlama yeteneğine sahip. Katlanmaya gireceğiz ve ayınızın yörüngesinden çıkacağız."

"Harika." Nina gülümsedi ama Reddix bu ifadenin zorlama olduğunu düşündü. Yolculuk hakkında endişeli miydi? Korkmuş muydu? Bininci kez Nina'nın nasıl hissettiğini bilmeyi diledi.

"Gerçekten güvenli," diye onu rahatlatmaya çalıştı Saber. "Kindred Ana Gemisi sizin dünyanıza ilk etapta bu şekilde geldi."

Başını iki yana salladı. "Güvenlik konusunda gerçekten endişeli değildim. Ben sadece..."

"Sadece ne?" Reddix bir hayal kırıklığı dalgası hissederek sordu.

"Hiçbir şey." Ona tekrar gergin bir gülümseme verdi. "Sadece eve gitmeyi düşünüyorum, sanırım."

"Ah." Ağır ağır sandalyesine oturdu. "Şey, yakında orada olacaksın. Kemerini bağlasan iyi olur."

"Tamam. Ben Lissa'yla arkaya geçeyim ve siz ikinizi gemiyi uçurmanız için yalnız bırakayım." Başını salladı ve Reddix'e bir daha bakmadan geminin arkasında kayboldu.

Kendini tamamen sefil hissediyordu. Dünya'ya döndüğünde de onu aynı şekilde, arkasına bile bakmadan terk edecek miydi? Birlikte oldukları onca zaman boyunca sadece onu yatıştırmış olabilir miydi? Kurtarılıp eve götürülene kadar onu kaçıran kişiyle iyi geçinmek için elinden geleni yapıyor olabilir miydi?

Ya da belki de çok merhametli bir insan olduğu için Reddix'in şoka girmesini önlemek amacıyla tasmayı doyurmaya yardım ediyordu. Reddix bir elini artık çıplak olan boğazına götürdü ve Hurkon tasmaşının siyah telini tekrar diledi. Birlikte geçirdikleri o birkaç kısa günü diledi. Ama Nina da aynı şeyi mi diliyordu yoksa eve dönmek için sabırsızlanıyor muydu?

Gerçekten umurunda mıydı ki?

"Pekâlâ, işte başlıyoruz," dedi Saber.

Motorların gürlemesiyle küçük gemi gökyüzüne doğru yükseldi ve soluk grimsi mor gezegeni arkasında bıraktı. Reddix görüntü ekranında gezegenin gittikçe küçülmesini izlerken, o özelliksiz, çorak yerde kendi dünyasında olduğundan daha mutlu olduğunu hayıflanarak düşündü.

Ve böyle bir mutluluğun bir daha gelebileceğinden şüpheliydi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Fold'a doğru yolculuk... en hafif tabirle ilginçti. Ama Lissa bunun farklı insanları farklı şekillerde etkilediği konusunda onu uyarmıştı, bu yüzden Nina en azından yarı hazırlıklı hissediyordu. Uzaydaki kırmızı yarıktan geçtiklerinde sanki bir spagetti parçası gibi uzun ve ince bir şekilde dışarı çekiliyormuş gibi hissetti. Bu acısız bir histi ama endişe vericiydi -Nina korkmayı reddetti. Sadece gözlerini kapadı ve nefes alış verişine konsantre oldu. *Ben iyiyim*, dedi kendi kendine tekrar tekrar. *Her şey yoluna girecek*. Neyse ki garip his uzun sürmedi.

"Artık bitti. İşimiz bitti."

Kulağına gelen Kindred kızının sesiyle Nina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Emin olmak için kollarına ve bacaklarına baktı ve spaghetifikasyonun gerçekten de zihninde olduğunu görünce rahatladı - her şey normaldi. El ve ayak parmaklarını dikkatle esneterek her şeyin çalışır durumda olduğundan emin oldu. Öyleydi.

"Peki... artık kalkabilir miyiz?" diye sordu Lissa'ya bakarak.

"Elbette. Ana Gemi'nin hemen yanında olmalıyız. Sizi bırakmak için kısa bir süreliğine oraya ineceğiz ve başka bir mekik sizi Dünya'ya geri götürecektir."

"Öyle mi?" Nina sordu. "Peki sen ve Saber nereye gidiyorsunuz? Ve... ve Reddix? O ne olacak?" diye eklemekten edemedi. "Belki... en azından bana veda eder diye düşünmüştüm."

"Korkarım sizi Ana Gemiye bırakmadan önce vedalaşmanız gerekecek. Üçümüz de doğruca Tarsia'ya gidiyoruz," dedi Lissa.

dedi. O güzel yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Orada... bitmemiş bir işimiz var."

Nina yine bataklık cadısını ve Reddix'in kolundaki işareti düşündü. Lissa'ya bunu sormak istedi ama Kindred kızının Reddix'le arasının pek iyi olmadığı hissine kapıldı. Ayrıca, Lissa son derece tatlı ve arkadaş canlısı olmasına rağmen, Nina onu kişisel ayrıntılara girecek kadar uzun süredir tanımıyordu.

"Şey," dedi beceriksizce. "Madem bu kadar yakında limana yanaşacağız, o zaman gidip veda etsem iyi olacak."

"Sadece bir ya da iki dakika sürer," diye güvence verdi Lissa. "I-" Ancak tam o sırada geminin kokpitinden gelen endişeli sesler onun sözünü kesti.

"...bunu söylediğim için üzgünüm," diyordu tanıdık olmayan bir erkek sesi. "Ama başaramayabilir ve seni soruyor."

Nina ve Lissa belirsiz bakışlar attılar ve sonra birlikte geminin önüne doğru koşular.

Soluk, dikenli sarı saçlı ve buz mavisi gözlü bir Kindred savaşçısı ekrandaydı. Yüzündeki ciddi ifade Nina'ya çok kötü haberleri olduğunu söylüyordu. Reddix'in yüzüne bir kez daha bakınca bunu doğruladı; iri yarı Kindred, sanki biri midesine yumruk atmış da bir daha kendine gelememiş gibi, tamamen bitkin görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu aceleyle, bir elini onun omzuna koyarak.

"Küçük kız kardeşim, Minda..." Başını salladı, ağzı bir an kelimeleri nasıl söyleyeceğini bilememiş gibi çalıştı. "Hamileydi ama bebek... çok erken geldi. Doğum zor oldu ve şimdi... emin değiller... emin değiller..."

"Durumu kritik ve ağabeyini soruyor," dedi sarışın Kindred. "Mesaj bize geldi ve biz de o ana kadar iletemedik."

menzil içindeydiniz."

Reddix başını kaldırıp adama baktı. "Ama Minda... o...?"

"Üzgünüm Reddix, konuştuğum doktor çok kan kaybettiğini söyledi. Hâlâ bir şansınız var ama şimdi gitmeniz gerekiyor. Her ihtimale karşı..." Sarışın Kindred başını salladı. "Ne olur ne olmaz."

"Hemen gidiyoruz, Sylvan. Bizi Tarsia'ya götürmesi için Fold'u kalibre edebilir misin?" Kılıç karmaşık görünümlü ana paneldeki kontrolleri ayarlamaya başlamıştı bile.

Sarışın Kindred ona, "Hemen halledeceğim," diye güvence verdi. "Sadece yeniden ayarlamamız için bize bir dakika verin."

"Ama Nina... Üzgünüm ama Mehoo'ya Dünya'ya döneceğine dair söz verdik," dedi Lissa arkasından yaklaşarak. "Onu Ana Gemi'ye bırakacak vaktimiz var mı Sylvan?"

Görüntü ekranındaki sarışın Kindred kaşlarını çatı. "Muhtemelen ama mesaj acildi. Harcadığınız her dakika-"

"O zaman yapma. Beni de yanında götür," dedi Nina hızla.

Kılıç kaşlarını çatı. "Emin misiniz? Akrabalarına söz verdik-

"

"Mehoo anlayacaktır," dedi Nina kararlılıkla. Sylvan adındaki sarışın Kindred'e baktı. "Sen ya da bir başkası büyükanneme iyi olduğumu ve yakında döneceğimi söyleyen bir mesaj iletebilir mi?"

Sarışın savaşçı başını salladı. "Bir Kindred savaşçısı olarak yeminimi ettiniz, gereği yapılacaktır."

"Emin misin?" Reddix sonunda başını kaldırıp ona baktı. Hâlâ yolcu koltuğunda yığılmış bir şekilde oturuyordu ve yüzündeki ifade şok ve üzüntüden ibaretti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Nina'ya.

"Elbette eminim," dedi kararlılıkla. "Beni bırakarak zaman kaybetmene izin vermeyi düşünemem bile. Ayrıca bir şey... olursa, seninle olmak istiyorum." Onun geniş omzunu nazıkçe sıktı.

Reddix onun elini daha büyük olan eliyle kapattı ve sıkarak geri çekti. "Teşekkür ederim Nina," dedi kısık sesle.

Sylvan ekran dışından biriyle konuşuyordu ama şimdi tekrar onlarla yüzleşti. "Kat Tarsia için kalibre edildi," dedi. "Tanrıça sizinle olsun. Reddix, akrabaların için içtenlikle dua edeceğiz."

"Teşekkür ederim, Sylvan." Reddix başını salladı. Sonra Nina'nın elini bir kez daha sıktı. "Geri dönüp tekrar kemerini bağlasan iyi olur, tatlım. Tarsia bir asteroit alanının yakınında yer alıyor - sarsıntılı bir yolculuk olabilir."

Kıvrımdaki ikinci yolculuk biraz daha sarsıntılıydı ama Nina Reddix için o kadar endişeleniyordu ki bunu fark etmedi bile.

"Seni uyarıyorum, Tarsia dünyadaki en açık ve dost canlısı yer değil," dedi Lissa, ikinci kez duvardan dışarı katlanan derin kova koltuklardan kemerlerini çözerlerken. "Aslında, yabancılara veya farklı olarak algıladıkları herkese karşı düpedüz düşmanca davranabilirler."

"Endişelenmiyorum." Nina çenesini kaldırdı. "Buraya hiçbiri için gelmedim, Reddix için geldim."

Lissa ona şaşkın bir bakış attı. "Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi - sana o şekilde davrandıktan sonra bile."

"Birbirimizi tanıdıktan sonra bana gerçekten kötü davranmadı. Beni aldığımda da çaresizdi," dedi Nina savunmacı bir tavırla. "RTS'si yüzünden nasıl acı çektiğini bilmiyorsun. Bu onun için dünyadaki cehennem gibi."

"Gezegemimize döner dönmez durum daha da kötüleşecek." Lissa iç çekti. "Zavallı Minda - onu pek tanımıyorum ama Kılıç

Reddix'le çok yakın oldukları için onu küçük kız kardeşi gibi görüyor."

Nina sessizce, "Onu ailesindeki herkesten daha çok sevdiğini biliyorum," dedi. "Teşhis konulduktan sonra onun yanında duran tek kişiler o ve kocanızdı. Diğer herkes tarafından dışlanmış hissetti."

Lissa ona bir kez daha şaşkınlıkla baktı. "Bütün bunları sana o mu söyledi?"

"Satır aralarını biraz okudum ama evet, çok fazla kelimeyle." Nina içini çekti. "Kelimelerden bahsetmişken, Tarsia'daki herkes senin kadar iyi İngilizce konuşuyor mu?"

"Bunu söylediğine sevindim!" Lissa zıpladı ve karşı duvardaki bir dolaba koştu. Bir süre etrafı karıştırdıktan sonra mavimsi yeşil bir sıvıyla dolu şeffaf bir jel kapsülle geri döndü. "İşte," dedi ve Nina'ya uzattı. "Al bunu."

"Uh..." Nina hapı aldı ve şüpheyle baktı. "Bu şey acayip bir at hapı, *kocaman*. İçinde ne var?"

"Çeviri bakterileri," dedi Lissa. "Şanslısınız, eskiden bunları almak için acı verici bir iğne yaptırmanız gerekirdi. Bu, Komutan Sylvan'ın üzerinde çalıştığı yeni bir şey ve artık Kindred olmayan yolcular için tüm mekiklere dahil ediyorlar."

"Tam olarak nasıl çalışıyor?" Nina hâlâ şüpheciydi.

"Hapı aldığınızda, bakteriler beyninizin konuşma bölümüne göç edecek ve duyduğunuz herhangi bir konuşma dilini anlamanıza yardımcı olacaktır."

"Vay canına..." Nina turkuaz kapsüle yeni bir saygıyla baktı.

"Al şunu," diye ısrar etti Lissa. "İnan bana, Tarsia'da insanların ne dediğini bilmen gerek. Ve eğer o dili konuşabiliyorsan, biraz daha arkadaş canlısı olabilirler." İçini çekti. "Ya da en azından biraz daha az soğuk."

Nina başını salladı. "Peki... neden evi düşündüğünde içinin pek de ısınmadığı hissine kapılıyorum?"

Kindred kızı kısaca, "Çünkü sevmiyorum," dedi. "Buradaki insanlar beni hiçbir zaman pek sevmeydi ve Kılıç ile ben duyurumuzu yaptıktan sonra benden nefret edecekler."

"Senden nefret mi ediyorum?" Nina kaşlarını çatarak sordu. "Neden?"

Lissa başını salladı. "Boş ver, gemi yerleşiyor, o yüzden şimdi iniyor olmalıyız. Sadece hapı al."

Nina daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama belli ki bunu sormanın zamanı değildi.

"Sanırım yabancı bir ülkede yabancı olacaksam en azından dilini bilmeliyim," diye mırıldandı. Biraz zorlanarak dev kapsülü yuttu ve Lissa'yı geminin ön tarafına kadar takip etti.

Reddix ve Saber çoktan kayışlarını çözmüş ve gitmeye hazırды.

Reddix, "Minda'nın evi sıranın hemen sonunda," diyordu. "Acele edelim."

"Hemen arkanda," dedi Saber, ama Reddix çoktan küçük mekiğin kapısından çıkmış ve Nina'ya özenle döşenmiş koyu kahverengi tuğlalardan yapılmış gibi görünen bir yolda hızlı adımlarla yürüyordu. O, Lissa ve Saber onun peşinden aceleyle yürüyorlardı ama Nina bir yandan diğer yana bakmaktan kendini alamıyor, onlar ilerlerken bu yeni yabancı dünyayı olabildiğince özümsemeye çalışıyordu.

Görebildiği kadarıyla sokaklar çok temiz ve düzenliydi ve evlerin hepsi özenle kesilmiş yeşilimsi çiçeklerle serpilmiş, bakımlı, koyu sarı çimlerle çevriliydi. Her konut Nina'ya dev Lego tuğlaları gibi görünen parlak koyu gri veya siyah yapı taşlarından inşa edilmişti. Bunlar tek tip yuvarlaktı - parlak bir tonda cilalanmış devasa siyahımsı gri küreler - ve her biri tek bir ince sapın üzerine tünemişti. Yürüyen merdivenlere benzeyen uzun basamaklar her bir yuvarlak eve çıkıyordu, ancak bazılarında bunun yerine rampalar vardı. Nina her şeyin son derece düzgün görüldüğünü düşündü.

ve tek tip -neredeyse mahallenin kimsenin sapmaya cesaret edemediği bir kıyafet kuralı varmış gibi.

Büyük, yuvarlak, lomboz tipi pencereleri olan evlerin içinden dışarıya bakan insanları görebiliyordu. Hiçbirinin yüzünde dostça bir ifade yoktu ve neredeyse hepsi koyu kahverengi saçlı, bronz tenli ve neredeyse hiç farklılığı olmayan kahverengi gözlüydü. Nina içlerinden birine el sallamaya çalıştı; bana beş yaşlarında gibi görünen bir çocuğa. Kız ya da erkek olabilecek çocuk çekingen bir şekilde el salladı ama hemen ardından annesi onu çekip gözden kayboldu ve Nina'ya kötü bir bakış atıp kendisi de ortadan kayboldu.

Vay canına, Lissa buradakilerin dost canlısı olmadığı konusunda şaka yapmıyormuş, diye düşündü. Uzaktan yakından farklı olan hiç kimseyi sevmiyor olmaları. Reddix için burada büyümek berbat bir şey olmalıydı, özellikle de RTS'ye yakalandıktan sonra.

Tam bunları düşünürken, koyu kahverengi sokağın sonuna yakın daha küçük, daha salaş bir küreye geldiler. Lego benzeri devasa tuğlaların rengi neredeyse pastel bir tona dönüşmüştü ve köşeleri de daha yuvarlaktı, bu da ona daha yumuşak bir görünüm veriyordu. Kişisel olarak, Nina bunun daha büyük, daha cilalı görünümlü kürelerden daha iyi göründüğünü düşündü, ama bahse girerim bu yerdeki hakim görüş bu değildi.

"İşte geldik." Reddix, kendisini yumuşak bir gül rengine bürünmüş yuvarlak kırmızı kapıya götürmelerini beklemeden hareketli basamakları hızla çıktı. Ellerini yüksek sesle çıırttı -belki de kapıyı çalmanın Tarsus versiyonuydu- ve gırtlaktan gelen ana dilinde bir şeyler söyledi.

Nina şaşkınlıkla onun sözlerini anladı. Onları içeri alması için Sterx adında birini çağırıyordu.

Yuvarlak kapı açıldı ve kahverengi saçlı ve gözlü genç bir Kindred savaşçısı görüldü. Yüzünde çok daha yaşlı bir adama aitmiş gibi görünen bitkin bir ifade vardı.

"Nerede o, Sterx?" Reddix talep etti. "Küçük kız kardeşim nerede?"

"Şurada," dedi diğer adam donuk bir sesle ve gevşek bir el salladı.

"Doktor ne diyor?" Hep birlikte küçük küre şeklindeki eve girdiklerinde Kılıç sordu. "O iyi mi?"

"Öyle olmasını umuyoruz," dedi Sterx kısık sesle. "Ama bebek... onu kaybetti." "Çok üzgünüm Sterx," dedi Lissa yumuşak bir sesle. Nina onu da ekleyebilirdi

başsağlığı da diledi, ama o adamı tanımıyordu, kim olduğunu tahmin etti Minda'nın kocası. Kendini garip hissederek geri çekildi. Reddix uzun, yuvarlak bir koridora doğru kararlı bir şekilde ilerliyordu ama Nina onu takip edip etmemesi gerektiğinden emin değildi - kız kardeşiyle buluşmasına engel olmak istemiyordu.

Dirseğinde hafif bir dokunuş hissetti ve arkasında duran Lissa'yı görmek için döndü.

Kindred kızı, "Saber'ın bana söylediği, Reddix'in etrafındaki duyguları azaltabildiğin veya filtreleyebildiğin doğru mu?" diye sordu.

Nina başını salladı, ikisinin ne zaman konuşacak zamanları olduğunu merak ediyordu. "Evet, bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum ama bu şekilde işe yarıyor gibi görünüyor."

"O zaman ona git," dedi Lissa alçak bir sesle. "Kız kardeşinin hissettiği duygular acı verici derecede keskin olmalı. Reddix için ne kadar kötü olacağını bir düşün. Hem kendi kederini hem de kız kardeşininkini hissedecektir."

"Haklısın," dedi Nina. Duygu İnsanları'nın gezegeninde büyük Kindred'a yakın durmaya alışmıştı, duygularının hiçbirinin onu bunaltmaması için her zaman ulaşabileceği bir yerde olduğundan emin oluyordu. Şimdi Reddix'in burada, kendi dünyasında, yabancı gezegende karşılaştıkları her şeyden daha korkunç ve ezici bir şeyle yüzleşmek üzere olduğu aklına geldi. Ve karşılaştığında, ona yardım etmek için orada olmak istiyordu.

Onu koridorda takip etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Minda'nın kederi daha onu görmeden göğsüne keskin bir balta gibi saplandı. Reddix kısa bir süre sendeledi, bir eli istemsizce kalbine gitti, diğeri ise kendini tutmak için duvara uzandı.

Sorun yok, sadece acı, diye hatırlattı kendine. Ve eğer Minda'nın acısı varsa, dayanmasına yardım etmek istiyorum.

Yine de koridorun sonundaki kapıyı açıp ona gitmek için kendini zor tutuyordu. Minda, ailesinde her zaman yanında olmaya katlanabildiği tek kişi olmuştu; bunun başlıca nedeni de onun yanındayken sakin kalmak için gerçek bir çaba göstermesiydi. Onu etkileyen RTS hakkında bilgi edinmeyi sadece o üstlenmişti, sadece o ona saklanması ve hakkında asla konuşulmaması gereken kirli bir sır gibi değil de bir insan gibi davranıyordu. Ebeveynleri onun durumunu görmezden gelmeye çalışmışlardı ama Minda öyle yapmadı; onunla yüzleşti ve bu konuda onunla konuştu, verecek bir umut olmasa da çözüm ve umut bulmaya çalıştı.

Reddix, *ona verecek hiçbir umudum yok*, diye düşündü. Ama belki en azından onu rahatlatabilirdi. Bir an durakladı, eli kapının mandalındaydı ve derin bir nefes alarak kendini destekledi. Sonra kapıyı açtı.

Onu karşılamaya gelen keder bir gelgit dalgası gibiydi; neredeyse onu devirecekti ve bir an için başının döndüğünü hissetti. Sert bir rüzgâra karşı yürüyen bir adam gibi öne doğru eğildi ve küçük kız kardeşinin yattığı yatağa gitti.

"Reddix," diye fısıldadı. "Geldin."

"Elbette geldim," dedi huysuzca. "Bana ihtiyacın olursa geleceğime dair sana hep söz vermedim mi?"

"Evet." Minda gülümsemeye çalıştı ama .

Reddix ona sarılmayı çok istiyordu ama kadının kederi göğsünü delen bir kılıç gibi ona saplandı. Cehennem gibi acıyordu ama bunu göstermemeye dikkat ediyordu. Onun yerine yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve ona baktı.

Hatırladığı Minda, pembe yanakları ve parlak gözleriyle her zaman güler ve gülümserdi. Şimdi ise beyaz, zayıf ve solgundu; gözleri yorgunluk ve kederden kızarmıştı.

"Reddix," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Ben... ben onu kaybettim. Onu. O bir erkekti... küçük bir çocuk."

"Oh, Minda..." Gözleri yaşardı ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok özür dilerim."

"Ben de öyle." O da ağlamaya başladı, sıcak kahverengi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Reddix onları yüzünde asit yağmuru gibi hissetti; yakıcı, yakıcı damlacıklar sanki kendi yanaklarından aşağıya doğru akıyordu. Yüzünden başka bir şey de akıyordu - sıcak bir şey.

Minda gözlerini sildi ve endişeyle ona baktı. "Burnun kanıyor."

"Sorun yok." Reddix koluyla sıyırdı. "Ben iyi olacağım-endişelendiğim kişi sensin. Sen iyi olacak mısın?"

"Doktor belki diyor, eğer güçlü kalabilirsem. Ama Reddix, bunu istediğimden emin değilim. Şimdi kendimi çok boş hissediyorum. Çocuk odasını çoktan dekore ettik ve biz... biz..." Başını salladı, bir tanesini bile yapamadı.

Kadının çaresizliği boğulan bir sel gibi üzerine aktı. Reddix derin bir nefes aldı, sanki saf karanlığı içine çekiyormuş gibi hissediyordu. Gözlerinin önünde noktalar dans ediyordu ama bayılamazdı, şimdi değil.

"Kalmalısın," dedi ona ısrarla. "*Yaşamak zorundasın*. Zor olduğunu biliyorum ama Sterx için burada olmalısın... ve benim için. Lütfen, Minda.

Lütfen."

Kadının beyaz eli örtünün üzerinde duruyordu. Adam onu almak için uzandı ama kadın elini çekti.

"Hayır. Dokunmanın durumu daha da kötüleştirdiğini biliyorum." "Bu umurunda değil," diye hırladı Reddix.

"Evet, biliyorum. Seni aramamalıyım - şimdi değil, sakın olamadığım bir zamanda." Tekrar ağlamaya başladı. "Bunun zor olduğunu biliyorum."

"Senin için olduğu kadar zor değil," diye ısrar etti. Ayağa kalkarak yatağının üzerine eğildi. "Buraya gel. Sana sarılmak istiyorum." Binlerce kılıç aynı anda ona saplanıyormuş gibi hissedecekti ama umurunda değildi, küçük kız kardeşini rahatlatmaktan başka hiçbir şey umurunda değildi.

"Hayır Reddix, kendine zarar verirsin!" Minda itiraz ederek geri çekildi. "RTS'n kötüleşiyor ve-"

Arkasında biri boğazını temizledi. Reddix sinirlenerek döndü. Böylesine özel ve kişisel bir anı bölmeye kim cüret edebilir?

Nina'ydı, özür dileyerek ona bakıyordu.

"Bağışlayın beni," dedi sessizce. "Ama düşündüm ki... eğer yardım edebileceğim bir yol varsa..." Sözlerini bitirmedi. Bunun yerine, bir elini çekingen bir şekilde adamın ensesine koydu.

Serin, yumuşak parmak uçları tenine değdiği anda Reddix anında rahatladı. Bıçak gibi saplanan keder, asitli gözyaşları, her nefeste ciğerlerine dolan karanlık umutsuzluk aniden yok oldu. Hâlâ üzüntü duyuyordu ama sadece kendi üzüntüsünü hissediyordu; küçük kız kardeşine sempati duyuyordu ama etrafındaki duygusal fırtına artık kişisel, fiziksel bir saldırı gibi gelmiyordu.

Rahat bir nefes aldı ve Nina'ya minnetle baktı.

"Teşekkür ," dedi kısık sesle. "Eğer orada durabilerseniz..."

"Elbette," mırıldandı. "Devam et, seni bırakmayacağım."

Reddix küçük kız kardeşine döndü.

"Sorun yok," dedi Minda'ya sessizce. "Bu Nina - bana dokunduğunda RTS'yi kapatıyor. Şimdi, hadi... sana sarılmama izin ver."

"Oh, Reddix..." Minda kollarını kaldırdı, artık onun tesellisini reddetmiyordu.

Reddix onu nazikçe kucakladı, tıpkı küçükken Minda'nın kendini incittiği ve aileleri çok meşgul olduğu için ağlayarak ona geldiği zamanki gibi. Ona sıkıca sarıldı ve göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlamasına izin verdi, acı verse de bu ana değer verdi - Minda'yı tüm kalbiyle seviyordu ve Tanrıça'ya onun yaşaması ve iyi olması için dua ediyordu. Bu kayıptan sonra iyileşmesi ve onu terk etmemesi için.

Ve tüm bunlar olurken Nina'nın yumuşak, nazik parmaklarını boynunda hissetti. Orada sessizce durdu, konuşmadı, onu korudu, onunla hayatını yiyip bitiren ve bu kadar basit, fiziksel teması yıllarca imkânsız kılan hastalık arasında durdu.

Minnettarlığın ötesindeydi. *Belki de umursuyordur*, diye fısıldadı beyninin içindeki küçük bir ses. *Belki de senin onun için hissettiklerini o da senin için hissediyordur.*

Olabilir.

* * * * *

Nina orada sessizce durdu, Reddix kız kardeşini kucaklarken onunla ten tene temasta kalmaya ve yeniden bir araya gelmelerine engel olmamaya dikkat etti. Yine de Reddix'in Minda'ya nazikçe sarılışını izlemekten ya da saçlarını okşarken ona fısıldadığı yatıştırıcı, rahatlatıcı sözleri duymaktan kendini alamadı.

Ve izlerken kalbinin eridiğini hissetti.

Büyük Kindred'e tamamen aşık olmamak için kendini çok zorluyordu, kendine onun kendisini nasıl kaçırdığını hatırlatıyordu,

onu cadıya kurban olarak sunma niyetindeydi. Kendi kendine onun söylediği her sert sözü, onu her uyardığında ve onu rahat bırakmasını çünkü ona acıdan başka bir şey getirmeyeceğini söylediğinde hatırlamasını söylemişti.

Ama her nasılsa, onun çelimsiz kız kardeşini kollarında tutuşunu ve yaşaması için yalvarışını izlerken, Nina bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Tek gördüğü sevgi ve şefkat dolu bir adamdı; bu niteliklerini açığa çıkarmak için sadece biraz yardıma ihtiyacı olan bir adam.

Ona bu yardımı verebilirim. Ona bu yardımı ben veriyorum, diye düşünmeden edemedi. *Her zaman onun yanında olabilirim. Fazla insanın olmadığı ıssız bir yere gidebiliriz. Birlikte bir hayat kurabiliriz.*

Bu sadece aptalca bir hayaldi ve o da bunu biliyordu. Ama yine de aklından çıkaramıyordu.

Sonunda Reddix kız kardeşinin kulağına bir şeyler mırıldandı ve o da "Tamam," diye fısıldadı. Reddix yatağın kenarına oturup hâlâ kızın elini tutarken, kızın yüzü üzgün ama dingin görünüyordu. Sanki onun kollarında başka hiçbir yerde bulamayacağı bir huzur bulmuştu.

Reddix boğuk bir sesle, "Her Çey yoluna girecek," dedi ve Nina onun kız kardeşiyle mi yoksa kendisiyle mi konuğuğundan emin olamadı. "Her şey yoluna girecek. Bunu da atlatacaksın Minda, tıpkı bana ilk teşhis konulduğunda yardım ettiğin gibi."

"Doktor eninde sonunda tekrar deneyebileceğimi söyledi," diye fısıldadı. "Ama Reddix, bunu o kadar çok istedim ki."

"Biliyorum," diye mırıldandı elini sıkarken.

"Sadece benim için değil," diye devam etti Minda ciddiyetle. "Ben onu şunun için istedim

Sen, ağabey."

"Benim için mi?" Reddix'in kafası karışmış görünüyordu. "Neden?"

"Düşündüm ki belki onu varisin olarak adlandırabilirsin -böylece her şeyden sonra Şef olmak zorunda kalmazsın."

Reddix başparmağıyla kızın parmaklarını okşayarak nazikçe, "Soyun yeterince güçlü olmaz," dedi. "İyi niyetli olduğunu biliyorum küçük kardeşim ama klanlar kan bağı bu kadar zayıf olan bir hükümdarı kabul etmez."

"Sanırım haklısınız. Annem ve babamın Sterx'le evlenmemi istememelerinin nedeni de tam olarak buydu." İçini çekti. "Bu yüzden şu anda burada değiller, biliyorsun. Sterx onları aramak istedi ama ben izin vermedim. Artık benimle neredeyse hiç konuşmuyorlar ve ben... olanlardan sonra onları burada istemedim. Senden başka kimseyi istemedim Reddix."

Gülümsedi. "Ben buradayım, değil mi? Ailelerimizi unut ve istediğin hayatı yaşa. Ne de olsa bu aileden *biri* bunu yapmalı."

"Zavallı Reddix." Minda onun elini sempatik bir şekilde sıktı. "Şef olmak için adım atmaktan gerçekten korkuyorsun, değil mi?"

"Artık adım atmasına gerek kalmayacak. Ben döndüm." Kılıç kapıdan içeri girdi. "İçeri girebilir miyim?"

Minda ona belli belirsiz gülümsedi. "Saber, tabii ki içeri girebilirsin. Kardeşimi çağırdığımda onu geri getirmen çok iyi oldu."

"Tabii ki. Ve biliyorsun ki ben de seni küçük kız kardeşim olarak görüyorum."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Küçük kız kardeşlerden bahsetmişken, Lissa burada mı?" "Öyleyim." Lissa da odaya girmişti, ki bu artık bir biraz kalabalık. "Saber ve ben artık birlikteyiz, Minda. Umarım anlayışla karşılırsın."

Minda başını salladı. "*Anlıyorum* ama korkarım çoğu insan anlamayacak. Mutluluğunuza sevindim ama bu durum Reddix için çok zor. RTS'ye sahip olmasaydı bile yönetmek gibi bir isteği yok. Ve insanların kendi kız kardeşiyle evli olan bir erkeği Şef olarak nasıl kabul edeceklerini anlamıyorum."

"Ne?" Nina düşünmeden önce sordu. Şu ana kadar arka plana karışmaya ve göze batmamaya çalışıyordu ama bu görmezden gelinemeyecek kadar tuhaftı.

Lissa Reddix'e bir bakış fırlattı. "Bilmiyor mu?"

"Bu tam olarak gündeme gelmedi," diye homurdandı. "Daha çok geçmişlerimiz hakkında konuştuk, gelecek hakkında düşünmek istemedim."

"Ne geleceği?" Nina sordu. "Ne demek istiyorsun? Üzgünüm ama burada tamamen kayboldum."

Reddix, "Gerçek hükümdar Saber kendi kız kardeşiyle evlenmeye karar verdiği için tüm Touch Kindred klanlarının hükümdarı OverChief olmayı kabul etmem gereken gelecek," dedi.

"Kendimizi savunmak gerekirse, Kılıç'la aramızda gerçek bir kan bağı yok," dedi Lissa hızla. "Biz sadece aynı klandan geliyoruz. Burada, Tarsia'da bu enest ilişki olarak kabul edilir."

"Enest mi?" Nina hâlâ şoktaydı.

"Korkarım öyle," dedi Minda zayıf bir sesle. "Lissa ve Saber'ın birleşmesi düşüncesi halkımız için Reddix ve benim eş olmaya karar kadar iğrenç."

Reddix yüzünü buruşturdu. "Seni seviyorum küçük kardeşim ama..."

"Doğru." Ona hayalet gibi bir gülümseme verdi. "Hislerimiz karşılıklı."

Lissa sessizce, "Tarsia'da bir kişinin kimlerle birleşebileceğine dair kanunlar çok katıdır," dedi. "Ve sıkı sıkıya uygulanır. Hatta aynı klanın üyelerini birbirlerine karşı tiksindirici hale getirmek için bebeklere doğduklarında akrabalık bileşimi enjekte ediyorlar."

"Vay canına, bu... çok sert." Nina başını salladı ve Reddix'e baktı. "Yani Saber'dan sonra taht için sırada sen mi varsın? Kraliyet ailesinden olduğunu hiç söylememiştin."

"Değilim," diye hırladı. "Yani, öyle bir şey değil. Sadece yönetmek için doğru kana sahibim. Ve eğer veraset sırası bozulursa tüm bu lanet gezegen iç savaşa sürüklenir."

"Savaş falan olmayacak," dedi Kılıç kararlı bir şekilde. "Babamla çoktan konuştum. Yarın akşam klan liderlerini halka açık bir toplantıda bir araya getirecek. Lissa ve ben ilişkimizi onlara ve gelmek isteyen tüm klan üyelerine ve kadınlarına açıklayacağız. O zaman herkese, babam görevi bıraktığında onun yerini almaya niyetli olduğumu söyleyeceğim."

"O halde bir çıkış stratejisi planlasanız iyi olur," dedi Reddix acımasızca. "Ve sizi çok çok *uzaklara* götürmek için bekleyen bir gemi."

"İyi olacağız," dedi Lissa, ama Nina sesinin titrediğini fark etti. "Her şey yoluna girecek, göreceksin."

"Umarım haklısındır." Reddix şüpheyi içini çekti. "Umarım Tanrıça için haklısındır."

Yirmi Yedinci Bölüm

"Bugün benim için yaptığınız her şey için size teşekkür etmek istiyorum." Reddix ikinci misafir odasının kapısında garip bir şekilde duruyordu. Saber ve Lissa ilk misafir odasındaydı çünkü Saber'ın ailesi oğullarını "saptırdığı" için yeni gelinlerinden nefret ediyordu ama ikisi de çoktan yatmıştı.

Reddix de yatmaya hazırdı; lacivert bir uyku pantolonu giymiş ve gömleğini çıkarmıştı bile. Nina'yla evin geri kalanı kendilerine aitti ve keşke Nina'yı evin diğer ucuna koymak yerine yatağını paylaşmasını isteyebilseydi. Ama Hurkon tasmaları çıkarıldığına göre, ondan kendisiyle yatmasını istemek için geçerli bir nedeni yoktu. O kollarında olmadan uyumak yanlış geliyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Bu yüzden kapı aralığında oyalandı, konuştu, iyi geceler dileyip kendi yalnız yatak odasına dönmek istemedi.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Nina da kendini garip ve kararsız hissediyor gibiydi. O da banyo yapmış ve kürklü elbisesinden Lissa'nın ödünç verdiği ipeksi elbiseyi giymişti. Gözlerini vurgulayan koyu maviydi ve ince kumaş cömert kıvrımlarının her birine yapışıyor gibiydi. Aslında, Reddix elbisenin ipeksi mavi üst kısmının hemen altında göğüs uçlarının sıkı tepelerini görebildiğine yemin edebilirdi... Onu azgın bir ergen gibi süzdüğünü fark ederek, suçlulukla gözlerini tekrar yüzüne dikti.

"Evet, size teşekkür etmek zorundayım," diye itiraz etti. "Minda'nın kederinin gücü o kadar ki... neredeyse ezici. Bayılmak üzereydim. Eğer orada olmasaydın, bana dokunmasaydın..." Boğazını temizledi ve yere baktı. "Yıllardır ona böyle sarılmamıştım," dedi huysuzca. "Yıllardır

Tanrı biliyor ya, çok istememe rağmen dayanamadım. O benim için çok değerli. Bugün onu rahatlatabilmek çok şey ifade ediyordu."

"Yardım edebildiğime sevindim," dedi Nina yumuşak bir sesle. "Söyleyebileceğimden çok daha fazla. Sence iyi olacak mı?"

Reddix başını salladı. "Minda bir savaşçıdır," dedi acımasızca. "Tanrı biliyor ya, ben kendim için savaşmak istemezken bile o benim için savaştı. Böyle bir kaybın onun için ne kadar korkunç olduğunu biliyorum ama umarım zamanla tekrar dener."

"Bir gün harika bir anne olacak," dedi Nina yumuşak bir sesle. "Siz büyürken size bakma konusunda epey pratik yapmışa benziyor."

"Birbirimize göz kulak olduk," diye itiraf etti Reddix. "RTS'm ortaya çıkmadan önce bile, ebeveynlerimiz her zaman politik işlerle uğraşrdı. Derebey ve yardımcısı kan bağıyla yönetiyorlar ama yine de dışarı çıkıp Tarsia'nın dört bir yanını ziyaret ederek halkın iyi niyetini korumak zorundalar." Yüzünü buruşturdu. "Bu lanet işi istemememin bir nedeni de bu."

"Belki de almak zorunda kalmazsın," diye önerdi.

"Belki." Reddix bu konuda pek umutlu değildi. "Sanırım yarın akşamki toplantıdan sonra göreceğiz."

"Katılmak zorunda mısınız?" Nina sordu.

Kederle başını salladı. "Miras sıralamasında ikinci sırada olduğum için korkarım bundan kurtulmamın bir yolu yok."

Kaşlarını çattı. "Ama büyük bir insan kalabalığı varsa... tüm o duygular..."

"Eğlenceli olmayacak ama üstesinden gelebilirim." Özel olarak, yapabileceğinden emin değildi ama bunu Nina'ya itiraf etmek istemiyordu. Üstelik yarın gece karşılaşacağı kalabalığın yanı sıra endişelenmesi gereken başka şeyler de vardı. Örneğin, bileğindeki *şişlik* o günden beri aniden tekrar büyümüştü.

Tarsia'ya inişlerini. Sanki küçük, şeytani yaratık onun evde olduğunu biliyor ve ona Xandra'ya olan yükümlülüğünü hatırlatıyordu. Yakında gidip yaptığı pazarlığı ödemek için kanını sunması gerekecekti. Şüphesiz cadı, talep ettiği masum kan kurbanını getirmediğini öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaktı ama Nina'yı o şeytani kaltağın kulübesinin yakınına bile yaklaştırmasına imkân yoktu.

"Buna gerek kalmayacak," dedi Nina, onu sessiz düşüncesinden çekip çıkararak.

"Ne yapmak zorunda?" Reddix bir şeyi gözden kaçırdığını fark ederek sordu.

"Dedim ya, bunu tek başına halletmek zorunda kalmayacaksın," dedi Nina yumuşak bir sesle. "Her zaman yanında olacağım. Sana yardım edeceğim."

"Hayır." Reddix kaşlarını çattı. "Hayır, yapamazsın, bu çok tehlikeli olur. Saber duyurusunu yaptığında kalabalık çirkinleşecek, kan isteyecekler."

"Bırakın, korkmuyorum." Nina çenesini kaldırdı. "Lissa'nın orada olacağını biliyorum."

"Bu onunla Saber arasında," diye hırladı Reddix. "Onun orada olmasına neden izin verdiğini bilmiyorum ama benim için kendini bu şekilde riske atmana izin vermeyeceğimden eminim."

"Bu bir risk olmak zorunda değil," diye karşı çıktı. "İşler kontrolden çıkarsa diye bir kaçış planı ve bekleyen bir gemi olacağını söylememiş miydin?"

"Olacak," dedi Reddix. "Çoğunlukla ben ısrar ettiğim için. Ama geminin *içinde* beklemeni istiyorum; kalabalık bize karşı çıkarsa havalanmaya hazır ol. Tarsianlar hoşgörülerıyla tanınmazlar."

"Ve Dünyalılar zayıflıklarıyla tanınmazlar." Nina kaşlarını çattı. "I orada olacak."

Reddix ona karşı çıkmak için ağzını açtı ama sonra kapattı ve başını salladı. Gerçek şu ki, ona ihtiyacı vardı. Öfkeli bir kalabalığın duygusal çıkışıyla yüzleşmek, Nina'nın dediği gibi Duygu İnsanlarının çocuklarıyla karşılaşmasından daha kötü olacaktı. Bu kadar yoğun duygular onu bayıltabilir, hatta öldürebilirdi.

Ama Nina'ya ihtiyaç duymasının nedeni sadece duygularına karşı bir kalkan olması değildi. *Onu yanımda istiyorum*, diye düşündü özlemle. *Her zaman yanımda*. Yine de onu riske atmak istemiyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye hırladı sonunda. "Bu senin için tehlikeli. Ve politik olarak da iyi bir hareket değil. Düşünsene, klanlar müstakbel Derebeylerinin enstest olarak gördükleri bir ilişki yaşadığını ve onun yerine geçecek ikinci kişinin de asla kabul etmeyecekleri bir yabancıya aşık olduğunu duymak istemezler."

"Aşık mı?" Nina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Reddix çok fazla şey söylediği için kendine lanet etti.

"Kahretsin, öyle demek istemedim... Özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim," dedi beceriksizce.

"Sorun değil." Bir an için gözlerini kaçırdı, yanakları pembeleşti. "Yanımda olmam iyi görünmüyorsa özür dilerim ama yine de toplantı sırasında sana dokunabilmem gerekiyor. Ya bir ayağım kapının dışında, işler kötü giderse kaçmaya hazır bir şekilde tam arkanda durursam? Demek istediğim, sen gerçekten büyük ve uzunsun - kim bilebilir ki?"

Reddix düşündü. "Kulağa mantıklı geliyor," dedi sonunda. "Ama benim için kendini riske atmaya neden bu kadar niyetli olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Nina ona doğru bir adım atarak, "Belki... belki ben de senin gibi hissettiğim için," diye mırıldandı. "Belki de önemsedığım içindir."

Reddix'in şaftı acı verecek kadar sertleşmişti ve ona uzanmamak için ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı. Tanrıça, kız çok güzeldi! Onu o kadar çok istiyordu ki, bu onu tüketen fiziksel bir ağrı gibiydi.

"Benim için zaten çok şey yaptın," dedi kısık sesle. "Ve ben bunların hiçbirini hak etmiyorum. Sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum." Ona doğru bir adım attı, keşke onu kollarının arasına alabilseydi.

"Ücret yok," dedi Nina sessizce. "Tabii..." "Neye kadar?" Adam ona bir kaşını kaldırdı.

"Eski bir Seminole geleneği vardır, artık neredeyse unutuldu ama Mehoo-Jimmy bana anlatmıştı. Biri size bir şey verdiğinde ya da sizin için karşılığını ödeyemeyeceğiniz bir şey yaptığında, karşılığında ona bir sevgi simgesi verirsiniz. Bir nevi... sizin için yaptıklarını ve bunun ne kadar önemli olduğunu kabul edersiniz."

"Sevgi göstergesi mi?" Reddix ona doğru bir adım daha atarak sordu. "Tam olarak ne gibi?"

"Oh, bilirsin..." Nina'nın yanakları tekrar pembeleşti ve gözleriyle buluşamıyormuş gibi yere baktı. "Bir sarılma ya da belki... belki bir öpücük."

Daha fazla uzak kalamadı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Nina'yı kollarına aldı. Nina doğal bir şekilde, hevesle ona doğru aktı, kollarını boynuna doladı ve sanki aralarında en ufak bir boşluk bile istemiyormuş gibi vücudunu onunkine bastırdı.

Reddix de aynı şekilde hissediyordu. Sanki sadece dudaklarının tadına bakarak onu kendisininmiş gibi sahiplenebilecekmiş gibi onu şiddetle-öfkeyle-öptü. Ama bu gece tatmak istediği tek şey bu değildi.

* * * * *

Nina'nın kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki Reddix'in duyabileceğinden emindi

-Bütün vücudu titriyor gibiydi. Kolları onun etrafında çok iyi hissettiriyordu, çok doğru. Ve onun iri, sert vücudunun kendininkine bastırılmış hissini seviyordu. Adamın ağzı şefkatliydi ama aynı zamanda talepkârdı ve sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi kendine çekiyordu.

Bu duygu tamamen karşılıklıydı. Nina parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi ve istediğini özgürce verdi. İçinde bir yerlerde küçük bir sesin bunu yapmaması gerektiğini, sonunun kötü olacağını fısıldadığını duyabiliyordu. Ama dinlemek istemedi. Kendini tamamen büyük Kindred'in vücudunun onu saran yoğun hissine vermekten başka bir şey yapmak istemedi.

Ama tam tamamen erimek üzereyken Reddix çekildi.

"Hayır," diye homurdandı. "Yapmamalıyız. *Ben* yapmamalıyım. Benim hakkımda hala bilmediğin çok şey var. Sınırlamalar... yükümlülükler..."

"Yeterince biliyorum," dedi Nina sessizce. "Klanlar onu ve Lissa'yı bir sonraki liderleri olarak reddettikleri takdirde Kılıç'ın yerini alman gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Bir yabancıyı eş olarak alamayacağını biliyorum çünkü halkın bunu kabul etmez."

Reddix başını salladı. "Bu doğru. Ama başka sebepler de var."

Nina elini onun omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı. "Tek bildiğim bu gece bizim. Ve bu... belki de birlikte geçireceğimiz son gece olacak. Asla."

Bu sözleri söylemek zordu ama doğru olduklarını kabul etmek zorundaydı. Bu Reddix'e onu ne kadar önemsedığını göstermek için son şansı olabilirdi. Kendini tamamen vermenin canını acıtacağını bilse de, bu son şansı kaçırmamanın ve sonrasında pişman olmanın canını daha çok acıtacağını düşündü.

"Tatlım..." diye başladı.

"Bu son geceyi seninle geçirmek istiyorum," dedi Nina usulca. "Yıllar sonra geriye dönüp baktığımda keşke daha fazlasını yapsaydım, daha fazlasını verseydim demek istemiyorum. Sana karşı ne hissettiğimi göstermek istiyorum. Ne kadar..." Ama *seni ne kadar sevdiğimi* tam olarak söyleyemiyordu. Hâlâ çok korkutucuydu, çok ileri gidiyordu. "Sana ne kadar değer verdiğimi göstermek istiyorum," diye bitirdi.

"O zaman seni tatmama izin ver." Reddix onun yanağını kavradı ve yüzünü kendisine doğru eğdi. "Lütfen Nina," diye mırıldandı. "Sana yaklaşmaya, seni tatmaya ihtiyac var."

"BEN... BEN..." Nina yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Onun bu şekilde içeri girmesine izin vermesini defalarca istemesine rağmen, Nina onu defalarca reddetmişti. Bu ona güvenmediğinden değil, daha çok donup kalmayacağına ve o durumda devam edemeyecek kadar rahatsız olmayacağına dair kendine güvenmediğinden kaynaklanıyordu. "Ben sadece... o sırada... kendimi çok utangaç hissediyorum," dedi sonunda. "Bunu senin için yapmaya degecek kadar rahatlayabilir miyim bilmiyorum."

"İzin ver seni rahatlatmaya çalışayım," diye mırıldanarak yanağını okşadı. "En azından bana bir şans ver."

Ona kararsızca baktı. "Bunu gerçekten yapmak istiyorsun, değil mi?" "Bunu yapmam *gerek*," diye . "Tatlı kedi dudaklarını ayırmaya ihtiyacım var ve Benim için boşalana kadar sıcak küçük amını yalayıp emeyeğim. Aşağı inmem gerek ve kontrolünü kaybettiğinde adımı çağırdığını duymak."

Nina dudağını ısırdı. Daha önce de tahrik olmuştu ama Reddix'in ateşli, müstehcen sözleri ve gümüş rengi gözlerinde parlayan şehvet, vücudunun aşırı hızlanmasına neden olmuş gibiydi. Göğüs uçlarının elbisesinin ince ipeksi kumaşının altından çıktığını hissedebiliyordu ve bacaklarının arasında aniden şişmiş ve sıcak hissetti.

"Bu... bir tür Kindred şeyi mi?" diye sordu sonunda. "Bunu kadınlarınızla mı yapmanız gerekiyor?"

"Bu gerçekten bir ihtiyaç değil, daha çok bir açlık." Tekrar yanağını okşadı, gözleri arzuyla yarı kapalıydı. "Diğer erkeklerin bundan bahsettiğini duymuştum ama seninle tanışmadan önce kendim hiç hissetmemiştim. Sana açım Nina, açlıktan ölüyorum. Bunu yapmama izin ver, seni tatmama izin ver."

Nina her geçen dakika daha da ateşleniyordu ama yine de direnmeye çalıştı.

"Bunu başka bir şekilde de yapabiliriz," diye teklif etti. "Ben... ben senin üzerine inebilirim. Bu hoşuma gider."

"Benim de hoşuma gidiyor -yumuşak dudaklarının sikimin etrafına sarılmış hissini seviyorum. Ama bu işe yaramayacak," diye ısrar etti Reddix. "Anlamıyorsun tatlım, önünde dizlerimin üzerinde durup başımı bacaklarının arasına gömüp dilimle amını okşamam gerekiyor."

"Oh..." Nina denedi ama aklına başka bahane gelmedi. "Tamam... tamam," diye fısıldadı sonunda. "Ağırdan aldığın sürece."

"Yavaştan alabiliriz," diye söz verdi, derin sesi yumuşak bir hırıltıya dönüşmüştü. "İnanılmaz derecede yavaş. Ama önce seni yatağa götürmek istiyorum."

Eğilerek Nina'yı kollarına aldı ve koyu mavi bir örtü ile kaplı geniş yatağa taşıdı. Onu yatağa yatırıp yanına yerleşti ve büyük, sıcak bir elini karnına koydu.

"Ne... ne yapıyorsun?" Nina nefes nefese sordu.

"Henüz bir şey yok. Sadece bu fıkre alışmana izin veriyorum. Merak etme, yavaştan alacağız. Seni tatmaya hazır olduğumda, bunu yapmam için bana yalvarıyor olacaksın."

"Buna güvenme." Nina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama o sadece sırttı.

"Oh, yapacaksın. Ama önce seni ısıtmamız gerekiyor." Elleri hareket etmeye başladı, elbisesinin pürüzsüz, ipeksi malzemesinde aşağı yukarı kayarak Nina'nın nefesinin daha hızlı ve daha hızlı gelmesine neden oldu.

O daha ne olduğunu anlamadan, adam göğüslerini hafifçe okşuyor, elbisesinin ince ipeğinden geçiriyor ve kız inleyip daha fazlası için göğüslerini eline bastırana kadar meme uçlarını hafifçe sıkıyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı, eğilip yanağından öptü. "Ve çok duyarlı. Meme uçlarını böyle sıkmam seni azdırıyor mu tatlım? Kukun benim için ıslanıyor mu?"

"Belki," diye fısıldadı.

Reddix ona tembel bir gülümseme verdi. "Yakında öğreneceğiz. Ama burada işim henüz bitmedi."

Ona doğru eğilerek, elbisesinin üst kısmını hafifçe çekti ve elbise aşağı inerek ipeksi bir demet halinde beline dolandı. Nina, göğüsleri serbest kaldığında dudaklarını ısırdı. Onları daha önce de görmüştü elbette ama nedense bu sefer daha çıplak, daha savunmasız hissediyordu. Belki de tüm bunların neye yol açtığını bildiği içindi.

"Ne güzel göğüsler," diye nefes aldı Reddix. Eğilerek kızın meme uçlarından birini sıcak ağzının derinliklerine çekti. Nina nefesini tutup ona doğru bastırdı, Reddix onun hassas tomurcuğunu yalayıp ısıtırken vücudunda arzu kıvılcımlarının uçtuğunu hissetti.

Bacaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Hassas meme uçlarından amına doğru uzanan bir tür otoyol varmış gibi hissediyordu. Reddix'in küçük, sıkı memelerini her emişinde ya da yalayışında, bu onun merkezine doğru bir ısı akımı gönderiyordu. Şimdiden daha da ısındığını ve ıslandığını hissedebiliyordu. Reddix yakında durmazsa elbiseyle birlikte gelen koyu mavi dantel külotu sularıyla ıslanacaktı - bu çok utanç vericiydi! Yine de bitmesini istemiyordu.

Şimdi elbisesini daha aşağıya, kalçalarına ve uyluklarına doğru çekiyordu. Nina ilk başta ona izin vermek istediğinden emin değildi ama ağzı göğüslerindeydi.

ona o kadar çok zevk veriyordu ki, hayır diyemez hale geldi.

Reddix elbiseyi tamamen çıkardığı ve üzerinde ince dantel külottan başka bir şey kalmadığı anda gerilmeye başladı. İnsanlara gün boyu masaj yapabilir ve rahatlamalarına yardımcı olabilirdi, ancak samimi bir durumda rahatlamak onun doğasında yoktu. Arkası ve kalçaları hakkında kararsız ve bilinçli hissediyordu, daha küçük olmalarını diliyordu, daha ince, daha güzel olmayı diliyordu...

"Rahatla tatlım," diye mırıldandı Reddix, belli ki onun gerginliğini hissetmişti. "Henüz tadına bakmayacağım. İşleri ağırdan alacağız, unuttun mu?"

"Sanırım..." Nina, Reddix'in kendisinden açılmasını isteyeceğinden korkarak kalçalarını sıkıca birbirine bastırdı. Bunun yerine Reddix onu ilk karşılaşmalarında olduğu gibi kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Çok mükemmelsin," diye mırıldandı, büyük bir eli kalçasının kıvrımından aşağı kayarak kığını kavradı. "Sen hayal , dilediğim her şeysin. Şu anda kollarımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Oh, Reddix..." Nina ona biraz daha sokuldu ve yüzünü onun sert, sıcak göğsüne gömdü.

"Senin tadına bakmayı o kadar çok istiyorum ki," diye mırıldandı, eli uzun parmakları kalçalarının arasına girene kadar aşağı doğru kaydı. "Ama önce sana tekrar dokunmak istiyorum. Bunu yapabilir miyim, Nina? Sana dokunabilir miyim?"

"Elbette ." Bu istek karşısında kendini biraz daha rahat hissetti. Ne de olsa Hurkon tasmaını "beslerken" ona birkaç kez dokunmuştu.

Reddix onun cevabını onaylayarak hafifçe homurdandı.

"Güzel. O zaman bacaklarını benim için aç, tatlım. Aç ve beni içeri al."

Nina istediği gibi yaptı, sırt üstü döndü ve onun için açtı. Mavi külotunun neredeyse siyah olduğunu görmekten utanıyordu, sularıyla çok ıslanmışlardı. Ancak Reddix bundan hoşlanmış görünüyordu.

"Şuna bak," diye mırıldandı, külotun üzerinden küçük tümseğini avuçlayarak. "Bak ne kadar ıslaksın, tatlım. Ve hepsi bu gece seni tadacağım için. Daha iyi bilmesem, bunu itiraf etmek istediğinden daha çok istediğini düşünürdüm."

"Hayır, ben... hayır," diye itiraz etti Nina, ama midesi gergin bir şekilde çırpınıyordu. Bu yakınlaşmaya izin verme konusundaki gergin isteksizliğine rağmen, Reddix'in onu açması ve böyle gizli, özel bir yerde onu yalaması fikrinin yatağın her yerinde kıvranmasına neden olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

"Bunu göreceğiz," diye homurdandı Reddix. Yüzü kadının dantelli külotuyla aynı hizaya gelene kadar yataktan aşağı kaydı.

"Dur bir dakika," diye itiraz etti Nina. "Ben... ağırdan alacağımızı sanıyordum."

"Öpeceğiz," diye söz verdi. "Şimdi seni öpeceğim ama külotun üzerindeyken. Sen bana izin vermeye hazır olana kadar külotunu çıkarmayacağım, tamam mı?"

Nina yine sinirlerinin biraz yatıştığını hissetti. Başını salladı. "Pekâlâ," diye fısıldadı.

"Güzel. Şimdi biraz açıl tatlım. Bırak gireyim," diye emretti.

Nina iç çekerek Reddix'in kalçalarını ayırmasına ve geniş omuzlarını bacaklarının arasına sokarak onu açık tutmasına izin verdi. Am dudaklarının külotunun dantelinin altından yayıldığını hissedebiliyordu ve Reddix'in neler olduğunu anlayıp anlayamayacağını merak ediyordu. Cimri küçük giysinin malzemesi o kadar inceydi ve sularıyla o kadar ıslanmıştı ki, her tümseği ve kıvrımı yüksek çözünürlükte göstererek ona yapışıyor olması gerektiğinden emindi.

Reddix küt parmak uçlarından birini yarığı boyunca, tam ayrılmış am dudaklarının arasından geçirerek kızın zıplamasına ve nefesinin kesilmesine neden oldu. Elbette külot hâlâ aralarında ve Reddix'in çıplak amına dokunmasını engelliyordu ama yine de Reddix'in parmak ucu şişmiş küçük tomurcuğun üzerinde kayarken klitorisinin üzerindeki yavaş ve nazik baskıyı hissedebiliyordu.

"Bu küçük külotun altında ne kadar açık olduğunu görebiliyorum," diye usulca homurdandı, ona bakarak. "Seni tam buradan, küçük tatlı klitorisinden öpeceğim. Böylece bu yaramaz küçük külotu sıyrıp seni gerçekten tattığımda nasıl hissedeceğini anlayacaksın. Tamam mı?"

Nina dudağını ısırarak, "O... tamam," diye fısıldadı.

"Önce seni biraz daha geniş açacağım. Külotunu çıkarmayacağım ama parmaklarımı bir dakikalığına içine sokmam gerekiyor. Bunu yapmama izin verir misin?"

"Ben... Sanırım öyle," diye kekeledi Nina. Kalbi davul gibi çarpıyordu ve bu yoğunluğa dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. Reddix'in iki uzun parmağını külotunun yanlarından geçirip dolgun dış dudaklarını bulmasını nabızı hızla atarak izledi. Sonra, nazikçe, onu iyice açtı, ince dantelli külotun altındaki amını yaydı ve yapışan kumaşın altında yatan klitorisinin zonklayan tomurcuğunu ortaya çıkardı.

"Mükemmel," diye mırıldandı ve sonra tekrar ona baktı. "Şimdi seni külotunun üzerinden öpeceğim. Tamam mı?"

Nina konuşamayacak kadar dili tutulmuş bir halde başını salladı.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan öne doğru eğildi ve nemli dantelle çerçevelenmiş, ağrıyan tomurcuğuna sıcak, açık ağızlı bir öpücük kondurdu.

Nina onun sıcak nefesinin kendisini okşadığını hissedince nefessiz bir şekilde inledi. Dudaklarının kıza doğru yaptığı nazik baskı son derece erotikti, tıpkı kızın üzerine eğilmiş, onu aralayan esmer başının görüntüsü gibi. Öpücük

Ama sonunda Reddix başını kaldırdı, gümüş gözleri şehvetten tembelleşmişti.

"Tanrım, tatlım, çok güzel kokuyorsun, çok tatlı. Ve küçük yarığın bu ipeksi külotun altında çok ateşli görünüyor. Seni biraz daha görmek isterdim, belki sadece üstünü?"

"Nasıl yani?" Nina sordu. Ona birkaç kez dokunmuş olmasına rağmen, ilk kez ona bu kadar yaklaşmıştı. Ona ilk kez gerçekten bakıyordu.

Reddix ona, "Sadece külotunu biraz aşağı indirmek istiyorum," diye güvence verdi. "Sadece yarığının üst kısmını görecektim kadar. Nasıl olur?"

"Pekâlâ, sanırım," diye fısıldadı Nina.

Başını salladı ve külotunu çekiştirerek dantel kenarını, yarığının üst kısmı ortaya çıkana kadar tümseğinin üzerinden aşağı çekti.

"Güzel," diye mırıldandı, ona hayranlıkla bakarak. "Ama bahse girerim klitorisin daha da güzeldir. Bana bunu da göstermek ister misin Nina?"

Konuşurken, bir parmağıyla tekrar külotunun altına uzandı ve söz konusu bölgeyi okşadı, sanki ne demek istediğini anlatmak istermiş gibi zonklayan düğmesinin hassas tarafını izledi.

Nina biraz sıçradı ve zevkten karıncalanarak nefesi kesildi. Bu kadar büyük bir adam için inanılmaz derecede nazik bir dokunuşu vardı ve onu okşama şekli onu daha da ateşlendirdi.

"Evet," diye fısıldadı kendini durduramadan önce. "Sanırım... sanırım bu iyi olur."

"Güzel." Külotunu daha da indirerek klitorisini ortaya çıkardı. Am dudakları hâlâ genişti ve Nina bunun ne kadar belirgin olduğunu, pembe bir inci gibi iç kıvrımlarına yerleştiğini görmekten utandı.

"ğuna bak," diye mırıldandı Reddix, klitorisini tekrar okşayarak. Bu kez Nina, bölge artık çıplak olduğu için onu izledi. Zonklayan etrafında nazikçe kayan küt parmak ucunun erotik görüntüsü karşısında dudağını ısırıldı. "Bu nasıl bir his tatlım?" mırıldandı, ona bakarak. "Amını okşamamı izlemek hoşuna gidiyor mu?"

Nina yanaklarının ısındığını hissetti ama yine de başını sallamak zorunda kaldı. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, ben... hoşuma gitti. Hem de çok."

"Seni tatmaktan hoşlanacağım kadar değil," diye gürledi. "Ama şu anda sadece seni tekrar öpmek istiyorum. Tam şurandan, amının ortasından küçük bir öpücük."

Nina'nın nefesi boğazında düğümlendi. Tekrar klitorisini okşuyor, onu oradan öpüp öpemeyeceğini soruyordu.

"Sadece bir öpücük mü?" diye sordu sonunda. "Sadece bir öpücük," diye söz verdi.

"O zaman... tamam, sanırım," diye fısıldadı.

"Aferin kızıma," diye gürledi Reddix. "Bacaklarını açıp o tatlı amını öpmeme izin verecek kadar iyi bir kızsın Nina."

Adamın sözleri kadının içinde yeni bir arzu dalgası yarattı ve adam başını eğip onu tekrar öptüğünde, bu kez çıplak, açık amcığını öptüğünde ağlamamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Dudaklarını onun zonklayan düğmesine bastırıldığında nefesi sıcaktı ve öpücüğü uzun, çok uzun bir süre tuttu. Nina, adamın dilinin ucunun hafifçe etrafında dolandığını hissederken dudağını ısırıldı, ona en çok ihtiyaç duyduğu merkeze dokunmadan tüy gibi hafif yalamalarla klitorisinin etrafında dolaştı.

"Reddix," diye yakındı adam nihayet uzaklaştığında. "Beni *deli* ediyorsun."

Ona yine o tembel sırıtışını verdi. "Amaç da bu, tatlım. Sana ağırdan alacağımızı söylemedim mi?"

"Söyledin ama *bu kadar* yavaş olacağını düşünmemiştim."

"İlerleme kaydediyoruz," diye ona güvence verdi. "Bu arada, geri kalanını görmeme izin vermeye ne dersin?"

"Geri kalanı mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "Külotunu çıkarmak ve amını tamamen açmak istiyorum. Seni tatmadan önce her yerini yakından görmek istiyorum. Tamam mı, Nina?"

Nina yine dudağını ısırdı ama gerçek bir seçeneği olmadığını biliyordu. Onun için yanıp tutuğuyordu, ağzını daha fazla üzerinde hissetmek için yanıp tutuğuyordu. Yavaşça başını salladı.

"Pekâlâ, hepsini çıkar." "Aferin kızıma,"

diye mırıldandı yine.

Acele etmeden nemli danteli bacaklarından aÇağıya doğru kaydırıp ve dantelli külotu yere attı. Sonra büyük, sıcak ellerini Nina'nın iç uyluklarına koydu, aynı anda onu yaydı ve okşadı.

"Ne kadar güzel bir amcık," diye mırıldandı, ellerini kadının kalçalarında bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Çok açık ve ıslak. Benim için yaptığın şu tatlı bala bak." Yavaşça iki parmağının ucuyla açık amını okşadı ve sularıyla parıldayan parmaklarını uzaklaştırdı.

"Ben... elimde değil," diye inledi Nina, parmakları klitorisinin üzerinde kayarken. "Sen... sen bana böyle dokunduğunda ıslanmaktan kendimi alamıyorum."

"Peki ya sana böyle dokunduğumda?" Tekrar açık kıvrımlarını okşadı, ama bu sefer durmadı. İki kalın parmağı girişine girdi ve amının derinliklerine kayarak Nina'nın tekrar inlemesini sağladı.

"Tanrım, Reddix..."

"Seni böyle boşaltacağım," diye mırıldandı, kalın parmakları içine pompalamaya başlarken gözlerinin içine bakıyordu. "Tatlı küçük amını yalarken seni parmaklarımla çok derin ve yavaş bir şekilde becereceğim. Klitorisini emeyeceğim ve her tarafımı sıktığını hissedene kadar dilimle yavaşça okşayacağım..." Parmakları hareket etmeye devam etti.

"Tanrım..." diye tekrar fısıldadı.

"O zaman geldiğini hissettiğimde parmaklarımı çekeceğim ve seni dilimle becereceğim," diye mırıldandı, gözleri şehvetle parlıyordu. "Seni dilimle becereceğim ve benim için yapacağın o tatlı balın her damlasını kucaklayacağım. Anladın mı?"

"Evet..." Nina itiraz etmenin ötesindeydi, onu hiçbir şey inkar edemezdi. Bacaklarını daha da açarak kendini tamamen ona sundu. "Evet," diye tekrar fısıldadı. "Lütfen... lütfen yap."

* * * * *

Reddix'e ikinci kez sorulmasına gerek yoktu. Açık amının tatlı kadınsı kokusu sarhoş ediciydi ve daha önce klitorisini öperken aldığı kısa bal tadı neredeyse yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu - yüzünü kalçalarının arasına gömmek ve onun tadını ezberleyene, tatlılığının anısı sonsuza dek ruhuna kazınana kadar yalamak, emmek ve tatmak istiyordu.

Tanrım, buna ne kadar ihtiyacı vardı, *ona* ne kadar ihtiyacı vardı. Onu tatma arzusunu açlık olarak adlandırdığında Nina'ya yalan söylememişti. O kadar güzeldi ki, o kadar olgun, hazır ve açıktı ki. Diliyle onun aklını başından almak, hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmasını sağlamak ve bunu yaparken onun adını haykırdığını duymak istiyordu.

Alçak bir iniltiyle başını bir kez daha eğdi ve klitorisinin olgunlaşmış küçük tomurcuğunu dudaklarının arasına aldı.

Nina inledi ve kalçalarını yukarı kaldırdı, yeni zevke karşılık olarak iç kanalı parmaklarının etrafında sıkılaştı. Reddix'in şaftı pantolonunun iç sınırlarına doğru sertçe kabardı, ama bu onunla ilgili değildi - sevdiği kadını memnun etmekle ilgiliydi, muhtemelen son kez. Nina'ya onu hatırlayacağı, asla unutamayacağı bir şey vermekle ilgiliydi. Parmaklarını daha derine ve daha sert bir Çekilde amına bastırarak, zonklayan klitoris üzerindeki çabalarını iki katına çıkardı.

Kadının tadı onu kokusundan bile daha sert yapıyordu. Tatlı ve tuzlu, mükemmel bir tadı vardı; hayatı boyunca arzuladığı ve sonunda bulduğu bir tat. Boğazından alçak sesle inleyerek onu daha sert yaladı, dilini kaygan kıvrımlarının üzerinde gezdirdi, parmaklarını derinlemesine içine sokarken yüzünü tatlı seksiyile yıkadı ve onu daha da fazla bal yapmaya teşvik etti.

Yumuşak, küçük parmakları adamın saçlarına ve omuzlarına doğru uzandı ve kalçalarını yukarı doğru bastırıp kendini sunarak adamın dokunuşundan, dilinden daha fazla yararlanmaya çalışırken tırnaklarının keskin ısırığını hissetti.

"Reddix... oh Tanrım, Reddix!" diye inledi ve adam sikinin yeniden kabardığını hissetti. Tanrılar, onun adını dudaklarında duymayı ne kadar çok seviyordu, onu sınıra getirirken onu çağırmasını duymayı ne kadar çok seviyordu! Daha sert yaladı, tekrar küçük, sıkı klitorisine odaklandı, dudaklarının arasına almadan önce dilinin ucuyla yıkadı ve hassas sinir demetini acımasızca kırbaçladı, omuzlarını pençelemesine ve bir kez daha nefessiz bir şekilde adını haykırmasına neden oldu.

Kadın çok yakındı -inanılmaz derecede yakındı ve adam bunu biliyordu. İleri doğru bastırarak daha da sert yaladı, derinlere doğru itti, onu sözsüz bir şekilde bırakmaya, verdiği zevke teslim olmaya çağırırdı.

Doğru, tatlım, diye , o kadar ateşliydi ki kelimeleri kendi kendine bile zar zor ifade edebiliyordu. *Devam et ve benim için vazgeç. Benim için gel, yüzümün her yerine gel.*

Sonunda, iç kaslarının parmaklarına kenetlendiğini, zirveye ulaştığında ritmik olarak sıkılaştığını hissetti. Aynı anda onun adını haykırdı ve sırtını dikleştirdi, onun için ağladı, durmaması için yalvardı.

Hemen parmaklarını geri çekti ve yerine dilini koydu. Onun ıslaklığına bastırırken etrafında spazm geçiren sıkı kanalının hissi, horozunun dalgalanmasına neden oldu.

"Reddix!" diye feryat etti, sanki onu daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi kalçalarını yukarı kaldırdı. Reddix onu memnun etmekten mutluydu. Kollarını onun kalçalarına dolayarak yüzünü bacaklarının arasına bastırdı ve dilini tıpkı söz verdiği gibi onun sıcak, ıslak amının derinliklerine soktu. Tanrım, onu istiyordu! Hayatının geri kalanında her gün onun tadına bakmak, onu asla bırakmak istemiyordu.

Dilini onun içinde hissetmek Nina'yı çılgına çeviriyor gibiydi. Düşük bir iniltiyle tekrar boşalmaya başladı. Reddix onun orgazmını atlatırken taze ıslaklığın tadını aldı, her dakikasını sevdi, ona karşı titrerken ve ürperirken zevkinin tadını çıkardı. O kadar güzel, o kadar mükemmel ve doğrudu ki. Keşke sadece bu son gece değil de sonsuza dek onun olabilseydi.

Ama o anın sıcaklığında bile bunun asla olamayacağını biliyordu.

* * * * *

Zevk nihayet dindiğinde ve Nina rahatlayabildiğinde, Reddix onunla birlikte yatağa geri tırmandı ve sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi, sırtı önüne gelecek şekilde ona sıkıca sarıldı.

"Reddix?" Dönüp ona bakmaya çalıştı ama Reddix buna izin vermedi.

"Sadece sana sarılmama izin ver." Derin sesi duygusallıkla sertleşmişti.
"Sana sarılmama izin ver, en azından bu gece için."

"Ne oldu?" diye sordu nazikçe, beline doladığı kaslı ön kolunu okşayarak.

Uzun bir süre sessiz kaldı ama sonunda konuştu.

"Biliyorsun. Kendin söyledin, bu bizim son gecemiz. Ve ben... böyle olmasını istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Tekrar ona dönmeye çalıştı ve bu sefer ona izin verdi. Gözlerindeki bakış öylesine derin bir üzüntüydü ki Nina kalbinin sıkıştığını hissetti. "Gerçekten bu kadar önemli mi?" diye sordu. "Demek istediğim, halkın Kılıç'ı kabul etmezse bir sonraki ÜstŞef sen mi olacaksın?"

Başını salladı. "Eğer veraset sırası bozulursa, savaşa girerler. Bu daha önce de oldu - neredeyse tüm ırkı yok ediyordu."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Touch Kindred'lar asabi piçlerdir."

"O zaman bana tek bir şey söyle." Nina ona doğru sokuldu, yüzünü göğsüne bastırdı, ona duyduğu arzudan başının dönmesine neden olan o sıcak, erkeksi kokuyu içine çekti. "Bütün bunlar halledilmiş olsaydı -başının üzerinde asılı duran o sorumluluklar olmasaydı- birlikte olur muyduk?"

Ona uzun uzun baktı. "Aramızda senin bildiğinden çok daha fazlası var, tatlım. Ama evet, buradan ve bu yükümlülüklerden kurtulabilseydim, birlikte olmanın bir yolunu bulurduk."

Nina'nın yüreği geldi. "O zaman... eğer bir mucize olur da klanlar Saber ve Lissa'yı liderleri olarak kabul ediyorlar..."

"Seni tekrar kaçıracağım ve çok çok uzak bir yere, sadece ikimizin olduğu bir yere götüreceğim," diye söz verdi kısıp sesle. "Yemin ederim."

"Oh, Reddix..." Çenesini kaldırdı ve onu öptü, kendi gizli lezzetini onun ağzında tattı. *Seni seviyorum* kelimeleri dudaklarına yükseldi, ama o

onları geri yuttu. Yarın akşamki toplantıda Saber ve Lissa için işler yolunda giderse bunları söylemek için yeterince zamanı olacaktı. Bu arada, sadece onunla birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyordu... umarım son kez değildir.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yatak odasının kapısına vurulan yüksek sesli bir yumruk Reddix'i uyandırdı. Odaya dolan turuncumsu güneş ışığında gözlerini kırıştırdı ve neden misafir yatağında uyuduğunu merak etti. Sonra Nina yanı başında kıpırdandı. Mavi elbisesini tekrar giymişti ama onu görmek bile bir gece önce olup biten her şeyi hatırlatmıştı. Sevişmemişlerdi ama Nina onu emmek için ısrar etmişti.

-Onu tattığı gibi onu da tatmış ve sonra birbirlerinin kollarında uykuya dalmışlardı. Hayatının en güzel ve en acı-tatlı gecesiydi; onun kendisine değer verdiğini ve en az kendisi kadar onunla birlikte olmak istediğini biliyordu.

Ama bir mucize eseri klanlar Saber ve Lissa'yı kabul etse bile, onunla nasıl düzgün bir şekilde sevişeceksin? Çalışan bir Dokunma Duyusu olmadan onu kendine nasıl bağlayacaksın? diye fısıldadı beyninin arkasındaki kötümser küçük bir ses.

Reddix başını salladı. İdare edebilirdi. Eğer onlara bir mucize bahşedilirse ve bir sonraki Şef olmanın ağır yükümlülüğünden kurtulursa, Nina ile işleri yoluna koymanın bir yolunu bulacaktı. Bulmak *zorundaydı*.

Yatak odasının kapısına vurma sesi tekrarlandı ve ona ilk başta onu neyin uyandırdığını hatırlattı. Reddix kaşlarını çattı, bu kim olabilirdi?

"Reddix?" diye bağırdı yüksek bir kadın sesi. "Orada olduğunu biliyorum! Dışarı çıkman için sana bir şans daha veriyorum yoksa içeri gireceğim."

Nina onun yanında doğruldu ve uykulu gözlerini ovuşturdu. " kaç? Kim bağıırıyor?" diye mırıldandı.

Reddix kendini çok kötü hissetmeye başlamıştı. Unuttuğu bir şeyin geri gelip onu kışından ısıracağını hissediyordu.

Unuttuğu şeylerden bahsetmişken, bileğindeki *lthss* kaşınıyor ve iğrenç bir şekilde zonkluyordu. Bu gece Klan liderlerinin ve halkının toplanmasından bir süre önce gidip Xandra'yla hesabını görmesi gerekecekti.

Ama şimdi kapısını yumruklayan bataklık cadısı değildi.

"Reddix!" diye bağırdı yine o tiz, tanıdık ses. Cevap vermek için ağzını açmıştı ki kapı aniden açıldı ve Tilla hemen arkasında Lissa'yla birlikte kapı aralığında belirdi.

"Özür dilerim," diye özür diledi Lissa. "Onu dışarıda tutmaya çalıştım. Birden yanımdan geçip gitti."

"İstersem nişanlımın evine girmeye hakkım var." Tilla kollarını göğsünde kavuşturdu, mavi ve yeşil vivium bilezikleri birbiriyle çarpışıyordu. "Peki buraya geldiğimde *ne* bulacağım? Yatağında başka bir kadın." Kendisine boş gözlerle bakan Nina'ya ters ters baktı ve sonra Reddix'e döndü.

"Reddix, bu kişi kim?" diye sordu alçak ve tehlikeli bir sesle.

Cevap vermek için ağzını açtı ama Tilla yine ondan önce konuştu.

"*Ben* onun nişanlısıyım, ailesinin onun için seçtiği kişi. Şefliğe yükselir yükselmez onunla birlikte olacağına söz verdiği kişi. Peki *sen* tam olarak *kimsin?*"

Nina ona cevap vermedi. Onun yerine tekrar Reddix'e baktı.

"Bu doğru mu?"

"Ben... evet," dedi ağır ağır. "Ama ben asla-"

"Anlaşmamızı asla kabul etmediğini söyleme çünkü kabul ettin. *Kabul ettiğini biliyorsun,*" diye suçladı Tilla tiz bir sesle.

"Evet," diye kabul etti Reddix. "Ama işler değişti. Artık Nina'yla birlikteyim."

"Oh, hayır değilsin." Nina ondan uzaklaştı ve aniden Tilla'nın öfkesi ve ihaneti bir kutu sıcak kömür gibi başından aşağı döküldü.

"!" Reddix yataktan fırladı ve Nina'ya döndü. "Artık seninleyim, tatlım. Yemin ederim öyleyim!"

"Bu konuda *onu* bilgilendirmeye zahmet etmemişsiniz gibi görünüyor." Nina da yataktan kalkmıştı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Reddix onun duygularını hissedemese de gözleri soğuktu. *Buz* gibiydi.

Tilla ellerini kalçalarına koyarak, "Kesinlikle öyle bir şey yapmadı," dedi. "Bu sabah onu dün gece garip bir uzaylı kadınla evine girerken gördüklerini söyleyen bazı insanlardan haber alana kadar Ana Gemi'den döndüğünü bile bilmiyordum. Son derece *büyük bir kıçı* olan garip bir uzaylı kadın." Bir sıska kalçasını, kendi kemikli, dar poposunu gösterircesine kaldırdı ve Nina'ya dik dik baktı.

"Şimdi, bir dakika." Nina elini kaldırdı. "Reddix seni aldattığı için üzgünüm ama şu *ana* kadar senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden çirkinleşmene gerek yok."

"Onu aldatmadım," diye kükredi Reddix, sabrı tükenmişti. "Onunla hiç birlikte olmadım, onu hiç öpmedim bile, yemin ederim."

"Bu doğru." Tilla ona kaşlarını çatı. "Beni öpemeyeceğini söylemiştin -hatta birleşme anlaşmamızı mühürlemek için bile- senin RTS'in yüzünden. Peki nasıl oluyor da seni yatakta başka bir kadınla öpüşürken ve *ona* dokunurken buluyorum?"

"Çünkü o senin gibi tüylerimi diken diken etmiyor," diye hırladı Reddix. "Çünkü onunla birlikte olduğum her an her küçük duyguyu hissetmek zorunda değilim."

"Ben...sen..." Tilla ne diyeceğini şaşırmış gibiydi.

Reddix, şimdi kapının dışında duran Lissa ve Saber'a döndü.

"İkiniz onu buradan çıkarabilir misiniz lütfen, böylece Nina'ya bazı şeyleri açıklayabilirim?" diye sordu.

"Elbette." Saber, elini Tilla'nın kemikli omzuna koyan Lissa'ya başıyla işaret etti.

"Pekâlâ," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Onları biraz yalnız bırakalım, sonra eminim Reddix gelip seninle konuşacaktır."

"Öyle olsa iyi olur." Tilla öfkeyle Lissa'nın elini silkti ve odadan dışarı çıktı. Ama çıkmadan önce tekrar ona döndü. "Anlaşmamızdan bu kadar kolay sıyrılamazsın Reddix. Ailemin ve seninkilerin önünde, ÜstŞef olur olmaz bana katılacağına söz verdin. Hakkım olan şey için aldatılmayacağım!"

Öfkesi, yanağını dağlayan bir alev dili gibi ona yöneldi - herhangi bir tokat kadar etkili - ve sonra kapıyı arkasından çarparak çıktı.

* * * * *

Reddix yavaşça yüzünü ona dönerken Nina ona ters ters baktı. Aralarında yatak vardı ama belli ki onları ayıran çok daha fazla şey vardı.

"Açıkla," dedi sıkıca. "Ama önce sana bir şey söyleyeyim. Çok şeye katlanırım ve katlandım *da*. Beni kaçırdın, bir solucan deliğinden geçirdin, herkesin üç gözü ve dokunaçları olan garip bir yabancı gezegende mahsur bıraktın ve yiyecek mor lapadan başka bir şey yoktu - tamam, tüm bunlarla başa çıkabilirim. Ama bu... bu bir anlaşma kırıcı. Zaten bir nişanlın olduğunu ve bunca zamandır bana yalan söylediğini öğrenmek mi? Uh- uh." Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır ve *kesinlikle* . Tahammül *edemeyeceğim* bazı şeyler var."

"Nina...tatlım..." Reddix nasıl başlayacağını düşünmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Bunun kötü görüldüğünü biliyorum, hatta berbat."

"Haklısın, kötü görünüyor." Nina hâlâ kollarını göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturmuştu. Reddix bunca zamandır ona yalan mı söylüyordu? Onu aptal yerine mi koyuyordu? "Duygu İnsanları gezegeninde konuştuk da konuştuk," diye devam etti, sesinin çatlamasını engellemeye çalışarak. "Gerçekten... sanki seni tanımışım gibi hissettim. Seni *önemsemişim*. Neden bana ondan bahsetmedin? Hakkında...?"

"Tilla. Adı Tilla," dedi ağır ağır, yatağın çökerek. "Ve sana ondan bahsetmememin nedeni, sanırım onu düşünmemek için çok çabalamamdı. O tüm bu karmaşanın bir parçası - eğer burada kalmak ve Şef olarak hüküm sürmek zorunda kalırsam o benim kaderim olacak."

"Yani onunla nişanlı mısın?" Nina talep etti.

Reddix başını salladı. "Evet, ancak kendisinin de belirttiği gibi anlaşma hiçbir zaman mühürlenmedi."

"Bu da ne demek oluyor? Onunla birlikte misin, değil misin?"

"Olmak *istemiyorum*, Tanrıça kahretsин!" diye hırladı. "Hiç istemedim - bu ailemin fikriydi. Saber onlara Lissa'yla birlikte olduğunu ilk söylediğinde, onun ailesi ve benim ailem bir çözüm bulmak için çırpınıyordu. Klanların RTS'li bir erkeğin bir sonraki Şefleri olması konusunda isteksiz olacaklarını biliyorlardı. Beni sakat bir eşe tahammül edebilecek biriyle evlendirmeleri gerekiyordu."

"Sakat mı? RTS yüzünden mi demek istiyorsun?" Nina sordu.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Başını ellerinin arasına aldı. "Ona dokunmaya bile dayanamıyorum. Ona *yakın* olmak için. O benim midemi bulandırıyor, ben de onunkini.

-"Yanımda olduğu her dakika ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyorum."

"O zaman neden bu kadar büyütüyor?" Nina talep etti. "Madem senden bu kadar nefret ediyor?"

"Çünkü Şef'in dışı olma statüsünü istiyor." Reddix ona baktı. "Onun için hepsi bu, bir iş anlaşması. Tarsia'daki diğer tüm dışılara için bir şans çünkü birleştığımızda hepsinin toplamından daha fazla statüye sahip olacak." İcini çekti ve ayaklarına baktı. "Lanet olası Tanrıça," diye mırıldandı. "Tüm bunlar berbat bir karmaşa."

Nina belirsiz bir şekilde ona baktı. Doğruyu mu söylüyordu? Yavaşça yatağın etrafından dolaştı ve Reddix'in önünde durdu. Reddix sadece ona baktı, ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Sana inanmak *istiyorum*," dedi sonunda.

"Öyleyse *yap*," dedi kısık sesle. "Yemin ederim Tilla ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ailemin ve Saber'ın klanların iyiliği için beni onunla anlaşmaya zorlamasına izin verdim ama artık onunla işim bitti. Bitti artık. Hoşlarına gitse de gitmese de umurunda değil. Eğer Saber'ı Şefleri olarak kabul etmezlerse, beni tek bir hükümdar olarak kabul etmek zorunda kalacaklar."

Nina kaşlarını çattı. "Ama veraset sırası... Bir varis üretmeniz gerekmiyor mu?"

"Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum." Başını salladı ve bileğinde yeniden büyümüş gibi görünen kırmızı yılan izini dalgınca kaşıdı. "Pek çok şey hakkında ne yapacağımı bilmiyorum

-Sözler verdim, yükümlülükler kabul ettim ve bunları nasıl yerine getireceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ama hayatımın tek bir dakikasını bile Tilla'yla geçirmek istemediğimi biliyorum." Nina'nın yüzüne baktı ve gözlerini kendi gözleriyle birleştirdi. "İstediğim sensin Nina," dedi kısık sesle. "Ve eğer sana sahip olamazsam, başka kimseyi istemiyorum. Bir Kindred savaşçısı olarak şerefim üzerine yemin ederim. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Reddix..." Nina ne söyleyeceğinden pek emin değildi.

"Özür dilerim," dedi. "Tilla hakkında hiçbir şey söylemediğim için çok üzgünüm. Söylemeliydim. Ben sadece... yaptığım şeyden sonra beni önemseyebileceğini hiç düşünmemiştim. Seninle bir şansım olabileceğini hiç düşünmemiştim ve burada, Tarsia'da beni nelerin beklediğini düşünmek bile istemedim."

Nina başını salladı. "Artık neye inanacağımı bile bilmiyorum."

"Sana değer verdiğime inan, lütfen, tatlım." Adam Nina'nın elini tuttu ve Nina elini tutmasına izin verdi ama adam parmaklarını onunkilerin üzerine kapattığında elini sıkmadı. Uzun bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, gümüş maviyle çarpışıyordu.

Sonunda Nina içini çekti. "Eğer gerçekten hissediyorsan, bunu Tilla'ya söylemelisin," dedi. "Aksi ona haksızlık olur."

Başını salladı. "Haklısın."

Nina elini geri çekti. "Seninle kalmayı ve duygularını yumuşatmayı teklif ederdim ama sanırım bu ikinizin arasındaki işleri daha da kötüleştirir."

Reddix metanetle başını salladı. "Aramızda kimse olmadan bunu yüz yüze söylemeyi ona borçluyum. Pek hoş bir şey olmayacak ama idare edebilirim."

"Yapmak zorundasın." Dönerek odadan çıktı ve kızgın Tilla'nın yanından geçip gitti.

Tarsuslu kız yanından geçerken, "İşte gidiyor, işte uzaylı *fahişe* gidiyor," diye tükürdü.

Nina ona baktı. "Senin gözünde bir fahişe olabilirim," dedi sakince. "Ama en azından bana dokunabiliyor. En azından bana dokunmak *istiyor*. Bu senin söyleyebileceğinden çok daha fazlası."

Tilla'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunların hiçbir önemi yok çünkü doğru kana sahibim. Siz geri kalmış gezegeninize döndükten çok sonra bile ben Başrahip'in karısı olarak onun yanında olacağım, göreceksiniz."

"O zaman kendine kanının ne kadar önemli olduğunu söylemeye devam et," dedi Nina. "Ve devam et, Reddix'le konuş. Seni istemediği halde onu ikna etmeye çalış. İyi eğlenceler."

Sonra arkasını döndü ve Tarsuslu kızı arkasında bırakarak uzaklaştı.

Ama zaferinin içi boşmuş gibi hissediyordu. İçinde gerçekten neler olup bittiğini merak ediyordu. Ve Reddix gerçekten kimi seçecekti?

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Nina sersemlemiş bir halde dışarıda dolaşıyordu. Tilla'yla olan kavga, Reddix'in sıska Tarsianlı kızla nişanlı olduğunu itiraf etmesi, yine yabancı bir gezegende olmak... hepsi çok fazlaydı. Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı... nefes almaya... düşünmeye.

Ayrıca, itiraf etmek istemese de, Reddix'in Tilla'yla konuşmasını dinlemenin cazibesinden uzaklaşmak istiyordu. Onu bıraktığı misafir odasından gelen alçak, öfkeli sesler duymuştu ve ne konuştuklarını öğrenmek için can atıyordu. Ama kulak misafiri olmayı reddetti. Reddix istediğini yapabilirdi, ne de olsa yetişkin bir adamdı. Eğer gerçekten sözünü tutmaya ve Tilla'yla ilişkisini bitirmeye niyetliyse, gelip bunu ona kendisi söyleyebilirdi. Bu arada Nina da bu konuyu aklından olabildiğince çıkarmaya kararlıydı.

Reddix'in, gördüğü diğer Tarsus evleriyle aynı parlak siyah Lego görünümlü tuğlalardan inşa edilmiş büyük bir küre evi vardı, ancak şehrin çok dışında yer alıyordu. Nina buna şaşırmadı - elbette onun gibi bir rahatsızlığı olan biri olabildiğince mahremiyet isteyecektir. Bir mağarada münzevi gibi yaşamayı seçmiş olsaydı da şaşırmazdı. Kasabayı daha fazla görmek güzel olurdu ama aslında Nina bu uzak yeri daha çok sevmişti. Evinin karşısındaki orman büyük ve güzeldi ve Nina'nın sorunlarından uzaklaşması için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Tarsia'daki ağaçlar kalın, bodur gövdeleriyle çok büyüktü. Şekilleri Nina'ya Kaliforniya'daki bir arkadaşını ziyarete gittiği ve dev kızılağaçları gördüğü zamanı hatırlattı. Ancak renklendirme tamamen farklıydı. Ağaçların hepsinin yeşil kabukları, koyu turuncu ve sarı yaprakları vardı ve bazıları

mor ve yeşil çiçekleri de vardı. Havada hiç soğuk olmaması dışında, Dünya'da sonbaharda bir orman etkisi yaratıyordu. Nina yaprakların Tarsia'da her zaman bu renklerde mi olduğunu yoksa diğer mevsimlerde tamamen mi değiştiğini merak etti. Eğer başka mevsimleri varsa, öyle miydi? Kendi dünyasından inanılmaz derecede uzak olması ve Reddix'in ana dünyası olması dışında bu dünya hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu.

"Keşke bir rehberim olsaydı," dedi yarı kendi kendine. "Bana burayı anlatacak biri." Lissa'ya ya da Saber'a bir şey soramazdı; onlar da o geceki toplantıya hazırlanmakla meşguldüler. Ve tabii ki Reddix de Tilla'yla meşguldü... Hayır, bunu düşünmeyecekti. Bunu aklından çıkarıyordu.

"Pekala tatlım... Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

"Oh!" Nina şaşkınlıkla döndüğünde ormanda hemen arkasında duran yaşlı bir kadın gördü. Nazik, kırışık bir yüzü ve çok sıra dışı gözleri vardı - parlak sarı gibi görünüyorlardı. Elbette, belki de bu bazı Tarsuslular için normaldi, Nina'nın bunu bilmesine imkân yoktu.

"Özür dilerim, sizi korkuttum mu?" Yaşlı kadın ona nazik bir gülümseme verdi ve bir tutam gri saçını ensesindeki kalın topuzun içine soktu. Bunu yaparken parmaklarından birine taktığı büyük bir yüzük güneş ışığında parladı ve Nina'yı bir anlığına kör etti.

"Oh, hayır," dedi gözlerini kırptırarak. "Ben sadece..."

"Bir rehber istediğinizi duyduğumu sandım ve burada bir yabancı gibi görünüyorsunuz." Kadın yine gülümsedi.

"Ben bir yabancıyım," diye itiraf etti Nina. "Ben... buralar için hiç de yabancı değilim. Daha dün gece geldim ve yerel flora, fauna ve gelenekler hakkında daha fazla şey bilmek isterdim... aslında her şey hakkında." Yaşlı kadının gülümsemesine karşılık verdi. ", bu ağaçlar kaç yaşında? Bazıları şöyle

Onlar benim geldiğim yerde yaşıyorlar ve gezegenimizdeki en eski canlılardan bazıları."

Yaşlı kadın düşünceli bir şekilde başını salladı. "Şimdi, bu ağaçlar çok eski ve çok güzeller, ama daha ileride, ormanın merkezine doğru, bataklığın yakınında daha da nadir bir şeyimiz var."

"Bataklık mı?" Nina'nın kalbi nedense çarpmaya başladı. "Bataklık mı dedin?"

"Neden evet, elbette. Çok verimli bir bölge. Tüm Tarsia'daki en güzel çiçeklerden bazıları orada açar. Size göstermemi ister misiniz?" Konuşurken, beyaz-sarı saçlarından bir tutamı daha gözlerinden uzaklaştırdı.

Nina kaşlarını çattı. Daha önce saçları *ağarmamış* mıydı? Ve parmakları neden bu kadar uzundu? Belli etmeden parmaklarını daha yakından incelemeye çalıştı ama yaşlı kadının yüzüğündeki pembe mücevherin üzerindeki kırmızımsı güneş ışığının parıltısı gözlerini alıyordu.

"Ne diyorsun canım?" Yaşlı kadın son derece beyaz dişlerini göstererek ona tekrar gülümsedi.

"I..." Nina başını salladı. Nedense düşünceleri durgunlaşmıştı. "Sanırım öyle," dedi sonunda. "Ama çok uzun süre yok olamam, bu akşamki toplantıya yetişmem gerekiyor."

Yaşlı kadın yatıştırıcı bir sesle, "Ama daha saatler var," dedi ve konuşurken yüzüğü tekrar parladı. "Bataklığın manzaralarını görmek için bolca zaman var."

"Sanırım." Nina gözlerini kırıştırdı. Neden birdenbire kendini bu kadar uykulu hissetmişti?

"Gel." Yaşlı kadın şaşırtıcı derecede uzun beyaz parmaklarını Nina'nın bileğine doladı ve onu ileriye, ormanın derinliklerine doğru çekti. "Gidip ne bulabileceğimize bakalım."

* * * * *

"Son kez söylüyorum, seninle birlikte olmak istemiyorum." Reddix kollarını göğsünde ve yorgun bir şekilde iç çekti. Tilla çiğnemek istediği bir kemiği bırakmak istemeyen bir hayvan gibiydi ama bu durumda kemik *oydu*. İnatçılığı, kör ve gıcırdayan dişleriyle onu kemiriyordu.

"Ne istediğin umurumda değil," dedi bir elini kalçasına koyarak. "Söz vermiştin, gelinin olacağıma yemin etmiştin."

"Eğer ve *sadece* ben Baş Şef olursam. Bu şimdi bile olmayabilir
-"Kılıç geri döndü."

"Doğru ve o küçük *tzeeba saçlı* Lissa'yı da yanında getirdi," diye alay etti. "Kim *amalasıyla* birleşen bir klan lideri duymuş ki? Hiç kimse, bu *iğrenç* bir şey. Kabul et Reddix, bir sonraki ÜstŞef *sen olacaksın* ve bu gerçekleştiğinde *ben de* senin yanında olacağım."

"Benim seninle olmak istediğim kadar sen de benimle olmak istemiyorsun, Tilla-sen sadece Başşef'in karısı olmanın getirdiği statüyü istiyorsun."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti.

Reddix yorgun bir şekilde içini çekti ve kaşınması bir türlü durmayan sağ bileğini ovuşturdu. "Nasıl hissettiğin konusunda bana yalan söyleyemezsin. Bana olan nefretin neredeyse benim sana olan nefretim kadar güçlü. Bana dokunmaktansa yemeğinde yarısı yenmiş bir *kurt* böceği bulmayı tercih edersin."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Mantıklı olursan çok iyi bir birliktelik yaşayabiliriz - çok dostane bir ortaklık. Hatta istediğin zaman bana *dokunmana* bile izin veririm. Ta ki sonunda bir çocuğumuz olana kadar."

"Çok nazıksın," diye hırladı Reddix. "Ama sana eskisinden daha fazla dokunmak istediğimi nereden çıkardın? Seninle sevişmektense elimi açık ateşe sokmayı tercih ederim, Tilla. En azından ateşin acısı temiz."

Tilla'nın yüzü kırmızıdan beyaza döndü. "Beni bu şekilde aşağılamaya nasıl cüret edersin?" "Hakaret etmeye çalışmıyorum, yani pek değil," diye düzeltti.

"Sadece meramımı çalışıyorum. *Seni istemiyorum*. Ve eğer bunu kabul edersen, sen de beni istemiyorsun."

Birden bileğindeki kaşıntı şiddetlendi ve artık görmezden gelemeyeceği keskin bir acıya dönüştü. Şüphesiz bataklık cadısı onu çağırıyor, ona yükümlülüğünü hatırlatıyordu.

"Reddix," dedi Tilla ama Reddix onu duymazdan geldi.

"Pekâlâ cadı," diye mırıldandı, sağ bileğindeki kan kırmızısı *lthss*'e bakarak. "Seninle ilgilenmek için orada olacağım..." Xandra'nın derisine yerleştirdiği minik yaratığa ne olduğunu gördüğünde kelimeler dudaklarında kayboldu.

Reddix o şeyin tekrar büyümesini, şimdiye kadar bileğini tamamen sarmış olmasını bekliyordu. Bunun yerine, küçülüyordu. Şimdiden eskisinin yarısı kadar büyüktü. Neler oluyordu böyle?

"Bana cadı demeye nasıl cüret edersin?" Tilla'nın tiz ve talepkâr sesi onun düşüncelerini delip geçti. "Ve seninle konuşurken bana bak, Tanrıça kahretsin!"

"Konuştuğum kişi sen değildin." Reddix *lthss*'i incelemeye devam etti. O izlerken bile küçülüyor, her geçen an daha da inceliyordu. Xandra'ya olan yükümlülüğünü yerine getirene kadar bunu yapmasına imkân yoktu, ki kesinlikle yapmamıştı. Başka biri ödemediği sürece onu borcundan kurtarması mümkün değildi.

Reddix kalbinin yumruklarının arasında sıkıştığını hissetti. "Nina," diye mırıldandı. "Tanrım, hayır... ne sen?" Tilla'yı iterek kapıya doğru koştu. Cadı ona korkunç bir şey yapmadan önce ona ulaşmalıydı.

Çok geç olmadan.

Otuzuncu Bölüm

Yaşlı kadın onu uçsuz bucaksız bataklığın ortasındaki kasvetli küçük kulübeye götürürken Nina gözlerini kırıştırdı. Saatlerdir yürüdüğünü hissediyordu ama o kadar da uzun sürmüş olamazdı, değil mi? Kendine baktığında ayakkabılarının -Lissa'nın ona ödünç verdiği ve elbisesiyle uyumlu küçük mavi terliklerin- durgun suyla ıslanmış ve mor çamurla lekelenmiş olduğunu gördü. Elbisesinin altı da benzer bir durumdaydı. Neden yaşlı kadının kendisini böylesine pis, sıcak ve nahoş bir bölgeden geçirmesine izin vermişti ki? Nina'ya memleketindeki Everglades'i hatırlattı - Miami'nin uçsuz bucaksız kentsel yayılmasının ötesindeki, yılanlar ve timsahlarla kaynayan o berbat bataklık alanı.

"Vay, vay, tatlım- hadi seni rahat ettirelim, olur mu?" dedi yaşlı kadın. Nina'yı kolundan tutarak, büyük, fokurdayan bir kazanın hemen yanındaki üç ayaklı tabureye götürdü.

Nina ateşin ve kaynayan kocaman bir tencerenin yanında oturmak için çok sıcak olduğunu söyleyerek itiraz etmek istedi ama tencere hiç de sıcak değil, soğuktu. Aslında o kadar soğuktu ki, sanki tam gaz çalışan bir klima ünitesinin yanında oturuyormuş gibi hissetti. Bir dakika içinde titremeye başladı.

Ama onu rahatsız eden sadece sıcaklıktaki tuhaf değişim değildi. Tenceredeki ince, mavimsi et suyundan yayılan koku tarif edilemezdi. Nina'yı hem iğrendirdi hem de hayatında hiç olmadığı kadar acıktırdı. Midesi kazınırken bile ağzı sulanıyordu - neler oluyordu? Kollarını kendine doladı ve tencereden uzaklaştı. Kalkıp oradan tamamen uzaklaşmak istedi ama birden kendini güçsüz hissetti... sanki tabureden bile kalkamıyordu. Onun nesi vardı?

"Şimdi, o zaman," dedi yaşlı kadın ona bakarak... ama artık yaşlı değildi. Gri saçları artık tamamen beyaz-sarıydı ve yaşlı yüzündeki tüm kırışıklıklar sihirli bir şekilde düzeltilmişti. Soluk sarı gözleri iri, ışıltılı ve bir şekilde *yanlıştı*. Nina'nın gözbebeklerinin yuvarlak değil, bir kedininki gibi dikey olduğunu fark etmesi bir anını aldı.

"Nesin sen?" diye nefes aldı, yabancı kadından geri çekildi. "Beni neden buraya getirdin?"

"Gel bakalım *canım*." Kadının sarı gözleri parladı. "Bataklığın ortasındayız ve eminim Reddix benimle yaptığı küçük anlaşmayı size anlatmıştır. Bu yüzden benim..."

"Bataklık cadısı!" Nina kaçmaya çalıştı ama bir kez daha bir şey onun gücünü tüketiyor gibiydi. Tabureden zar zor kalktı ve yere yığıldı, iki adım atmak yerine maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

"Şimdi, şimdi, bunların hiçbirisi değil." Bataklık cadısı son derece uzun beyaz parmaklarını Nina'nın koluna doladı -bu sefer Nina her parmağın fazladan bir eklemi olduğunu görebiliyordu- ve onu zahmetsizce üç ayaklı tabureye geri oturttu. "Evet, ben bataklık cadısıyım, ama hayır, seni öldürmeyeceğim. Yine de kanının bir kısmına ihtiyacım olacak."

"Reddix kanıma ihtiyacın olduğunu söyledi," dedi Nina, hoşlandığından daha fazla titreyen bir sesle. "Ama... ne kadarına ihtiyacın olduğunu söylemedi."

"Çünkü ona söylemedim, canım." Cadı gülümsedi, gözlerinin dikey göz bebekleri açgözlülükle daralıyordu. "Ama sana çok fazla olduğunu söyleyebilirim. *Çok* ihtiyacım var."

Nina titremesini durdurmak için kendini zorladı ve çenesini kaldırdı. "Ve sen *gerçekten* onu RST'sinden kurtarmak için kullanacak mısın?" diye sordu.

Cadı gülümsedi. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Al o zaman." Nina bir kolunu uzattı. "Devam et, yapmanı istiyorum."

"Vay, vay..." Cadının beyaz-sarı kaşları garip kedi gözlerinin üzerinde yükseldi. "Gönüllü bir kurban... yani *bağışçı*. Ne kadar tuhaf."

"Garip değil. Ona değer veriyorum. Ben... sanırım onu seviyorum." Nina kaşlarını çattı, cadıya neden böyle şeyler itiraf ettiğini merak ediyordu. Fokurdayan tencerenin dumanı onu bir şekilde etkiliyor muydu? Doğruluk serumu gibi mi davranıyordu?

"Onu seviyorsun, değil mi?" Cadının kesik sarı gözleri bir an için altın renginde parladı. "O zaman bu düşündüğümde daha da ilginç olacak." Siyah cüppesinin bol koluna uzandı ve uzun, kıvrımlı bir bıçak çıkardı. "Kendini vermeye bu kadar istekli olmana sevindim, canım. Bu iksiri çok daha etkili kılacak."

Nina ateşten gelen loş ışığın gümüş bıçak boyunca parıldamasını izlerken dudağını ısırды. "En azından biraz antiseptik kullanacak mısınız?" diye ağzından kaçırды. "Yani, burada Betadine var mı? Ya da belki sadece biraz ispirto?"

"Korkularınız yersiz. Bu bıçak çok acı verse de hiçbir hastalık yaymaz." Cadı başıyla onun kolunu işaret etti. "Bileğini çömleğin üzerinde tut. İksirimin tam olarak etkili olabilmesi için kanın iksirime karışmalı."

"Peki." Nina dişlerini sıktı ve söyleneni yaptı. Kolunu garip bir şekilde soğuk tencerenin üzerinde tutmak buzlu su dolu bir fıçıya sokmak gibiydi ama gümüş bıçak yaklaştıkça kendini hareketsiz kalmaya zorladı. *Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine. Muhtemelen iğne gibi bir şey... Sadece bir dakikalığına acıyacak...*

Ve sonra hınzırca kıvrılmış bıçak bileğinin etini ısırды ve çığlık atmaya başladı...

* * * * *

"Nina? *Nina!*" Çıgıllıkları kokuşmuş bataklıkta yankılanırken Reddix kükredi. Sanki saatlerdir onu arıyor, çamur ve yosunların içinde debeleniyor ama cadının kulübesini bir türlü bulamıyordu. Halkının eski bir sözünü düşündü: *Bulamadığın şeyi aradığında, zaman köşelerden bükülür.* Şu anda kesinlikle öyle görünüyordu - özellikle de Nina'nın acı içinde çıgılık attığını duyabildiği ve onu bulamadığı zaman.

"Nina!" diye tekrar umutsuzca bağırdı. "Geliyorum tatlım, yemin ederim O!"

"Reddix?" Sesi zayıf ve geliyordu. Etrafına bakındı Hayal kırıklığı. Bataklığın ortasındaydı, değil mi? Cadının kulübesinin burada bir yerde olması gerekmiyor muydu? Neredeydi? Nina neredeydi?

"Konuşmaya devam et," diye bağırdı, ağaçların arasında büyüyen sarı sarmaşıkların arasından ilerleyerek. "Konuşmaya devam et ki sesini takip edebileyim."

Ama tek cevabı sessizlik oldu.

Nina'nın sesi gitmişti.

* * * * *

"Sana kanımı verdim, ona gitmeme izin vermelisin." Nina cadının ona verdiği soluk sarı bezi bileğindeki kesiğe bastırdı. Hâlâ acıyordu ve kanaması duracak gibi görünmüyordu ama yara, etini kesen gümüş bıçağın soğuk ateşi kadar kötü değildi. Bu korkunçtu, şimdiye kadar hissettiği en büyük acıydı. "Beni bırakmalısın," dedi tekrar. "Reddix'in benim için bağırdığını duyabiliyordum. Sesi çılgınca geliyordu."

"Büyük olasılıkla o da seni sevdiği için. Çok daha iyi." Cadının gözleri parladı. "Asla korkma canım, seni bulacaktır... zamanı gelince." O

Nina'ya kesik gözlerine ulaşmayan soğuk bir gülümseme verdi. "Ama önce, kanının ne kadar işe yarayacağını bilmek istemiyor musun? Sadece sevgili Reddix'in için değil, evrende kaybolmuş diğer zavallı hak eden ruhlar için de?"

"Sanırım," dedi Nina şüpheyle. "Hiç düşünmemiştim-"

"Hayır, Reddix'in ötesini hiç düşünmedin, değil mi?" diye tersledi cadı. "Ama büyümden faydalanacak başkaları da var. Sevgilin iksiri içtiğinde, içmesi gerekiyor, o çok cömert fedakârlığıyla özgür bırakacağın başkaları. Kazanıma bak ve gör."

Nina istemeyerek de olsa dondurucu soğuktaki kazanın eğildi ve artık soluk bir mor renge bürünmüş olan et suyuna baktı. O izlerken, kaynayan sıvı bir aynanın yüzeyi gibi mükemmel bir şekilde durgunlaştı. Bir an sonra bir resim oluşmaya başladı.

Nina'nın ilk gördüğü şey cadı oldu ama şimdiki haliyle değil. Kazandaki cadı her nasılsa daha genç görünüyordu. Ve kucığında, gözleri neredeyse beyaz denecek kadar soluk, delici bir maviye sahip, minicik, sevimli bir bebek tutuyordu. Bebeğin yuvarlak, küçük kafasının tepesinde kalın, kıvrıkcık siyah saçlar vardı.

"Aww," diye mırıldanmadan edemedi Nina. "Bak ne kadar sevimli ve tombul..." "Bu benim oğlum, Therron." Cadı gururlu görünüyordu. "Onun görüntüsü babası-ikisinin de babası."

Nina kararsızca ona baktı. "İkisinin de babası mı? Ama nasıl...?"

"Bak." Cadı bakışlarını tekrar kazana çevirdi. Nina kazanın içinde bebeğin ağlamaya başladığını gördü. O ağlarken soluk mavi gözleri kıpkırmızı oldu ve odayı ani bir karanlık kapladı.

Kazandaki cadı korkuyla önce etrafına, sonra da kucığındaki bebeğe baktı. Odadaki karanlık arttıkça küçük çocuk feryat etmeye ve çırpınmaya başlamıştı. Cadı çılgınca çocuğunu susturmaya çalıştı.

"Hayır küçüğüm, Therron yok," diye fısıldadı onu sallayarak. "Onu çağıracaksın. Onu bize getireceksin. Sus, sevgilim... sus."

Birdenbire karanlık odayı tamamen kapladı ve dehşet dolu bir çığlık duyuldu. Sonra kazan karanlığa gömüldü.

"O neydi ve neden bana gösterdin?" Nina cadıya bakarak sordu.

"İşte o zaman Therron benden alındı." Cadı uzun beyaz ellerine baktı.

"Ama onun iki babası olduğunu söylerken ne demek istediniz?"

"Aynen dediğim gibi. Gördüğünüz gibi, *bu güzel* kulübemde yaşamadan önce, kasabada bir yerim vardı. Aslında, en iyi soydan geliyordum. Bütün genç erkekler benimle bağ kurmak isterdi." Cadı sanki hatırlıyormuş gibi gülümsedi. "Ama hiçbirinin bilmediği şey, bir sırrım olduğuydu - hiçbir dişinin sahip olmaması gereken bir güç. Tıpkı benim türümden bir erkek gibi Dokunma Duyum var."

"Şey... tamam," dedi Nina şüpheyle.

"Ne? Reddix sana türümüzün tüm erkeklerinin sahip olduğu Dokunma Duyusundan hiç bahsetmedi mi?"

"RTS'sinden bahsetti..."

"Dokunma Duyusu'ndan bahsetmemesine şaşmamalı, çünkü onunki çalışmıyor." Cadı iğrenç bir şekilde güldü. "Boş ver o zaman, sadece bir dişinin böyle bir güce sahip olmasının yanlış ve iğrenç bir şey olarak görüldüğünü bil. Sevdiğim ve kendimi vermeyi seçtiğim erkek dışında kimseye söylemeye cesaret edemedim."

"Peki kimdi o?" Nina şaşkınlık içinde sordu.

"Bu Redan olmalı, Dokunuş Klanları'nın ikinci komutanı."

"Ama eğer ikinci komutan ise, bu onu..."

"Reddix'in babası. Ve oğlumun da babası. Therron Reddix'in kardeşi, yani üvey kardeşi."

"Ama o biliyor mu? Onun çocuğunu doğurduğunu bilen var mı?" Nina kendine rağmen büyülenmiş bir halde sordu.

Cadı başını salladı. "Redan'a gücümü açıkladığımda, sırrımı saklayacak kadar beni seveceğini düşünürken, onun yerine beni kovdu. Ben de ona çocuğumuzdan hiç bahsetmedim. Ve o zamandan beri bu *büyüleyici* bataklıkta yaşıyorum." Öfkeyle gülümsedi.

"Ama..." Nina başını salladı. "Therron'un nasıl iki babası olduğunu hâlâ anlamıyorum. Evlenmediyseniz... tekrar bağ kurmadıysanız?"

"Dokunma Hissim ortaya çıktıktan sonra, hiçbir klandan hiçbir erkek beni istemedi." Cadı gururla çenesini kaldırdı. "Kendi yolumu çizmek zorundaydım. Sürgünümden sonra intikam almak için elimden geleni yapmaya karar verdim. Ama Dokunma Duyum dışında güçsüzdüm. Güç toplamak, yani büyümü elde etmek için bir Gölge'yle oldukça tatsız bir pazarlık yapmak zorunda kaldım."

"Özür dilerim, *ne?*" Nina başını salladı; bu iş gittikçe daha da tuhaflaşıyordu.

"Karanlığın bir yaratığı, uzayın soğuk boşluğunda yaşayan bir iblis. Gücünü alabilmek için bu yaratıkla yatmak, kendimi ona açmak zorundaydım." Titredi. "Ama bu karşılaşma... içimdeki çocuğu değiştirdi. Therron bebekken bile normal bir Dokunuş Kindred bebeğinin göstermemesi gereken özellikler göstermeye başladı. Ve iblis sevgilim bunu öğrendiğinde, çocuğu benden aldı. Aldı... oğlumu aldı." Bunu söylerken o kadar kederli görünüyordu ki Nina onun için üzüldü.

"Özür dilerim," dedi sessizce.

"Üzülme. Yıllarca aradıktan sonra onu buldum, bir kez daha bakın."

Nina tekrar kazanın içine baktı. İlk başta seçebildiği tek şey karanlıktı - uzak köşesinde sadece küçük bir ışık olan karanlık bir oda. Sonra görüntü netleşti ve önünde zincire vurulmuş bir adam heykeli olan taş bir duvar gördü. Heykel devasa boyutlardaydı -gerçek hayattan daha büyüktü- ve sanatçı her bir büyük kası sevgi dolu ayrıntılarla tasvir etmişti. Nina, hareket etmemesi ve arkasındaki duvar gibi gri ve tozlu olması dışında neredeyse canlı olduğunu düşünecekti.

Heykelin ayaklarının dibinden küçük, berrak bir kristal su akıyordu. Nina suyun çınlama sesini sihirli kazanın aynasından net bir şekilde duyabiliyordu. Kazandan yükselen soğuk havaya aldırmadan daha yakına eğildi... ve işte o zaman heykel gözlerini açtı. Cadı ile aynı kedi gözü yarığına sahip soluk mavi gözler, kadının tam içine bakıyor gibiydi.

Nina şaşkın bir çılgılık attı ve neredeyse tabureden düşüyordu. Sadece cadının uzun parmaklı eli onu düşmekten kurtardı.

"İzle." Sesi sertti. "Gör onu. İşkencesini görün."

"Bu senin oğlun mu?" Nina tekrar yakınına eğildi. Heykel sandığı adam dev gibiydi -Reddix'ten bile büyüktü- ve kolları arkada, taş duvara sıkıca zincirlenmişti. Boynunda da tuhaf bir şey vardı - biraz Hurkon tasmaına benziyordu. Tozlu siyah ve yüksekti, güçlü boğazının çoğunu kaplıyor ve çenesini acı verici bir şekilde sert bir pozisyona zorluyordu.

"Evet, bu Therron." Cadının sesinde şimdi gerçek bir acı vardı. "Ama o bunu bilmiyor, kendi adını bile bilmiyor. Ona benim verdiğim ismi."

"Neden böyle zincirlenmiş?" Nina sordu. "Ve neden o grimsi tozla kaplı? Onun bir heykel olduğunu sanıyordum."

"Toz, toz haline getirilmiş veryumdur; vücuttaki tüm nemi emer ve susuzluğa neden olur. O kadar çaresiz bir susuzluk ki bazıları deliliğe neden olabileceğini söylüyor." Cadının gözleri öfkeyle parladı. "Ona eziyet etmek için dere kenarına zincirliyorlar ama asla içmesine izin vermiyorlar."

"Bu... korkunç," diye fısıldadı Nina. "Ama kim böyle bir şey yapar ki? Kimin elinde?"

Cadı içini çekti. "Bu konuda bir şey bilmiyorum. Ama özgürlüğüne kavuşma zamanının yaklaştığını biliyorum." Sarı gözbebekleri kapandı, sadece gözlerinin akı göründü ve kendi sesine benzemeyen yavaş, gür bir sesle ilahi söylemeye başladı.

"Karanlık ve Aydınlık

Yanlış ve Doğru Biri

Huzur Bulduğunda

Diğeri Savaşabilir

Gündüz ve Gece

Büyüme ve Yanıklık

Birbirine Aşık

Diğeri Uçuşta

Birbirine bağlı

Kader kadere

Yabancılar,

kardeşler Eşten eşe

Artık mahkum değiller

*Biri iyileştiğinde diğeri
özgür kalır."*

"Ne... bu da ne demek oluyor?" Nina cadının yeni ve tuhaf sesinden korkarak arkasına yaslandı. Bu ona korku filmlerindeki cin çarpmış insanların sesini hatırlattı. İlk kez kadının akli dengesinin bozuk olup olmadığını merak etmeye başladı.

Cadı gözlerini kırptırdı, gözleri normale döndü. "Bu Therron'un özgürlüğüne kavuşma zamanının yaklaştığı anlamına geliyor. Ve senin sevgili Reddix'in bunu -bunu bilse de bilmese de."

"Ne demek istiyorsun?" Nina sordu. "Nasıl olur da-?"

"Nina? İyi misin?" Yeni, tanıdık ses Nina'nın başını döndürdü. Orada, küçük kulübenin kapısında duran Reddix'ti.

"Reddix!" Tabureden atlayıp ona koşmak istedi ama aniden gelen güçsüzlük onu tekrar ele geçirdi ve elini zar zor kaldıracı. "Reddix," diye tekrar fısıldadı.

"Yaralandın mı? Seni incitti mi?" Koşar adımlarla yanına geldi ama cadı aniden ikisinin arasına girdi.

"O gayet iyi, savaşçı."

"Çılgılık attığını duydum! Kenara çekil ve ona gitmeme izin ver." Reddix'in derin sesi tehdit doluydu.

". Cadı kenara çekildi ve onun geçmesine izin verdi.

Kollarını ona doladığı anda Nina omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Rahatlayarak iç çekti ve başını onun göğsüne yasladı.

"Beni buldun," diye nefes aldı. "Nereye bakacağını nasıl bildin?"

"Bunun yüzünden." Ona yılan benzeyen dövmenin küçülerek küçük bir noktaya dönüştüğü sağ bileğinin iç kısmını gösterdi.

"Lütfen onu ben alayım. Amacına iyi hizmet etti." Bataklık cadısı uzun beyaz elini uzattı ve kırmızı yılan şeklindeki minik benek Reddix'in bileğinden avucuna sıçradı. "Mükemmel." Memnun görünüyordu.

"Hadi gel." Reddix Nina'yı tabureden çekti ve hâlâ çok zayıf olduğu için onu neredeyse tamamen destekledi. "Şimdi gidiyoruz."

"Gerçekten mi? Tedavini almadan mı gidiyorsun? Sevgilinin acısı ve kanıyla bedelini ödediği tedaviyi?" Cadı Reddix'e bir kaşını kaldırdı.

"Senden başka bir şey istemiyorum," dedi kısaca. "Benden ve benimkinden uzak durman dışında."

"Pekâlâ." Cadı omuz silkti ve tekrar kenara çekildi. Reddix Nina'yı kollarına aldı ve kulübeden çıkmak üzereydi ki, "Ama kanamasının durmasını istiyorsan, tedaviyi uygulaman gerekecek," diye ekledi.

"Ne?" Kaşlarını çatarak döndü ve Nina bileğine baktı. Cadının yarasının etrafına sardığı sarı bez kanla lekelenmişti. İzledikçe kanlı lekeler büyüdü ve kendini daha da güçsüz hissetti.

"Reddix," diye fısıldadı. "Bir şey... bir var."

Reddix cadıya ters ters baktı. "Yedi Cehennem aşkına, ona ne yaptın Xandra?"

"Sorun benim ne yaptığım değil, *senin* ne , sevgili Reddix." Cadı ona şeytani bir sırıtışla baktı. "Görüyorsun ya, çemberi sevgili Nina'nın kanını iyileştirici iksirime ekleyerek başlattım." Tenceredeki soluk mor sıvıyı işaret etti, sanki sihirli bir ayna olarak hiç kullanılmamış gibi yeniden fokurdamaya başlamıştı. "Çemberi içerek tamamlamalısın

iksirden biraz almalısın; ancak senin için feda ettiği kanı tüketerek yarasının akışını durdurabilirsin."

"Bu ," diye itiraz etti Reddix. "Onun kanını içmek istemiyorum."

Cadı omuz silkti. "Korkarım bu kurban büyüsünün doğasında var. Bir kurban bir kez sunulduğunda kabul edilmelidir, yoksa eden kişi ölür. Ya da bu durumda, yavaş yavaş kan kaybından ölür."

"Tamam." Reddix Nina'yı dikkatle yere bıraktı, hâlâ bir koluyla onu destekliyordu. "Bana iksiri ver. İçeceğim."

"Nasıl isterseniz." Cadı oyma ahşap bir kupa aldı ve kazanın içine daldırdı. Soluk mor sıvıyla dolup taşan bardağı çıkardı ve Reddix'e uzattı. "İç, savaşçı. Özgürlük ve acıya son vermek için iç. Dışının hayatını kurtarmak ve hayatı sana bağlı olan birini özgür bırakmak için iç."

Nina endişelenmeye başladı. Cadı sadece onun hakkında mı konuşuyordu? Yoksa Nina'ya kazanda gösterdiği, oğlu olduğunu iddia ettiği zincire vurulmuş tuhaf adama üstü kapalı bir gönderme mi yapıyordu? Onu ilk etapta kim zincire vurmuştu? Ve eğer serbest kalırsa ne olacaktı?

"Reddix," diye başladı. "Sanmıyorum-"

Ama Reddix kupanın içindekileri çoktan mideye indirmişti. Hepsini üç uzun yudumda yutarken adam elması çalıştı. Sonra bitirdi ve bardağı cadıya geri itti.

"Al. Artık seninle işim bitti." ". "

Cadı başını salladı.

"Şimdi iyileşti mi?" Nina sordu. "RTS'sinden yani?"

"Onu iyileştirmek mümkün olduğu kadar mümkündü. Ona normal bir Dokunma Duyusu veremedim ya da bir dişiye Derin Dokunuş vermesini sağlayamadım ama

Başkalarının duyguları artık onun için sessiz kalacak - başının etrafında vızıldayan birkaç sinir bozucu sinekten daha fazla rahatsız edici olmayacak."

"Derin Dokunuş mu? O da ne?" Nina sordu.

"Boş ver canım. Seni ilgilendirecek bir şey değil." Cadı şimdi gülümsüyordu - Nina'yı daha da huzursuz edecek kadar neşeli bir ifade. Neden bu kadar mutluydu? Reddix'i RTS'sinden kurtardığı için bu kadar mutlu olamazdı herhalde. Öyle değil mi?

"Peki ya diğeri, bana kazanda gösterdiğin adam?" diye sordu. "O-"

"Therron benim erişiminin ötesinde ama onunkinin ötesinde değil," dedi cadı gizemli bir şekilde. "Yakında biri gelecek -aslında kendi türünüzden biri- onu zincirlerinden kurtaracak. O-"

"Ahh!" Boğuk çığlık dizlerinin üzerine yere düşmüş olan Reddix'ten geldi. Başının yanlarını tutuyor ve acı içinde titrerken kör bir şekilde yere bakıyordu. "Ah, Tanrılar, gözlerim! Acı. *Acı*," diye inledi.

Nina çılgınca cadıya baktı. "Ona ne yaptın? Ona yardım et!" "Oh, bahsetmedim mi?" Cadı iğrenç bir şekilde gülümsedi. "İksir RTS'yi iyileştirmede etkilidir, ancak birkaç... yan etkisi vardır."

Otuzbirinci Bölüm

Reddix yere düştü, gözlerinin arkasında parlak ışıklar yanıp sönüyor ve kafatasına yakıcı ağrılar saplanıyordu. Ani, kör edici acı, Hurkon tasmaıyla yaşadığı her şeyden daha kötü ya da daha kötüydü ve durmuyordu - devam etti ve *devam etti*.

Nina'nın cadıdan kendisine yardım etmesini istediğini belli belirsiz duydu ama Xandra sadece yan etkilerden ve acının geçmesi gerektiğinden bahsetti. Ne kadar süreceğini sormak istedi - daha ne kadar dayanması gerekecekti - sanki biri gözlerinden beynine doğru gümüş çiviler çakıyormuş gibi hissediyordu. Ama sonra, geldiği gibi aniden, acı yok oldu.

Reddix gözlerini kırptırdı ve ayağa kalkmaya başladı - ta ki hiçbir şey göremediğini fark edene kadar. Her şey tamamen siyahtı. Sonra cadı tekrar konuşmaya başladı ama bu sefer onu kulaklarıyla duymuyordu. Bu sefer onu zihniyle duydu.

"Beni dinle Reddix, Redan'ın oğlu," diye fısıldadı zihnine. "Yollarımızı ayırma vaktimiz geldi, ama sen amacına iyi hizmet ettin. Karşılığında sana çok az kişinin görme ayrıcalığına sahip olduğun bir şey göstereceğim - geleceğine bir bakış."

Reddix ağzını açtı, ondan başka bir şey istemediğini, geleceğini görmek istemediğini söylemek istiyordu. Ama sonra gözlerini kaplayan siyahlık açıldı ve önündeki görüntü ortaya çıktı...

"Reddix, getirmeni istediğim sütü getirdin mi?" Nina Ana Gemi'deki sütlerinin kapısının hemen önünde duruyordu.

"Süt mü?" diye sordu içeri girip yanağına bir öpücük kondurarak. "Kendi gezegeninizdeki hayvanlardan sıkıldığınız beyaz sıvıdan mı bahsediyorsun?"

Bıkkınlık içinde içini çekti. "Evet, hemen hemen. Hiç kalmadı ve kahvem için biraz istedim. Lissa'dan bağlantıları aracılığıyla Saber'dan sana söylemesini istedim. Öyle değil mi?"

"Unutmuş olmalı." Reddix içini çekti ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Özür dilerim, şimdi gidip biraz alacağım."

"Hayır... unut gitsin." Nina elini onun koluna koydu. "Bunun için endişelenme. Ben sonra alırım."

"değil," diye itiraz etti Reddix. "Dünya'yı özlediğini biliyorum. Sana evini hatırlatacak şeylere sahip olmanı istiyorum. Seni mutlu edecek şeyler."

"Ben mutluyum." Ona küçük, sıkıntılı bir gülümseme verdi. "Sadece..."

"Sadece ne?" Reddix sordu.

Nina başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Sadece... Keşke Lissa ve Saber ve Kat ve Lock ve Deep... ve hemen hemen tüm diğer Kindred'ler ve eşleri gibi zihinsel bir bağlantımız olsaydı. Bu işleri çok daha kolay hale getirirdi. Ve... kendimi sana çok daha yakın hissederdim."

İçine acı saplandı ve utanç da - ona istediğini veremediği için utanç. İhtiyacı olan şeyi. Normal bir erkeğin verebileceği şeyi.

"Bunu konuşmuştuk," diye hırladı. "Birleşmeden önce sana seni asla kendime gerçekten bağlayamayacağımı söylemiştim. Sen de bunun önemli olmadığını söyledin."

Nina kaşlarını çattı. "Ama önemli Reddix! Ben sadece bu gemideki diğer tüm kadınların sahip olduğu şeyi istiyorum. Sadece sana **yakın** hissetmek istiyorum."

"Kendimizi yakın hissedebiliriz," diye mırıldandı, onu kollarına almak için yaklaşırken. "Çok ama çok yakın, tatlım."

Nina onu isteyerek öptü, yumuşak, kıvrımlı vücudu Reddix'inkine sımsıkı yapıştı. Reddix, Nina yumuşak bir şekilde inerken ve ona doğru bastırırken ağzının tadına bakmaktan keyif aldı. Sonunda hava almak için kalktıklarında, Reddix onu yatak odasına götürmeye çalıştı.

"Bekle..." Elini onun omzuna koydu. "Reddix, sana sormak istiyordum, Derin Dokunuş tam olarak ne anlama geliyor? Peki nasıl bir his? Bu konuda benimle asla konuşmayacaksın ama bazı şeyler duydum..."

İkinci bir acı ve utanç mızrağı kalbini deldi. "Derin Dokunuş mu?"

"Şey...evet. Lissa bundan bahsediyordu ve harika olduğunu söyledi. Sadece merak ettim..."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. İkimizle de," dedi Reddix kısaca, uzaklaşarak. "Unut gitsin. Onu sana asla veremeyeceğim."

"Ama düşündüm ki... belki sadece **denemek** bile bizi bir araya getirebilir," diye itiraz etti Nina.

"Anlamıyor musun?" diye kükredi. "Bende tersine çevrilmiş bir Dokunma Duyusu var! Bunu sana veremem, bunu sana **asla** veremeyeceğim."

Nina ondan geri çekildi, gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Özür dilerim. Asla söylememeliydim... Sadece istedim..."

"Ne istiyorsun?" diye hırladı sabırsızca.

"Son zamanlarda çok mesafelisin, Reddix. Sadece sana yakın hissetmek istiyorum... Seni gerçekten tanıdığımı hiç hissetmiyorum. Seninle gerçekten konuşabiliyormuşum gibi..." Gözlerindeki yaşları sildi. "Özür dilerim..."

"**Sana asla yakın hissedemeyecek - olması gerektiği gibi değil,**" diye fısıldadı cadının sesi zihnine. "**Çalışan bir Dokunma Duyusu olmadan onu asla kendine gerçekten bağlayamayacaksın, ona asla Derin Dokunuş'u veremeyeceksin. Onu asla tamamen kendine ait kılamazsın. Onun hayatını çekilmez hale getireceksin Reddix. Ve sonunda, bu yüzden seni terk edecek.**"

Sahne değişti ve bu kez Nina'nın ağır bir bavul taşıdığını ve ağladığını gördü.

Süitten çıkarken "Hoşça kalın," diyordu. Büyükannesi - Mehoo-Jimmy - hemen dışarıda onu bekliyordu.

"Eecho," dedi yatıştırıcı bir sesle. "şimdi git buradan. O senin için iyi değil."

"Nina," diye fısıldadı Reddix, ama adı boğazında düğümlendi. "Hoşça kal," dedi tekrar ve gözlerinden yaşlar süzölüyordu.

"Oh, Reddix, gitmek kalbimi kırıyor, ama yapamam... seninle kalamam.

Anlayamadığım bir adamla yaşayamam. Benimle iletişim kurmayan bir adamla. Üzgünüm, bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Ve sonra ona sırtını döndü. Onu kendisine bağlayacak hiçbir bağ olmadan, bu kadar kolaydı. Hayatından çıkıp gidebilir ve onu sonsuza dek terk edebilirdi. Git ve bir daha asla geri gelme...

"Bekle!" Reddix bağırarak istedi. "Bekle, daha iyisini yapacağım, daha fazlasını vereceğim..." Ama artık çok geçti, Nina çoktan dönmüştü ve o ve büyükannesi sanki hiç orada olmamışlar gibi gitmişlerdi.

Cadı ona bir kez daha, "Bu senin geleceğın," diye fısıldadı. "Bu kadar yardımcı olduğun için sana daha hoş bir şey göstermek isterdim ama iksir sadece gerçeği söylüyor."

"Bu doğru olamaz," diye itiraz etti, zihni ona bağırıyordu. "Nina beni böyle bırakmazdı."

"Ama tabii ki isterdi. Sevgili Reddix, sence bir Kindred ile gelinini bir arada tutan şey nedir? Bu kadar farklı kültürlerden, farklı gezegenlerden gelen iki insanın bir bütün olmasını sağlayan şey nedir? Yaşam bağıdır. Tanrıça'nın, onun adına bir olduklarında tüm çocuklarına bahşettiği zihin bağlantısı. Bu olmadan, onlar da

Birbirlerini uzun süre anlayamayacak kadar farklılar. Aşklarını yürütemeyecek kadar farklılar. Bu bağ olmadan, senin Nina'ya, onun da sana olan aşkı susuz kalmış bir bitki gibi kuruyup ölecek."

"Bu ! Buna inanmayı reddediyorum."

Cadı bir tür zihinsel omuz silkme hareketi yaptı. "İster inanın ister inanmayın, gerçekten umurumda değil. Ama seni uyarıyorum, iksir asla yalan söylemez - sana gösterdiğim her şey doğru. Eğer Nina'yla birleşirsen ve onu kendine bağlayamazsan, sonunda seni terk edecektir. Kaybolan aşk sadece senin değil, onun da hayatını mahvedecek. Bütün günlerini mutsuz geçirecek. Bu, Redan oğlu Reddix, senin ve onun geleceği, eğer ona bunu yaşatmayı seçersen. Ve şimdi, seni kendi yoluna gitmen için serbest bırakıyorum."

Kısa, parlak bir ışık oldu ve aniden tekrar görebildi. Reddix gözlerini kırıştırarak cadı kulübesinin etrafına baktı ve gerçek dünyaya geri döndü. Nina yanında diz çökmüş ağlıyor ve kolunu çekiştiriyordu.

"Reddix," diye boğuldu. "İyi misin? Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Lütfen."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, yavaşça ayağa kalkarken. "Sorun yok, ben iyiyim."

"Oh, Tanrı'ya şükür!" Hâlâ ağlayan Nina, yüzüne dokunmak için uzandı. Ama cadının ona gösterdiği şeytani imgelemdeki haline o kadar benziyordu ki, kendini geri çekmekten alamadı.

"Ben iyiyim," dedi ve tekrar kendisine uzanmasını engellemek için elini tuttu. "Hadi gidelim. Toplantı muhtemelen çoktan başlamıştır. Saber'ın benim desteğime ihtiyacı var."

"Pekâlâ." Nina ona şaşkın bir bakış attı. "Ve... her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"O iyi, canım." Cadı onlara gülümsedi, sarı gözleri bir an için saf altın renginde parladı.

"Eğer onu temelli incittiyseniz - bir şekilde kalıcı olarak zarar verdiyseniz..." Nina ona ters ters baktı.

Cadı başını geriye attı ve kahkahalarla güldü; tiz sesi adamın içini delip geçecek gibiydi. "Ah, canım... *ben* ona bir şey yapmadan çok önce zarar görmüştü. Ama asla korkma, iksirimin anlık yan etkisi bir daha tekrarlanmamak üzere sona erdi. Sevgilinin, küçük karşılaşmamızı ona hatırlatacak kalıcı bir anıdan başka bir şeyi olmayacak." Reddix'e anlamlı anlamlı baktı. "İkinize de elveda savaşı ve... birlikte *geleceğiniz* için iyi şanslar."

"Sen-" diye başladı.

"Evet?" Cadı tatlı tatlı gülümsedi.

Reddix ona zehirli bir kaltak demek istedi ama kelimeler ağzında kayboldu. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Gitmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Reddix? Her şey yolunda mı?" Nina hâlâ endişeyle ona bakıyordu.

"Peki," diye mırıldandı. "Hadi buradan uzaklaşalım."

Cadının kulübesinden ayrıldılar ve bataklığa doğru uzun bir yürüyüşe başladılar.

Ama kadar çabalasa da, Reddix cadının ona gösterdiği sahneyi aklından çıkaramıyordu. Ve cadının şu sözlerini düşünmeden edemedi: *Nina'yla birleşirsen ve onu kendine bağlayamazsan, sonunda seni terk edecektir... Tüm günleri boyunca mutsuz olacaktır.*

Çalışan bir Dokunma Duyusu yoktu - Nina'yla bağ kurmasının hiçbir yolu yoktu. Hiçbir şekilde.

Bölüm Otuz İki

Nina ve Reddix büyük konferans salonuna sessizce adım atarken Saber, "...ve işte bu yüzden karşınızda duruyor, babam görevi bıraktığında Dokunuş Kindred klanlarının Baş Şefi olarak onun yerini almak beyan ediyorum," diyordu. Tarsia'da gördüğü tüm binalar gibi bu geniş kamusal alan da küre şeklindeydi. Ayrıca Nina'nın klan liderleri olduğunu tahmin ettiği önemli görünümlü adamların yanı sıra çok sayıda sıradan vatandaşla tamamen doluydu. Klan liderleri çoğunlukla yaşlı adamlardı ama Nina en azından iki tanesinin Kılıç'ın yaşında olduğunu gördü. Toplanan herkes kasvetli ifadeler takınmıştı. Görünüşe göre Touch Kindred halka açık toplantılarını çok ciddiye alıyordu.

"Harika, başladı bile," diye mırıldandı Reddix nefesinin altından. "Hadi, Saber'a desteğimi göstermeliyim."

"Pekâlâ," diye fısıldadı Nina. Reddix'e canını sıkan şeyin ne olduğunu sorabilmeyi diledi. Sadece siyasi mitingin stresi ve Tarsus hükümetindeki gelecekteki rolü hakkındaki belirsizlik miydi? Yoksa başka bir şey miydi? Cadı kulübesinden ayrıldıklarından beri aynı görünmüyordu. Nina ona nedenini sormaya çalışmıştı ama ne zaman bir şey söylese ya ters ters cevap veriyor ya da hiç cevap vermiyordu.

Eğer toplantıya gitmek için aceleleri olmasaydı, Nina cevaplar isteyecek ya da en azından davranışlarından hoşlanmadığını ona belli edecekti. Ama şimdi zamanı değildi. Toplantıdan sonra hâlâ böyle huysuz davranmaya devam ederse bir şeyler söyleyeceğine dair kendine söz verdi. Yine de şimdilik dilini ısıracaktı.

Reddix devasa yuvarlak salonun en ucunda yer alan büyük sahnenin yanından dolaştı ve arka basamakları çıkmaya başladı. Nina da ona katılmak için acele etti.

"Bekle, seninle geleceğim," diye fısıldadı.

Reddix başını salladı. "Hayır. Burada kal, hızlıca kaçman gerekirse diye çıkışın yanında dur. İşler çirkinleşebilir."

Nina kaşlarını çatı. "Ama kalabalık... onların duyguları..."

"Artık onları hissedemiyorum, iyileştim mi? Hatırladın mı?" Derin sesi acıydı. Nina nedenini merak etti. Bu korkunç hastalıktan kurtulduğuna sevinmesi gerekmez miydi?

"Yani... hiçbir şey hissedemiyor musun?" diye sordu, hâlâ fısıltıyla konuşuyordu.

Reddix omuz silkti. "Sadece birazcık. Sanki benimle onlar arasına bir bariyer, bir duvar örülmüş gibi. İyi olacağım."

"Pekâlâ... tamam." Nina isteksizce geri çekildi ve onun sahneye tek başına çıkmasına izin verdi. Oraya vardığında, kendisine çok benzeyen yaşlı bir adamın -muhtemelen babası Redan'ın- yanında boş bir yere oturdu. Onun yanında da Nina'nın Kılıç'ın ebeveynleri olduğunu tahmin ettiği zengin giyimli bir adam ve karısı oturuyordu. Saber'in kendisi sahnenin önünde duruyordu. Lissa onun biraz arkasında ve solunda duruyordu, yüzü solgun ama gururluydu ve çenesi meydan okurcasına kalkıktı.

"Bir sorum var," diye seslendi kalabalıktan biri Saber'a. "Yakın zamanda amalla-küçük kız kardeşinle bağlandığın doğru mu?"

Saber metanetle, "Yaptım," dedi. Yanında durmak üzere öne çıkan Lissa'ya başıyla işaret etti. "Ama Lissa'nın benimle kan bağı yok."

"Evet, ama siz aynı klandansınız," diye seslendi seyircilerden biri.

"Evet, ." Kılıç başını salladı. "Bunu inkâr etmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum. Ben Lissa'yı seviyorum, o da beni seviyor. Eski yöntemlere karşı çıkıyoruz çünkü bunların modası geçmiş ve yanlış olduğunu düşünüyoruz. Birbirini seven bir erkek ve bir dişi, aileleri aynı klandan olsa bile birlikte ol. Benim inancım budur."

"Bu *bizim* inancımız değil," dedi yaşlı klan üyelerinden biri.

"Bu iğrenç!" diye ilan etti bir diğeri. "Ensest bir ilişkinin içindeyken ne cüretle önümüze çıkıp bize liderlik edeceğini söylersin?"

"Bize ne öğretilmiş olursa olsun bu ensest değil," dedi Lissa, Reddix'in elini sıkıca tutarak. "Aramızda *kan bağı yok*. Touch Kindred olarak klan dışından evlenme konusundaki katı geleneklerimizi erkeklerimizin şiddet eğilimlerini ve kontrolden çıkmış Touch Senses'lerini kontrol etmek için başlattığımızın farkındayım. Ama o günler geride kaldı. Halkımız çok uzun bir yol kat etti; erkeklerimiz güçlü, cesur ve dürüstler; en az diğer Soydaş ırklar kadar iyiler. Hepimiz eski gelenekleri bir kenara bırakıp yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldiği konusunda hemfikir değil miyiz?"

Kalabalıktan yaşlı bir kadın, "Sözleriniz de yüzünüz kadar güzel," diye seslendi. "Ama zavallı Saber'in annesinin gözlerindeki yaşları apaçık görebiliyoruz. Oğlunu nasıl yoldan çıkardığınız için ağlıyor."

Saber'in annesi sesli bir şekilde burnunu çekti ve kadının ne demek istediğini vurgulamak istercesine mendiliyle gözlerini sildi. Nina kaşlarını çatı - Lissa kayınvalidesinin onu pek umursamadığını söylemişti. Yine de bu kadar belli etmesine gerek yoktu.

"Onunla birlikte olmaya nasıl dayanabiliyorsun? Hiç mi terbiyen yok?" diye devam etti yaşlı kadın.

"Tekrar söylüyorum, Lissa'yı bir kız kardeş olarak değil, gelinim olarak seviyorum," dedi Saber metanetle. "Biliyorum inanması zor olabilir ama benim

Ona karşı ailevi duygular beslemiyorum. Doğumda hepimize enjekte edilen akrabalık bileşiklerinin Lissa ya da benim üzerimde herhangi bir etkisi yok gibi görünüyor, bu da bizi aşık olmakta özgür bırakıyor."

Yaşlı klan şeflerinden biri, "Akraban olan kadına aşık olmanın doğru ya da iyi bir şey olduğundan bahsediyorsun," dedi. "Ama biz Touch Kindred olarak buna göz yumamayız. Mükemmel bir Üst Şef olabilecek genç ve iyi bir erkeği kaybettiğimiz için hepimiz gözyaşı döküyoruz."

Saber başını öne eğdi. "Eğer hepiniz böyle düşünüyorsanız, o zaman elbette istifa edeceğim. Ancak kutsal hak ve görevimi bir başkasına devretmeden önce bir ya da iki görüşten daha fazlasını duymak isterim."

Reddix ayağa kalktı. "Saber istediği gibi sevmekte özgür olmalı. Hepimiz öyle yapmalıyız." Nina'ya hızlı bir bakış attı ve sonra kaçırdı. "Yine de mükemmel bir ÜstŞef olacak ve ben kendi adıma ona hizmet etmekten gurur duyacağım."

Birisi, "Bunu söylüyorsun çünkü görevi kendin almaktan korkuyorsun," diye bağırdı.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diye hırladı Reddix. "Söylediklerimi söylüyorum çünkü Saber benim dostum ve komutanım ve ben de onun ve Lissa'nın inandığı gibi inanıyorum - eski yöntemler sona erdi. Yeni bir düzenin zamanı geldi."

Yaşlı şeflerden biri, "Genç neslin *hepsi* yozlaşmış mı?" diye sordu.

"Görünüşe göre bizi yönlendirecek olanların hepsi," diye karşılık verdi bir başkası. Sesler birbirine karıştı.

"Sapkınlık."

"İğrenç." "Doğru

değil."

"Yasak."

Nina kalbinin hissetti. Tıpkı Reddix'in tahmin ettiği gibi, kalabalık giderek çirkinleşiyor ve huzursuzlaşıyordu. Yine de onu almadan gitmemeye kararlıydı.

"Bunun yanlış olduğunu nasıl göremezsin?" dedi yaşlı şeflerden biri. Saber'a hitap etmek için ayağa kalkarak talep etti.

"Eski yöntemlerin modasının geçtiğini nasıl göremezsiniz?"

Nina şaşkınlıkla bakakaldı. Konuşmacı, Kılıç'ın yaşlarında olduğunu düşündüğü genç klan şeflerinden biriydi.

"Ne?" Yaşlı şef şaşırmış görünüyordu. "Ne dedin Yarren?" "Beni duydun."

Genç şef ayağa kalktı. "Ben, Yarren, Ay'ın şefi Klanı, Saber'a olan bağlılığımı açıkça ilan etmek istiyorum. O hizmet ederken Şefim, onun emrinde hizmet etmekten onur duyacağım."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu şeflerden biri.

Kılıç'ın babası ayağa kalktı, boynundaki zengin altın sarısı mavi zincir önemli bir şekilde şingırdadı. "Bence daha iyi bir soru, bunu *neden* söylediği?" dedi. "Yarren, neden oğlumu desteklemek için böyle konuşuyorsun?"

"Adil bir soru, nihayet cevaplamaya hazır olduğum bir soru." Genç şef Yarren, Üst Şef'in önünde saygıyla başını eğdi ve sonra başını kaldırdı. "Kısa bir süre önce Ay Klanı'nın şefliğine yükseldim ve pek çok kişi neden bir gelin almak yerine bu pozisyonu tek başıma doldurmayı tercih ettiğimi merak etti." Derin bir nefes aldı. "Çünkü ben de *amalla*'ma aşığım."

"Ne?" diye sordu yanında oturan yaşlı bir adam. "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin Yarren? Bilseydim asla istifa etmez ve Şef olarak görevi devralmana izin vermezdim."

"Biliyorum baba," dedi genç şef sakince. "Ama onu seviyorum ve bu konuda daha fazla sessiz kalamam." Odanın etrafına bakındı. "Tamara
-"Bana gel."

İri kahverengi gözleri ve uzun kestane rengi saçları olan ince yapılı bir kız salonun arka tarafındaki kalabalığın arasından sıyrılıp öne doğru ilerledi. Nina o geçerken bazı insanların ona tükürdüğünü ve kaba el hareketleri yaptığını fark etti. Ama diğerleri -çoğunlukla genç insanlar- ona anlayış ve hayranlıkla bakıyordu.

Kız Yarren'in yanına ulaştığında, Yarren kızın elini tuttu ve onu dudaklarından nazikçe ama sıkıca öptü. Sanki salondaki herkes nefesini tutmuş gibi uzun bir sessizlik anı yaşandı. Sonra kalabalıktan genç bir Kindred savaşçısı ayağa kalktı ve bağırdı,

"Ben de *amalla*'mı seviyorum!"

"Ben de," diye bağırdı bir başkası.

Birdenbire, tüm büyük oda bağırışlar ve aşk ilanlarıyla patladı. Yaşlı reisler şaşkınlıkla etraflarına bakındılar. Nina neredeyse onlar için üzülecekti, kafaları çok karışık ve üzgün görünüyorlardı.

Sonunda Kılıç sessizlik için bağırarak düzeni yeniden sağlamayı başardı.

"Yarren," dedi genç şefe resmi bir şekilde hitap ederek. "Sana teşekkür ederim kardeşim, yanımda durduğun ve sevgini gösterdiğin için. Bunun itiraf edilmesi kolay bir şey olmadığını biliyorum. Hiçbiriniz için," diye ekledi, kalabalıkta yan yana duran diğer genç çiftlere hitaben.

"Saber ve ben bu işte yalnız olduğumuzu sanıyorduk," dedi Lissa, Tamara'ya ve kalabalığın içinde duran diğer kızlara gülümseyerek. "Aşkımızın başkaları tarafından yankılandığını hiç hayal etmemiştik."

"Ama... Anlamıyorum." Kılıç'ın babası ayağa kalkmış, şaşkınlıkla odaya bakıyordu. "Bu nasıl olabilir? Gençlerimize ne oldu?"

Yarren başını saygıyla yaşlı adama eğerek, "Bu konuda bir teorimiz var, Başçavuş," dedi. "Uzun zamandır bazı arkadaşlarımın

Akraba kardeşler -hepimiz yaklaşık aynı yaşlardayız- geleneklerin dışında sevmeye cesaret ettik. Benim Tamara'm bir genetik analisttir," dedi dışisine gururla gülümseyerek. "Biraz araştırma yaptıktan sonra, hepimize bebekken enjekte edilen akrabalık bileşiminin bir şekilde bozulduğu sonucuna vardı."

"Yarren haklı," dedi Tamara sakince. "Aslında, eğer bulgularım doğruysa, bize verilen bileşik kendi klanımızın bir üyesine aşık olma olasılığımızı azaltmaktan ziyade artıracaktır. Ama sizi temin ederim ki hiç kimse *kan bağı* olan erkek ya da kız kardeşine aşık olmamıştır."

Yarren, "Sadece çoğumuz kendi klanımızın üyelerine aşık olduk," dedi.

Odada yine sesler yükselmeye başladı ama bu kez gençlerin seslerini duyurmaya çalıştıkları açıktı. Giderek daha fazla kişi öne çıkıp aynı klandan birini sevdiklerini ilan ediyordu, ta ki yaşlı klan şefleri şaşkın şaşkın bakana kadar.

Sonunda Kılıç'ın babası öne çıktı. Sessizlik çağrısında bulunarak oğluna döndü ve konuştu.

"O zaman karar verildi - Kılıç benim yerime Şef olacak."

Yaşlı şeflerden birkaçı itiraz etmeye başladı ama Saber'ın babası başını salladı.

"Hayır, bana haksızlık etmeyin Kardeşlerim," dedi ağır bir sesle. "Bu gece burada gördüklerim yüreğimde büyük bir ağırlık yaratıyor ama şu açık ki, bizim rızamız olsa da olmasa da yöntemlerimiz değişecek. Gelenek ve görenekler yükselen değişim dalgasını durduramaz."

Kalabalıktaki gençlerden büyük bir haykırış yükseldi ve Saber babasından görevi devraldı.

"Size hizmet etmekten mutluluk ve onur duyuyorum," dedi ciddiyetle. "Ve Tanrıça adına yemin ederim ki halkımızı tek bir klan ve nesilden nesile birleştirmek için elimden geleni yapacağım."

Bir tezahürat daha yükseldi ve *amcalarına* olan sevgilerini dile getiren bazı genç adamlar Kılıç'ı omuzlarına almak için öne atıldılar. Açıkça görülüyordu ki onun geleceğin Şefi olarak konumu artık sorgulanmıyordu. Halkına liderlik edecek ve onları iyi yönetecekti, Nina'nın bundan hiç şüphesi yoktu.

Ve toplantının gidişatını izlerken, içinde bir şeylerin büyüdüğünü hissetmeye başladı - uzun zamandır şiddetle bastırdığı bir duygu. *Umut*, diye düşündü, elini kalbine götürerek. *Artık umut var. Eğer genç nesil Kılıç'ı destekler ve onu iktidara getirirse, Reddix yükümlülüklerinden kurtulacak. Burada kalıp o korkunç Tilla'yla evlenmek zorunda kalmayacak. O benimle gelebilir ya da ben onunla kalabilirim. Birlikte olabiliriz!*

İçindeki heyecan kabardı ve Reddix'in yüzünde hissettiği sevinci görmeyi umarak onu aradı. Ama onu bulamadı. Nereye gitmişti?

Bir tedirginlik hissetti ama tam o sırada Lissa aşağı inip ona katıldı. Toplantı, konuşan ve el kol hareketleri yapan insan gruplarına ayrılmıştı ama genç neslin galip geldiği açıktı. Kılıç genç şeflerden bazılarıyla gülümseyip gülüşüyordu ve daha yaşlı olanlar da tereddütle de olsa onunla konuşmaya başlamıştı.

"Bu iyi, değil mi?" Nina, Lissa'nın elini sıktığında ona sordu.

"Çok iyi." Kindred kızının gözleri heyecandan parlıyordu. "İnanılmaz! Saber ve benim hiçbir fikrimiz yoktu. Ve neredeyse geri dönmeyecektik."

Nina ona gülümseyerek, "Bunu çok sevindim," dedi. "Bu Reddix'in özgür olduğu anlamına geliyor, değil mi? Yani, Baş şef olmak zorunda değil mi?"

"Öyle görünmüyor." Lissa gülümsedi. "Hadi, gidip onunla konuşalım - omuzlarından büyük bir yük kalkmış olmalı!"

"Nerede o? Onu hiçbir yerde göremiyorum," diye bağırmak zorunda kaldı Nina kalabalığın arasından sesini duyurabilmek için.

"Oh, mekiğin yanında bizi bekliyor. Bu gece Ana Gemi'ye geri dönmemiz gerekiyor." Lissa konuşurken onu kalabalığın arasından geçirdi ve devasa, küre şeklindeki oditoryumdan dışarı çıkardı. Dışarıya, serin alacakaranlığa çıktıklarında derin bir nefes alarak, "Vay be," dedi. "Böylesi daha iyi - içeri si çok sıcak ve kalabalıktı."

"Gerçekten öyleydi," diye onayladı Nina. "Bu gece Ana Gemi'ye döneceğinizi mi söylemişsiniz?"

"Evet, artık burada işler biraz daha yoluna girdiğine göre, planlamam ve organize etmem gereken arkadaşım Kat'in katılım töreni için hemen geri dönmem gerekiyor. Sanırım sen ve Reddix de geri döneceksiniz?"

"Sanırım öyle," dedi Nina gülümseyerek. "Dün gece, işler bir şekilde yoluna girerse birlikte kalacağımız konusunda anlaşmıştık."

Lissa başını salladı. "İkiniz hakkında içimde bir his vardı. Başta bunun iyi bir fikir olduğundan emin değıldim ama onun sana nasıl baktığını gördüm. Bence sen onun için iyisin Nina."

"Teşekkür ederim." Nina bu iltifat karşısında yanaklarının ısındığını hissetti. "Umarım öyledir. Zor bir hayatı olduğunu biliyorum ama belki-oh, işte burada."

Konferans salonunun arkasındaki küçük ağaçlık alanda yürüyorlardı. Şimdi ağaçlar açılarak küçük bir iniş alanı oluşturmuştu.

Bir mekik park etmişti, belli ki kalkışa hazırdı. Önünde, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş Reddix duruyordu.

"Reddix!" Nina ona doğru koştu ve kollarını boynuna doladı ama Reddix ona sarılmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Mekik hazır. Siz ikiniz yola çıkmalısınız."

"Biz... iki kişi mi?" Nina ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Sen bizimle gelmiyor musun? Gemiye kim uçuracak?"

Reddix başını salladı. "Kontrollerde zaten bir pilot var. Ben burada kalıyorum."

"Saber'ın her şeyi yoluna koymasına yardım etmek için mi?" Nina sordu. "Benim de kalmamı ister misin? Yoksa daha sonra mı geleyim?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, sen Dünya'ya dönüyorsun ve ben burada, Tarsia'da kalıyorum. Kalıcı olarak."

"Ben... Ben anlamıyorum." Nina onu tutmayı bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Ne diyorsun Reddix? Kılıç'ın ÜstŞef olması için işler yolunda giderse seninle birlikte kalacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Birlikte bir hayat kuracaktık."

"O daha önceydi." Kaşlarını çatarak yere baktı.

"Neyden önce?" Nina midesinin bulandığını hissetmeye başlamıştı. "Tilla ile nişanlı olduğunu hatırlamadan önce mi?"

"Tilla'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diye homurdandı, ona kısa bir süre baktı. "Sana onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim."

"Ama sen de benimle bir şey yapmak istemiyorsun? Öyle mi?" Nina başını salladı, kendini kötü bir rüyanın ortasındaymiş gibi hissediyordu. "Reddix, bana bak! Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Bu senin gitmen ve benim burada kalmamla ilgili. Bunu anlamak çok mu zor tatlım?" diye alaycı bir şekilde tersledi.

"Ama... Ben..." Nina başını salladı. "Anlamıyorum. Birbirimizi önemsedığımızı sanıyordum. Birlikte bir hayat istediğimizi sanıyordum."

Sert bir şekilde güldü. "Görünüşe göre yanlış düşünmüşsün."

Nina ona baktı. Kafasının içinde garip, yüksek bir uğultu başlamıştı. Her an uyanmayı bekleyecek kadar güçlü bir gerçek dışılık hissi onu tüketmişti. Bu gerçek olamazdı, değil mi? *Seni seviyorum* sözlerini aslında hiç söylememişti, ikisi de söylememişti. Ama anlaşılıyordu, değil mi? Onu seviyordu, değil mi? Tilla için ondan af dileyişinden, bataklıkta onu avlamaya gelişinden bunu anlayabiliyor muydu?

Bataklık, diye düşündü birden. *Bataklık cadısının bu işle bir ilgisi var!*

"Sana ne yaptı?" diye sordu, ona doğru bir adım atarak. "Cadı ne yaptı? Sana verdiği o iksir seni farklı, tuhaf mı hissettirdi? Onu içtiğinden beri aynı değilsin." Onun elini iki elinin arasına aldı. "Lütfen Reddix, anlat bana."

"Benimle ilgili farklı olan tek şey RTS'min artık iyileşmiş olması. Bu yüzden sürekli etrafımda dolaşıp bana *dokunan* duygusal bir engele ihtiyacım yok." Elini onunkinden çekti ve bir adım geri çekildi.

"Yani bu kadar mı? Gerçekten bu mu?" Farkına varmaya başlamıştı. "Elbette, bu kadar," diye mırıldandı, kendi sorusuna cevap vererek. "Artık bana ihtiyacın yok. RTS'den kurtuldun ve şimdi benden de kurtulmak istiyorsun."

"*Şimdi* anlamaya başlıyorsun," diye homurdandı.

"Anlıyorum, tamam." Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu ve ondan bir adım daha geri çekildi. "Başından beri beni kullandığını anlıyorum. Tek istediğin RTS için bir tedaviydi, o kadar.

Beni bu yüzden kaçırdın, değil mi? Sonra da muhtemelen cadiya bir şeyler ayarladın, böylece gelip beni alacak ve kulübesine götürecekti."

"Dur bir dakika," diye itiraz etti. "Ben asla-"

"Bana söyledi," diye devam etti Nina, onun sözünü keserek. "Bana kurban için istekli bir kurbana sahip olmanın iksirini daha etkili kılacağını söyledi. Bu yüzden mi seni önemsememi sağladın Reddix? Bu yüzden mi..." Boğuldu ama devam etmek için kendini zorladı. "Seni sevmemi mi sağladın? İstekli olayım diye mi?"

"Nina..." Gümüş gözlerindeki sertlik erimişti ve yakışıklı, yaralı yüzündeki ifade umutsuzca mutsuzdu ama Nina bunu göremeyecek kadar üzgündü.

"Hayır." Ondan uzaklaştı ve bekleyen mekiğe doğru yöneldi. "Daha fazla dinlemek istemiyorum. Sadece gitmek istiyorum. Buradan gitmek ve seni bir daha asla görmemek istiyorum."

"Güzel, o zaman git." Derin sesi yine sertleşti. "Böylesi daha iyi. İkimiz için de daha iyi. Ben senin için iyi değilim Nina."

Bir kez daha onunla yüzleşmek için döndü. "Bana öyle geliyor ki kendinden başka kimseye faydan yok. Güle güle, Reddix. İyi bir hayatın olsun."

Yıkılmadan gitmek istiyordu, ona kendisini ağlarken görme zevkini tattırmak istemiyordu. Ama son kelimedede gözyaşları fışkırdı ve ona sırtını dönüp mekiğe koşmadan önce bir hıçkırığın kaçmasına engel olamadı.

* * * * *

Reddix onun ardından bakakaldı, sanki kalbini söküp kendisiyle birlikte götürüyormuş gibi hissediyordu. Ama ne ki? Onun gitmesine izin veriyordu.

kendi iyiliği için özgürlük. Onu daha kolay hayal kırıklığına uğratabilir, açıklamaya çalışabilirdi ama bu asla işe yaramazdı. Nina'yı tanıyordu, onun ne kadar ısrarcı ve inatçı olabileceğini biliyordu. Eğer onu hâlâ önemsediyini düşünürse onlardan asla vazgeçmezdi. Onu hâlâ sevdiğini düşünürse. Bu yüzden yalan söylemek zorundaydı, onu kullandığını düşünerek göndermeliydi. Ve eğer bu yüzden ondan nefret ederse, bu hayatını mahvetmekten daha iyiydi, öyle değil mi? *Öyle değil miydi?*

Reddix'in bir cevabı yoktu.

Onları biraz yalnız bırakmak için geride duran Lissa aniden öne çıktı. Adam daha bir şey söyleyemeden, kadın onun suratına sert bir tokat attı.

"Kendinden utanmalısın," dedi yeşil gözleri parlayarak. "Senden utandığımı biliyorum. Az önce tüm klanlarımızın önünde ayağa kalktım ve Touch Kindred erkeklerinin ne kadar büyüdüğünü söyledim. Ne kadar nazik, cesur ve onurlu olduklarından bahsettim. Ama sen bunların *hiçbiri* değilsin."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin," diye hırladı Reddix. "Ben bunu zaten biliyorum."

"O zaman bunu da bilmelisin." Lissa ona bir parmak salladı. "Az önce tüm sefil varoluşun boyunca başına gelen en iyi şeyi çöpe attın. Umarım hayatının geri kalanında her gün bundan pişmanlık duyarsın."

"Yapacağım." Reddix tokadın acısı hâlâ dinmeyen yanağını ovuşturdu. "İnan bana, çoktan yaptım bile."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" Lissa ona dürüst bir şaşkınlıkla baktı. "Nina'ya değer verdiğini söyleyebilirim, neden onu kendinden uzaklaştırıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Bu seni Tanrıça. Sadece kendi iyiliği için diyelim ve öyle bırakalım."

Lissa başını salladı. "Sanırım kendine göre sebeplerin var ama her ne olursa olsun, Nina'ya yaptığın şey için yeterince iyi değiller." Ona son bir kez tiksintiyle baktı. "Güle güle, Reddix."

Bununla birlikte, kısa iskele iskelesine ve bekleyen mekiğe doğru yürüdü. Tahta yukarı çekildi ve kapı metalik bir *tıslama sesiyle* arkasından kapandı. Pilot -sadece kalkış işaretini bekliyordu- mekiği bir anda havaya kaldırdı.

Reddix durdu ve ağaçların tepesinde hızla yükselişini izledi, gece gökyüzünde parıldayan bir noktadan başka bir şey olmayana kadar yukarı ve yukarı hareket etti. Sonra bir kez göz kırptı ve tamamen kayboldu.

Nina gitmişti.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Yardım etmenin sakıncası olmadığına emin misin?" Lissa onuncu kez olsa gerek endişeyle sordu.

Nina gülümsemeye çalıştı. "Ben olumluyum. Henüz eve dönmeye hazır hissetmiyorum ve bu koca gemide hiçbir şey yapmadan takılmak istemiyorum. Ayrıca, arkadaşın Kat'in fazladan yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Zavallı Kat." Lissa içini çekti. "Genelde herkesin etkinliklerini o planlar. Sanırım pes edip katılım törenini başkasının planlamasına izin vermek onu öldürmek üzere, ama son zamanlarda hamileliğiyle ilgili zor zamanlar geçiriyor - ciddi bir şey değil, sadece çok fazla sabah bulantısı ve mide bulantısı."

"Hamile mi?" Nina şaşırmıştı. "Anlayamadım - kesinlikle göstermiyor."

"Ve biz de böyle kalmasını istiyoruz," dedi kızıl saçlı Kat, yüzünde bir gülümsemeyle telaşla. "En azından benimkilerle resmi olarak evlenene kadar. Sonra bir ya da iki hafta bekleyip büyükanneme, onun çok nazik bir şekilde ifade ettiği gibi 'aile yolunda' olduğumu söyleyebilirim. O zamana kadar hamile değilim - ya da en azından bunu kabul etmiyorum."

"Anladım," dedi Nina gülümseyerek. "O halde bebek muhabbetini gizli tutacağız." "Evet, lütfen." Kat elindeki düğün programıyla kendini tutuyor. "Ona üçlü yaptığımı açıklamak yeterince kötüydü. Tüm bunların üzerine bir de fırında bir çöreğim olduğunu öğrenirse..." Başını iki yana salladı. "Pek iyi olmazdı diyelim."

"Sanırım sessiz kalabiliriz," dedi Lissa. "Ama gidip uzanmalısın Kat. Törene sadece birkaç saat kaldı-dinlenmen gerek."

"Öldüğümde ," dedi kızıl kafa suratsızca. "Şu anda, başlamadan önce her şeyin mükemmel olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Bir bakalım," dedi Lissa parmaklarının ucuyla işaretleyerek. "Resepsiyon için tüm masalar hazır. Her sandalyede bir program var. Kutsal koru süslendi ve Baird'e herkesin törene girmeden önce ayakkabılarını ve botlarını çıkardığından emin olmasını söyledim - ki ben bunu yapmaya tamamen hazırım."

Nina şaşkınlıkla ona baktı. "Töreni yapan sen misin?"

Lissa başını salladı. "Teknik olarak hâlâ Tanrıça'nın rahibesiyim, bu yüzden Kat bana sorduğunda kabul etmekten mutluluk duydum."

"Teşekkür , bebeğim." Kat ona minnetle gülümsedi. "Çocuklara gelini öpebileceklerini söylemeni duymak için ."

Lissa arkadaşına, "Benim için bir zevk olacak," diye güvence verdi.

Nina, içi badem şekeriyle dolu küçük dantel bir poşeti ve ortasında hat sanatıyla yazılmış bir isim bulunan küçük beyaz tel bir resim çerçevesini havaya kaldırarak, "Şekerleri ve yer ayarlarını da neredeyse bitirdik," dedi.

"Bu senin el yazın mı?" Kat şaşkınlıkla küçük tabak takımına baktı. "Vay canına, bu çok güzel Nina. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Nina ona gülümsedi. "Yapacak bir şeyim olduğu için minnettarım."

"Aklını Reddix'ten uzaklaştırmak istiyor," diye açıkladı Lissa. Kaşlarını çattı. "Onun nasıl davrandığını düşündüğümde... Saber'a çoktan onun birleşme törenimize davetli olmadığını söyledim, ne zaman olursa olsun."

"Teşekkürler, Lissa." Nina çenesini kaldırdı. Sadece birkaç gün olmuştu ve kalbi hâlâ milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissediyordu ama yoluna devam etmeye kararlıydı. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim."

"Cesur kız," dedi Kat hayranlıkla. "Eğer onu gerçekten bu kadar kolay unutabiliyorsan, zaten böyle olması gerekmiyordu."

"Ben de ona tam olarak bunu söylüyordum," dedi Lissa. "Ben sadece-"

Kat arkasını dönerek, "Oh, dışarı bakın - saat beşte felaket," diye tısladı.

"Ne?" Nina kararsızca etrafına bakındı. "Neden sen?" "Bu yeni kız-Maggie

Jordan. Burada gemide çünkü ilk tamamen bütünleşmiş İnsan/Kindred

Keşif. Bu da demek oluyor ki bazı savaşçılar

yeni gezegen ve bazı insanların peşimize takılmasına izin vermek."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Nina ilgiyle. "Bunun için seçildiğine göre gerçekten zeki olmalı."

Kat ciddiyetle, "Öyle, çok zeki," dedi. "Ksenobiyoloji ve ksenobotanik alanında doktorası var ve sadece yirmi beş yaşında. Bu inanılmaz bir şey. İmkânsız."

"Peki sorun ne? Neden ondan saklanıyorsun?" Lissa sordu.

Kat kaşlarını çattı. "Şey, görüyorsunuz, mesele şu ki o *çok* zeki. Hani şu kafası bulutlarda olan, dalgın profesör klişesi vardır ya? İşte o Maggie. O kadar zeki ki hiç sağduyusu yok."

Nina, Kat'ın omzunun üzerinden kıza bakarak, "Yine de güzel," dedi. Kısa, oldukça dağınık bal sarısı saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafında bukleler halinde toplanmıştı. Gözleri kahverengi olabilirdi ama bunu söylemek zordu; kalın, yuvarlak gözlüklerinin arkasına saklanmışlardı. Güzel bir vücudu vardı ama ne yazık ki giydiği korkunç mor tonlarındaki dantel elbise bunu gizliyordu. Nina, "Akademik inek kız tarzında güzel," diye düzeltti.

"Güzel ama pratik değil," dedi Kat alçak sesle. "Sophie onu kanatları altına aldı ve düğüne yardım edip edemeyeceğini sordu. Tabii ki evet dedim çünkü alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. Ama daha şimdiden bir düzine sandalyeyi devirdi, henüz açılmamış olması gereken yarım şişe şarabı döktü ve yarım düzine kristal şampanya kadehini kırdı. Size söylüyorum kızlar, o bir kazayı bekliyor."

Tam o sırada, sanki çağırılmış gibi, Maggie Jordan Kat'i gördü ve aceleyle yanına geldi.

"Oh, Kat!" diye haykırdı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?"

"Şey..." Kat ona ihtiyatla gülümsedi. "Aslına bakarsanız, Lissa ve Nina da az önce ikramlar ve yer düzenlemeleri konusunda yardıma ihtiyaçları olduğunu söylüyorlardı."

"Oh güzel! Elimden gelen her şeyi yaparım." Maggie bir iyi niyet jestiyle ellerini uzattı. Ne yazık ki, iki ya da üç küçük resim çerçevesini yakaladı ve Nina'nın oturduğu masanın üzerine düşürdü. Narin camlar hemen paramparça oldu ve yere küçük keskin parçalar saçıldı.

"Tüh," diye mırıldandı Lissa.

"Ah canım!" Maggie ağladı. "Çok özür dilerim! Dur, temizleyeyim." Hemen eğildi ve kırılan camları toplamaya başladı.

"Yapma," diye uyardı Nina. "Kendini yapıştıracaksın-bir süpürge getirmeme izin ver."

Ama artık çok geçti. Maggie parmağına bir cam parçası saplamıştı bile.

"Ah!" Aniden doğruldu ve başının üst kısmı masanın alt tarafına büyük bir *gürültüyle* çarptı. Neyse ki, Nina başını kurtarmayı başardı.

ama şekerli bademler her yere saçıldı.

"Sen iyi misin?" Lissa masanın altından Maggie'nin hâlâ çömelmiş olduğu yere baktı.

"*Sanırım* öyle..." Maggie masanın altından sürünerek çıktı ve bir elini önüne uzattı. Orta parmağından uzun bir cam parçası çıkmıştı.

Nina eğilerek, "Şunu alayım," dedi.

"Oh, hayır. Ben-" diye başladı Maggie ama Nina parmağındaki uzun cam parçasını çoktan koparmıştı. Bunu yaptığı anda bir damla kan fışkırdı. Nina yaralı parmağı sarmak için bir peçete hazırlamıştı ama Maggie kanı görür görmez gözleri yuvalarından fırladı ve bayılmaya başladı.

"Oh, yakalayın onu!" Kat'in nefesi kesildi.

Hızlı hareket eden Lissa dizlerinin üzerine çöktü ve diğer kızın kafasını yere çarpmadan önce yastıklamayı başardı. "Yakaladım onu!"

Nina aceleyle parmağını peçeteye sararken Maggie, "Özür dilerim," diye inledi. "Ben... kanı sevmiyorum. Kendi kanımı yani." Sersemlemiş bir halde doğrulunca Lissa ona yardım etti. "Başkasınınkini umursamıyorum. Ama kendiminkini gördüğümde..."

"Sorun değil," dedi Kat hemen. "Ben de kanı pek sevmem." İçini çekti ve elini başına götürdü. "Biliyor musun Lissa, sanırım bir dakika uzanacağım. Siz kızlar her şeyi kontrol altına aldınız mı?"

"Kesinlikle," diye söz verdi Lissa. Omuz silkip Kat'e gülümseyen Nina'ya yüzünü buruşturdu.

"Büyük günün için her şeyi ayarlayacağız. Endişelenme, git biraz dinlen."

"Teşekkürler kızlar." Kat onlara gergin bir gülümseme verdi ve aceleyle uzaklaştı.

Lissa ayağa kalkıp Maggie'nin ayağa kalkmasına yardım ederek, "Sanırım gidip bunları süpürmek için bir şeyler bulacağım," dedi. "Nina, ben yokken neden birkaç tane daha şekerli bademli şekerleme yapmıyorsun? Maggie, parmağını saracak bir şey bulabilir miyim bir bakayım; sıkı otur ve üzerine baskı uygula."

"Başka bir deyişle, ellerimi kucağımda tut." Maggie mutsuzca başını salladı. "Anlıyorum."

"Biz hallederiz." Nina, Lissa'ya başıyla onay verdi ve Maggie için bir sandalye çekerek masanın karşı tarafındaki küçük, kırılabilir resim çerçevelerinden uzakta olmasına dikkat etti.

"Ah, canım. Sanırım Kat'i strese soktum," dedi Maggie üzüntüyle. Masaya çarpmamaya dikkat ederek dikkatlice oturdu. "Dağınıklık için özür dilerim, sadece yardım etmek istemiştim. Gergin olduğumda çok *sakar* oluyorum."

"Sorun yok," dedi Nina teselli edercesine. "Kat sadece düğün yüzünden stresli, hepsi bu."

"Bu kadar nazik olduğun için teşekkürler. Biliyorum bazen etrafta olmak can sıkıcı olabiliyor." Maggie gülümsedi ve burnundan aşağı kayan gözlüklerini yukarı itti. Nina onun gerçekten çok güzel olduğunu düşündü. Kıvrılmış sarı bukleleri ve iri kahverengi gözleri ona hem çekici hem de alışılmadık bir dalgın masumiyet havası veriyordu.

"Sen bir baş belası değilsin," diye itiraz etti küçük bir dantel parçası ve biraz kurdele alıp tekrar iyilik yapmaya başlarken. "Aslında Kat de bize senin ne kadar zeki olduğunu anlatıyordu. Xeno alanında doktora yaptığını söyledi..."

"Ksenobiyoloji ve ksenobotanik - yabancı hayvan ve bitkilerin incelenmesi. Şimdiye kadar sadece Kindred'in sahip olduğu örnekleri inceleyebildik.

bizimle paylaşmaya istekliydi. Ama yakında-" Maggie hevesle öne doğru eğildi ve masayı itip kaktı. "Oops, üzgünüm."

"Sorun yok." Nina elindeki iyiliği bıraktı ve minyatür resim çerçevelerini hızla ters çevirmeye başladı. Maggie ile konuştuğu sürece, narin ve kırılgan olan her şeyi emniyete almak en iyisi gibi görünüyordu. "Bana daha fazlasını anlat," diye devam etti çalışırken. "Ben de yakın zamanda iki yabancı gezegende bulundum ve orada bulunduğum süre boyunca kültür ve insanlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olmayı diledim..."

Reddix'i düşünerek durdu. Belki de Dokunuş Kindred'i, onun ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu daha fazla bilseydi, şu anda ayrı olmazlardı.

*Kes , dedi kendine şiddetle. Şimdi sinir krizi geçirmenin sırası değil!
Sen onu aştın. Onu tamamen unuttun. Duygusallaşmayı bırak.*

"Hey, iyi misin?" Maggie kalın gözlüklerinin ardından endişeyle ona bakıyordu. "Üzgün görünüyorsun."

"Önemli bir şey değil." Nina burnunu çekti ve ona gülümsemeye çalıştı. Keşke hâlâ bu kadar paramparça hissetmeseydi. Çok kırılmış ve kullanılmış. "Ben iyiyim," dedi, hem kendini hem de diğer kızı rahatlatmaya çalışarak. "Bana... bana görevinden bahset-Kat, buldukları yeni bir gezegeni keşfetmek için bir grup Kindred ile birlikte gittiğini söyledi?"

"Oh, evet!" Maggie'nin yüzü heyecanla parlıyordu. "Ona Gaia diyorlar. Bir Süper Dünya gezegeni olarak sınıflandırılıyor - yani aynı atmosferik bileşime sahip ve güneşine bizim gezegenimizle aynı uzaklıkta, ancak Dünya'dan yaklaşık üç kat daha büyük. Tabii ki yerçekimi de orantılı olarak daha yüksek olacak ama Kindred'lar bana bunu telafi etmenin yolları olduğunu söylediler."

"Öyle mi?" Nina kendini daha kontrollü hissederek ona gülümsedi. *Onu özlemiyorum*, dedi kendi kendine. *Ona ihtiyacım yok. Ben iyiyim.*

"Evet," diye devam etti Maggie, gözleri parlayarak. "Kindred taramaları çok çeşitli yerel flora ve fauna olduğunu gösterdi. Onları sınıflandırmaya başlamak için sabırsızlanıyorum! Yazabileceğim makaleler... kelimenin tam anlamıyla *hiçbir zaman* malzemem tükenmeyecek."

Nina sırtarak, "Daha önce kimsenin bir makale yazmak için heyecanlandığını görmemiştim," dedi.

Maggie alaycı bir şekilde gülümsedi. "Büyük bir inek gibi görünüyor olmalıyım, değil mi? Ama kendime engel olamıyorum, yeni şeyler öğrenmeye bayılıyorum."

Nina gülmekten kendini alamadı; diğer kızın coşkusu bulaşıcıydı. "göre öğrenmeniz gereken çok şey olacak. Kim birlikte mi seyahat ediyorsun?"

"Bazı Kindred bilim adamları, evli bir çift." Maggie iç çekti. "Keşke giden tek insan ben olmasaydım ama Kindred'lar bu konuda çok kararlıydı ve nişanlım Kurt zaten şu anda kendi araştırmasına gömülmüş durumda."

"Oh, o da mı bir bilim adamı?"

Maggie başıyla onayladı. "Bir moleküler biyolog. Bana bol miktarda örnek getireceğime dair söz verdirdi."

"Ne kadarlığına ? Eminim seni gerçekten özleyecektir."

"Başlangıç için altı ay." Maggie omuz silkti. "Kurt muhtemelen gittiğimi fark etmeyecek bile, sadece kendi kahvesini yapmak zorunda kalacak - ki bu da bir araştırma projesinin ortasında dayken onu rahatsız ediyor."

Nina bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak sıcak ve bulanık bir tip değil, ha?"

Maggie ona küçük bir yarım gülümseme verdi. "Hayır, daha çok hesapçı ve analitik bir tipim. Ama biliyorsun, ikimizin de bizi meşgul edecek işleri var. Bazı günler sabahtan akşama kadar tek kelime etmeden çalışıyoruz."

"Gerçekten mi?" Nina şüpheyle sordu. "Kulağa pek de... Kulağa *ilginç* geliyor," diye düzeltti.

Maggie yine omuz silkti. "Kulağa garip geldiğini biliyorum ama gerçekten mükemmel. Bir bilim insanı olarak, işinizi bölmeyecek ya da araştırmanıza o kadar dalmışken başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye vaktiniz olmadığında üzülmeyecek bir sevgiliye ihtiyacınız var. Kurt ve ben bu konuda çok iyiyiz. Özellikle Kurt bu konuda *gerçekten çok* iyi." İçini çekti ve Nina onun biraz üzgün görüldüğünü düşündü.

"Ne zaman başlıyorsun?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Maggie parladı. "Aslında yarın yola çıkıyoruz ama doğrudan Gaia'ya gitmiyoruz. Önce yolumuzun üzerinde bulunan başka bir gezegende yapmamız gereken bir iş var."

"Hangi gezegen?" Nina bir avuç şekerli badem aldı ve onları dantel ve kurdelelerle oluşturduğu küçük poşetlere doldurmaya başladı.

"Yonnie Six diye bir yer, sanırım?" Maggie kaşlarını çattı. "Bir tür tasma teslim etmemiz gerekiyor..."

"Bir Hurkon tasma mı?" Nina'nın boğazı birden sıkıştı. "Evet, bu doğru. Nereden biliyorsun?"

"BEN... BEN..." Nina başını salladı. Birden, kendisi için kurduğu kırılgan yalan ağı -Reddix'i unuttuğu, onu artık sevmediği- yıkıldı. "Özür dilerim," dedi aniden ayağa kalkarak. "Ben... Uzaklaşmam gerek."

"Nereye? Sen iyi misin?" Maggie de ayağa kalktı, bu arada ilk kez hiçbir şeyi devirmedi ve Nina'nın yanına gitti. "Hey," dedi beceriksizce, elini omzuna koyarak. "Berbat görünüyorsun. Gerçekten neler oluyor?"

Bu basit nezaket hareketi Nina'yı tamamen yıktı. Yapmamaya çalışsa da ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," dedi elini yüzüne götürerek. "Ben sadece... Onu çok özölüyorum. Kendime umursamadığımı ve onu unuttuğumu söylemeye çalıştım ama onu unutabileceğimi *hiç* sanmıyorum. Beni kaçırdığı ilk andan itibaren onda bir şeyler vardı. Ona aşık olmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi! Yani, duygularla iletişim kuran insanlarla dolu bir gezegende mahsur kalmıştık ve onun RTS'si vardı - ya da en azından vardı - ve buna dayanamıyordu, bu yüzden ona zarar vermelerini önlemek için ona dokunmak zorunda kaldım ve sonra onu şok etmemesi için tasmayı beslemek zorunda kaldık ve kendime sadece gerekli olanı yaptığımı söylememe rağmen, onun için *hissetmekten* kendimi alamadım. Ve daha sonra, Tarsia'da hayatını benimle geçirmek istediğini söylediğinde ve sonra o... o... ben... ben..." Başını salladı ve yeni hıçkırıklara boğuldu.

"Um...Tamam. Her şey yoluna girecek..." Maggie çekingen bir tavırla kolunu ona doladı. "Özür dilerim," dedi alçak bir sesle. "Bu tür durumlarda ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum ve bana anlattıklarının neredeyse hiçbirini anlamıyorum ama birinin seni gerçekten incittiği çok açık."

Nina gözyaşlarının arasından, "Bu... yetersiz bir ifade," dedi. "Sanki kalbimi sökmüş ve çizmelerini silmek için kullanmış gibi hissediyorum."

"Oh, tatlım..." Maggie beceriksizce onun sırtını sıvazladı. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı, Nina'ya endişeyle bakarak. "Keşke ne diyeceğimi bilseydim."

"Gayet iyi gidiyorsun." Nina burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Özür dilerim. Ben sadece... Hurkon tasmaından bahsettiğinizde, kendimi ."

"Sorun yok." Maggie ona çabucak sarıldı. "Her ne olursa olsun, üstesinden . Ama ağlamakta sorun yok-bazen değil. İnan bana, biliyorum."

Nina tekrar burnunu çekti ve gözlerini bir peçeteye sildi.

"Teşekkürler Maggie." Diğer kıza gülümsemeye çalıştı. "Biliyor musun, soğuk bilimsel bir tipe benzemiyorsun."

"Oh, şey..." Maggie gülümsedi ve huzursuzca omuz silkti. "Sana söyledim, bu nişanlığımın departmanı. Ben genelde sarılmayı seven biri değilimdir ama sen sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"Çok tatlısın." Nina gözlerini biraz daha kuruladı ve tekrar burnunu çekti. Hâlâ üzgün hissediyordu ama en azından biraz ağladığı için şimdi daha kendindeydi. Doğruldu ve derin bir nefes aldı. "Tamam, şimdi daha iyiyim. Bakın Lissa geliyor ve yanında Lauren var." Lissa onu bütün arkadaşlarıyla tanıştırmıştı ve Nina Lauren'ı çok sevmişti.

"Oh." Maggie parladı. "Onunla henüz tanışmadım ama Sophia ve Olivia'dan onun hakkında her şeyi duydum."

Nina, "O gerçekten çok rahat ve sakın biri - tadabileceğiniz en muhteşem kekleri yaptığından bahsetmiyorum bile," dedi.

"Merhaba kızlar." Lauren yanlarına gelip elini sırtına koyarken ikisine de gülümsedi. "Herkes nasıl? Umarım benden daha iyidir." Şişmiş karnını ovuşturdu. "Küçük kızım şu anda beni deli gibi tekmeliyor."

Maggie kaşlarını çattı. "Ana Gemi'deki *herkes* hamile mi? Şu ana kadar tanıştığım neredeyse herkesin ya yeni bir bebeği oldu ya da olmak üzere. Olivia, Sophia, Kat, sen..."

Lauren gülerek, "Evet, hepimiz bebek trenine aynı zamanda bindik," dedi. "Ya da Kat öyle diyor zaten. Saatin hanımından bahsetmişken, bana çok güzel bir el yazınız olduğunu söyledi." Nina'ya başıyla selam verdi.

"Şey, evet, sanırım," dedi Nina. "Neden?"

"Pastanın farklı katmanları için yapmam gereken şu işaretler var." Lauren kalın, krem rengi, altın rengi kenarları olan birkaç büyük dikdörtgen kart stoğunu ve siyah keçeli kalemi uzattı. "Ve kendi el yazım da tam bir tavuk çiziyi. O yüzden umuyordum ki..."

"Elbette." Nina ondan kartları ve kalemi aldı ve masaya oturdu. "Ne yazmalarını istiyorsun?"

"İşte bir liste." Lauren bir kâğıt parçasını açtı ve hızla tarayan Nina'ya uzattı.

"Hmm... Ahududu dolgulu çikolata, kayısı beyaz çikolata, çilekli limon. Ve vanilyalı..." Kâğıda gözlerini kısarak baktı - Lauren'ın el yazısı gerçekten *de* kötüydü. "Meyve bağı mı? O da ne?"

"*Bu* kötü bir fikir ama Kat ısrar etti." Lauren iç çekti. "Bağlayıcı meyveli olanın altına uyarı yazdığınızdan emin olun."

"Tamam..." Nina kaşlarını çatarak okumaya devam etti. "Uyarı - sadece bağı çiftler." Lauren'a baktı. "Yani o katmanı sadece evli çiftler mi yiyebilir? Neden?"

"Çünkü *son derece* güçlü. Dolgunun püresini yapmak için yaklaşık üç kile bağı meyvesi pişirdim ve size söyleyeyim, bu şey *konsantre*. Sadece bir ısırık bile erkeğinize bir ağaç gibi tırmanmanız için yeterli - bu yüzden tadına bakarsanız tırmanacak bir erkeğiniz olsa iyi olur."

"Affedersiniz," dedi Maggie, kahverengi gözleri kalın lenslerinin ardında ilgiyle bakıyordu. "Ama bu bağlayıcı meyvenin aslında bir afrodisyak olduğunu mu söylüyorsunuz? Ne kadar büyüleyici."

"Çok fazla yersen *büyüleyici* olmaktan çok daha fazlası olur," dedi Lauren acımasızca. "Hâlâ çok güçlü olup olmadığından emin değilim..."

Nina gülümseyerek, "Bunları sizin için yazmaktan mutluluk duyarım," dedi. "Ve pastanın tadına bakmak için sabırsızlanıyorum - eğer senin keklerin gibiyse

çok lezzetli olacak."

Lauren gülümsedi. "Bunu yapmak çok eğlenceliydi. O kadar keyif aldım ki, cupcake yerine düğün pastaları konusunda uzmanlaşmaya başlayabilirim. Ama şu anda işimin başına dönmem gerekiyor. İşin bittiğinde bunları kutsal korunun yanındaki resepsiyon alanına getirebilir misin? Yolu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Maggie hemen. "Nina işini bitirir bitirmez onları getirmekten mutluluk duyacağım."

"Teşekkürler Maggie." Lauren gülümsedi. "Birazdan görüşürüz. Pasta süsüyle ilgili her şeyin mükemmel olduğundan emin olmalıyım. Bir gelin ve iki damat resmi bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Nina gülümsedi. "Hayal edebiliyorum." Lauren uzaklaşırken el salladı ve sonra tabelalar üzerinde çalışmaya geri döndü.

"Şey..." Lissa, Maggie'nin daha önce geçirdiği kazadan kalan son camları süpürmeyi yeni bitirmişti. "Görünüşe göre birleşme töreni için her şey hazır. Umarım Saber zamanında gelir - gelmeye çalışacağına söz vermişti."

Nina kalbinin sıkıştığını hissetti. Keşke Reddix de gelseydi! *Hayır*, diye kendini azarladı. *O gelmeyecek ve onsuz daha iyisin.*

"Umarım o da gelir," dedi arkadaşına gülümseyerek. "Eminim çok güzel bir tören olacak."

* * * * *

"Çok güzel bir tören olacak," dedi Saber uçuş ceketini çekerek. "Ve sen de benimle geliyorsun."

"Yedi Cehennem'de neden sen?" Reddix homurdandı. "Seninle gelemeyeceğimi biliyorsun-Nina muhtemelen orada olacak."

"İşte tam da bu yüzden geliyorsun." Kılıç bir elini onun koluna koydu ve onu bekleyen mekiğe doğru çekti. "Hadi gel."

"Hayır." Reddix inatla kendini tuttu. "Yapamam."

"Neden olmasın? Bunu istediğini biliyorum." Kılıç onunla yüzleşmek için döndü. "Bak kardeşim, onsuz *mutsuksun*, sana bakan herkes bunu görebiliyor. Minda bile geçen gece onu ziyaret ettiğimizde bana bundan bahsetti. Peki seni tutan ne?"

Reddix içini çekti ve başka tarafa baktı. "Diyelim ki bensiz daha iyi durumda."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Saber talep etti. "Neden? Onu kaçırdığın için mi? Bunun için seni affettiğini sanıyordum."

"Hayır, bununla hiçbir ilgisi yok..."

"Peki, bunun neyle ilgisi var?" Saber sordu. "Biliyor olabilirsin, Lissa bana Nina'yla birlikte Ana Gemi'ye gittikleri gece olanları anlattı. Nina'nın harap olduğunu ve senin de oldukça kötü görüldüğünü söyledi. Ona bu kadar değer verdiğini bildiğimiz halde neden gitmesine izin verdin?"

"Onu tutamadığım için gitmesine izin verdim, tamam mı?" Reddix hırladı. "Çünkü ona normal bir erkeğin verebileceğini veremedim."

"Ne demek 'normal bir erkek'?" Kılıç kaşlarını çatı. "Artık RTS'den kurtulduğunu sanıyordum."

"Öyleyim... çoğunlukla." Aslında Reddix hâlâ başkalarının duygularını "duyabiliyordu" - örneğin, arkadaşının şu anda onun için endişelendiğini ve üzüldüğünü anlayabiliyordu. Ama bu, başka bir odadan bağırان biri gibi görmezden gelebildiği, boğuk, uzak bir histi. Rahatsız ediciydi ama artık zayıflatmıyordu, bu da iyi bir şeydi. Geçmişte böyle büyük bir

Hayatının son on yılını alan hastalığın azalması onu mest edebilirdi. Bunun yerine, sadece mutsuz hissediyordu.

Kılıç kaşlarını çattı. "Ne demek 'çoğunlukla'?"

Reddix, "Yani hâlâ insanların ne hissettiğini anlayabiliyorum, sadece beni o kadar etkilemiyor," dedi. "Bu da Xandra'nın bana söz verdiği şeyle ilgili, o yüzden sanırım şikayet edemem."

"Yani sözünü tuttu." Kılıç başını salladı. Reddix ona olanları ayrıntılara girmeden çok kısa bir şekilde anlatmıştı ama yine de merak ettiği belliydi.

"Sözünü tutmaktan çok daha fazlasını yaptı." Reddix kaşlarını çattı. "Bana lanet olası bir bonus verdi - eğer onunla birleşmeye çalışırsam Nina ile geleceğimin nasıl olacağını gösterdi."

"Demek bütün mesele buymuş." Kılıç kaşlarını çattı. "Pekâlâ, bana her şeyi anlat. Sana tam olarak ne gösterdi?"

"Gerçek şu ki, RTS kontrol altında olsa da ben hâlâ sakatım."

"Sakat mı? Hadi ama, Reddix..."

"Benim Dokunma Hissim yok!" Reddix sabrını kaybederek kükredi. "Görmüyor musun? Yoksa sahip olduğun şeyi artık düşünmeyecek kadar hafife mi alıyorsun?"

"Dokunma Duyunuz var," diye karşı çıktı Saber. "Sadece tersine çevrilmiş - RTS böyle bir şey, değil mi?"

" bu değil," diye ısrar etti Reddix. "Mesele şu ki, Nina'dan onunla *bağ kurabilecek* temel yeteneklerden yoksun biriyle kalmasını isteyemem. Hiçbir zaman gerçekten bağ kuramayacakken ondan hayatını benimle paylaşmasını isteyemem. Bir süre sonra benden nefret edecek, Saber! Ona hayatı *zindan* edeceğim." İçini çekti ve bir

elini yüzüne götürdü. "Bunu ona yapamam. Ona çok değer veriyorum... bunu ona yapamayacak kadar çok *seviyorum*."

"O zaman gel de bunu ona söyle," dedi Saber sessizce.

"Ne?" Reddix kızgınlıkla arkadaşına baktı. "Yedi Cehennem'de bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü zaman zaman tam bir pislik gibi davransan da özünde iyi bir insansın," dedi Saber acımasızca. "Lissa bana Nina'yla aranızdakileri nasıl bıraktığını anlattı; onu umursamadığını, sadece RTS'ni tedavi etmek için kullandığını düşünmesine izin vermişsin. Bu yanlış Reddix. Ona bundan daha fazlasını borçlusun."

"Tanrıça kahretsin..." Reddix elini yüzünde gezdirdi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama açıklamaya çalışırsam birlikte kalmak için ısrar edeceğinden korktum. Ve cadı bana bunun nasıl sona ereceğini gösterdi."

"Sana *tam olarak* ne gösterdi?" Saber talep etti. "Ve ona güvenebileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bana diğer her konuda doğruyu söyledi," diye homurdandı Reddix. "Hiçbir zaman RTS'mi tamamen iyileştirebileceğini iddia etmedi - onu susturabileceğini söyledi, ki tam olarak yaptığı da buydu. Artık yaşanabilir, çekilebilir durumda. Peki neden bu konuda yalan söylesin?"

"Çünkü o bir cadı," dedi Saber sabırla. "Çünkü bizden nefret ediyor-hepimiz ama özellikle de baban."

"Ne?" Reddix irkilerek ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Neden?"

Kılıç başını salladı. "Nedenini tam olarak bilmiyorum. Sadece babamın bana ne söylediğini biliyorum - görünüşe göre annen gelmeden önce Redan'ın Xandra'ya katılması gerekiyordu."

"Bunu bana *hiç* söylemedi."

"Muhtemelen senin onu arayacağını hiç düşünmediği içindir. Babama göre, yıllar önce araları bozulmuş. Sonra Xandra

ve bir daha birbirlerini hiç görmediler. Bir düşünün..." Kılıç alnına vurdu. "Kin besliyor olabilir. Sırf seni mutsuz etmek için sana tamamen yanlış bir şey göstermiş olabilir."

Reddix kaşlarını çatı. "Keşke bunun doğru olduğuna inanabilsem ama... hayır. Ben öyle düşünmüyorum. Bana gösterdiği şey... doğruluk payı vardı. Mantıklı geliyor. Bir Kindred ile gelinini birbirine bağlayan nedir? Bağları. Biz genetik tüccarlarız, Saber. Kendi kanımızla birleştirmek için yeni kan arayarak yıldızları gezeriz. Bu kadar farklı varlıklarla bir yaşam kurabilmemizi, yeni kültürlerin, dinlerin ve tutumların zorluklarının üstesinden gelebilmemizi sağlayan şey nedir? *Bağımız*. Eğer bunu Nina'ya veremezsem, beni terk eder."

"Meselenin özü de bu, değil mi?" Kılıç ona bir kaşını kaldırdı. "Seni terk etmesinden korkuyorsun, o yüzden önce sen terk ettin."

"I..." Reddix isteksizce başını salladı. "Sanırım haklısın. Kendime onun acı çekmesini engellemeye çalıştığımı söyledim ama sen böyle söyleyince yaptığım şey korkakça ve zayıfça geliyor."

"Korkmakta utanılacak bir şey yok, kardeşim." Kılıç onun omzunu nazikçe sıktı ve Reddix diğer erkeğin kendisi için hissettiği ilgi ve endişeyi, sahile vuran dalgaların uzaktan gelen mırıltısı gibi "duydu". "Lissa ve ben Yonnie Six'te birlikteyken ölesiye korkuyordum," diye devam etti Kılıç. "Onun gözünde bir erkekten daha değersiz görüneceğimden, bana olan saygısını yitireceğinden ve beni terk edeceğinden korkuyordum. Ben de senin yaptığının aynısını yaptım, önce ben ayrıldım."

"Sen mi yaptın?" Reddix kaşlarını çatı. "Neden bana bundan hiç bahsetmedin?"

"Utaniyordum," diye itiraf etti Saber. "Onu çok seviyordum ama ona çok kötü davrandım." Gülümsedi. "Ama bir şekilde, gerçekten hak etmediğim halde beni affetme cesaretini kendinde buldu." Reddix'in omzunu tekrar sıktı. "Nina'nın sana nasıl baktığını gördüm, kardeşim. Hayatım üzerine bahse girerim ki o da seni affetmenin bir yolunu bulacaktır."

Reddix iç çekti. "Ama işleri onun için daha da zorlaştırmayacak mıyım? Gerçekten nasıl hissettiğimi ama yine de birlikte olamayacağımızı açıklamak?"

Kılıç düşünceli görünüyordu. "Bence bu onun için onu kullandığını ve bir kenara attığını düşünmekten daha kolay olacaktır. Bir dişi, onu düşündüğünüzü ve ona değer verdiğinizi bilmekten hoşlanır - bunu gösteremeseniz veya bu konuda bir şey yapamasanız bile. Gerçekten, bence benimle gelmelisin. Nina'ya bir açıklama borçlusun."

Reddix onun haklı olduğunu biliyordu.

"Pekâlâ," dedi iç çekerek. "Geleceğim. Yüzüme tükürse bile, en azından onu son bir kez görebileceğim."

Saber gülümsedi. "Yüzüne tükürmeyecek. Gel kardeşim, gidelim. Gitmemiz gereken bir birleşme töreni var."

Bölüm Otuz Dört

"Muhteşem bir törendi." Olivia resepsiyon alanındaki yuvarlak masada Nina ve Lissa'nın yanına otururken mutlulukla içini çekti. Düğünün kutsal korunun hemen yanına kurulmuş, yanları açık, büyük beyaz bir çadırdı. Nina her masanın, minyatür resim çerçeveli yer takımları ve minik badem torbalarıyla çevrili egzotik uzaylı çiçeklerinden oluşan bir orta süsü ile mükemmel görüldüğünü görmekten memnundu.

"Gerçekten öyleydi," diye kabul etti. Aslında, şimdiye kadar katıldığı en dokunaklı düğünlerden biriydi. Kat, Olivia ve Sophia tarafından koridorda yürütülmüş ve mihrabın yanında bekleyen iki damadı Lock ve Deep'e teslim edilmişti. Yeminler biraz karmaşıktı - iki yerine üç 'Evet' vardı ama Lissa çok güzel bir şekilde yerine getirmişti. Sonunda, Kat her iki erkeği de aynı anda öptüğünde, Kat'in bağınaz büyükannesi de dahil olmak üzere herkes alkışlayarak yerlerinden kalktı.

Söz konusu büyükanne şu anda pasta ve içeceklerin hazırlandığı çadırın ön tarafına yakın bir yerde punç içerek sarhoş oluyordu. Üçlü pasta kesme töreni hem eğlenceli hem de unutulmaz olmuştu. Kat ve Deep pastayı birbirlerinin ağzına tıktırmış, sonra da ikisi birden zavallı Lock'a saldırarak ağzını pastayla öyle bir doldurmuşlardı ki neredeyse gülmekten boğulacaktı. Pasta kreması tabii ki her yere bulaşmıştı -Derin'in gür siyah kaşlarına bile bulaşmıştı. Şimdi üçü bir arada duruyor ve bir dilim pastayı daha paylaşıırken mutlu bir şekilde konuşuyorlardı.

Nina, Kat ve iki kocasının birlikte son derece mutlu olacaklarından emindi - sadece onlar adına biraz daha neşeli olabilmeyi diliyordu. Ama törenden önce Maggie'yle konuşurken geçirdiği küçük sinir krizinden beri bir daha kendine gelememişti.

"Hey," dedi Lissa, elini onun koluna koyarak. "İyi misin Nina?" "İyiyim." Arkadaşına gülümsemeye çalıştı. "Sadece biraz yorgunum, hepsi bu." "Peki o zaman, pastanı ye." Olivia büyük düğün pastası dilimini işaret etti. Nina'önünde kek vardı. "Şeker acelesi - bu size kesinlikle enerji verecektir."

Nina gülümsedi. "Eminim öyle olacak, çok lezzetli görünüyor."

"Elbette öyle." Liv kendi pastasına bariz bir beklentiyle baktı. "Sen ne çeşit aldın?"

Nina, "Sen ve Lissa ile aynı, kayısılı beyaz çikolata," dedi. "Evet, bağlayıcı meyve katmanından biraz denemeyi düşündüm, ama biliyorum ki ve ben küçük Daniel'e bir kardeş almaya hazır değilim. Henüz kız kardeşin yok." Liv sırttı. "Gerçi Baird'in denemekten kesinlikle hoşlanacağına eminim."

"Bekâr olduğum için ben de o katmandan uzak duruyorum." Nina içini çekti. "Bu pastadan sadece bir ısırık alacağım, yemin ederim. Artık eve döndüğüme göre karbonhidratlarıma dikkat etmeye başlamam gerekiyor."

"Kimi kandırıyorsun, kızım?" Olivia sırttı. "Bu pastayı Lauren yaptı, öyle bir ısırıkla yiyemezsin. Hadi, sen de dene, Lissa. Hepimiz aynı anda yiyelim."

Nina ve Lissa birbirlerine gülümsediler ve çatallarını aldılar.

"Pekâlâ," dedi Nina. "Kolumu büktün."

"Üç deyince," diye talimat verdi Liv. "Bir... iki..."

"Üç," bitirdi Nina. Tabağını kendisine doğru çekerek, zengin tereyağı kreması, nemli, kabarık kek ve yapışkan tatlı dolgudan oluşan tepeciğe daldı. "Mmmm," diye mırıldanarak lezzetli karışımın dilinin üzerinde erimesine izin verdi. O kadar iyiydi ki, kendinden geçerek gözlerini yukarıya yuvarladı. "Haklısın Liv

-*"Hepsini yiyeceğim."* Tekrar daldı ve daha da büyük bir ısırık aldı. Acılarını pastayla boğmak yanlış olabilirdi ama , çok zor bir dönem geçirmişti.

son birkaç haftadır. Hayatını renklendirecek tatlı bir şeye ihtiyacı vardı. Kendini haklı hissederek biraz daha yedi.

"Hepsini yedikten sonra ikinci bir parça için geri döneceksin, değil mi?" Liv sırtıttı ve kendi kekine yumuldu. "Çok güzel... ve kayısı için alışılmadık bir tat." Kaşlarını çatarak bir ısırık daha aldı. "Aslında daha *önce hiç* böyle bir kayısı tattığımı sanmıyorum."

"Çünkü kayısı *değil*." Lauren yüzünde endişeli bir ifadeyle masaya doğru koştu, Maggie de peşindeydi. "Herkes dursun! Çatalları indirin!" diye bağırdı.

"Ne? Neden?" Nina bir lokma daha bitirdi ve çatalı yaladı. "Hamurun içine fare falan mı düştü?"

"Hayır, öyle bir şey yok ama katmanlardaki işaretler karışmış."

Maggie suçlulukla, "Benim hatamdı," diye açıkladı. "Çok özür dilerim, sadece yardım etmek istemiştim. Asla sorun yaratmak istemedim."

"Ne tür bir sorun?" Nina bütün bunlar hakkında çok kötü şeyler hissetmeye başlamıştı.

"Hani şu sevişmeyi çok istediğin, derinden sürünerek çıktığın türden," diye inledi Olivia. Lauren'a baktı. "Bana yüzümüzü *meyveli kek*le doldurduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Korkarım öyle." Lauren parmaklarını birbirine geçirdi. "Ne kadar yedin?"

"Hemen hemen bütün dilimi. Tadının tanıdık *geldiğini düşündüm*." Olivia kaşlarını çattı ve oturduğu yerde kaydı. "Aman Tanrım, neler oluyor? Bu çok *hızlı* çalışıyor."

"Çok konsantre olduğu için," diye neredeyse feryat ediyordu Lauren. "Meyveyi pişirdiğimde gücünü neredeyse dört katına çıkardım. Gitmek zorundayım"

Herkesi uyarın!" Tekrar aceleyle diğerk masaları dolağmaya bağıladı. "Yemeyi bırakın," diye bağırdığını duydu Nina. "Bir lokma daha olmaz!"

"Tamam, şimdi Baird'i bulmalıyım." Liv ayağa fırladı. "*Çabuk ol.*"

"Ben de Saber'ı bulmalıyım," diye itiraf etti Lissa, bacak bacak üstüne atarak.

"Törene zamanında yetişemediğini sanıyordum," dedi Liv.

"Gelmedi ama tam pastayı keserlerken bağlantımız üzerinden beni aradı ve ineceğini söyledi." Bacaklarını açtı ve tekrar birleştirdi. "Ah canım!"

Ah canım haklıydı. Nina tabağına baktı ve bir şekilde neredeyse tüm dilimi tüketmeyi başardığını fark etti. Ve şimdi etkilerini hissetmeye başlamıştı.

"Nina?" Maggie ona endişeyle baktı. "Sen iyi misin? Yüzün kızarmış."

"Hayır, Nina!" Liv başını salladı. "Çok özür dilerim, pastayı senin de yiyeceğini düşünmemiştim bile." Lissa'ya baktı. "Kimseye bağılı değil, ne yapacak ki?"

Lissa başını salladı ve koltuğunda kaydı. "Üzgünüm ama bilmiyorum." Nina'ya baktı. "Sen iyi misin?"

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf etti Nina. "Her yerim sıcak ve... ve hassas hissediyorum. Neredeyse kaşınıyor. Bir tür alerjik reaksiyon geçiriyor olabilir miyim?"

"Sanmıyorum, sanırım bu sadece bağılayıcı bir meyve," dedi Lissa. "Gerçi daha önce hiç denemedim ama..."

Liv, "Bir keresinde Kat'in meydan okuması üzerine yapmıştım," dedi. "Ve hepimizin hissettiğı şey tamamen normal - gerçi bu benim meyveyi yediğimde çok daha hızlı bir tepki."

"Ne yapabilirim ki?" Nina da sandalyesinde kıpırdanmaya başlamıştı. Her tarafının sıcak olmasının yanı sıra, meme uçları aniden o kadar sıkıydı ki ağırıyorlardı ve bacaklarının arasındaki nokta ihtiyaçla zonkluyordu.

"Beklemekten başka yapabileceğin bir şey yok," dedi Liv acımasızca. "Korkarım seni zor günler bekliyor, tatlım. Üzgünüm."

"Onu süitine geri götürmeliyiz," dedi Lissa. "Aksi takdirde, herhangi bir çiftleşmemiş Kindred erkeğiyle temas ederse..."

"Haklısın!" Olivia başıyla onayladı. "Geri dönmeli ve kendini en az yirmi dört saatliğine eve kapatmalı."

"Bütün bir *gün mü?*" Nina inledi. "Ciddi misin sen? Bu şeyin etkisinin geçmesi bu kadar uzun mu sürüyor?"

"Korkarım öyle." Liv başını salladı ve tekrar yer değiştirdi. "Aman Tanrım, gidiyorum

Burada *deliriyorum*. Baird'i bulmalıyım."

"Ama birinin Nina'yı süitine geri götürmesi gerekiyor," diye itiraz etti Lissa. "Ana Gemi'de nasıl dolaşacağını henüz bilmiyor."

"Var," diye gönüllü oldu Maggie. "Onu geri götüreceğim." Özür dileyerek Nina'ya baktı. "Bütün bu karmaşa benim hatam olduğu için en azından bunu yapabilirim."

"Harika, siz kızlar gidin." Olivia çoktan yerinden kalkmış, Lissa da onu takip ediyordu.

"Özür dilerim." Lissa Nina'nın elini kısa bir süre sıktı. "Gerçekten üzgünüm Nina ama gitmem gerek."

Nina dişlerini sıkarak, "Sorun değil, benim de gitmem gerek," dedi. Karıncalanma ve hassasiyete bir de boşluk hissi eklenmişti - doldurulmaya ihtiyacı olduğu hissi. *Eğer odama dönebilirim belki bu işi kendim halledebilirim*, diye düşündü umutsuzca. Tabii oraya varmadan önce kıyafetlerini yırtıp kendine dokunma dürtüsüne karşı koyabilirse. "Gel

" dedi Maggie'ye, dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak. "Hadi buradan çıkalım, bana evime giden yolu göster. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. *Şimdi.*"

* * * * *

"Sana söylüyorum, git onunla konuş," dedi Kılıç beşinci kez. "Muhtemelen kutsal korunun aşağısındadır. Lissa bana katılım sonrası kutlamayı orada yaptıklarını söyledi."

Reddix, "Onu öylece içeri almak istemiyorum," diye itiraz etti. "Ya beni görmek istemezse? Ya şimdi benden nefret ediyorsa?"

Saber sabırla, "Sen açıklayana kadar bunu asla atlatamayacak," dedi. "Aslında-bekle..." Gözleri uzaklara dalıp gitti ve başını sallayarak, "Tamam, hemen geliyorum," dedi. Kaşlarını çatarak tekrar Kılıç'a baktı. "Bağlantımızdan arayan Lissa'ydı - süitimize geri döndü ve hemen gelmemi istiyor."

"Peki ya Nina? Nerede olduğunu söyledi mi?"

Kılıç bir an için tekrar konsantre oldu. "B 1245 numaralı süitte, ziyaretçi kanadında olduğunu söylüyor. Gidip kapısını çalın ve özür dileyin. Bakalım ne olacak."

Reddix, "Olacak olan şey Nina'nın yüzüme bir tokat atıp beni kapı dışarı etmesi," diye hırladı. Ama onunla konuşması ve özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Eğer ona vurmak isterse, bu tam olarak hak ettiği şey olacaktı. *En iyisi gidip cezamı çekeyim.*

Ziyaretçi kanadına doğru ilerledi ve koridorda B 1245'i tarayarak yürüdü. Kapıyı bulduğunda, kapıyı çalabilmek için tam bir dakika boyunca önünde durmak zorunda kaldı. Sonra derin bir nefes alarak parmak eklemlerini kalın metal levhaya vurdu.

Cevap gelmedi ama içeride birinin kıpırdadığını duyabiliyordu. Kapıyı bir kez daha çaldı ve sanki biri kapıya doğru ilerlemeye çalışıyormuş gibi bir itiş kakış sesi duydu.

"Kim o?" Sesi metal kapı yüzünden boğuk çıkıyordu ama o olduğunu anlayabiliyordu.

"Nina?" diye seslendi. "Benim, Reddix. İyi misin?"

Sanki kapıyı açıp açmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun bir duraklama oldu.

"Nina, lütfen, sadece konuşmak istiyorum."

"Bilmiyorum." Sesi tereddütlü geliyordu. "Bunun iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum."

Reddix öne doğru eğildi, duyuları tamamen ona uyumlanmıştı. Kadının kapının hemen içinde bir ayaktan diğerine geçerken çıkardığı sesi duyabiliyordu ve sonra bir şeyin kokusunu almaya başladı. Her yerde tanıyabileceği sıcak, tanıdık, kadınsı bir koku; onun arzusunun kokusu. Kapının altındaki küçük çatlağın altından süzölüp burnuna saldırdı ve onu anında sertleştirdi. Orada ne haltlar dönüyordu? Başka bir erkekle mi birlikteydi? Yoksa neden böyle koksunki?

İçinde sahiplenici bir öfke parladı. Kız onundu, lanet olsun! Eğer başka bir erkek ona elini sürmeye cüret ederse ölecekti... *yavaşça*.

"Nina!" diye kükredi ve elinin tersiyle metal kapıya vurdu. "Kahretsin, aç kapıyı-şimdi."

"Pekâlâ, pekâlâ." Kapı kayarak açıldı ve kadın orada durdu, üzerinde ince, ipeksi, siyah bir bornoz vardı ve onu sıkıca sarmıştı. Reddix'e göre üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Reddix ona doğru bir adım attı ve kadının kokusu daha da güçlendi; sıcaklık, ihtiyaç, arzu.

onu *deli ediyordu*. Özellikle de bunun başka bir erkeğe yönelik olabileceğini düşündüğünde.

"Pekâlâ, nerede o?" diye homurdanarak kadının etrafından dolaştı ve boş süite baktı. "Hangi cehennemde bu piç? Sana dokunduğu için onu öldüreceğim, yemin ederim."

"Sen neden *bahsediyorsun*?" Reddix süiti hızlıca gözden geçirirken Nina ona deliymiş gibi baktı. Ama orada bir tek o vardı, hatta Reddix başka bir erkeğin kokusunu bile almıyordu. Öyleyse neler oluyordu? Kokusu derin bir ihtiyaç içinde olduğunu ve bağlanmaya hazır olduğunu söylüyordu. Süitinde tek başına vakit geçiriyorsa neden böyle kokuyordu?

Reddix onunla yüzleşmek için döndü. " oluyor?" diye sordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye karşılık verdi. "Önce beni kullanıp atıyorsun, sonra da buraya gelip deli gibi konuşuyorsun. Burada ne işin var senin?"

Reddix kaşlarını çatarak, "Seninle konuşmaya geldim," diye mırıldandı.

Söyleyecek daha çok şeyi vardı ama şimdi ona baktığı için sözcükler kurudu. Onu hiç bu kadar güzel, bu kadar çekici görmemişti. Yanakları kızarmıştı ve uzun siyah saçları yüzünün etrafında dağınık bir yele oluşturmuştu. İnce siyah bornozun altında meme uçlarının sivri uçlarını, göğüslerinin ve kalçalarının dolgun kıvrımlarını görebiliyordu. Ve tabii bir de kokusu vardı -Tanrıça, o kadar *ateşli* kokuyordu ki. Duyularına saldıran bu tatlı aroma düşünmesini zorlaştırıyordu.

"Yani... Açıklamam gerekiyor," diye ekledi duraksayarak.

"Neyi açıklayayım? Pisliğin teki olduğunu mu?" Nina elini kalçasına koydu. "Teşekkürler ama ben bunu zaten kendim anladım."

"Hayır, öyle değil. Demek istediğim, ben bir pisliğim - eğer bu kelime düşündüğüm anlama geliyorsa," diye homurdandı. "Ben düşüncesiz bir piçim ve seni incittiğimi biliyorum ama bir nedenim vardı - yaptığım şey için *iyi* bir neden."

"Öyle mi?" Nina kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Yüzünde neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Onun yanında olmak bile canını bu kadar yakıyor muydu?

"Evet, öyle. ister misin?"

"Hayır." Nina başını salladı. "Aslında, bence artık gitme vaktin geldi. Artık seninle konuşamam."

"Neden olmasın?" Reddix ona doğru bir adım atarak talepte bulundu.

"Çünkü." Bir adım geri çekildi. "Sadece... iyi bir zaman değil. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Kokuna bakılırsa, ihtiyacın olan son şey bu tatlım." Reddix ona doğru bir adım daha attı, sıcak kokusu onu bir mıknatıs gibi çekiyordu. Şaftı o kadar sertleşmişti ki canı yanıyordu; o incecik bornozun içinde çok lezzetli görünüyordu.

"Ne... neden bahsediyorsun?" Nina tekrar geri çekilerek talep etti. "Ne demek kokuyorum? Daha yeni duş aldım."

Reddix ona, "Bununla hiçbir ilgisi yok," dedi ve tekrar öne çıktı. Parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu, ellerini iki yanında yumruk yaptı ve kokusunun içinde uyandırdığı cinsel dürtüleri görmezden gelmeye çalıştı.

"O zaman ne alakası var?" Sesi yüksek ve nefessizdi. Dizlerinin arkası kanepenin kenarına dayanana kadar geri geri gitmişti. Kokusunun içinde serbest bıraktığı hayvani şehvet kükredi. Gidecek başka yeri yoktu, onu köşeye sıkıştırmıştı.

"Şu anda ne kadar ateşli koktuğunla ilgili tatlım," diye . "Kokun ateşinin yükseldiğini falan söylüyor."

"Ben...hayır. Bilmiyorum..." Aşağıya, ondan uzağa baktı. Reddix çıldıracakmış gibi hissediyordu. Burada neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Kontrolünü tamamen kaybedip onu almadan önce kokusunun neden bu kadar sıcak olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Evet, biliyorsun. Bir şeyler bildiğini söyleyebilirim." Çenesini kaldırarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Söyle bana Nina. Sana neler oluyor böyle?"

"Ben... yanlışlıkla meyveli pastadan bir parça yedim, tamam mı?" diye parladı, yanakları utançtan pembeleşmişti. "Maggie'nin hatasıydı - pastanın katlarındaki işaretleri karıştırdı. Sadece evli çiftler için olması gerekiyordu çünkü görünüşe göre bağlanma meyvesi sizi gerçekten... uh..." Başını salladı, yanakları daha da pembeleşti. "Her neyse, geçmesini beklemek için odama geri döndüm. Etkilerinin yaklaşık yirmi dört saat içinde geçeceğini söylediler."

"Bağ meyvesi mi?" Reddix şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bunu duymuştum, İkiz Türler kullanıyor. Çok fazla yersen tehlikeli olması gerekmiyor mu?" Gözlerini Nina'ya dikti. "Ne kadar yedin?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Lauren, kekin dolgusunu yapmak için meyveleri pişirdikten sonra gerçekten konsantre olduğunu söyledi. Pastadan bir parça yedim, yani... sanırım çok fazla."

Kaşlarını çattı. "Ve sen de öylece bekleyebileceğini mi düşündün? Eğer sisteminden atmanın bir yolu yoksa, o şeyin fazlası tehlikeli olabilir, Nina."

"Peki, başka ne yapmam gerekiyordu?" diye sordu. "Gerginliğimi atmama yardım edecek kimsem yok gibi. Burada yapayalnızım - tabii daha önce hiç görmediğim garip bir Kindred bulup yardım istemezsem."

Kadının başka bir erkeğe gideceği düşüncesi bile onu öfkeden kıpkırmızı yapmıştı.

"Diğer erkeklerden uzak dur," diye homurdanarak onu kendine çekti. "Sen benimkini beceriyorsun. Beni duyuyor musun, Nina? *Benim.*"

"!" Ondan uzaklaştı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Sadece kanepenin koluna tutunmak onu kurtardı. "Ben sana ait değilim," diye tersledi. "Bana bu şekilde davrandıktan sonra olmaz. Ben... sen..." Gözleri kocaman oldu. "Oh... Kendimi çok... çok garip hissediyorum."

"Nina? İyi misin?" Endişe, etrafını saran şehvet ve öfkenin kızıl sisini yarıp geçti. Yanakları kızarmış ve göğsü kabarmıştı. Bir tür sinir krizi geçirmeye çok yakın görünüyordu.

"Hayır, tamam mı?" Bir elini göğsüne götürdü. "Kalbim hızla çarpıyor ve nefesimi tutamıyorum... tutamıyorum. Sanki... sanki... bir şekilde aşırı yükleniyormuşum gibi hissediyorum." Başını kaldırıp ona baktı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Bana neler oluyor?"

Onu omuzlarından tuttu ve endişeyle yüzüne baktı, göz bebeklerinin büyüdüğünü ve hızlı nefes aldığını fark etti.

"Şu lanet bağlayıcı meyve. Gerginliğini *atmalısın-şimdi.*"

"*Denedim,*" diye inledi Nina. "Buraya geldiğimden beri ne yaptığımı sanıyorsun? Sen kapıyı çalana kadar... durmadan kendime dokunuyordum." Yanakları utançtan kızarmıştı ama yine de devam etti. "On beş kez boşalmış olmalıyım, ama faydası olmadı - *hiçbir* şeyin olmadı."

"Çünkü sana yardım etmesi için bir erkeğe ihtiyacın var - sadece bir erkeğin özü acını hafifletebilir." Reddix ani bir karar verdi. Nina daha sonra bunun için ondan nefret edebilirdi ama bunu yapmak zorundaydı, ona yardım etmek zorundaydı. Burada durabilir ve

Onu bundan uzak tutabilecekken bir tür kriz geçirmesini izlemek. "Uzan," diye emrederek onu kanepeye doğru itti.

"Ne?" Nina ona direnerek itiraz etti. "Neden?"

"Çünkü kısa süre içinde rahatlamazsan ciddi sorunlar yaşayacaksın. Bu yüzden sana yardım edeceğim. Şimdi kanepeye uzan ve bacaklarını benim için aç."

"Ben... hayır." Kaşlarını sertçe çatı. "Sen bir pislik ve hıyarsın. Beni kullandın ve terk ettin. Senin yardımına ihtiyacım *yok*."

"Bunların hepsi olabilirim," diye hırladı Reddix. "Ama şu anda bana ihtiyacın *var*. Şimdi kanepeye uzan ve bacaklarını aç Nina. Yoksa seni zorlamak zorunda mıyım?"

Bir elini boynuna götürdü. "."

"Seni tehlikeden uzak tutmak için mi? Kesinlikle yapardım." Gözlerindeki korkuyu görünce, sesini daha yumuşak, daha nazik hale getirmek için elinden geleni yaptı. "Sorun yok Nina," diye mırıldandı. "Seni becermeyeceğim. Sadece biraz tadına bakarak rahatlamana yardımcı olacağım. Sadece boşalana kadar küçük amını yalamam gerekiyor, bu yardımcı olacaktır."

Nefesi boğazında düğümlendi, gözbebekleri şehvet ve ihtiyaçla büyüdü ama yine de meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Ya... ya yapmanı istemiyorsam?"

Reddix'in sabrı tükenmişti.

"Çok kötü oldu." Kanepeye oturana kadar onu nazikçe ama sertçe geri itti. Sonra ellerini omuzlarına koydu ve onu aşağı doğru bastırdı. "Bornozunu aç. Ne kadar kötü olduğunu görmeme izin ver," dedi.

Önce bornozu daha da sıkıca kavradı. Sonra dudağını ısırarak, sonunda itaat etti. İnce siyah bornozu açarak vücudunu onun önüne serdi.

Reddix onu içine çekerken derin bir nefes aldı -sıkı koyu pembe meme uçlarıyla dolgun göğüsleri, kıvrımlı beli ve dolgun kalçaları. Ve orada, bacaklarının arasında.

"Aç onları," dedi kısık sesle. "Benim için bacaklarını aç, Nina." Ellerini dizlerine koymuştu ama onu zorlamak istemiyordu. Kendisi istediği için kendini göstermesini istiyordu, onu zorladığı için değil. "Hadi," dedi tekrar, yumuşakça. "Kendini bana aç."

"İyi," diye fısıldadı sonunda. Kalçaları ayrıldı ve Reddix bir iniltiyi ısırmak zorunda kaldı. Küçük amcığı yeni tıraş edilmişti, dolgun, çıplak dudakları bariz bir ihtiyaçla şişmişti. Dış dudakları, kaygan kıvrımlarını ve klitorisinin pembe incisini gösterecek şekilde ayrılmıştı. Amının tamamı kaygan ve balla ıslanmıştı. Uylukları da balla parlıyordu. Kokusu o kadar güçlü ve tatlıydı ki, sadece onu koklayarak boşalabileceğini düşündü.

"Tanrım, tatlım," diye inledi, önünde dizlerinin üzerine çökerek. "Şu haline bak, buna çok ihtiyacın *var*."

Nina gergin bir fısıltıyla, "Ben... Ben biliyorum," diye itiraf etti. "Acıyor, Reddix. *Çok* acıtıyor. Ama ben de hassasım - kendi parmaklarım bile çok sert görünüyor."

"O zaman parmaklarımı kullanmayacağım," diye homurdandı usulca. Kısa bir süre başını kaldırıp ona baktı. "Merak etme tatlım, bunu atlatmanı sağlayacağım. Daha sonra konuşabiliriz."

Sonra başını eğdi ve tam kalçalarının arasına sıcak, nazık bir öpücük kondurdu.

Bölüm Otuz Beş

Nina inledi ve Reddix'in dudakları amına değdiği anda sırtını kamburlaştırdı. Elinde değildi - zihni onu incittikten sonra Reddix'le hiçbir şey yapmamak istese de, vücudu buna karşı çıkmıştı. Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde acı çekiyor, *ihtiyaç duyuyordu*. Ara sıra azdığı olmuştu -kim azmazdı ki? Ama aşırı arzu yüzünden hiç gerçek bir *acı çekmemişti*. Sanki derisi çok sıkıymış, yakında bir şey olmazsa ölecekmiş ya da patlayacakmış gibi hissediyordu. Ve bir şeyler *oluyordu*-Reddix ona bir şeyler oluyordu.

İlk başta onu usulca öptü, sanki ne kadarını kaldırabileceğini, ne kadar hassas olduğunu ölçer gibiydi. Adam kapıyı çalmadan birkaç dakika önce kendi parmakları ona çok fazla gelmiş olsa da, adamın ağzı tam ona göreymiş. Nefes nefese inledi ve adam daha derine bastırıp dış kedi dudaklarının arasından geçerek arzuyla şişmiş kaygan iç kıvrımlarına ulaşırken hareketsiz kalmaya çalıştı.

Tatlı, derin öpücük sonsuza dek sürecekti gibi görünüyordu, sıcak ağzı Nina delirebileceğini düşünene kadar açık amının üzerinde nazikçe hareket ediyordu. Sonunda Reddix başını kaldırdı.

"İyi misin, tatlım?" Gümüş gözleri şehvetle yarı kapalıydı ve dudakları şimdiden kızın sularıyla parlıyordu. "Canını yakmıyorum, değil mi?"

"Hayır," diye kekeledi Nina nefes nefese. "İyi hissettiriyor. Doğru." Bunu kabul etmek istemiyordu ama elinde değildi, gerçek buydu. Daha yeni başlamıştı ama vücudu sakinleşmeye ve açılmaya başlamıştı bile. Artık kendini o kadar paniklemiş hissetmiyordu - sanki bir parçası, o burada olduğuna göre iyi olacağını içgüdüsel bir düzeyde biliyordu.

"Güzel." Bir dakika boyunca onun gözlerini kendi gözleriyle tuttu. "Çünkü şimdi seni yalamak üzereyim. Tatlı amını iyice açacağım ve boşalana kadar seni uzun uzun yalayacağım. Çünkü ihtiyacın olan şey bu, Nina-dilim içindeyken boşalmalısın. Ben senin sıcak küçük amını yerken sen de yüzüme boşal. Anladın mı?"

"Ben... evet," diye neredeyse inliyordu vücudu yeniden aşırı hızlanmaya başladığında. Tanrım, *çıldırma*k üzereydi. Artık kalbi duracakmış gibi hissetmiyor olması arzusunun azaldığı anlamına gelmiyordu, aksine artmıştı. Ama şimdi arasındaki adama odaklanmıştı. "Lütfen," diye yalvardı kırık bir sesle. "Lütfen, ihtiyacım var... ihtiyacım var..."

"Her şey yolunda tatlım," diye usulca homurdandı. "Sadece rahatla ve endişelenme. Onu sana vereceğim. İhtiyacın olduğu kadarını ve daha fazlasını."

Sonra başparmaklarıyla amının dış dudaklarını araladı ve uzun, sıcak bir yalama yaptı, dilinin düz kısmını girişinin altından yarığının tepesine kadar sürükledi.

Nina haykırdı ve ellerini iki yanında yumruk yaptı. Ama bu yeterli değildi; tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. Körü körüne uzanarak onun başını buldu ve parmaklarını uzun, mavi-siyah saçlarına doladı. Reddix boğazının derinliklerinde hırladı ve onu tekrar yaladı, ellerini üzerinde hissetmekten açıkça hoşlanıyordu. Cesaretlenen Nina daha sert çekti, pelvisini onunla buluşmak için yukarı bastırdı, ona daha iyi erişim sağlamak için uyluklarını daha da geniş açtı.

O da kızın klitorisini ağzına alarak ve diliyle ona vurarak karşılık verdi. Birdenbire, bu çok fazlaydı. Nina'nın nefesi kesildi ve kaskatı kesildi - orgazm ona yaklaşan bir tren gibi çarptı. Tüm vücudu titredi ve bir an için gözlerinin önünde yıldızların patladığını gördü.

"Oh!" diye bağırdı, zevk kıvılcımları sinirleri boyunca dans ederken. Meme uçları göğüslerinin uçlarında acı veren küçük zirvelere doğru gerildi ve

tüm vücudu bir an için kaskatı kesildi. Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda Reddix başını kaldırdı.

"Aynen öyle tatlım," diye hırladı kısık sesle. "Benim için gel. Yüzümün her yerine boşal." Sonra bağıını eğdi ve onu tekrar yalamaya bağıladı, Nina tüm vücuduna zevkten elektrik çarpıyormuş gibi hissedene kadar klitorisinin GıGmiG düğmesini yaladı, emdi ve kırbaçladı.

"Reddix," diye nefesini tuttu, adamın saçlarını çekeştiriyor ve yüzüne sürtünmek için amını utanmazca yukarı bastırıyordu. "Tanrım lütfen... lütfen durma! *Durma!*"

Onaylayarak homurdandı ve daha da sert yaladı. Kıcının altına uzanarak onu kaldırdı, pelvisini sanki bir kase su gibi ve bir içki için ölüyordu. Dili her yerde gibiydi, Nina çıldıracak gibi hissedene kadar en hassas yerlerini yalıyor, okşuyor, titriyordu.

Akıl sağlığını korudu ama yine boşaldı. Ve tekrar ve tekrar. O kadar çok boşaldı ki sayısını unuttu. Sonunda onu itmek zorunda kaldı.

"Yapamam," diye soludu, nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabarıyordu. "Artık yok."

"Pekala, tatlım. Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Arkasına yaslandı ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Evet... ve hayır." Nina titreyerek doğruldu ve bir şekilde siyah bornozunu üzerine çekmeyi başardı. "Yapamam... Ben..." Başını iki yana salladı. "Henüz atlatamadım ama bir molaya ihtiyacım var. Sonsuza kadar böyle devam edemem."

"Yapabilirim." Gözleri şehvetle parlıyordu. "İhtiyacın olan buysa bütün gece amını yalayabilirim tatlım."

Nina'nın ihtiyacı olan şey bu değildi -tam olarak değil- ama bunu kabul edemezdi. derin boşluğu, büyüyen acıyı kabul edemez ya da açıklayamazdı.

ve doldurulması gerekiyor. *İyi olacağım*, dedi kendi kendine sertçe. *Onu zaten yeterince içeri aldım. Daha fazla ileri gitmeyeceğim.*

"Konuşalım," dedi, bacak bacak üstüne atıp ne kadar hassas olduğunu düşünerek , adam onu neredeyse çiğ çiğ yalamıştı. Bunun için yalvarmadığından değil. Nina bu utanç verici düşünceyi bir kenara itti. "Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin," dedi. "Neden böyle bir pislik gibi davrandığını."

İçini çekti ve onun yanındaki kanepeye oturdu. "Evet, biliyorum. Sana anlatacağım ama konuşurken kucağında olmanı istiyorum." Bacaklarını sıvazladı. "Buraya gel."

"Ne? Hayır!" Nina haykırdı. "Yeterince ileri gittik. Sanmıyorum..." "Düşünmeyi siktir et," diye hırladı. "Seni kucağında istiyorum, böylece gözüm ve en kötüsünü emin olmak için. Ödünü kopardın. Şimdi bana. Eğer sana oral seks yapmamış olsaydım, şu anda kanepede oturup konuşmak yerine tıp merkezinde olabilirdik. Şimdi *buraya gel*, Nina."

İsteksizce onun yanına oturmak için yana kaydı. Reddix hemen onu kucağına aldı ve bacakları kanepede olacak şekilde kucağına yan oturacak şekilde yerleştirdi.

"Bu daha iyi," dedi kaşlarını çatarak. "Şimdi konuşurken yüzünü görebiliyorum ve tekrar sorun yaşamaya başlarsan sana dokunabiliyorum."

"İyi olacağım," diye itiraz etti, rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Adamın sikinin sert çıkıntısının kıcının altında, siyah uçuş pantolonunun içinden kendisine sürtündüğünü hissedebiliyordu. Bacak bacak üstüne atmaya çalıştı ama sert, sıcak şaft hassas amına bastırdıkça bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

"Evet, iyi görünüyorsun," dedi kuru bir sesle. "Bu kadar çok yer değiştirmeyi bırak - bu zaten yeterince zor."

Kelime oyunu yapmıyorum, diye düşündü ve boğazında histerik bir kıkırdamanın yükseldiğini hissetti. Yutkundu ve kendini rahatlamaya zorladı.

"Tamam, iyi o zaman konuş. Tarsia'ya geri döndüğünde bana böyle bir eşek gibi davranman için ne gibi bir sebep sunabilirsin?"

Derin bir iç çekti. "Öncelikle buraya sana geri dönmek ya da birlikte bir hayat kurmaya çalışmak için gelmediğimi bilmelisin."

"Ne? O zaman neden gelmeye zahmet ettin, seni pislik!" Kız adamın kucağından inmeye çalıştı ama adam onu tuttu, elleri sıkıca beline dolanmıştı, ta ki kız çırpınmayı bırakana kadar.

"*Kıpırdamadan* otur, lanet olası! Buradayım çünkü sana bir açıklama borçluyum."

"Tamam." Nina şimdi öfkeliydi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Açıkla."

"Deneyeceğim..." Başını salladı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Tamam, başlangıç olarak, seni sadece RTS'mi tamir ettirmek için kullanmadığımı bilmeni istiyorum. Cadı ile ilk anlaşmam vardı - seni kaçırmaya gelmeden önce onunla anlaşma - ama ondan sonra onunla başka bir temasım olmadı. Seni bataklığa çekeceğini bilmiyordum. Bileğime taktığı *lthss* küçülmeye başlamasaydı nereye gittiğin hakkında hiçbir fikrim ." Başını iki yana salladı. "Bunu gördüğümde ve seni ele geçirdiğini anladığımda... Nasıl hissettiğimi tarif bile edemem. Delirmiştim Nina. Sana zarar vereceğinden, seni öldüreceğinden o kadar endişeliydim ki..." Derin sesi boğuklaştı ve boğazını temizledi. "Sana bir şey olursa ne yapacağımı bilemedim. Özellikle de hepsi benim suçumken."

Nina düşünceli bir şekilde başını salladı. Kendi isteği dışında, adamın sözleri onun üzerinde bir etki yaratıyordu. Suçu başka bir yere atmaya çalışıyor gibi görünmüyordu - tüm suçu kendi üzerine alıyor, olanlara kendisinin neden olduğunu kabul ediyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama bu hâlâ beni kullandığını ve kırık bir oyuncak gibi fırlatıp attığını düşünerek gitmeme neden izin verdiğini açıklamıyor."

daha fazla istemedin."

"Seni kırdım mı?" diye mırıldandı kabaca, yanağını okşayarak. "Kırdım mı, tatlım? Çünkü uçup gidişini izlemek beni neredeyse mahvediyordu. O geminin gökyüzünde kaybolduğunu görmek ve içinde olduğunu ve geri dönmeyeceğini bilmek..."

"Beni gönderdiğin için geri gelmiyordum," diye hatırlattı ona sertçe.

Derin bir iç çekti. "Evet, seni gönderdim ama kendi iyiliğin için."

"Ne?" Nina kaşlarını çatarak ona baktı. "Kalbimi kırmak nasıl benim iyiliğim için olabilir? Nasıl haklı çıkarabilirsin?"

"Seni gönderdim çünkü ihtiyacın olan şeyi sana veremiyorum, tamam mı?" Yüzünden saf bir hayal kırıklığı ifadesi geçti. "Çünkü Dokunma Hissim yok ya da en azından düzgün çalışan bir tane yok."

"Bu da ne *böyle*?" Nina talep etti. "Cadı bundan biraz bahsetti ama ben hiç anlamadım..."

"Bu tüm Dokunuş Kindred'larının sahip olduğu ekstra bir duyu - ya da azından çoğunun." Yüzünü buruşturdu. "Benim türümden bir erkeğe dışisine zihniyle dokunma yeteneği verir. Fısıltılı parmaklar göndererek onu okşayabilir, ondan zevk alabilir... ona fiziksel olarak hiç dokunmadan içine girebilir."

Nina kaşlarını çattı. "Ve... bunu yapamaz

mısın?" Reddix içini çekti. "Hayır.

Yapamam."

Sabırsızlıkla ona baktı. "Ve *bu* yüzden mi benden ayrıldın? Ürkütücü zihin parmaklarını havada gezdiremediğin ve odanın diğer ucundayken bana dokunamadığın için mi? Hepsi bu *mu*?"

"Anlamıyorsun." Derin sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Bir erkeğin dışisine dokunuş hissini verebilmesi için dokunma duyusunun çalışıyor olması gerekir.

Derin Dokunuş, yani aynı anda hem bedenine hem de zihnine nüfuz etmek. Ve Derin Dokunuş olmadan bağlanma gerçekleşemez."

Nina başını salladı. "Hâlâ bunun berbat bir bahane olduğunu düşünüyorum."

"Çünkü hala anlamıyorsun. Bak... bir süredir diğer Kindred eşleriyle birliktesin. Erkekleriyle zihinsel olarak nasıl iletişim kurabildiklerini gördün mü? Bağlanmış çiftlerin nasıl senkronize olduklarını?"

"Şey..." Nina, Liv, Sophie, Kat, Lauren ya da Lissa'nın yüzlerinde, erkekleriyle zihinsel olarak konuştukları anlamına gelen o uzak bakışı gördükleri zamanları düşündü. "Sanırım öyle," dedi sonunda.

Reddix sabırla, "Bu ikimiz için de mümkün olmaz," diye açıkladı. "Çalışan bir Dokunma Hissi olmadan sana Derin Dokunuş veremem ya da seni kendime bağlayamam. Ve bir bağ olmadan, ilişkimiz başarısızlığa mahkum olur."

Nina bir elini kalçasına koydu ve ona ters ters baktı. "Yani hiç denememek daha mı iyi? Bu mu yani?" diye sordu. "Kalbimi kırmak ve beni umursamayan bir pislik olduğunu düşünerek göndermek daha mı iyi, çünkü ilişkimizin çöküp yanacağından korkuyorsun?"

"Çöküp yanacağını *biliyorum*," diye homurdandı. "Ben sadece seni acıdan kurtarmaya çalışıyorum."

"Ya kurtarılmak istemiyorsam?" Nina talep etti. "Ya şansımı denemeyi tercih edersem?"

Belirgin bir hayal kırıklığıyla inledi. "Gördün mü? İşte bu yüzden gelmemeliydim. Saber'a böyle tepki vereceğini *söylemiştim*."

"Çok haklısın, öyleyim." Nina o kadar öfkeliydi ki önünü bile zor görüyordu. "Beni acıdan kurtarmaktan bahsediyorsun ama bence kendini kurtarmaya çalışıyorsun. Sen de diğer erkekler gibisin, kendini adamaktan korkuyorsun."

"Bu doğru değil," diye hırladı. "Sana ne kadar bağlanmak istediğimi *bilmiyorsun*, seninle bir hayatı paylaşmayı, seni *sonsuz* dek benim yapmayı. Ama yapamam Nina, sadece sana zarar veririm. Tıpkı cadının bana gösterdiği gibi, seni perişan ederim."

"Cadı!" Nina heyecanla kucağında kıpırdandı ve onun inlemesine neden oldu. "Onunla bir ilgisi olduğunu *biliyordum*. Sana verdiği o iksir miydi? Bahsettiği 'yan etkiler' neydi?"

Reddix gözlerini kısa süreliğine kapattı ve baş ağrısını dindirmeye çalışır gibi burnunun kenarını sıktı.

"Bana bir bağ olmadan hayatımızın nasıl olacağını gösterdi. Seni benim yapmaya çalışırsam ve yapamazsam ne olacağını. O...kahretsin, beni terk ettiğini gösterdi."

"Ve sen ona inandın mı?" Nina ağlayacak gibi hissetti. "Benim yerime bir cadıya mı inandın? Bana şüphe duyacak kadar bile güvenmedin mi?"

"Öyle değil," diye itiraz etti. "Bana gösterdiği şeyde gerçeklik payı vardı. Haklıydı, bağ kuramazsak birlikte bir hayat kuramayız. Eğer sana Derin Dokunuş'u veremezsem, gitmene izin vermem daha iyi olur..." Kelimeleri söylemek canını yakıyormuş gibi dişlerini sıktı. "Başka birini bulmak için."

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" Nina onun kucağını itti ve bu sefer Nina'nın gitmesine izin verdi. "Bana zihinle dokunamadığın için bizden vazgeçmeye hazır mısın?"

"Korkarım öyle." Perişan ama kararlı görünüyordu. "Hayatını zaten mahvetmiş olduğumdan daha fazla mahvedemem. Seni çok önemsiyorum Nina, gitmene izin vermeliyim."

"Ya... ya istemiyorsam?" diye fısıldadı. Kollarını kendine doladı, kendini koruyacak şekilde sarıldı. Sanki bir şeye tutunmazsa dağılacakmış gibi hissediyordu. Gerçekten de orada oturmuş, daha başlamadan aralarındaki her şeyin bittiğini mi söylüyordu? Gerçekten de kalkıp onu orada bırakacak ve bir daha geri dönmeyecek miydi?

Görünüşe göre öyle.

"Nina..." Koltuktan kalktı ve ona elini uzattı, ama Nina başını eğip uzaklaştı.

"Hayır." Sesi titriyordu ama kararlılığı . "Hayır, benden uzak . Eğer işleri yoluna koymaya *çalışamayacak* kadar korkak biriysen, o zaman git." Başıyla kapıyı işaret etti. "Sadece... git."

"İstemiyorum," dedi kabaca, sesi duygusallıkla sertleşmişti. "Tanrıça, Nina, bilmiyorsun-"

"Yeterince biliyorum," diye araya girdi, kendini daha da sıkarak. Tanrım, onun nesi vardı? İçinin çok boş olduğunu hissediyordu, sanki parçalanıyordu.

"Ama bağlayıcı meyve-"

"Şimdi iyiyim. Bana yeterince yardım ettiniz," diye yalan söyledi. "Kendimi gayet iyi hissediyorum

-Fiziksel olarak en azından. O yüzden sadece git."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Eğer istediğin buysa, gideceğim."

"Öyle," dedi Nina sıkıca. Başını kapıya doğru salladı. "Çık dışarı. Şimdi."

"Ben gidiyorum." Kapıya doğru yürüdü ve yüzünü ona döndü. "Özür dilerim Nina. Her şey için."

Özür dilemek için çok geç." Ağlayacakmış gibi hissediyordu ve bunu yaptığını görmesini istemiyordu.

Daha da kötüsü, kendini içinde yanlış, garip ve boş hissediyordu. Kendi kendine bunun sebebinin adamın hayatından çıkıp gitmesi ve bir daha geri dönmemesi olduğunu söylüyordu ama bu yanlışlık hissi gittikçe artıyordu. Meme uçları tekrar geriliyor ve tahriş oluyordu ve amcığı şişmiş ve sıcak hissediyordu, sanki onu birkaç kez boşaltmamış gibi. Nina bu garip duyguların geçmesini beklemeye kararlı bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Ondan tekrar yardım istemesine imkân yoktu.

Reddix elini kapıya dayamış, gitmek üzereydi ama sonra burnunun seğırdiğini gördü. Sanki bir şey kokluyormuş gibi derin bir nefes aldı ve dönüp ona baktı.

"İyi misin?"

"Tabii ki iyi değilim," diye tersledi, kalçalarını sıkıca birbirine bastırarak. ". Ve madem *gitmeye kararlısın*, lütfen *gider misin?*"

"Tamam. Ama-"

"Git!" Onun için kapıyı açtı ve koridoru işaret etti. Kahretsin, bir an *önce* gitmesi gerekiyordu. Her geçen saniye daha da tuhaf hissediyordu. Bu kez kalbinin çok sert ve hızlı attığını hissetmiyordu, farklıydı. Bayılacakmış hissetmesine neden olan tuhaf bir boşluk, onu içten içe yiyip bitiren bir açlık.

Reddix sonunda, "Hoşça kalın," diye mırıldandı. Kapıdan çıktı ve Nina arkasından kapıyı kapattı - çok erken değildi. İçindeki boşluğun onu tükettiğini hissedebiliyordu. Bornoğunu açtı ve göğsünün ortasında kara bir delik görmeyi bekleyerek kendine baktı. Sanki bir şey onu içinden yiyip bitiriyormuş gibi hissediyordu. Sanki o... o...

Nina kendi kendine, "Düşüyorum," diye fısıldadı.

Başı dönerek bir yığın halinde yere yığıldı. *Sanırım bağlayıcı meyveye karşı alerjik bir reaksiyon gösteriyorum,* diye düşündü uyuşuk bir şekilde. *olmamalıydı, değil mi? Bu şekilde hissetmemeliydim - bu çok aşırı. Çok fazla.* Belli belirsiz yardım alması gerektiğini, Reddix'in bahsettiği tıp merkezine götürmesi için birini araması gerektiğini biliyordu. Ama yerden kalkacak gücü kendinde bulamıyordu.

Gözleri yavaşça kapandı.

* * * * *

Reddix onun yere vurduğunu sürgülü metal kapının diğer tarafından duydu.

"Nina?" dedi, göğsündeki panik giderek artıyordu. *"Nina?"* Metal kapı paneline aceleyle vurdu. Kahretsin, yuttuğu bağlayıcı meyvenin etkisini göstermediğini, sağladığı küçük yardımın onu sisteminden atmaya yetmediğini bilmeliydi.

Dönerek omzunu kapıya dayadı ve kapıya doğru bastırdı. Kapı onu tanıyacak şekilde ayarlanmamıştı ve kapalıyken dışarıdan açılmaması gerekiyordu. Ama kapalı olmasına rağmen kilitli değildi. Reddix kapıyı bir aralık açmaya zorlayacak kadar baskı uygulayabildi. Parmaklarını sokabileceği bir çatlak bulduktan sonra da metal paneli sonuna kadar açmayı başardı.

Kapı nihayet yana kaydığı anda en büyük korkusu gerçekleşmişti. Nina orada bir yığın halinde yatıyordu, uzun siyah saçları yüzünü örten bir örtü gibiydi. Reddix onun nefes alıp almadığından emin değildi.

Eğilerek onu yerden kaldırdı. Onu doğruca sağlık merkezine götürmek üzereydi ki, kız kollarında kıpırdandı ve inledi. *Tanrıça'ya şükürler olsun!* Bunun yerine onu yatak odasına taşıdı. Onu yatağa yatırdıktan sonra etrafa bakındı.

Ana gemilerde bir tane bulunurdu ve bu da bir istisna değildi. Yatağın yanındaki alçak bir masanın üzerinde buldu ve ince gümüş teli hızla başının üzerine geçirdi.

"Saber," diye sertçe gönderdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim kardeşim ama yardıma ihtiyacım var!"

"Ne oldu?" Kılıç'ın zihinsel sesi alışılmadık derecede ani çıkmıştı. "Konuşabilirim ama uzun süre değil. Şu anda... bir şeyin ortasındayım."

"Anlıyorum, kısa keseceğim. Nina'yı görmeye gittim ama bir sorunu var. Birleşme töreninde içinde bağlayıcı meyve olan bir kek yediğini söylüyor. Ona yardım ettim ama şimdi her zamankinden daha kötü. Aslında bayıldı ve zar zor nefes alıyor. Geminin bu tarafındaki en yakın sağlık merkezi nerede?"

Saber'in tepkisi anında oldu. *"Onu tıp merkezine götürmeyin, orada ona yardım edemezler. Lissa ve Olivia da dahil olmak üzere pastayı yiyen birçok kadın benzer sorunlar yaşıyor. Bu konuda Sylvan'la zaten konuştuk ve meyvenin tehlikeli derecede konsantre olduğunu söyledi."*

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" Reddix hayal kırıklığıyla gönderdi.

"Ne yapacağını biliyorsun. Bağlanma meyvesini etkisiz hale getirmenin tek yolunu biliyorsun - onun içinde senin özüne - senin tohumuna - ihtiyacı var. Onunla sevişmek için sana ihtiyacı var," diye karşılık verdi Saber.

*"Bunu yapamam! Sana söyledim, bilinci yerinde değil. İzin almadan onu alamam, ona **tecavüz** etmeyeceğim," diye itiraz etti Reddix.*

"Onu uyandırmak ve durumu açıklamak için elinden geleni yap," diye yönlendirdi Saber. "Anlamasını sağla ki ona ihtiyacı olanı verebilesin. Bak kardeşim, gitmem gerekiyor-Lissa'nın bana yine ihtiyacı var."

"Ama-" Reddix başladı ama Saber bağlantıyı çoktan koparmıştı.

Reddix yatağa geri döndü. Tanrıça kahretsin, ne yapacaktı?

Onu uyandırmalıyım, diye düşündü, içinde yükselmeye çalışan paniği bastırmaya çalışarak. Anlamasını sağlamalıyım.

"Nina?" diye mırıldandı, yanağını okşayarak. "Dinle, şu anda benden nefret ettiğini biliyorum ama uyanman gerek. Sana yardım etmeme izin vermelisin."

"Hmm?" Göz kapakları nihayet açıldı ve masmavi gözleri şaşkınlıkla dolu bir şekilde baktı. "Ne oldu?" diye fısıldadı. "Kendimi çok garip hissediyorum... çok boş. İçim *acıyor*."

Kaşlarını çattı. "Çünkü öylesiniz ve doldurulmaya ihtiyacınız var."

"Dolu mu?" Kaşlarını çattı, daha uyanık görünüyordu. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Reddix hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Tam olarak görüldüğü gibi. Saber'la konuştum ve o lanet meyveli kek yüzünden sorun yaşayan tek kişi sen değilmişsin, bu şey öldürücüymüş. Panzehire ihtiyacın var."

Nina kaşlarını çattı ve çalıştı. Reddix ona yardım etti ve koluyla başını hafifçe destekledi. "Ne diyorsun sen?" diye sordu başını sallayarak. "Yapman gerektiğini mi söylüyorsun..."

Çenesini sıktı. "Kulağa kötü gelecek - gerçekten kötü - ama yemin ederim ki doğru." Derin bir nefes aldı. "Seninle sevişmem gerek Nina. Bağlanma meyvesini etkisiz hale getirmek için seninle sevişmem ve seni dölleriyle doldurmam gerekiyor."

* * * * *

Nina hemen reddetmek için ağzını açtı, ama tam o sırada bir başka boğuk acısı onu vurdu. İnledi ve bir elini kalçalarının arasına koydu. Bayılmadan önce, açlık kara bir delik gibi tüm vücudunu sarmıştı.

göğsünü emiyordu. Şimdi tek bir noktada, bacaklarının arasında yoğunlaşmıştı. Kukusu dokunulamayacak kadar sıcak, şişmiş ve ihtiyaçtan dolayı hassas hissediyordu. Ve bu sefer ihtiyacı olan şeyin onun dili olmadığını hissetti. Bu yeterli olmayacaktı.

"Ben... anlamıyorum," diye fısıldadı.

Reddix kabaca, "Bağlayıcı meyve düşündüğünüzden daha yoğunmuş - zehirli seviyelere ulaşmış," diye açıkladı. "Saber, geminin doktorlarından biri olan Sylvan'ın ona bunu etkisiz hale getirmenin tek yolunun bu olduğunu söylediğini söylüyor."

"Yani sen..."

"Evet." Gözlerini kaçırma nezaketini gösterdi. "Bunu duymak istemiyorsan seni suçlamıyorum. Kulağa saçmalık gibi geliyor, biliyorum."

Nina dudağını ısırıldı. "Daha önce yaptığın gibi... bana yardım edemez misin?"

Reddix yumuşak bir sesle, "Yardıma olacağını bilsem bütün gece üstüne çıkarım," diye homurdandı. "Ama ihtiyacın olan şey bu değil. Tükürüğümde sana yardımcı olacak kadar özüm yok. Tohum spermi olmalı. İçinin derinliklerinde, kendini boş hissettiğin yerde."

"I..." Nina yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. "Bilmiyorum..."

"İşte." Think-me'i ona doğru itti. "Birini ara. Bespeak... Bilmiyorum, Sylvan'ı dene. Seni tanımıyor ama o bir doktor, eminim telefonuna cevap verecektir. Ona sor, sana sadece bahane uydurmadığımı söyleyecektir."

"Hayır," dedi Nina ince gümüş teli iterek. "Ben... Ben sana inanıyorum. Ben sadece..."

"Sadece ne?" Adam ona sabit bir şekilde baktı.

"Sanırım neden umursadığını merak ediyorum. Eğer zaten gidiyorsan..."

"Gitmek *istediğim* için gitmiyorum." Sesi bir an için kesildi ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Lanet Nina, seni önemsiyorum. Önemsiyorum

O kadar çok ki içime bir yumruk yemiş gibiyim. Elbette sana yardım etmek, seni kurtarmak istiyorum, eğer yapabilirsem."

Nina derin bir nefes aldı. "Yani seks yapacağız..." Tamamen zorunluluktan kaynaklanan tek seferlik bir şey olacağı belliyken 'sevişelim' diyecek değildi. "Seks yapacağız," diye devam etti. "Ama sadece bağlanma meyvesini nötralize etmek için Tıpkı sen çıkaramadığında Hurkon tasmaını beslemek için birbirimize dokunduğumuz gibi."

Başını salladı. "Aynen öyle."

"Sonra da yollarımızı ayıracağız ve hepsi bu mu olacak?" Nina talep etti. "Çünkü bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini önceden bilmem gerekiyor."

"Keşke olsaydı ama hayır..." Pişman görünüyordu. "Sana yalan söyleyemem Nina. Seninle sevişebilirim ama seni kendime bağlayamam. Keşke yapabilseydim."

." Nina derin bir nefes aldı. "En azından nerede durduğumuzu biliyoruz. Biz-ah! " Yuttuğu bağlayıcı meyve bedelini ödemesini talep ederken, ağrıyan boşluk ona tekrar saplandı ve içten dışa doğru saldırdı.

"Nina?" Reddix endişeyle ona bakıyordu. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Tüm vücudu titriyordu ve meme uçları o kadar sıkıydı ki canı yanıyordu. Kukusundan sular damlıyor, doldurulmak için yalvarıyordu. "Hayır," dedi tekrar. "Ben... eğer bunu yapacaksak, sadece... sadece yapmalıyız."

"Pekâlâ." Yanağını avuçladı ve onu aşağı çekti.

"Ne yapıyorsun?" Nina, adamın ağzı onunkiyle buluşmadan hemen önce eğilerek uzaklaştı.

"Seni öpmek."

"Öpüşmek istemiyorum." Nina gözlerini kaçırdı. "İhtiyacım olan şey bu değil ve bu çok... çok kişisel."

"Anlıyorum. Ön sevişme yok, tatlı konuşma yok." Sesi düzdü. "Sadece bitirmek mi istiyorsun? Bu kadar mı?"

"Evet, bu kadar," dedi sıkıca. "Peki."

Hızlı ve öfkeli hareketlerle ikisinin arasına uzanarak siyah uçuş pantolonunun düğmelerini açtı ve sikinin uzun, sert şaftını pantolonunun arasında serbest bıraktı.

Onu görünce Nina bir boşluk spazmı daha geçirdi. Tanrım, çok uzun, sert ve kalındı ve ona ihtiyacı vardı - tüm vücudu onu *şimdi* içine almak zorunda olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ama vücudu bunu ne kadar isterse istesin, henüz hazır değildi.

"Buraya gel." Reddix çoktan onun bornozunu açmış ve onu kucağına çekiyordu. Ama Nina yine direndi.

"Hayır," dedi. "Bu şekilde olmasını istemiyorum. Yüz yüze olmaz." "Yine çok mu kişisel?" diye homurdandı.

"Aynen öyle." Dudağını ısırdı ve başka tarafa baktı. "Çok fazla kişisel."

"Peki." Ellerini havaya kaldırdı ve geniş omuzlarını yatak başlığına dayayarak arkasına yaslandı. "Göster o zaman. Nasıl istiyorsun? Sana nasıl hizmet edebilirim, *tatlım*?"

Nina onun derin sesindeki alaycılığın sadece acıyı örtmek için olduğunu anlayabiliyordu. Onu incittiği için üzgündü ama kendisi de inciniyordu - sadece tatmin bulmasını isteyen bağlayıcı meyvenin fiziksel acısı değil. Hayır, bunun sevdiği adamla birlikte olabileceği ilk ve tek zaman olduğunu bilmenin duygusal ıstırabını da yaşıyordu. Bu anın tadını çıkarması, en iyi şekilde değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. Ama bu çok fazla acı veriyordu. Sadece bu işi bitirmek istiyordu.

" böyle," dedi ve yatağın ortasına doğru ilerledi. Bornozunu çıkarıp ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Amı tekrar zonkluyor, doldurulmak için yalvarıyordu. Nina dudağını ısırды ve kendini yavaşça gitmeye, acele etmemeye zorladı. Derin bir nefes alarak kalçalarını açtı, kendini ona açtı - kendini ilk ve tek kez sundu.

Arkasında Reddix'in hırıltılı bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Nina, çok güzelsin," dedi boğuk bir sesle. "Kendini benim için açtığında çok muhteşem oluyorsun."

Nina başını eğerek, "Al beni," diye fısıldadı. "Lütfen Reddix, hemen yap. Sana ihtiyacım var." Konuşurken keskin bir ihtiyaç daha duydu ve dudaklarından alçak bir inilti koptu. "Lütfen," diye soluk soluğa kaldı. "Yapamam... buna daha fazla dayanamam."

"Her şey yolunda." Reddix onun arkasında pozisyon aldı, çıplak sırtını ve kalçalarını uzun, yavaş vuruşlarla okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Nina hiçbir Geyin bir daha düzelmeyeceğini söylemek için ağzını açtı ve sonra adamın sikinin geniÇ baÇının kaygan, açık kıvrımlarının üzerinde yavaşça kaydığını hissetti. Klitorisnin üzerine hafifçe çarptı, onun bir nefesini ısırmasına neden oldu ve sonra tam olarak ona ihtiyaç duyduğu yerdeydi, tam girişine yerleşti.

"*Tanrım,*" diye inledi usulca, kalın kafası amının içine girene kadar onu hafifçe ittiğini hissettiğinde.

"Sakin ol, tatlım. Sen sıkısın ve ben de pek küçük sayılmam. Biraz ağırdan alalım." İşleri yavaştan alıyor, onu incitmemeye özen gösteriyordu ama şu anda istediği bu değildi. İhtiyacı olan şey bu değildi.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen, *Reddix-şimdi* içimde *olmana* ihtiyacım var. İçimde *sertleşmene* ihtiyacım var."

"Seni incitmek istemiyorum," itiraz etti, biraz daha derine iterek.

Nina kendini neredeyse vahşı hissetmeye başlamıştı. "Bu umurumda değil," diye nefes nefese kaldı. "Sadece içimde olmana ihtiyacım var. *Hepinize.*"

Elleri ve dizleri üzerinde durarak geriye doğru bastırdı, kalın şaftına kendini dayarken ona daha kolay erişim sağlamak için pelvisini kavislendirdi. Ne kadar denerse denesin, onu tamamen içine alamadı, umutsuzca ona ihtiyaç duyduğu kanalının ucunu dürten horozunun kalın kafasını hissedemedi. Küçük bir hayal kırıklığı çılgılığı attı ve tekrar denedi, ancak büyük elleri kalçalarına kenetlendiğinde kendini durdurduğunu hissetti.

"Yavaşça," diye bağırdı, onu sıkıca tutuyor, hareket etmesine izin vermiyordu. "Seni istediğin kadar derinden sikeceğim tatlım, ama önce yavaş gitmeliyiz ki canını yakmadığımdan emin olabileyim."

"Bana zarar vermeyeceksin!" diye bağırdı, ama adamın zarar verip vermeyeceğinden tam olarak emin değildi. Adamın kalın aletinin amını sonuna kadar zorladığını hissedebiliyordu ama umurunda değildi; tek istediği adamın tamamının içinde olmasıydı. Onun kendisini tamamen doldurduğunu hissetmek istiyordu.

"Tanrıçan haklı, yapmayacağım," diye hırladı. "Çünkü işi ağırdan alıyoruz."

Kalçalarını sıkıca tutarak, neredeyse amından tamamen çıkana kadar geri çekti. Nina neredeyse hayal kırıklığıyla ağlıyordu - ne yapıyordu? Nereye gidiyordu? Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki...

Reddix arkasından, "Hazır ol," diye mırıldandı ve ertesi gün on parmak Çeklinde morlukları olacağından emin olana kadar büyük ellerinin onu sıktığını hissetti. "Hazırlan, Nina-şimdi seni becereceğim. Uzun, sert ve *yavaş.*"

Sonra onu tekrar içine itti ve sonsuz gibi görünen bir hamleyle amını tamamen doldurdu.

Sonunda onun içinde dibe vurduğunda ikisi de inledi. Nina, adamın sikinin geniş ucunun rahminin ağzını öptüğünü hissettiğinde her yeri titredi. Tanrım, onun içinde, şimdi onun içindeydi - tam da olması gereken yerde.

Sonunda. Bu düşünce çılgıncaydı, neredeyse tutarsızdı. *Oh, Tanrım, sonunda.*

"Tanrıça, çok sıkısın," diye inleyerek kalçalarını okşadı. "Şimdi hazır mısın?"

"Yap ," diye Nina. "Tanrım, Reddix, lütfen buna ihtiyacım var. Lütfen, sadece yap."

"Neyi?" diye usulca homurdandı, neredeyse tamamen içinden çıkıp tekrar, bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde eve çarparken. "Söyle bana, Nina -Yalvar. Söylediğini duymak istiyorum."

"Becer beni," diye inledi, adamın avuçlarında kıvranıyor, onun kurduğu ritme ayak uydurmaya çalışıyordu. "Reddix, lütfen *sik beni.*"

"Benim için zevkti, tatlım." Derin sesi şehvet ve ihtiyaçla kalındı ve Nina, shaftının içinde daha da büyüdüğünü hissedebileceğine yemin etti. "Benim için zevkti ve senin için de öyle olmasını sağlayacağım."

birlikte, geri çekildi ve tekrar içine girdi... ve tekrar ve tekrar, onu çılgına çevirmek için tasarlanmış gibi görünen yavaş, istikrarlı, sert bir ritim ayarladı.

Nina onunla buluşmak istedi, ona karşı geri çekilmek ve ilkel ritme katılmak istedi, ama ona izin vermedi. Kalçalarındaki büyük elleri sabit kaldı, onu sıkıca yerinde tuttu, onu hareketsiz olmaya ve sikişine boyun eğmeye zorladı.

Tekrar tekrar içine girdi, onu sınırına kadar ve ötesine doldurdu. Bir süre sonra pes etti ve teslim oldu. İnleyerek başını eğdi.

Bu da kıcını havaya kaldırarak ona daha iyi erişim sağladı ve kendini daha da açtı.

"Aynen öyle Nina," diye hırladı. "Sadece kendini aç ve onu al. O küçük tatlı amcığını aç ve seni sikmeme izin ver, seni sikmeme ve dölleriyle doldurmama izin ver."

Nina inledi ve adamın kalın sopası onu defalarca delip geçerken, sanki giriş talep ediyormuş gibi rahminin ağzına vururken tamamen teslim oldu. Artık düşünemiyordu, nefes alamıyordu, konuşamıyordu. Tek yapabildiği bacaklarını açıp onu içeri almaktı.

Tek yapabildiği onu becermesine izin vermektir.

* * * * *

Reddix bunu kişiselleştirmemeye çalışması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa Nina'nın istediği buydu ve onu suçlamıyordu. Ondan gelecek tedaviyi kabul etmeye hazırdı ama hepsi bu kadardı; aralarındaki seksin duygusal ya da anlamlı olmasını istemiyordu. Adam her şey biter bitmez ve Nina'nın iyi olduğundan emin olur olmaz arkasını dönüp gidecekken olmazdı.

Ama kendine engel olamıyordu, daha fazlasını istiyordu. Onunla sevişirken gözlerinin içine bakmak istiyordu. Hissettiği tutkunun o mavi ve altın rengi derinliklere yansıdığını görmek istiyordu.

Nina'nın onu sevdiğini bilmesini istiyordu, bunu söyleyemese bile. "Tanrıça, tatlım," diye inledi, yanağını okşamak için uzandı. "I
Buna daha fazla dayanamayacağım. Bana . Ben seni becerirken bana bak."

Çenesini eğmeye çalıştığında Nina'nın her yeri titredi.

"Hayır." Başını başka yöne çevirdi, onu reddetti, en kısa süreli göz temasını bile reddetti.

Ama Reddix reddedilemezdi - onu görmek zorundaydı. Kadından aniden çekilerek onu ters çevirdi ve çok daha büyük olan bedenini onunkiyle örttü.

"Reddix?" Reddix onu yatağa yapıştırırken Nina gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Bana bak," diye hırladı. "Bu birlikte olabileceğimiz tek zaman ve bunu yüz­süz, anonim bir deneyim haline getirmene izin vermeyeceğim, Tanrı­ça kahretsin."

"Yapamam... Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin," diye ısrar etti. "Bacaklarını aç ve ben seni tekrar doldururken gözlerimin içine bak Nina."

"Evet... ." Kalçalarını ayırırken sesi acı dolu bir fısıltıya dönüştü. "Sadece lütfen... durma. Buna ihtiyacım var Reddix. *Sana ihtiyacım var.*"

"Benim de sana ihtiyacım var, tatlım," dedi kabaca sanki kalbini yumuşak küçük elinin içine almış ve bükmüş gibi hissediyordu. "Ne kadar çok olduğunu bilmiyorsun."

"Reddix..." mırıldandı dudağını ısırarak. "Lütfen... *şimdi.*"

"Şimdi," diye yumuşakça kabul etti ve aşağı uzanarak, sikinin başıyla bir kez daha girişini buldu. Her iki elini de tutarak başının üzerinde sıkıca sabitledi. Sonra gözlerini onunkilerle birleştirerek tekrar içine soktu, uzun, yavaş, sert ve derin... çok *derin*.

Nina usulca inledi ve o da hevesle eğilip ağzını kendi ağzıyla kapatarak Nina'nın tutkusunun seslerini yuttu. Bu kez onu öpme hakkını reddetmeye çalışmadı. Bunun yerine, tamamen teslim oldu, uyluklarını ayırdığı gibi dudaklarını da onun için ayırdı, kendini çekincesiz ona verdi.

Reddix onun tatlı teslimiyeti karşısında neredeyse yüksek sesle inliyordu. Onun sıkı, sıcak kanalına derin ve sert bir şekilde iterken ağzını kendi ağzıyla yağmaladı. Hissetti

Açgözlü bir piç gibi, ama kendine yardım edemedi - verdiği her şeyi aldı ve daha fazlasını talep etti. O, istediği ve ihtiyaç duyduğu şeydi ve ona doyamıyordu.

Öpüşme nihayet sona erdiğinde, geri çekildiğinde kızın kendisine baktığını gördü, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Nina?" diye sordu kısık sesle, ritmini yavaşlatarak. "İyi misin? Canını yakıyor muyum?"

"Hayır." Sesi yumuşaktı, kırılmak üzereydi. "Ben sadece... Yapamam..."

"Sadece benimle kal," diye ısrar etti, onu tekrar hızlıca öperek. "Bu sadece ucuz bir sikiş değil, Nina. Bu *senin* içindeki *benim*. İkimiz birlikte, olması gerektiği gibi."

"Olması gerektiği gibi," diye yineledi usulca. Ve gözyaşlarını kırpıştırarak, gözünü kırpmadan onun bakışlarını tuttu.

Reddix onun ne kadar cesur, ne kadar güzel, mükemmel ve korkusuz olduğunu düşünmeden edemiyordu. Onun içinde hareket ederken güzel gözlerine bakarken, içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Adını koyamadığı derin, temel bir parçası onun yüzünden bir şekilde değişmişti.

Bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağım, diye düşündü gözlerini gözlerine dikerek. Asla Tarsia'daki eski hayatıma geri dönemeyeceğim ve bunu unutamayacağım - seni unutamayacağım, tatlım. Sen beni değiştirdin. Sadece bana açılarak beni sonsuza dek değiştirdin. Bana hak etmediğim bir şeyi, kendini vererek.

Seni seviyorum sözcükleri dudaklarında gezindi ama onları yuttu. Onları şimdi söylemenin ne faydası olacaktı? Onu sadece daha fazla incitecekti ve şu anda konsantre olması gereken şey onu iyileştirmek, yediği bağlayıcı meyveyi etkisiz hale getirmektir.

Eğilerek dudaklarını yavaşça öptü ve sikini onun tatlı, sıcak amının derinliklerine pompaladı. Sıkı Tanrım, o kadar *sıkıydı* ki. Kendini onun içinde kaybediyordu. Onun güzel vücudunda, muhteşem gözlerinde. Dayanabileceğinden daha fazlasıydı ve bunu sonsuza dek sürdürmek istemesine rağmen, orgazmının ufukta gezindiğini hissedebiliyordu.

"Nina," diye inledi usulca. "Çok yaklaştım, tatlım. Lanet olası Tanrıça çok yakın..."

"Ben de," diye fısıldadı. "Lütfen Reddix, istiyorum... içimde sen varken boşalmak istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum." Hızla hareket ederek, onu içinden çekmeden dizlerinin üzerine oturdu. Kollarını bacaklarının altından geçirerek kalçalarını uyluklarının üzerine çekti. Bacaklarını omuzlarının üzerine koydu, yaklaşma açısını değiştirdi, onu açtı, sıkı, tatlı yarığının daha da derinlerine indi.

Nina inledi. "Tanrım, daha önce derin olduğunu sanıyordum..."

Reddix alçak bir hırıltıyla, "Her zaman daha derine inebilirsin," diye güvence verdi ona. Yüzüne o kadar yakın olmasa da, yeni pozisyonu çok sevdiğini fark etti. Artık onun dudağını nasıl ısırıldığını görebiliyor ve amına pompalarken her hamlede göğüslerinin nasıl sallandığını izleyebiliyordu. Ayrıca, kaygan kıvrımlarına çok daha iyi erişebiliyordu.

Birleştikleri yere doğru uzanarak başparmağının pedini şişmiş pembe klitorisinin yan tarafına doğru kaydırды. Nina inledi ve onun altında sarsıldı, gözleri genişledi.

"Tanrım... Tanrım, *evet.*"

Reddix onu okşamaya devam etti, onu yeterince uyarmak için yavaş, hafif, kayma hareketi kullandı. Aynı zamanda, başlattığı ritmi asla bırakmadan veya durdurmadan, içine doğru itmeye devam etti. O

onu tekrar boşaltmak istiyordu, kendini onun içine bırakmadan önce onun etrafında kasıldığını hissetmeye kararlıydı.

"Reddix," diye nefes nefese kaldı. "Oh, Tanrım, *Reddix*."

"Aynen öyle tatlım," dedi ona. "Bunun için çalış. Çok yakınsın- bunun için çok çalış."

Nina alçak sesle feryat etti ve kollarına yapıştı, vücudu katılaştıkça tırnaklarını etine geçirdi. Aniden, onun etrafında kenetlendiğini, iç kaslarının onu sıcak, ıslak kadife bir eldiven gibi sıkıştırdığını hissetti. Sonunda zirveye ulaşıyordu. Aynı zamanda taşaklarında döl biriktiğini hissetti ve çok yakında onu dolduracağını biliyordu.

"Benim için gel," diye homurdandı, onun kendisini sağma hissine bayılıyordu. "Benim için gel, tatlım. Seni doldururken sikime boşaldığını hissetmek istiyorum." Ve sonra kendini bıraktı, orgazmın onu almasına izin verdi, sıcak cum fışkıyeleri onun derinliklerine fışkırdı ve sonunda onu kedi doldurdu.

Nina onun içine boşalma hissinden hoşlanıyor gibiydi. Ona karşı kıvrandı, parmakları adamın kollarında sıkılaştı ve nefesi kesildi. "Evet... Reddix... evet, *evet*." Şimdi neredeyse ağlıyordu, sesi onu çağırırken, yalvarırken ve inlerken, şöyle diyordu...

Söylüyorum.

Birden kızın sözleri tam olarak odak noktasına geldi ve adam ona daha yakından baktı.

"Ne?" diye sordu kısıp sesle.

"Seni seviyorum." Nina'nın gözleri yine yaşlarla parlıyordu, göğsü kabarıyor ve vücudu Reddix'in ona yaşattığı orgazmın artçı sarsıntılarıyla titriyordu. "Tanrım, Reddix, elimde değil, seni seviyorum."

Cevap beklemeden onu üzerinden itti ve yuvarlanarak uzaklaştı. Adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden yataktan kalktı ve

Oda.

Otuz Altıncı Bölüm

"Nina?" Onu oturma odasına kadar takip etti ama mesafesini korudu çünkü Nina'nın kendisine dokunulmasını istemediği çok açıktı.

Odanın karşısında, kanepenin yanında duruyordu. Hâlâ çıplaktı ve kollarını koruyucu bir şekilde kendine sarmıştı. Kadının sunduğu manzarayı sevmekten kendini alamıyordu: dolgun kalçaları ve belinin hemen altındaki minik çukurlarla kalçaları. Onun ne kadar güzel, ne kadar arzu edilir olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti.

Kadının söylediklerinde ciddi olup olmadığını merak etti. "Nina," diye alçak sesle başladı.

"Bunu söylememeliydim," dedi, hâlâ ona bakmadan. "Kendime bunu hissettirmemeliydim ve kesinlikle bunu söylememeliydim. Milyon yıl geçse de asla."

"Evet, duymalısın," diye mırıldandı Reddix. "Çünkü bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ve çünkü... bunu sana geri söylemek istiyorum. Ben de seni seviyorum demek istiyorum."

"Yapma." Başını yarım çevirdi, tekrar başka tarafa bakmadan önce kısa bir süre onun gözleriyle buluştu. "Yapma. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

Reddix kalbi boğazına kaçmış gibi hissetti.

"Özür dilerim. Tanrıça sana ihtiyacın olanı veremediğim için... benden istediğin erkek olamadığım için çok üzgünüm," dedi ona kısık ve boğuk bir sesle.

"Tek istediğim seni iyileştirmekti." Yere baktı, saçları uzun, koyu renkli bir şal gibi omuzlarına dökülüyordu. "Paylaştığımız o ilk rüyadan itibaren bunu hissettim - bir şeye ihtiyacın olduğunu hissettim, belki de sadece benim verebileceğim bir şeye. Mehoo-Jimmy'nin bana gönderdiği mesaj bile bana bunu düşündürttü. 'Ayıyı iyileştir' - söylediği buydu."

"Nina..."

"Ama sonunda kendimi bile iyileştiremedim." Kadının yumuşak sesi acı ve incinmişlik doluydu. "Seni sevmekten kendimi alıkoyamadım ya da senden ayrılmak kalbimi kırdığında onu iyileştiremedim."

Reddix onu kollarına almak, yumuşak bedenini hem rahatlatmak hem de rahatlatmak için kendisine bastırıldığını hissetmek için can atıyordu. Saçlarını okşamak ve kulağına her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak istiyordu. Bu konuda hiçbir şey yapamamaları bile onu sonsuza dek seveceğini. Ama kızın onun dokunuşunu istemediğini, zaten onu incittiğinden daha fazla incinmeye ihtiyacı olmadığını bildiği için olduğu yerde donup kalmıştı.

Yine de, küçük bir şekilde bile olsa onu okşamayı çok istiyordu. Saç perdesini yüzünden uzaklaştırabilseydi ve yüz ifadesini görebilseydi.

Eğer ona *dokunabilseydi*...

* * * * *

Nina, adamın parmaklarının Çakağına hafifçe dokunduğunu, yüzündeki saçları okşadığını ve hafifçe boğazından aÇağı kaydığını hissetti.

"Yapma," diye fısıldadı, ona bakmadan. "Bunu yapma, bana dokunma."

"Sana yakın bir yerde değilim."

Nina onun hemen arkasında olduğunu düşünmüştü ama şaşırtıcı bir şekilde sesi odanın diğer tarafından geliyor gibiydi.

Dönerek ona baktı. "O zaman hissettiğim neydi?" Adam omuz silkti. "Bilmiyorum, ne hissettin?"

"Ellerini üzerimde hissettim -parmaklarını- saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığını, boynumu okşadığını."

"Sen *ne*?" Sesi hafifçe boğuklaşmıştı. "Ciddi misin sen?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki ciddiym. Neden böyle bir şey uydurayım ki? Saçımı bile ... ya da *bir şey* oynattı. Bu nasıl oldu?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Burada durmuş sana dokunmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum, yüzünü görebilmek için saçlarını oynatmak istediğimi düşünüyordum..." Gözleri büyüdü. "Hayır... Olamaz."

"Ne olamaz?" diye sordu sabırsızlıkla.

"Kımıldama." Adam ona dikkatle baktı, gümüş gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Sadece bir dakika orada dur ve hareket etme."

"Burada dur ve ne yap? Sen ne...?" Birden, adamın parmaklarının tekrar yüzünün yan tarafında gezindiğini ve yanağını kavradığını hissetti. Bu his sanki ona gerçekten dokunuyormuş gibi gerçikti ama yine de odanın diğer ucunda duruyordu. "Reddix?" diye fısıldadı, bir elini yüzüne götürerek. Hissedecek bir şey yoktu ama yine de görünmez parmakların tenini okşadığını hissediyordu.

"Bunu hissettin mi?" diye sordu kısık sesle. "Tanrım, Nina, lütfen bana bunu hissettiğini söyle."

"Bir şey hissettim. Yanağımı kavrayan görünmez bir el mi?"

"O görünmez bir el değildi, benim *fısıldayan parmaklarımdı*. Sana dokundum, Nina. Sana gerçekten *dokundum*."

Onun ne demek istediğini hemen anladı ve kalbi çarpmaya başladı.

"Çabuk ol," diye ısrar etti. "Tekrar yap."

"Gözlerini kapat," diye talimat verdi. "Ve ne hissettiğini tarif et."

Nina itaatkâr bir şekilde gözlerini kapadı ve yumruklarını iki yanında sıkarak beklemeye başladı. Bundan sonra ne yapacaktı? Bu gerçekten oluyor olabilir mi? O gerçekten...

Sonra nazik bir parmak meme ucunun etrafında kayıyor, onu şakacı bir şekilde çekiştiriyor ve şaşkın bir zevkle inlemesine neden oluyordu. Eli istemsizce göğsüne gitti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Reddix?"

"Bunu hissettiğini söyleyebilirim." Adam ona sıırttı, tek kaşı hoyratça kalkıktı. "Nasıl buldun?"

"Harika bir his," dedi Nina. "Ama bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu demek..." Derin bir nefes aldı. "*Sanırım* bu, Dokunma Duyumun sonunda kendi etrafında döndüğü anlamına geliyor. Artık ters değil."

"O zaman senin RTS...?"

"Eğer haklıysam, iyileşti." Gözlerini kapattı. "Bir dakika bekle, konsantre olmama izin ver. Yan süitimizdeki insanlar daha önce kavga ediyorlardı ve hissettikleri her şeyi 'duyabiliyordum'. O yüzden izin verin..." Sesi kesildi ve Nina onun yan süitteki insanlara odaklanırkenki yoğun konsantrasyonunu görebiliyordu.

"Ee?" diye sordu bir dakika sonra, artık kendine hâkim olamıyordu. "Ne hissediyorsun? *Onlar* ne hissediyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Gözlerini açtığında heyecanla parlıyorlardı. "Her şey gitti, her şey gitti. Artık kendi duygularım dışında hiçbir duyguyu hissedemiyor ya da duyamıyorum."

Nina şaşkınlıkla başını salladı. "Bu inanılmaz. Ama nasıl...?"

"Sanırım sen yaptın." Öne doğru gelerek kızın iki elini de avuçlarının içine aldı. "Saf bir kalp ve iyileştirici eller," diye mırıldandı, dudaklarını hafifçe parmaklarının üzerine sürmek için eğildi.

"Nasıl yapabileceğimi anlamıyorum," diye itiraz etti. "Yani, hiçbir şeyi bilerek yapmadım..."

"Evet yaptın, kendini bana verdin. Anlamıyor musun tatlım?" diye sordu. "RTS'lerimi susturma gücüne her zaman sahiptin, ama şimdi sevişirken, kendini bana tamamen açtığında..." Başını iki yana salladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama içimde bir şeylerin *değiştiğini* hissettim. Bir şekilde beni iyileştirdin Nina. Sevgin, cömertliğin ve canın acıdığında bile kendini vermeye istekli olman... beni iyileştirdin."

"Ve o zaman... bu şu anlama geliyor..." Bunu söylemekten, umutlarını yüksek sesle dile getirmekten neredeyse korkuyordu.

"Bu benim olduğun ve seni asla bırakmayacağım anlamına geliyor." Reddix onu kendine çekti ve neredeyse nefesini kesecek bir sarılmayla sardı.

Nina aldırmadı, ona yaklaştı, yüzünü onun güçlü boğazına bastırdı ve teninin sıcak, baharatlı kokusunu içine çekti.

"Ah, Reddix," diye mırıldandı, çıplak göğüslerinin onun geniş göğsüne bastırılmış hissini seviyordu. Sevişmeyi yeni bitirmiş olmalarına rağmen, vücudunun Reddix'in vücuduna tepki verdiğini ve onu yeniden arzuladığını hissetti. Belki de bağlanma meyvesi hâlâ vücudundaydı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı nefes nefese, kendini bir kedi gibi ona sürtüyordu.

"Seviyorum." Biraz geri çekilerek, nazik ama tutkulu bir öpücükle onun ağzını aldı. "Seni seviyorum, Dünyalı Nina. Sanırım seni rüyalarımda gördüğüm ilk andan beri seviyorum ama bunu itiraf etmek istemedim." Başını iki yana salladı. "Seni sadece bir araç olarak görmeye çalıştım ama yapamadım... Sen bundan daha fazlasısın. Beklediğimi bilmediğim halde beklediğim kadınsın."

"Oh, Reddix..." Ona daha da sokuldu ve adam da ona sıkıca sarıldı, onu kendine çekti, aynı anda hem sevildiğini hem de güvende olduğunu hissettirdi. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldadı sonunda, ona bakarak. "Sanki birbirimize aitmişiz gibi."

"Belki de bildiğimiz içindir." Parmaklarını kızın çıplak omuzlarında ve yanlarında gezdirdi, sonunda iri elleriyle kızın poposunu avuçladı. "Mmm, daha yeni bitirdiğimizi biliyorum ama..."

"Sen hazırsan ben de ikinci raunda hazırım," dedi Nina soluk soluğa. "Sanırım... belki de sistemimde hâlâ biraz bağlanma meyvesi vardır."

Reddix gülümseyerek, "Etkisinin geçmesi uzun zaman alıyor sanırım," diye mırıldandı. "Ama seninle tekrar sevişmek için başka bir nedenim var, tatlım."

"Hangisi...?" Nina kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Seni bana bağlamak için." Reddix onu tekrar öptü. "Artık Dokunma Hissim düzeldiğine göre sana Derin Dokunuş verebilirim. Ve Tanrıça, bunu yapmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Nina'nın nefesi boğazında düğümlendi. "Derin Dokunuş mu? Yani bu... sonsuza kadar birbirimize bağlı kalacağımız anlamına mı geliyor?"

"Sonsuza dek," diye güvence verdi ona, şehvetli ağzının köşelerinde küçük bir sırıtiş oynayıyordu.

"O zaman gidelim." Nina onun elini tuttu. "Seni seviyorum Reddix. Sonsuza dek senin olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Bir başka sıcak öpücük için onu kendine doğru çekti ve sonra kollarına alarak yatak odasına götürdü.

Otuz Yedinci Bölüm

"Çok üzgünüm, gerçekten." Maggie o kadar komik bir şekilde üzgün görünüyordu ki Nina neredeyse gülmek zorunda kalacaktı.

"Sana söyledim, özür dilemeyi kes! Pasta katlarının işaretlerini karıştırmısaydın, Reddix ve ben asla bir araya gelemeyecektik."

Kat gülümseyerek, "O haklı biliyorsun, bebeğim - trajik bir şekilde her zaman için ayrılmaya çok yakındılar," diye mırıldandı.

Tüm arkadaşlar Maggie ve Nina'ya veda partisi vermek üzere Kat'in süitinde toplanmıştı. Her ne kadar kızlar farklı yönlere gidiyor ve Ana Gemideki arkadaşlarına veda ediyor olsalar da, her ikisi de ayrılacakları için heyecanlıydı.

Maggie Nina'ya, "Reddix ve senin için her şeyin yolunda gitmesine sevindim," dedi. "Ama sadece ikiniz için değil, pek çok insan için büyük bir soruna yol açmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Oh lütfen..." Olivia kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Baird meyve bağlama sorununda bana yardım etmeye bayılırdı."

"Ve küçük Daniel'ı ilk kez bir gece yanımda tuttum." Sophie bebek yeğeninin yumuşak yanağını okşadı ve o da garip güzellikteki gümüş ve altın halkalı gözleriyle ona baktı. "Sonunda kendi ikizim geldiğinde iyi bir alıştırma olacak."

Liv ikizine gülümseyerek, "Bebek bakıcılığı konusunda sana bir borcum var," dedi. Maggie'ye baktı. "Ve Lissa'nın çok üzüldüğünü sanmıyorum, öyle değil mi?"

"Geminin metallerinin faaliyetlerini ne kadar iyi yürüttüğüne dair duyduklarına göre değil," dedi Kat, gülümsemesini bastırarak.

Lissa kızardı ve gülümsedi. "Saber bana yardım etmekte bir sakınca görmedi ve şu ana kadar komşularımızın da bir şikayeti olmadı."

"Bekle bir dakika, geri çekil." Nina bir elini kaldırdı. "Sevişirken..." mi diyorsun?

"Yakın çevredeki herkes 'sevgi dolu' bir ruh haline bürünüyor." Olivia başıyla onayladı. "Bu doğru."

"Bir Dokunaklı Kindred ile gelini gemide seviştiğinde işler böyle yürüyor gibi görünüyor," dedi Lissa, yanakları hâlâ pembeydi.

"Aman Tanrım." Nina elini yüzüne götürdü. "Demek *bu* yüzden benimkinin etrafındaki süitlerdeki herkes Reddix ve bana bakıp fısıldaşıyor!"

"Muhtemelen öyledir," dedi Kat. "Gerçi sana teşekkür etmeleri gerekir. Her gün gerçek bir cinsel iyileşme deneyimi yaşamıyorsunuz."

"Onu nasıl iyileştirdin?" Sophia bilmek istiyordu. "Lissa'nın bize bahsettiği bataklık cadısının bununla bir ilgisi var mı?"

"Hiç sanmıyorum." Nina kaşlarını çatarak başını salladı. "Reddix'pek ilgilendiğini sanmıyorum. Onu iyileştirmek istemesinin tek nedeni, Reddix'in üvey kardeşi olduğunu düşündüğü oğlunu bir şekilde serbest bırakacağına dair çılgınca bir fikre sahip olmasıydı."

"Neyi?" Liv sordu. "Bütün bunları bize anlatmadın."

"Bu biraz karmaşık," dedi Nina. "Dürüst olmak gerekirse, bana söylediklerinin ve gösterdiklerinin ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum. Reddix'e beni kendisine bağlayamadığı için onu terk ettiğim bir imgelem gösterdi. Tabii her şeye rağmen bizi birbirimize bağlayabileceğinden bahsetmeyi ihmal etti."

"Belki de bilmiyordu," dedi Lissa karanlık bir sesle. "Belki de sadece deliydi. Ben büyürken onun hakkında hep duyduğumuz söylentiler..." Kadın titredi. "Tekrar etmeye gerek yok."

"Bana oldukça vahŖi Ŗeyler gösterdi... kırmızı gözlü bir bebek... dere kenarında zincirlenmiŖ ve toza bulanmıŖ bir adam..." Nina sıkıntıyla baŖını salladı. "O kadar gerekstyd ki... Sihir miydi yoksa yaptığı tuhaf iksirin dumanından dolayı halüsinasyon mu görüyordum, onu bile bilmiyorum."

"Peki Reddix tüm bunlar hakkında ne dŖnyor - bir yerlerde bir üvey kardeŖi fikri?" Maggie bilmek istiyordu.

Nina omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkında çok fazla konuŖmadık. Bu konuda babasıyla yzleŖeceėi izlenimini edindim ama bu benim dıŖında kalmayı tercih ettiğim bir aile tartıŖması, çok teŖekkr ederim."

Sophia kararlı bir ifadeyle, "Bana onu iyileŖtirmiŖsin gibi geliyor," dedi. "Asıl soru, bunu bilerek mi yaptın?"

"Hayır." Nina baŖını salladı. "Ve bunu nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Mehoo- Jimmy -evlatlık büyükannem- bunun ayının benim ruh hayvanım olmasıyla ilgili olduğunu dŖnyor."

"Ha?" Kat kaŖlarını çattı. "Aptal gibi görünmek istemem tatlım ama *ne*?"

Nina kısaca Reddix'in nasıl her zaman bir ayı olarak göründüğünü anlattı -kelimeleri olmayan ve yüzü gölgeli bir hayvan- onunla hayallerini paylaŖırken.

"Küçüklüğümden beri aylarla ilgili rüyalar görürüm," dedi Kat'e. "Bu yüzden Mehoo onlarla, yani Reddix'le aramda özel bir bağ olduğunu dŖnyor. Onu iyileŖtirebilmem ve birbirimizi btnleyebilmemiz için birbirimizi bulmamız gerektiğini dŖnyor."

"Bu çok romantik." Sophie hülyalı bir Ŗekilde gülümsedi. "Bu fikri sevdim. Tüm evrende onu iyileŖtirebilecek tek kiŖi sendin."

"Tabii ki bu sadece aramızdaki kimyanın doğru kombinasyonundan ya da belki de mahsur kaldığımız Duygu İnsanları gezegeninde tüm bu duygulara maruz kalmamızdan kaynaklanıyor olabilir," diye devam etti Nina. "Ama

Bununla bir ilgim olduğunu düşünmek istiyorum. Onu neredeyse ilk gördüğüm andan itibaren iyileştirmek istedim - acı çeken birini görmeye dayanamıyorum ve Reddix'le ilk tanıştığımda acı içindeydi."

Liv, "Yani seni ilk *kaçırdığı* zaman," diye işaret etti. "Şimdi Çocuklarınız olduğunda onlara anlatmak için iyi bir hikaye."

"Şaka yapmıyorum." Nina güldü. "Sanırım bunu biraz yumuşatacağız. Reddix'in 'ayaklarımı yerden kestiğini' söylemek kulağa daha hoş gelebilir."

"Seni bir mağara adamı gibi omzuna atıp gecenin bir yarısı çığlık çığlığa işinden sürüklediğini söylemenin aksine," dedi Kat kuru bir sesle.

"Şey... evet." Nina hâlâ gülümseyerek başını salladı. "İşimden bahsetmişken, yarın Dünya'ya dönüp onlara resmi bildirimimi yapmam gerekiyor."

"Yani gerçekten Reddix'le birlikte Tarsia'da mı yaşayacaksın?" Maggie sordu.

Nina başını salladı. "En azından başlangıç için. Reddix en azından ilk bir yıl boyunca Saber'ın yanında olmak ve yeni pozisyonunda ona destek olmak istiyor. Ondan sonra Ana Gemi'ye, hatta Dünya'ya geri dönebiliriz."

"Peki büyükannen bu konuda ne düşünüyor?" Lissa sordu.

"Benim bir rüzgâr ruhu gibi olduğumu söylüyor, rüzgâr beni nereye götürürse oraya gitmekte özgür olmalıymışım," dedi Nina. "Ama Noel'de evde olacağıma söz verdim, o yüzden sorun değil."

"İkinizin birlikte çok mutlu olacağınıza eminim," dedi Kat. "Ve ben de-"

"Merhaba kızlar, size küçük bir ikram getirdim." Lauren elinde keklerle dolu bir tepsiyle telaşla içeri girdi.

"Acıktım," diye bitirdi Kat, tepsiyi incelemek için hemen ayağa kalktı.

"Kat kadını," diye itiraz etti Liv. "Düşünceni bitir. Bana söylemek üzere olduğun şeyin bu olduğunu söyleyemezsin."

"Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Kat, hâlâ tepsiye bakarak. "Ve umurumda da değil. Çünkü bakın, kekler."

Sophia ve Olivia gülmeye başladı.

Lissa Nina'ya, "İkiz Akraba'dan hamile kalmak canınızın tatlı çekmesine neden oluyor," diye açıkladı.

"İkiz Akraba'dan bahsetmişken," dedi Lauren kaşlarını çatarak. "Az önce Becca Malone'u ziyarete gittim."

"Becca Malone? Kim o?" Kat kaşlarını çatı.

"Tanışmak isteyeceğiniz en tatlı küçük şey," dedi Lauren. "Düğününüzü yanlışlıkla bastı - sanırım resepsiyonun Ana Gemi'ye gelen ziyaretçiler için ücretsiz bir açık büfe olduğunu düşündü. Ne yazık ki, pastanın bağlayıcı meyve katmanından bir parça almış."

"Oh, hayır!" Kat inledi. "Ne oldu? Zavallı isteksiz bir adama mı saldırdı?"

"Pek sayılmaz," dedi Lauren. "Pastayı yedi ve biz daha ne olduğunu anlamadan resepsiyondan ayrıldı. Kutsal koruyu geçip park alanına girdiğinde etkilerini hissetmeye başladı."

"Bu korkunç, *ölebilirdi*." Sophie'nin gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet, olabilirdi çünkü en başta *birinin* beni o aptal pastayı yapmaya ikna etmesine izin verdim." Lauren bir elini kalçasına koydu ve sert bakışlarını Kat'e çevirdi.

Kat başını salladı. "Bana bakma, bebeğim. Cehennemden gelen azgın pastayı sipariş ettiğimi nereden bilebilirdim ki? Hiçbirimiz bağlayıcı meyveyi pişirmenin onu bu kadar yoğunlaştıracağını bilmiyorduk. Peki kıza ne oldu?"

"Neyse ki Becca... öhöm... İkiz Aylar'dan Ana Gemi'yi gezmeye gelen bir çift çiftleşmemiş İkiz Akraba tarafından *kurtarıldı*."

"Whew..." Olivia alnındaki teri siliyormuş gibi yaptı. "Felaket önlendi."

"Pek sayılmaz." Lauren kaşlarını çatı. "Becca Sarasota, Florida'da bir manastırda rahibe adayıydı. Delinmiş Kalplerin Hizmetkârları."

"Aman Tanrım, o bir *rahibe* miydi?" Sophie nefesini tuttu.

"Tam olarak değil ama bir kadın olmak için yemin etmek üzereydi." Lauren başını salladı. "Şimdi zavallı kızın kafası karışmış durumda. Aslında İkiz Akraba ile bağ kurmadı - onu parkta bulduklarında hiçbiri birbirini Adam'dan tanımadığı için bundan uzak durdular. Ama ortalama bir rahibenin yapması gerekenden biraz daha fazla oynaklaştı."

Kat kuru bir sesle, "Sıradan bir rahibenin hiç de oynak olmaması gerektiğini sanıyordum," dedi.

"Aynen öyle." Lauren iç çekti. "Hâlâ ne yapacağından emin değil ve ben de ona ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Ona rahibelerin fazla sevişmediğini söyle derdim," diye mırıldandı Kat, parmaklarındaki çikolatalı kremayı yalayarak. "Bu benim için bu tartışmanın sonu olurdu."

"Kat, bu *hiç komik değil*," dedi Lauren sert bir sesle. "Ve dahası, Becca'ya gelip onunla konuşacağını söyledim. Ne de olsa Deep ve Lock'a bağlısın - belki ona bu konuda bir bakış açısı kazandırabilirsin."

"Haklısın," dedi Kat ayılarak. "Özür dilerim Lauren. Pastayı yaptığın için kendini sorumlu hissettiğini biliyorum. En başta bunu hiç istememeliydim."

Maggie aniden titrek bacakları üzerinde doğruldu. "Bu senin hatan değil, Lauren

-Senin de değil Kat," dedi titrek bir sesle. "O *benim*. Katmanların üzerindeki işaretleri karıştırmışım."

"Hadi ama Maggie," diye itiraz etti Nina. "Kendine bu kadar yüklenme. Ne de olsa o iki pasta katı birbirine çok benziyordu. Nereden bilebilirdin ki?"

Maggie başını salladı. "Bunu mazur göstermeye ya da zararsız bir hata gibi göstermeye çalışma Nina. Her zaman yaptığım gibi ortalığı karıştırdım."

"Maggie-" diye başladı Nina.

"Bu doğru!" Maggie bal sarısı buklelerini alnından itti ve bluzunun üzerinde temizlemek için kalın gözlüklerini çıkardı. "İyi ki yarın daha önce kimsenin gitmediği ıssız bir gezegene gidiyorum," diye mırıldandı, hızlı ve vahşi hareketlerle gözlüklerini parlatırken. "Orada mahvedebileceğim kimsenin hayatı olmayacak."

"Oh, tatlım..." Olivia ayağa kalktı ve kolunu diğer kızın omuzlarına doladı. "Hadi ama, herkes ara sıra hata yapar."

"Ben değil." Maggie burnunu çekti ve gözlerini ovuşturdu. "*Her zaman* yapıyorum. Açıkçası, nişanlım Kurt'ün bana bu kadar sinirlenmesine şaşmamalı. Her zaman kaza yapmayı bekleyen biri olduğumu söyler."

"Kulağa çok çekici geliyor," dedi Kat kuru bir sesle. "X Gezegeni'nde ya da her nereye gidiyorsanız *orada bunu* duymayı özlemeyeceğinize bahse girerim."

"Bu Gaia - ona Gaia diyorlar." Maggie içini çekti. "Elbette önce Yonnie Six'e uğramamız gerekiyor ama bu sadece bir iki gün sürer ve sonra bilinmeyene doğru yola çıkarız."

"Bekle bir dakika..." Lissa aniden öne doğru oturdu, endişeli görünüyordu. "Yonnie Six mi dedin?"

"Evet, bir tür tasma gibi bir şey teslim etmemiz gerekiyor." Maggie omuz silkti. "Muhtemelen gemide kalıp Ferna ve Ratner'ın (birlikte olacağım iki Kindred bilim adamı) bu işi halletmesine izin vereceğim."

"Bunu yaptığınızdan emin olun," dedi Lissa kaşlarını çatarak. "Yonnie Six tehlikeli bir yer. Ve oradaki insanlar..." Başını salladı ve titredi. "Gemide daha güvendesin diyelim."

"Oh...tamam." Maggie'nin iri kahverengi gözleri gözlüklerinin ardında kocaman açılmıştı. "Uyarın için teşekkürler."

"Bir şey değil." Lissa hâlâ sıkıntılı görünüyordu. "Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum. Çok tatlı bir kızsın ama biraz... kazaya meyilli görünüyorsun."

"Sakar demek istiyorsun." Maggie içini çekti. "Gergin olmadığım zaman daha iyi olduğuma yemin edebilirim. Genelde gergin *olurum*. Araştırma yapmadığım sürece- o zaman kendimi kaptırıyorum ve neredeyse normal bir insan oluyorum. Neredeyse."

"İyisin ve her şey yoluna girecek," diye güvence verdi Nina ona ama kazaya meyilli Maggie'nin hayati tehlikeye yakın bir yerde olduğunu düşününce ürpermesini bastıramadı. "Sadece Lissa'nın dediği gibi gemide kal ve Gaia'ya varana kadar gemiden inme."

"Doğru." Maggie içini çekti. "Biliyor musun, gideceğim için gerçekten heyecanlıyım. Ama önce Kat'le birlikte gidip o zavallı Becca'dan özür dilemem gerektiğini düşünüyorum." "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi Kat sessizce. "Gerçi ben hâlâ suçlunun sen olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkürler Kat." Maggie ona minnetle gülümsedi. "Artık gidelim mi?"

Kat iç çekti. "Bırak da kekimi bitireyim, bebeğim. Lauren'ın pişirdiği herhangi bir şeyin ziyan olmasına izin vermek utanç verici olur. Beni aklımı kaçırarak kadar azdırmaması, tadının çok lezzetli olmadığı anlamına gelmez."

Lauren güldü. "Pekâlâ Kat, dalkavukluğun sana ne kazandıracağını biliyorsun." "Yolu için bir başka cupcake mi?" Kat umutla sordu. "Çünkü

Dürüst olmak gerekirse Lauren, ikizler daha fazlası için yalvarıyor." Karnını okşadı yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı.

Lauren bir Şeye cevap verdi, ama tam o anda Nina birinin kendisiyle konuşmaya çalıştığı hissine kapıldı.

"Evet bebeğim?" diyerek kendini iletiŐime açtı. Kendisi ve Reddix arasındaki zihinsel bağlantı hâlâ çok yeniydi, henüz alıŐamamıŐtı ama Reddix'in derin ve sert sesini kafasının içinde her duyduğunda biraz heyecanlanıyordu.

"Sadece daha ne kadar 'kızlarla dışarıda' olacağını bilmek istedim tatlım," karşılık verdi ona. *"Seni o kadar çok zlemeye başladım ki dayanamıyorum."*

Nina bir kıkırdamayı bastırdı. *"Son seviŐmemizden bu yana sadece birkaç saat geçti. Şimdiden yoksunluğa mı giriyorsun?"*

"Kesinlikle. Sana doyamıyorum, tatlım. Yakında süite geri gel, tamam mı?"

"Söz veriyorum yapacağım. Sanırım burada her Şey sona ermek üzere. Sana kek getirmemi ister misin?"

"Kendini getirdiğin sürece ne getirdiğin umurumda değil," diye usulca hırladı bağlantıları aracılığıyla. *"Seni seviyorum, Nina."*

"Ben de seni seviyorum, yakında orada olacağım."

Herkesin Maggie'ye ertesı gün için iyi yolculuklar dilediğini duymak için tam zamanında bağlantıyı kopardı. Nina da yeni arkadaşına iyi dileklerini iletmeye gitti.

"İyi olacaksın," diye mırıldanarak kısa boylu kıza sarıldı. *"Sadece dikkatli ol ve Lissa'nın dediği gibi Yonnie Six'te gemide kal."*

"Elbette." Maggie gülümsedi ve ona sarıldı. *"Ve benim için endişelenme, önümüzdeki altı ay boyunca örnek toplayarak güvenli ve sıkıcı bir hayat yaŐayacađım."*

"Ve bulduğunuz her Şey hakkında da yazılar yazıyorsunuz." Nina gülümsedi.

"Aynen öyle. İnek cennetinde olacağım ama korkarım pek heyecanlı olmayacak," dedi Maggie sırtarak.

"Sorun değil. Heyecan her zaman güvenli değildir," dedi Nina ona. "Önemli olan da bu - güvende kalmak."

"Yapacağım, söz veriyorum," dedi Maggie.

"Eminim öyle olacak," dedi Nina, diğer kızı bırakarak. Ama hissettiği tedirginliğe ya da Maggie'nin hayatının beklediği kadar sıkıcı ve tehlikesiz olmayacağına dair garip önsezisine engel olamıyordu.

Saçmalama, diye azarladı kendini Maggie'ye son bir kez el sallayıp partiden ayrılmak için dönerken. *O iyi olacak... değil mi?*

Sonsöz

Büyük Tarsus Bataklığı'nın ortasındaki bir kulübede, bataklık cadısı Xandra yeni bir iksir hazırlıyordu. Soluk yeşil sular kazanında dans ediyor, fokurduyor ve köpürüyor, o mırıldanıyor ve karışımı uzun, beyaz bir parmağıyla karıştırıyordu.

Birdenbire iksirin yüzeyi durgunlaştı ve sakın bir gündeki göl gibi cam gibi oldu. Xandra gözlerini kırpmadan iksirin içine bakarken, bir çift yanan kırmızı göz yüzeye çıkıp ona bakmaya başladı.

"Her şey yolunda mı?" diye gürledi derinliklerden gelen bir ses. O kadar derin ve çarpık bir sestir ki anlaşılması zordu. Ancak Xandra'nın anlamakta bir sorunu yok gibiydi.

"Her şey yolunda kocacığım," diye cevap verdi, yanan kırmızı gözlere bakarak. "Reddix iyileşti ve kehanet harekete geçti. Yakında oğlumuz özgürlüğüne kavuşacak. Ve sonra alacağı intikam, Dokunuş Soyu'na ve tüm Kardeşlerine karşı yaratacağı yıkım... gerçekten bir sanat eseri olacak."

"Onu senden bir amaç için aldığımı söylemişim," dedi derin, insanlık dışı ses.

Xandra kaşlarını çattı. "Buna gelince, seni hâlâ affetmiş değilim."

"Kin beslediğiniz çok kişi var. Kendinize en çok kimden intikam almak istediğinizi sorun." Alev alev yanan gözler kırıştı ve sonra titreyerek solmaya başladı. **"Ve sonra kendine gazabını ilk kimin tadacağını sor..."**

"Tadına bakacaklar, tamam mı?" diye söz verdi Xandra, kırmızı gözler soluk yeşil iksir yeniden normal bir şekilde fokurdamaya başlarken. "Her biri

ve işim bittiğinde her birinin midesi kaldırabileceğinden daha fazlasına sahip olacak." Tencereyi tekrar karıştırdı. "Acele et, Therron. Acele et oğlum. Eve gel ve intikamımı da yanında getir... Eve gel ve hepsini öldür!"

Son

Akraba Gelinler Sözlüğü

AllFather - başarısız bir genetik ticaretin yan ürünü olan bir ırk Scourge'un şeytani başı. AllFather, Kadimlerden biridir ve duygusal acı ve travmaları toplamak için bir kişinin zihnine ulaşma gücüne sahiptir. Bela Kehaneti'nin gerçekleşmesi için yaşamaktadır.

Rageron ormanlarının en karanlık ve erişilmez kısmı olan Derin Mavi'de yaşayan *Kadim Varlıklar*. Duygusaldırlar ama Kindred'larla hiçbir şekilde akraba değildirler. Her Kadim Olan'ın iki formu vardır: insana ya da Kindred'a benzeyen iki ayaklı bir form ve ölümcül olabilen bir canavar formu ve istedikleri zaman formlar arasında geçiş yapabilirler. Kadimler İlk Akralardan bile daha eskidir ve kıskançlıkla korudukları *skrillex* bitkisine saygı duyarlar.

Bespeak-Biriyle bir Think-me cihazı kullanarak zihinsel olarak iletişim kurmak. Yakından tanımadığınız birine bespeak yapmak kaba bir davranış olarak kabul edilir.

Beast/Rager Kindred - güzel ama ölümcül flora ve fauna ile dolu bir orman gezegeni olan Rageron'dan *gelirler*. Koyu renk saçları, altın rengi gözleri ve ateşli öfkeleri vardır ama en belirleyici özellikleri çiftleşme yumruklarıdır. Çiftleşme yumruğu, Canavar Kindred'ın şaftının dibinde bulunan ve yalnızca seçtiği eşiyle bağlayıcı seks sırasında tamamen devreye giren bir bölgedir. Bu bölge şiştiğinde, Canavar Kindred ve gelini tamamen ona bağlanana kadar birbirlerine kilitli kalır. Bu, her iki partner için de hem son derece uzun süreli hem de multiorgazmik seks sağlar.

Yıldızlar Arasındaki Siyahlık - Soyluların kadim düşmanı olan İstif ya da *Grimlax*'ın bir diğer adı. Bu varlıkların ruhları yoktur ve bu yüzden Kindredlar tarafından şeytani olarak kabul edilirler.

Kan Humması, Kan Soyu'nun ana dünyası olan Tranq Prime'da çiftleşmemiş dişilerin muzdarip olduğu bir durumdur. Kan Humması ya da sıklıkla kullanılan adıyla Kan Yanması, buzlu dünyada yaşayan ve yalnızca kadınları etkileyen bir parazitten kaynaklanır. *Fleeta* veya kan böceğinde bulunan parazit, Tranq Prime su kaynağındaki bir bileşikle reaksiyona girerek ateşe neden olur. Belirtiler arasında titreme, artan cinsel ihtiyaç ve damarlarda kan ısınması hissinin yanı sıra meme uçlarında ve cinsiyette artan renklenme yer alır. Ateş kırk sekiz saat içinde tedavi edilmezse ölümle sonuçlanacaktır.

Bir Kindred erkeği bir dişinin kanını içtikten sonra, Kan Hummasına karşı doğal bir panzehir oluşturur ve bu panzehiri dişiyile vücut sıvılarını paylaşarak geçirebilir. Panzehiri dişinin sistemine sokmanın en etkili yolu, bir Kan Akrabasının onu ısırması ve böylece özüyle birlikte enjekte etmesidir. Bununla birlikte, iyileştirici sıvının seks yoluyla geçmesi de mümkündür.

Kan Humması eskiden Tranq Prime'da çok yaygındı ve soğuk, gururlu yerlileri ilk etapta Kindred'larla genetik bir değişim başlatmaya iten de buydu. Ancak yakın zamanda geliştirilen bir aşı hastalığın neredeyse kökünü kazıdı ve buzla kaplı gezegenin asıl sakinlerinin ticarete devam etmek için çok az nedeni var. Kendilerini Püristler olarak adlandıran bir grup, Soylularla daha fazla ticaret yapılmasına karşı.

Kan/Tranq Akrafa- sarışın ve soluk mavi gözlüdür ve buz, kar ve kutup benzeri sıcaklıkların norm olduğu Tranq Prime'dan gelirler. Ağır hava koşullarıyla mücadele etmek için Kan Soyu normalden daha yüksek vücut ısısına ve insandan iki kat fazla alyuvar hücrelerine sahiptir. Onlar

süperşarjlı kanlarını paylaşmak ve kendi bağlayıcı seks versiyonları sırasında eşlerinin kanını almak için özel ısırma ritüelleri geliştirmişlerdir. Bir insanın köpek dişlerinin olduğu yerde bulunan bir dizi çift dişe sahiptirler. Bu dişler, bir Kan Akrabası çiftleşmek ve bağ kurmak istediği bir kadınla birlikte olana kadar tam olarak gelişmez veya eti delecek kadar keskinleşmez.

Bağlanma Töreni - bir Kindred savaşçısı tarafından seçilen gelin, onunla bağlanma seks yapmasına ve zihnini onunkiyle birleştirmesine izin vermişse, Talep Etme Döneminden sonra gerçekleşen düğün tipi bir ritüel.

Bağlayıcı Seks - bir Kindred savaşçısının cinsel ilişki sırasında gelinini kendisine kalıcı olarak bağlamak için attığı ekstra adım. Canavar Kindred için bu, çiftleşme yumruğunun kullanılmasıdır. Kan Soyu için bağlayıcı seks, penetrasyon sırasında seks anlamına gelir. İkiz Akraba, gelinin içine girerek ve aynı anda ona boşalarak onu kendilerine bağlar.

Sahiplenme Töreni, bir gelin bir Kindred savaşçısı tarafından ilk kez sahiplenildiğinde gerçekleşen bir tür nişan törenidir. Erkek ona karşı niyetini açıklar ve kadın da Sahiplenme Dönemi yasalarına uyacağına yemin eder.

Sahiplenme Dönemi - askere alınan kadınların Kindred Ana Gemisine gitmeleri ve kendilerini seçen savaşçıyla otuz günlük bir "sahiplenme dönemi" geçirmeleri gerekmektedir. Bu sürenin sonunda Akraba eşlerinin cazibesine direnmeyi başarırlarsa, Dünya'ya geri ve normal yaşamlarına devam etmelerine izin verilir. Ancak, Akraba erkeğinin baştan çıkarmasına yenik düşerlerse, ömür boyu çiftleşmiş olurlar ve yaşamak için Akraba gemisine taşınmaları, diğer her şeyi geride bırakmaları ve

Dünya'daki aile ve arkadaşlar sadece nadiren. Elbette pek çok kadın, askere alınsın ya da alınmasın, bir çırpıda her şeyden vazgeçmek istemez. Ancak Kindred'ların gizli bir silahı var: İnandırılmaz derecede ateşli seks sırasında kadınlarının zevkine ve detaylara gösterdikleri özveri.

Sahiplenme Dönemi Kuralları - Sahiplenme Dönemi, Kindred savaşçısının seçtiği gelini baştan çıkarmaya çalıştığı ve gelinin de ona direnmeye çalıştığı dört hafta sürer:

Bekletme Haftası: Kindred savaşçısı gelinini bekletebilir.

Yıkanma Haftası: Savaşçı ve gelini birlikte yıkanır ve savaşçının geline kokulu yağlarla masaj yapmasına ve onu boşaltmasına izin verilir.

Tadım Haftası: Savaşçının, erkek arkadaşına oral seks yapmasına izin verilir.

Gelin.

Bağlanma Haftası: Sekse izin verilir, ancak işleri bir adım öteye götürüp üç farklı Kindred erkeğine özel ve spesifik bir süreç olan bağlanma seksine izin verip vermeyeceği tamamen geline bağlıdır. (Çoğu kadın bu noktadan çok önce teslim olur ancak birkaçı direnir).

Hak talep etme süresi dolmadan önce tek çıkış yolu sözleşmenin ihlal edilmesidir. Bu, Soydaş savaşçının kurallara sıkı sıkıya uymaması ve izin verilen olaylar sıralamasında ileri atlamaya çalışması veya Soydaş Yüksek Konseyi tarafından konulan kurallardan birini çiğnemesi durumunda gerçekleşebilir. Çoğunlukla Dünya ile iletişimin kısıtlanmasıyla ilgili olan bu kurallar Ana Gemideki herkesin güvenliği içindir ve pazarlık konusu yapılamaz. Bilgisizlik bu kuralları ihlal etmek için bir mazeret değildir ve talep döneminin derhal sonlandırılmasıyla sonuçlanacaktır.

Convo-pillar-Parlak renkli bir tırtıla benzeyen yarım inç uzunluğunda bir böcek. Convo-pillar'lar, Rageron çevresindeki sınır kolonilerindeki tüccarlar tarafından, düşünce dalgaları aracılığıyla kullanıcılarının beyniyle iletişim kurarak yabancı dilleri tercüme etmek üzere genetik olarak tasarlanmıştır. Güvenilir olmadıkları bilinen çevirileri çözdüklerinden daha fazla çatışmaya neden olduğu için Kindred Yüksek Konseyi tarafından yasaklanmışlardır.

Derin Mavi - Rageron ormanlarının en karanlık ve en ulaşılmaz kısmı

Rüya Paylaşımı - bir Kindred savaşçısının zihni gelininin zihniyle hizalandığında ve birbirlerinin günlük faaliyetlerini ve anılarını uykularında görmeye başladıklarında *meydana gelir*. Bununla , iki (ya da İkiz Kindred durumunda üç) zihnin hizalanması çeşitli şekillerde olabilir ve uykuyla sınırlı değildir.

Ateş Çiçeği Suyu - Rageron'a özgü Ateş Çiçeği bitkisinden yapılan alkollü *bir* içecek. Görünüş olarak süte benzemekle birlikte bal, vanilya, lavanta ve yaban mersini aromasına sahiptir.

Yüksek Konsey Üyesi - Kindred ana gezegeni Birinci Dünya'nın gerçek hükümdarı ve savunucusu. Sadece Yüksek Konsey Üyesi bilgelik tahtına oturabilir ve öngörü gözüyle görebilir. Bir Yüksek Konsey Üyesi olmadan, Birinci Dünya ve Kindred ırkının geri kalanı İstif'in şeytani entrikalarına karşı yeterince korunamaz.

Hoard - İlk Akraba'nın kadim düşmanı olarak da bilinir
Grimlax ya da Yıldızları Yiyen Siyahlık, onlar şeytani ve iblisidir.

Açgözlü iştahları ve evrendeki her canlıyı fethetme, yeme ve yok etme arzuları olan varlıklar. Kabilelere ayrılmışlardır ve en alt kademedekiler en kalabalık ve ilkel olanlardır. Elit veya üst kademe kabileler daha sofistike ve zekidir ama aynı zamanda çok daha tehlikelidir. Herkesin bildiği gibi manipülatiftirler ve "gölgeleme" adı verilen bir teknikle görünüşlerini değiştirerek istedikleri kişi ya da şey gibi görünebilirler.

Kindred, yüzyıllardır evreni dolaşarak gen havuzlarını genişletmek için uygun eşler arayan genetik tüccarlardan oluşan bir ırk. Genetik bir anomali nüfuslarının yüzde doksan beşinin erkek olmasını sağladığından, özellikle kadınları arıyorlar.

Kindred'ın halihazırda yaptığı üç genetik takas, üç çok özel erkek türüyle sonuçlanmıştır. Ancak ticaret yaptıkları ırkın bazı fiziksel özelliklerini alsalar da, Kindred geni her zaman üç şeyi garanti eder: fiziksel yiğitlik, son derece büyük ve kaslı vücut yapısı ve seçtikleri dişiye sonsuz sadakat.

Krik-ka-re-bir varlığın zihin yaşamının bir başkası tarafından takas edilebildiği veya fidye olarak alınabildiği *bir* Bela geleneği.

Kusax, Scourge ana gezegeninin çekirdeğindeki kusurlu metalden yapılmış özel *bir* bıçaktır. Tek bir çizik bile ölümcül olabilir çünkü yaralanan kişiye yavaş ve acı dolu bir ölüm sağlayan bir ruh zehri bulaştırır.

Davranış Yasası - her savaşçının gelininin iyi davranışlarından sorumlu olduğunu söyleyen ve ona gelini cezalandırma hakkı veren yasası. Genellikle "ceza" doğası gereği cinseldir ve

Bazı gelinler sadece Akraba savaşçılarının özel disiplin biçimini deneyimlemek için seri suçlu olurlar ;)

Şans Öpücüğü: Mutlu çiftte iyi şans getirmesi için Akraba Bağları Töreninde sağdıç ve nedime tarafından gerçekleştirilen bir öpücük.

Akrabamın eşi - Kindred savaşçılarının erkek kardeşleri tarafından seçilen gelinlere atıfta bulunma şekli. İngilizcedeki baldız terimine benzer.

Sahip Olma İşaretleri - Scourge'un bir dişiyi eş olarak işaretleme yöntemi. Sahip Olma İşaretleri arasında dar bir tasma, meme uçlarına ve klitoral kaputa piercingler ve kalçanın iç kısmına veya kalçanın üst kısmına bir damga bulunur. Akraba kanı taşıyan Scourge'lar da eşlerini kokuyla işaretlemek isterler ancak seçtikleri dişiye gerçekten bağlı hissetmek için türlerinin geleneksel işaretlerine ihtiyaç duyarlar.

Tüm Yaşamın Anası - ana Akraba İlah, öğretileri dişi olan her şeye saygı ve hürmeti içeren nazik ve yardımsever bir tanrıça.

Numala, "sıvı kedi" anlamına gelen *bir* Kan Akraba adıdır. Uyarıldığında normal miktardan daha fazla kayganlık üreten bir dişiyi ifade eder. *Numalalar* Kan Soyu tarafından çok değerlidir ve eş olarak aranırlar çünkü Kan Soyu savaşçısının ortalamadan daha büyük sikini kaldırabilme ihtimalleri daha yüksektir.

Psişik Bıçak - Bela tarafından geliştirilen ve bir Kindred ile gelini arasındaki zihinsel ve duygusal bağı koparabilen bir işkence aleti.

Öfke - aynı zamanda *Koruyucu Öfke* veya *Çılgın Öfke* - gelini tehdit edildiğinde bir Kindred savaçısına gelen değişmiş bilinç halidir. Kan dolaşımını endorfinle doldurur ve öylesine yoğun bir öfke ve saldırganlığa neden olur ki, bu durumdaki bir Kindred, sahiplendiği kadını korumak için ölecek bir ölüm makinesine dönüşür.

Kutsal Koru - Tüm Yaşamın Anası'nın tapınağına ev sahipliği yapan yeşil ve mor ağaçlardan *oluşan bir* alan. Kindred Mother gemisi, bu kutsal ağaçların büyüyüp serpilmesine olanak sağlamak için kendi gezegenlerinde olduğu gibi yapay bir yeşil güneşle donatılmıştır.

Scourge - yanlış giden *bir* genetik ticaret, bu tehditkâr yabancılar en maceraperestleri bile korkutacak kadar sapkın arzulara ve cinsel ihtiyaçlara sahiptir. Kadınlarına hükmetme ve tamamen sahip olma ihtiyaçları, yerine getirmeleri gereken tuhaf bir kehanete yol açmıştır... ya da denerken ölürler.

Bela Kehaneti-"İkiden biri, birbirine benzeyen ama yine de farklı - sarı bir güneşin üçüncü gezegeninden gelen tek bir rahmin çifte meyvesi. Göğüslerinin arasında beyaz bir yıldızla işaretlenecek." Bu sözler, büyük bir kahin olduğuna inanılan Scourge ırkının yaşayan son dişisi Mee'ah tarafından söylenmiştir. Belalılar ölmekte olan bir ırktır ve dişileri olmadığı için et tankı ya da fıçı denilen yapay rahimlerde yeni üyeler yaratmak zorunda kalırlar. Yine de, Kindred'larla aynı genetik özelliklere sahip oldukları için, sadece erkek çocuklar yaratabiliyorlar ve her yeni nesil bir öncekinden daha zayıf oluyor. Kehanet Bela adlı kadına atıfta bulunuyor

inananlar Yüce Baba ile çiftleşebilecek ve ırklarını gençleştirmek için sadece kız çocukları doğurabilecekler.

Skrillix Bitkisi-Acı Asma olarak *da* bilinir. Bu bitki yalnızca Derin Mavi adı verilen Rageron ormanlarının kalbinde bulunur. *Skrillix*'in parlak kıızıl meyvelerinin durağanlık hastalığı da dahil olmak üzere birçok hastalığı iyileştirdiği ve yanlış yerleştirilmiş veya yapay bir ruh bağıını da çözebildiği söylenir. Meyveleri ne kadar faydalıysa dikenlerinin de o kadar zehirli olduğu söylenir. Bir *skrillix* dikeninin batması, kurbanı acı dolu anıları yeniden yaşamaya zorlayarak uyanırken kâbus görmesine neden olabilir. Zihinler meyvelerin suyuyla birbirine bağlandığında, bu vizyonlar kimyasal olarak indüklenen sinirsel bir bağlantı yoluyla bunlara tanık olabilen başkalarıyla paylaşılabilir.

Take-me-İkiz Aylar'a özgü *bir* hayvan olup, gemilerinde taşınmak üzere Kindred tarafından evcilleştirilmiştir. Take-me'nin yeşil kürkü ve her iki ucunda birer tane olmak üzere iki kafası vardır. Her kafanın üç mor gözü vardır. Take-me, kütlesini genişletme ve sıkıştırma gibi benzersiz özelliklere sahiptir, bu da onu depolama için ideal hale getirir. Aslen mağaralarda yaşadıkları için, Take-me'lerin çoğu Kindred yemek hazırlama alanlarındaki küçük karanlık bölgelerde çok memnun bir şekilde kalır ve burada efendilerinin yemeklerinin artıkları ve artıklarıyla yaşarlar. Alerjileri olan muz kabukları dışında neredeyse her şeyi yiyebilirler.

Tharp- giysi olarak giyilebilen ince bir kürk battaniyeye çok benzeyen bir hayvan. *Tharplar* Tranq Prime'da yetiştirilir ve konakçılarının vücut ısını çoğaltma ve onları en soğuk koşullarda bile sıcak tutma yetenekleri nedeniyle ödüllendirilir. Bir *tharp* sadece tek bir kişi tarafından giyilebilir; acemi ya da gençken bir konakçıya baskı yapar ve yavaş yavaş açlıktan ölür.

onlardan ayrılmış. *Tharplar* zekidir ve sınırlı hareket kabiliyetine sahiptir. Konakçıları kadar uzun yaşarlar ve sadece vücut ısıyla geçinirler, hayatta kalmak için başka hiçbir besin türüne ihtiyaç duymazlar.

Think-Me-Şakaklara takılan ince gümüş bir tel, zaten samimi bir bağa sahip olan kişiler arasında zihinsel iletişimi kolaylaştırır.

Touch-U - Tranq Prime'a özgü, Kindred'in *bir* ev sağlık cihazı olarak uyarladığı düz siyah mat benzeri bir hayvan. Touch-U, hangi düğmeye basıldığına bağlı olarak hafif bir masaj veya tamamen erotik bir deneyim sunabiliyor.

İkiz *Akrabalar*, sarp ama güzel adalarla dolu geniş, fırtınalı okyanusların dünyası olan İkiz Aylar'dan *gelirler*. İsimlerine sadık kalarak, İkiz Kindredlar her zaman çiftler halinde gelirler. Ancak kardeşler birbirinin aynısı değildir. Her zaman bir açık ikiz ve bir de koyu ikiz vardır. Bu etiketler sadece ten, saç ve göz rengine değil, ikizlerin ruh hallerine ve dünyayı algılayışlarına da atıfta bulunur. Çiftteki koyu renkli ikiz genellikle daha karamsar ve içine kapanıkken, açık renkli ikiz hayata büyük ölçüde daha parlak bakar. İkizler birbirleriyle yakından bağlantılıdır ve birbirlerinin duygularını hissedebilirler. Şiddetli acı çekmeden uzun mesafelerle veya uzun sürelerle ayrılamazlar. Ayrıca bir kadını paylaşmaları ve onu zihinsel ve duygusal alışverişlerine bağlayarak çok yoğun ménage seks yapmaları gerekir.

Urlich, Bela tarafından yetiştirilen *bir* köpek türüdür. Olgunlaştıklarında, koku alma duyularını ve zekalarını arttırmak için makinelerle modifiye edilirler, bu da cyborg tipi bir hayvanla sonuçlanır. Her hangi bir kokunun peşine düştüklerinde

beyinlerine programlanmıştır, *urlichler* tamamen tek fikirlidir ve avlarını köşeye sıkıştırıp yakalayana kadar duramazlar.

Wave - yiyecekleri bir dakikadan kısa bir sürede pişirmek için binlerce hassas şekilde harmanlanmış ısı ışını yayan bir Kindred pişirme cihazı.

Zichther - Rageron ormanlarına özgü *bir* hayvan olan zichther, ağzını açıp üç sıra inanılmaz derecede keskin, köpekbalığı benzeri dişlerini ortaya çıkarana kadar görünüşte küçük, parlak mavi bir oyuncak ayıyı andırır.

Yazar Hakkında

Evangeline Anderson, yazmayı tercih eden kayıtlı bir MR teknisyeni. Ve evet, "Yazmayı tercih ederim" yazan bir tampon çıkartması olacak kadar inek. Onu görürseniz korna çalın! Otuzlu yaşlarında ve Florida'da bir koca, bir oğul ve iki kediyle yaşıyor. Birkaç yıldır kendi zevki için erotik kurgu yazıyordu ve bunun için para almayı denemek aklına gelmişti. Sevinçle, kirli bir zihne sahip olduğu için para kazanmanın gerçekten mümkün olduğunu keşfetti ve o zamandan beri sürekli olarak paranormal ve bilimkurgu erotik yazıyor.

Onu www.evangelinemanderson.com adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

Ücretsiz okumalar ve yakında neler olacağını öğrenmek için ziyaret edin.
Yapabilirsin Ayrıca bağlanmak ile onu üzerinde

[Facebook http://www.facebook.com/evangelinemanderson.773](http://www.facebook.com/evangelinemanderson.773)

Evangeline Anderson'dan yakında çıkacak iki yeni kitabın tadına bakmak için okumaya devam edin...

**Karanlığa Doğanlar serisinin üçüncü kitabı Ruby Shadows 2013
sonbaharında ya da kışında çıkıyor**

İblisler söz konusu olduğunda hiçbir şey bedava değildir... Gwendolyn LaRoux, Gölge Diyarlar'an bir iblis olan Laish'i kara büyü yapmasına yardım etmesi için çağırdığında bu gerçeği zor yoldan öğrenir. Ne yazık ki kara büyüün büyüme gibi bir huyu vardır ve çok geçmeden Gwendolyn kendini karanlığın içinde boğulurken bulur. Yine de kendi pisliğini temizlemeye karardır. Ancak Uçurum'dan bir yaratık dünyamıza girip sevgili büyükannesini tehdit ettiğinde, Gwendolyn yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kalır - bu da onu bir daha asla çağırmamaya yemin etmesine rağmen, çileden çıkaran Laish'i çağırmak anlamına gelir.

Bir anlık can sıkıntısıyla Gwendolyn'in büyülü sözlerine cevap vermek, sahip olduğu küçük kalbi kilit altında tutan bir iblis için bir hataydı. Laish, yeşim yeşili gözleri ve kremsi, café au lait teniyle Creole güzeline hemen aşık oldu ve şimdi ne pahasına olursa olsun ona sahip olmaya kararlı. Ve Gwendolyn'in yapışkan ikilemi sayesinde fiyat daha da yükselmiştir.

Cesur cadının Gölge Diyarlar'dan geçmesi ve Çukur'a açık bıraktığı kapıyı kapatması gerektiği ortaya çıktığında, bu tehlikeli yolculuğu tek başına yapamayacağını hemen anlar. Tabii ki Laish, çok da küçük olmayan bir ücret karşılığında ona eşlik etmeye ve korumalık yapmaya fazlasıyla isteklidir. Gwendolyn bedenini bir pazarlık kozu olarak kullanmak istemez ama şehvet dolu

İblis başka hiçbir para birimini kabul etmez. Ve büyükannesinin hayatı tehlikede olduğu için başka seçeneği yoktur. Yavaş yavaş onun taleplerine boyun eğmek zorundadır.

Gwendolyn ve Laish Cehennem'in içlerine doğru ilerledikçe, Laish onu güvende tutabilecek mi? Peki ya Gwendolyn masumiyetini koruyabilecek mi? Yoksa kendilerini ve birbirlerini... Yakut Gölgeler arasında mı kaybedecekler?

Purity... 2013 sonbaharında çıkıyor

K dördüncü seviye bir Paladin ve çocukluğundan beri saygı duyması ve arzulaması öğretilen kutsal hiçlik olan Saflığın bir hizmetkârıdır. Cinsiyetsiz bir dünyada yapay bir rahimden doğan K'ya dokuz yaşındayken siyah örgü bir kostüm giydirildi. Bu giysi onu besliyor ve düşmanlarından koruyor ve halkının evrenin geri kalanına karşı ilan ettiği kutsal savaşta ana silahı olarak hizmet ediyor. Aynı zamanda en ufak duygu izlerini bile yok ediyor. Evreni Saf Olmayanlardan temizlemek için hiç bitmeyen bir görevde tasfiye ekibine liderlik eden K, karşılaştığı herkesi öldürmeye ya da köleleştirmeye alışkındır. Ta ki Boone ile tanışana kadar.

Boone, Colossus'ta yaşayan bir doktor ve genetikçidir; ağır G dünyası, üzerinde yaşayan insanları normal insanlardan daha büyük ve daha güçlü hale getirmiştir. Kendi gezegeninde kalıp araştırma yapmaktan çok mutludur; ta ki küçük kız kardeşi Puristler tarafından alınıp pshalite madenlerine götürülene kadar. Onu kurtarmak için çılgınca bir plan yapar: Bir Paladin'i yakalamak ve kız kardeşinin tutulduğu yere erişmek için düşman piyonunu kullanmak.

tutuldu. K onun ağına düşer ama savaşmadan değil. Savaşta yaralandığında, Boone onun hayatını kurtarmak için giysisini kesmek zorunda kalır.

Artık rahatlatıcı rutininden uzaklaşmış ve parazit giysisinden ayrılmış olan K değişmeye başlamıştır. Vücudu olgunlaşıyor, anlayamadığı şekillerde dönüşüyor. Ve hayatında ilk kez hissedebiliyor... istese de istemese de. Yeni ortamında hayatta kalabilmek için Boone ile işbirliği yapmak zorundadır. Ama çok geçmeden Boone'un sadece bedenini değil, kalbini de esir aldığını fark eder.

Birinci Bölüm

K uyandığı anda öldüğünü biliyordu.

Ölüm fermanı, uyluğunun iç kısmı boyunca düzenli böcekler gibi ilerleyen siyah dikişlerin düzgün sırasına yazılmıştı. Kendi kalçasını görebiliyor olması - giysisinin siyah filesi tarafından gizlenmemiş olması- ilk ipucuydu ama etindeki dikişler bunu pekiştirdi.

Kirlenmişti, belki de ölümcül bir şekilde. Yine de umutluydu. Kendisine hâlâ dokunulmamış olması için Saflık'a dua etti. Hiçbir şey hatırlamıyordu; ne yarayı nasıl aldığını ne de yarayı diken kişiyi. Hırpalanmış metal dolapları ve yontulmuş beyaz tezgahı olan küçük, çıplak odadaki masaya nasıl düştüğünü bile bilmiyordu.

Tek bildiği başının patlamak üzere olan çürük bir kavun gibi zonkladığı ve takım elbisesinin onu çaresiz bırakarak gittiğiydi.

Kendine gel, K. Sen dördüncü seviye bir Paladinsin. Bununla başa çıkabilirsin. Her şeyle başa çıkabilirsin. Silahları ve savunması elinden alınmış, çıplak ve yalnız olmak bile mi? Evet. Çenesini yukarı kaldırdı ve

Kendini bulduğu oda, görüşü endişe verici bir şekilde odaklanıp odaklanmamaya devam etse de. *Savunmasız değilsin*, diye hatırlattı kendine.

Şovalyeler yürümeye başladıkları andan itibaren sıkı bir fiziksel eğitimden geçerlerdi ve K da bir istisna değildi. Kendine baktığında, çocukluğundan beri çıplak görmediğı, ilk kez deri giysisini giydiğı vücudunun güçlü ve zayıf olduğunu görebiliyordu. Aslında, oldukça iri olması dışında -bir kadın için neredeyse iki metre uzunluğundaydı- o zamanki haliyle hemen hemen aynı görünüyordu.

Göğsü bir Paladin'in olması gerektiğı gibi dümdüzdü. Göğüsler sadece savaş sırasında engel teşkil eder, düşmana hassas bir hedef sunarlardı. Saflık'a şükretti ki onunkiler neredeyse yok gibiydi, meme uçları teninin beyazına karışan soluk, masum bir pembeydi. Aşağıya doğru baktığında kalçalarının dar ve güçlü olduğunu ve cinsiyetinin zar zor fark edilebildiğini fark etti; kalçalarının arasında renksiz bir yarık vardı. Olması gerektiğı gibiydi. Vücudu güçlüydü -savaşmaya uygundu- ve K'nın ondan tek istediğı buydu. Başka hiçbir şeye gerek yoktu.

K etrafına bakındı. Odanın bir duvarına cıvatalanmış düz metal bir panel vardı. Bir görüntü ekranı mı? Şu anda hiçbir şey aktarmıyordu ve parlak yüzeyinde yüzünü gördü. Kendisine bakan görüntü, onu çerçeveleyen giysinin örtüsü olmadan garip bir şekilde savunmasız görünüyordu. Tek yumuşak kısmı olan kalın mavi-siyah saç telleri hâlâ ensesinde bir örgü halindeydi ve siyah üzerine siyah gözleri onun seviyesini ve başarılarını gösteriyordu.

Tüm Saflık yanlılarının gözleri siyahtı - bu onların bir özelliğiydi. Ancak gerçek Saflığa doğru ilerledikçe siyah dışa doğru kanar ve beyaz sklerayı gizlerdi. Yavaş bir süreçti ve acı vericiydi - bugün sadece gözlerinin dış çevresinde ince beyaz bir halkayla bulunduğu yere gelmek K'ya çok pahalıya mal olmuştu. Beşinci seviyeye ulaştığında ve kendini tamamen teslim ettiğinde

Purity için bu bile yok olacaktı. Uzayın kendisi kadar soğuk ve boş olacaktı, içi boş olacaktı. Kutsal hiçlikle dolu bir kap. Her Saflık yanlısı bunun için yorulmadan çalışırdı ama çok azı bunu başarırdı.

Yine de bunu başaran biri vardı: Yüksek Nöbetçi. K'ya erkenden ilgi göstermiş, rutin kökenine rağmen onu himayesine almıştı; eğer hâlâ güçlü duygulara sahip olsaydı bu durum onu son derece memnun ederdi. Ancak onun seviyesindeki bir Şovalye öyle değildi.

Bir Paladin'in gözlerindeki siyah büyüdükçe duygu kapasitesi azalır ve geriye sadece soğukkanlı, saf bir mantık kalırdı. Şiddetli duygulardan yoksun olmak kişinin savaşta acele kararlar vermesini veya histeriye kapılmasını engellerdi. Şu anda K içinde hissettiği soğuk hiçlik için minnettardı. Kendini üzerinde bulduğu masadan sıçrayıp kör bir panikle odadan kaçmasını engelleyen tek şey bu ve eğitimiydi.

K derin bir nefes aldı ve sakinleştirici düşünceler düşünmeye çalıştı. Aklına yine Yüksek Nöbetçi ve ona söylediği son sözler geldi. Hatıralar aceleyle geri gelirken başı zonkluyordu.

"Her şey yolunda görünüyor Komutan K." Sentinel'in solgun yüzü bileğindeki iletişim bağlantısından K'ya baktı. En yüksek seviyede bir Şovalye olmasına rağmen deri kıyafet giymiyordu. Hiçbirine ihtiyacı yoktu.

-K onu yeni yaÇam merkezinde doğuran yapay rahimden atılmadan önce gözleri tamamen siyahtı.

"Teşekkür ederim, Sentinel." K başını ona doğru eğdi, bu bir saygı göstergesiydi. "Ekibim hazır ve gemi saldırıya hazır."

"Sitelerinizde Erian pislği mi var?"

"Biliyoruz. Sensörlerimiz sadece küçük bir grup gösteriyor ve gemide silah yok; büyük bir zorluk çıkarmayacaklardır. Kısa süre içinde onlara bineceğiz."

"Güzel. Temas halinde öldürün, Komutan. Esir almayın."

K bir kaşını kaldırdı. Hayatı boyunca ona Eros'un yerlilerinin kötü, yozlaşmış, ahlaksız oldukları öğretilmişti. Yoksa Püristler neden onlarla savaştıydı? Ama silahsız bir gemiye girip içindekileri katletmek...

"Bağışla beni Sentinel," dedi, kelimelerini dikkatle seçmeye çalışarak. "Ama dediğim gibi, silahsızlar. Öldürmek onurlu bir davranış olmaz."

"Evreni daha fazla Erian pisliğinden kurtarmaktan başka onur yok. Saflığın *genişleyebilmesi* için temizlenmesi , hepsinin." Hâlâ böyle bir duyguyu hissedebiliyor ya da gösterebiliyor olsaydı gözleri öfkeyle parlayabilirdi.

K bir kez daha denedi. "Midas'taki pshalite madenlerinin yeni işçilere ihtiyacı var. Eğer hipersürücümüzü devreye sokarsak onları daha kısa sürede teslim edebiliriz-"

"Hayır!" Adamın sertliği onu şaşırtmıştı. "Erialılar temizlenmeli. Onlar ahlaksız. Köle olmaya bile uygun değiller. Kendileriyle temas eden herkesi bozar ve kirletirler. Aslında," Kaşlarını hafifçe çattı, siyah üzerine siyah gözlerinin arasında beyaz bir girinti belirdi. "Özel bir dikkat göstermenizi istiyorum Komutan K. Onlarla konuşmamalı ya da yüzünüzü görmelerine izin vermemelisiniz."

K onun aşırı gibi görünen emirleri karşısında hafif bir şaşkınlık hissetti. "Elbette her ne pahasına olursa olsun kirlenmeyi önleyeceğim, Sentinel."

"Öyle olduğunu gör." Adamın gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu. "Senin için harika planlarım var, K. Sen sayılamayacak kadar çok devirde rütbe atladığını gördüğüm en gelecek vaat eden Şovalyesin."

"Teşekkür ederim. Bana olan güveniniz beni çok memnun etti." K hafif bir zevk duydu ama sonra keşke duymasaydım dedi. Onun seviyesindeki bir Şovalye en acımasız haberleri ya da en cömert övgüleri bile en ufak bir duygu belirtisi olmadan duyabilmeliydi. Yine de, Nöbetçi'nin beklediği gibi ilerlerse yakında o seviyeye ulaşacaktı.

"Bunu hak ettin. Athena'ya döndüğünde beşinci seviye sınavlara girmeye hazır olacağını düşünüyorum."

Hafif bir zevk dalgası daha çenesini sıkmasına neden oldu. "Bunun için iki döngü daha hazır olmayı düşünmemiştim."

"Oh, hazırsın, K. Hazır olmalısın. Daha fazla bekleyemeyiz-" Aniden sözünü kesti. "Sadece Erialıları çabucak ve en az temasla gönderdiğinden emin ol. Sonra da rotayı Athena'ya çevir."

"Dediğinizi yapacağım." K tekrar başını salladı.

"Pekâlâ. Beni hayal kırıklığına uğratmayın Komutan K. Sentinel tamam." Görüntüsü titredi ve hafif bir uğultuyla kayboldu.

K iletişim bağlantısını kapattı ve gemisinin komuta bölümüne geçerek görüntü ekranındaki gemiye baktı. Eros'tan geldiği belliydi. Prometheus sisteminin sarı güneşinin beşinci gezegeninde bulunan bir metal olan gallixium'dan yapılmış şık pembe yanları uzayın serin siyahında usulca parıldıyordu. Çoğunlukla yırtıcı sürüngen yaratıkların yaşadığı Minotaur'un uzak tarafında, burada ne işi olduğu bir muammaydı. Ama gizem olsun ya da olmasın, o Purist değildi ve bu nedenle temizlenmesi gerekiyordu.

"Çatışmaya hazır olun," dedi K pilotuna. "Emirlerimiz temas halinde öldürmek ve sağ kurtulan bırakmamak."

Pilot döndü, açıkça şaşırmıştı. "Ama Komutan. Pshalite madenleri - bize mevcut her köleye ihtiyaç olduğu söylendi."

"Beni duyduñ, Altı." K hoşnutsuzluğunu belirtmek için kaşlarını hafifçe çattı. "Bu emirler doğrudan Yüksek Nöbetçi'nin kendisinden geliyor. Hepsini temizleyin."

Tasfiye ekibinin geri kalanı bunu anladığında komuta alanında hafif bir mırıltı duyuldu. Onları rahatsız eden öldürmek değildi - bundan emindi. Şovalyeler küçük yaşlardan itibaren merhamet ya da duygu gözetmeksizin öldürmek üzere eğitilirlerdi. Ancak israf utanç vericiydi ve Saflık kavramına uymuyordu.

Şu anda yıldızlararası gemilerin çoğunun hiper sürücülerini besleyen mineral olan pshalite için daha fazla baskı vardı. Rütbelerden süzülen söylentiler büyük bir kampanyanın yapılmakta olduğunu söylüyordu. Muhtemelen tüm Prometheus sistemini kapsayacak bir kampanya. K bunu bilmiyordu -bilmek ona düşmezdi. Tek bildiği Yüksek Nöbetçi'nin emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirmesi gerektiğiydi. Daha azını yapmak hem onursuzluk hem de ölüm demekti.

"Dört ve Beş," diye topçularına çıkıştı. "Onlara bindiğimizde sizi sağ kanadımda istiyorum. Üç ve İki solda. Bir, sen arkadan geleceksin. Altı her zamanki gibi gemide kalacak ve eve doğru bir rota çizecek." Pilotuna başıyla işaret etti. "Bizi mümkün olan en hızlı rotaya götür, Altı. Athena'ya doğru düz bir rota istiyorum."

Pilot hafifçe kaşlarını çattı. "Affedersiniz Komutan K, ama bu bizi Colossus'a çok daha fazla yaklaştırır ki bu da güvenli olur. Belki bunun yerine Pan'ın yanından geçsek-"

"En hızlı yol dedim, en güvenli yol değil, Altı," diye uyardı K onu. "Devlerden korkaklığa boyun eğecek kadar çok mu korkuyorsun?"

Çenesini kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum. Hiçbir şey *hissetmiyorum* Komutan." Paladin'in kodu.

"Belli ki biliyorsun, yoksa emirlerimi sorgulayıp durmazdın Altı. Rotayı çizsin ve Erian gemisiyle işimiz biter bitmez çatışmaya hazır olun."

"Komutan, lütfen, kendim için korkmuyorum. Ama sen riske atılamayacak kadar değerlisin. I-" Altı oturduğu yerden kalktı ve şimdi ona doğru bir adım attı. Gözleri K'nın okuyamadığı bir duyguyla doluydu ve eli... eli ona *dokunacakmış* gibi uzanmıştı.

Deri giysilerinin kalın siyah ağları hem onun elini hem de kadının kolunu kaplasa da, bu hareket yine de kabul edilemezdi. Temas yasaktı; bu gerçek, erkek ya da kadın her Paladin'e, doğum mekanoidi tarafından yapay rahimden çıkarıldıkları andan itibaren öğretilmişti. Altı'nın ona dokunmayı *düşünmesi* bir yana, bunu yapmak için harekete geçmesi bile büyük bir suçtu.

"Yerini unutma, Paladin." K, giysisi aracılığıyla emredici kontraltosunu güçlendirdi ve acı verecek kadar keskin hale getirdi. "Bana böyle yaklaşmaya cüret mi ediyorsun?"

"Beni affedin Komutan. Bana kendimi unutturan sadece size olan saygımdı." Altı aniden durdu, eli yanına düştü. Pelerinini indirmişti ve K yanaklarının ve kulaklarının uçlarının utançtan kıpkırmızı görebiliyordu.

"Komutanınız için bile olsa bu tür duygulara izin vermek yakışıksız ve uygunsuz," dedi ona. "Bunları yüksek sesle itiraf etmek daha da utanç verici. Yerine dön Altı ve bu konuda başka bir şey duymayalım."

Adam sessizce başını salladı ve kadının dediğini yaptı. K kaşlarını hafifçe çatarak onu izledi. Bir pilot olarak olağanüstü yetenekleri olmasaydı, böyle bir duygu gösterisine ya da bitmek bilmeyen sorularına tahammül edemezdi. Ekibin geri kalanı onun doğum grubunun bir parçası olduğu için bu garipti ve

hiçbiri uğma konusunda pek yetenekli değildi. Yine de bazen böyle oluyordu. K'nın kendisi yirmi altı kişinin on birincisiydi ve doğum grubunun tamamı genetik olarak liderlik için tasarlanmış olsa da, o diğerlerini -en azından yetişkinliğe kadar hayatta kalabilenleri- çoktan geride bırakmıştı. Geri kalanların hiçbiri ikinci seviye bir Paladin'den fazlası değildi ve hiçbirinin onun gibi kendi tasfiye ekibi yoktu.

Yüksek Nöbetçi'nin sesi kafasının içinde çınladı. *Senin için büyük planlarım var,*

K. Evet, o da bu planlara ve adamın kendisine duyduğu güvene layık olmaya niyetliydi.

"şimdi." Altı'ya tekrar başını salladı. "Bizi hemen getirin. Onlara neyin çarptığını anlamayacaklar." İyon yakalama kancaları Erian gemisinin kenarlarına saplanıp onu yaklaştırmaya başladığında hafif bir titreşim oldu. "Kalkanlar yukarı," diye bağırdı K ama soluk pembe gemiden hiçbir tepki gelmedi. Kara boşlukta cilalı bir kabuk gibi parlayarak, K'nın bir sonraki hamlesini bekleyerek, hareketsiz bir şekilde ellerinde yüzüyordu.

K kaşlarının endişeyle atılmasına izin verdi. Bu doğru değildi, normal değildi. Erian gemisi çılgınca bir faaliyetin fokurdayan kazanı olmalıydı. Gemisini selamlıyor ve barış istiyor ya da en azından yardım çağırısında bulunuyor olmalıydılar ama sensörler tek bir imdat çığlığı bile algılamamıştı.

K onları kendisi selamlamayı düşündü ama hayır, Yüksek Nöbetçi özellikle yüz yüze temasa karşı uyarmıştı. Bunun nedeninden emin değildi çünkü Erialılar da tıpkı Püristler gibi Dünya'nın sakinlerinin soyundan geliyorlardı. Açıkça daha aşağı bir soydan gelmelerine ve Pristlerin yapmadığı kadar ahlaksız ve aşırı olmalarına izin vermiş olmalarına rağmen, K onların ahlaksızlıklarının ekran teması ve birkaç kelime alışverişi yoluyla yayılabileceğini düşünmüyordu. Yine de, Yüksek Nöbetçi'nin sözü kanundu.

"Neden orada öylece oturuyorlar?" diye mırıldandı Bir. "Kaçmaya bile çalışmıyorlar - can simitleri hâlâ bağlı."

"Belki de devre dışıdır," dedi Üç. "Sensörler gemideki herkesin kalp atış hızında bir artış olduğunu gösteriyor. Belli ki bizden korkuyorlar."

"Olması gerektiği gibi." K sesini yükseltti ve hepsine hitap etti. "Arınma mangası, savaşa hazır mısınız?"

Hep birlikte cevap verdiler. "Biz hazırız Komutan. Hiçbir şeyden korkmuyoruz. Hiçbir şey hissetmiyoruz."

"Güzel." K sağ kulağının arkasındaki basınç tırnağına bastı. Deri giysisinin kapağı yüzünün üzerinden kayarak, kask görevi gören hava geçirmez bir mühür oluşturdu. Kendisi dışarıyı görebiliyordu ama başka hiç kimse içeriyi göremiyordu. Yüz hatları tamamen gizlenmişti ve bu da onun doğduğu ve yetiştirildiği Saflığın yüz­süz, anonim bir aracı olmasını sağlıyordu. "Hadi gidelim."

Takım onun etrafında düzgün bir şekilde düzene girdi ve K silahlarının hazırlanma sesini duydu. Kendisi hiçbir harici ölüm makinesi taşımıyordu. Giysisinin ön kollarına takılı plazma eldivenleri herhangi bir darbeli tabanca ya da akıllı silahtan daha güçlüydü. Aslında o kadar ölümcüllerdi ki, sadece dördüncü seviye bir Paladin ya da üstü onları etkili bir şekilde kontrol edebilirdi. K bunları taktı ve giysisindeki iğneler etine batarken o tanıdık keskin acıyı hissetti. Anında Saflığın soğuk hiçliğiyle doldu, tüm duyguları bir anda tamamen arındı.

Ekip hava kilidine giden metal koridorda ilerlerken, *işte böyle olacak*, diye düşündü. Pnömodrilleri Erian gemisinin yan tarafında bir delik açmıştı bile ve tek yapmaları gereken karşıya geçip onları almaktı. *Beşinci seviyeye geldiğimde, sınavları geçtiğimde ve Yüksek Nöbetçi'nin sağında durduğumda. Gözlerim en ince beyaz halka bile olmadan tamamen siyah olduğunda, bir daha asla hissetmeyeceğim. Uzay kadar soğuk olacağım. Saflıkla dolu.*

Bu düşünce beraberinde ne üzüntü ne de memnuniyet getiriyordu ki tam da olması gerektiği gibiydi. Yüksek Nöbetçi haklıydı, onun için hazırды.

beşinci seviye denemeler. Sağlığa kendisinin bile şüphelendiğinden daha yakındı. Ve Erialıları arındırıp bedenlerini derin uzayın temizleyici besledikten sonra, evine dönecek ve onu tamamen kucaklayacaktı.

Hava kilidi bir tıslamayla açıldı ve tasfiye ekibi onun etrafında dövüş pozisyonu aldı. K sağlam ve sabit durdu, hepsinden, hatta erkeklerden bile daha uzun boyluydu ve kendini saldırıya hazırladı. Kilit açılarak Erian gemisinin gövdesindeki büyük, sivri deliği ortaya çıkardı. Ve sonra-

Anı bulanıklık ve karanlığa karışırken K başını salladı. Ona ne olmuştu? Etrafında saf tutan tasfiye ekibinin bulunduğu kendi gemisinden ve giysisinin tanıdık güvenliğinden *bu hale* nasıl gelmişti? Çıplak ve muhtemelen kirlenmiş bir halde, bu küçük çıplak odanın ortasında, kendisine eşlik edecek tek şey hareketsiz görüntü ekranındaki kendi görüntüsüydü. Donuk, ezik gümüş kapı panelinin üst kısmında yanıp sönen kırmızı bir ışık vardı; bu da kilitli olduğunun açık bir göstergesiydi. Eğer zırhı ve plazma eldivenleri olsaydı kapıyı sorunsuzca açıp geçebilirdi. Bu haliyle ne yapacağından emin değildi.

Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. K masadan kaydı ve titrek bacakları üzerinde durmaya çalıştı. Saçının uzun siyah örgüsü bu hareketle birlikte ensesinden çözüldü ve bir omzunun üzerinden kaydı. İpeksi uçları yaralı kalçasının çıplak tenine değerek onu irkiltti. En son ne zaman o bölgede giysisinin koruyucu ağından başka bir şey hissettiğini hatırlayamıyordu.

Dokuz yaşındayken ilk kez giydirildiği andan itibaren zırh K'nın bedenini hiç terk etmemişti. Onunla birlikte büyüdü, savaşta onu güvende tutan bir zırh olarak sertleşti ve geceleri onu kucaklamak için vücudunun hatlarına göre kendini şekillendirdi. İğneleri aracılığıyla onu besliyor ve en kurak koşullarda bile susuz kalmamasını sağlıyordu. K özlemle kollarına baktı. Bir sıra küçük beyaz

Her birinin içinde, ona kaybını hatırlatan yara izleri vardı. Giysisinin iğnelerinin verdiği rahatlatıcı acıyı şimdiden özlemişti.

Nerede bu? Üzerimde olsaydı buradan çıkma şansım çok daha yüksek olurdu. Evet, deri giysisi onu muhtemelen kontamine olarak işaretleyen dikişleri gizleyecekti. Kimse bilmek zorunda kalmazdı.

K hemen düşüncelerinden utandı. Eğer bir başkasının dokunuşuyla kirlenmişse, arınması gerekecekti - Athena'nın Saflık ana gezegenindeki Saflık tapınağında gerçekleştirilen titiz ve acı verici bir süreç. Saflığın rahipleri -Bilge-gerekli ritüeli yerine getirecekti. Tabii ki uzun süreli bir temas yaşanmamışsa, bu durumda arınma mümkün değildi.

K ürperdi ve bu düşüncüyü bir kenara itti. Tekrar kalçasına baktı. O uzun, düzenli siyah dikiş sırasını yerleştirmek ne kadar zaman almıştı? Bu işi kimin eli yapmıştı? Athena'da bu işi bir tıbbi mekinoid yapmış olabilirdi ama K burada durumun böyle olduğunu sanmıyordu. Dikişler düzgündü ama tamamen tekdüze değildi; uzunluklarında ve aralıklarında insan eli değdiğini gösteren küçük farklılıklar vardı. Ve sorun sadece dikişler de değildi. Elbisesini kim çıkarmıştı? Çıkarmak için ona ne kadar dokunmuşlardı? *Şimdi bunu düşünemem. Onu bulup buradan gitmeliyiz.*

Muayene masasının sağlamlığından ayrılmak K'nın sevdiğinden daha fazla çaba gerektiriyordu. Neden bu kadar güçsüzdü? Bağı zonkluyor ve oda etrafında dönerek onu açınmış metal zemine düğürmekle tehdit ediyordu. Her Çeyden çok irade gücüyle dik durmayı bağırdı -kısmen. Odanın içinde birkaç kısa adım attı ve en yakındaki metal dolaplara uzandı, acımasızca araştırmasını yapmaya kararlıydı. Kapıyı açtığı anda, hepsi plastik mühürle sarılmış pek çok tıbbi malzeme -gazlı bezler, hemolizörler, pıhtılaşma önleyici maddeler- buldu ama takım elbise yoktu. İçinden küfrederek

Nefes alan K, metodik bir ekilde bir sonraki dolaplara geçti ve aynı şeylerle karılatı.

Artık sürekli titriyordu ve sadece soğuktan değil. Bir Şeyler yanıştı, elbisesine ihtiyaı vardı. *Onu bir yere koymuş olmalılar... Burada bir yerde olmalı...*

"Eğer takım elbiseni arıyorsan burada değil."

Arkasından gelen derin ses K'nın kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Dengesizce döndü ve dğmemek için en yakındaki tezgâha tutunmak zorunda kaldı. Yukarı baktı... ve yukarı ve yukarı. Kapıda duran adam neredeyse üç metre boyunda olmalıydı ve devasa gövdesine uygun ağır kasları vardı. Dikenli kahverengi saçları, Saf Olmayan'ın açık beyaza alan gözlerini ereveliyordu; irisleri K'nın daha önce hiç görmediği tuhaf bir mavimsi yeşil renkteydi. Ama onu cüssesi kadar endişelendiren gözleri değildi. Omuzları kendisininkinin iki katından daha genişti ve kocaman elleri iki yanında yumruk halindeydi. Olabileceği tek bir Şey vardı.

Bir dev.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

